

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
КОД: ЗЛАТО**

Част 5 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 1998

chitanka.info

*Още веднъж на стрелците,
все по-малко на брой,
и на главен старшина Джеймс Андрюс,
Военноморски сили на САЩ (пенсиониран),
боец от корабите*

Ричард Марчинко, Джон
Вайсман

Настоящата книга е художествена творба. Имената, героите, местата на действията и събитията са продукт на въображението на авторите или са използвани с художествена цел. Променени са някои оперативни детайли, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

Много от оръжията на Свирепия воин са предоставени с любезното позволение на Международния център за обучение „Хеклер и Кох“ в Стърлинг, Вирджиния.

Вярвай само на мъртвия шпионин.

Стара руска
пословица

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

СПОРЕД РИЧАРД МАРЧИНКО

Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.

Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.

Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.

Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.

И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.

Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.

Прави нещата просто, глупако.

Никога не си въобразявай.

И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.

Винаги носи във воинската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: няма правила — побеждавай на всяка цена.

ЧАСТ ПЪРВА

ЗАПОДЛО

ГЛАВА

1

Борис, който изглеждаше като най-обикновено руско извънземно със своите шофьорски очила за нощно виждане от трето поколение, забави по лекия завой жигулито с угасени фарове до около тридесет километра в час.

Миша, с подобни очила, закрепени с лента около северното полукълбо на грозната му украинска мутра, вдигна лявата си ръка като истински инструктор по скокове с парашут. Извъртя малко бичия си врат, облиза дебелия си увиснал мустак и изръмжа тихо с половин уста:

— Готов ли си, Дики?

Иска ли питане? Дори и *sans*^[1] очила за нощно виждане различавах задната част на старата дача — обвита в кедри сянка сред други сенки, — чийто груб, леко хлътнал керемиден покрив се очертаваше на затъмнения от облаци лунен сърп. Дачата бе щръкнала върху нисък хребет на стотина метра западно от тесния, покрит с чакъл черен път, по който се движехме в посока север-юг.

Колата се изравни с първия портал в южна посока, Борис намали още малко скоростта и гумите изхрущяха върху чакълената настилка. Доколкото виждах, дачата не светеше. Добър знак — навярно всички спяха или бяха пияни, или и двете. По-малко работа за онзи с майката. Сещате се... дете си е таковал майката.

Минахме покрай втория портал. Това беше моят знак. След като грубата дървена ограда прелетя покрай нас, започнах да броя коловете с размер на телефонни стълбове, плеснах Борис по подплатеното рамо на изтърканото черно кожено яке, показах на Миша среден пръст и натиснах задната лява врата с рамо. Отворих я леко и след двадесет и седем, двадесет и осем, двадесет и девет, *тридесет* кола се изтърколих в необичайно студената за сезона късносептемврийска нощ точно на мястото, което бях очертал с кръгче върху висококачествената въздушна снимка, направена от Миша преди по-малко от осем часа от хеликоптера „Камов“, взет назаем от Руските военноморски сили.

Но след като съм изминал толкова много мили заедно с мистър Мърфи, Законодателя като постоянен (и неканен) спътник, знам, че макар всяка снимка да има какво да каже, то не е непременно вярно. Никой например не беше си направил труда да уведоми една тъпа, здрава, дебела и безмилостна бреза, растяща в неприятна близост с пътя, по който се движех, да се отстрани. Нито пък на мен ми беше известно точното ѝ местонахождение. И така, напаяйки си наум първите няколко такта на „Мисля за Джорджия“ в изпълнение на Рей Чарлз, се свих и се изтърколих (съвършено, бих добавил с оправдана гордост). Тъкмо да се насладя на триумфалното си тайно тактическо проникване във вражеските линии, и голямата ми словашка зурла влезе в енергичен, категоричен и болезнено силен контакт с твърдата кора и плътна дървесина на гореупоменатото дърво.

Приятели, нека не изпадам в хиперболични излияния, но господи, такъв удар наистина смъди. Разбира се, точно тогава нямах време да мисля за дискомфорта си. Ударът наруши идеалното ми свиване и претъркулване, отклоних се ляво на борд и започнах неконтролирано премятане. Междувременно прасецът на левия ми крак се раздра от един къпинов храст. Ако не знаете, тръните на къпиновите храсти са също толкова опасни, колкото бръснач или бодлива тел, ако се изтърколите в тях с двадесетина километра в час.

Добре де, добре, сега разкъсаните и износени дънки са на мода. Но аз не държа да бъда облечен по последна мода — харесвам си дънките по стария начин: тъмносини и цели. Във всеки случай, след като сравнително добре имитирах хвърляне на заек в тръните, се изтърколих в плитката канавка покрай пътя, счупих си част от един преден зъб в нещо твърдо, праснах върха на левия си лакът в нещо ръбато, отскочих през друг трънак в горичката и най-последно се спрях сред някакви неща, които се надявах да не са отровни.

Лежах заслушан в сърцето си, което бумтеше в забързан ритъм като дългосвиреща плоча на 78 оборота (или със 160 удара в минута — както предпочитате), и няколко пъти поех много дълбоко дъх.

Онези от вас, които ме познават, знаят, че обичам болката. Ценя я, защото от нея разбирам, че съм още жив. Или както би казал онзи, другият стар немирнен жабок-водолаз Декарт: „Боли ме — значи живея.“

Но, приятели, този вид болка си беше направо жалък, мамицата му. Точно в такива случаи казват, че много хубаво не е на хубаво. Искате конкретни данни? Добре, позволете малък урок по география. В момента представлявах или някаква шибана парцалена кукла-тюлен, или пък моряшки възел, защото краката ми — все още намотани около къпинови клончета — сочеха изток, а останалата ми част беше усукана повече или по-малко на северозапад. Кръвта от прясно разбития ми нос се движеше на юг към мустака ми. Под екватора на тактическия колан от найлонова материя топките ми пулсираха болезнено и остро, сякаш галени от пръстите на шибана феминистка, шампионка по бодибилдинг. По на юг, по десния ми крак, имаше още кръв, която се стичаше във високата до глезена тактическа обувка „Адидас GSG-9“, чиято гарантирана срещу скъсване връзка някак си се беше скъсала през последните тридесетина секунди.

Отмотах се и се обезтърних, изохках, изтърколих се настрани, проверих се за натрошени части и разбрах чрез опипване, бъркане и натискане из натъртения си труп, че новините не са чак толкова лоши. Натъртвания имаше в изобилие. Глезенът щеше да ме наболява цяла седмица. Носът ми — е, ще кажа само, че никога не съм имал красив нос, а и нямам много време да мириша цветята, пък и с годините ноздрите ми, изглежда, се разширяват и сплескват. Дясното ми коляно беше разранено, левият лакът болеше, а на челото си, непосредствено над специалните тактически очила марка „Боле“, открих цицина с размерите на орех. Но нямаше нищо счупено — и както се казва, щом не е счупено, не го поправяй.

След като нямаше какво да поправям, извърших бърза проверка на оборудването. Деветмилиметровият автомат „Хеклер и Кох“ MP9-PDW със заглушител в подплатения калъф на гърба ми беше оцелял след грубото приземяване. Извадих го, заредих пълнител и възможно най-тихо пуснах затвора напред.

Да, знам, че добрите хора в Международния отдел за обучение на „Хеклер и Кох“ препоръчват затворът да се удари надолу и напред *avec rapache*^[2] и така да си дойде на мястото с удовлетворително *црррракане!* Но онова, което можеш да правиш на стрелбището във Вирджиния, където хич не ти е през ръждясалата пишка кой те чува, като зареждаш, не винаги е възможно тук, на терена, където звуците са от значение.

Разкопчах тактическото си яке и нагласих противокуршумната жилетка, която носех отдолу. След това инвентаризирах джобовете на якето. Съдържанието беше в наличност. Извадих ролка черно парашутно въже от предния си джоб, отрязвах един метър от него със съгваемото ножче марка „Спайдерко“, смених скъсаната връзка на дясната обувка и я стегнах с всички сили, за да имам по-добра опора за наранения си глезен.

Прекарах длан по дръжката на деветмилиметровия пистолет „USP“ в тактическия кобур на бедрото, за да проверя дали той или пълнителят му не са се разхлабили при моето бурно слизане. След това проверих дали още притежавам двата резервни пълнителя с по петнадесет патрона, които бях затъкнал в хоризонталните джобчета на колана си. Там си бяха — пълни със същите направени по формулата на „Тюлен 6“ ръчно пълнени с едрозърнест барут патрони „Хорнейди“ ХТР в конфигурация „Плюс-Плюс-П“ с възпираща сила, по-голяма от тази на куховръхите „Силвъртип“, 45-ти калибър. Разтърках лице с обратната страна на дланите си, за да размажа тъмния камуфлажен крем. Отново завързах кърпата на тигрови ивици около главата си, за да крепи по-добре плитката ми на място. Накрая, след проверката на оборудването, дойде време да тръгвам.

Погледнах черния, неотразяващ светлината часовник „Таймекс“ на лявата си китка. Оставаха деветнадесет минути до времето, когато ОМОН трябваше да удари предната врата. Аз закъснявах с шест минути от ОПГРАФ — това е тюленоговор за оперативен график — който пазех в главата си. Но сега не беше време за тичане. Затова лежах в блатото до пътя и чаках, като се ослушвах за нередни неща. Забавих дишането си. Пулса — също. Затаих дъх и отворих уста, за да чувам по-добре.

Тихо беше — чувах се само звуците на нощта. Така се разбира кога трябва да тръгнеш. Защото, ако чуваш чуруликане тук, падане на нещо там, значи всичко е наред. Ако е съвсем тихо, винаги нещо не е наред. Животинките знаят по-добре от теб кога е спокойно. Сега, когато гората звучеше като гора, бях готов да тръгна.

Предпазливо се претърколих наляво, вдигнах се леко и започнах да пълзя през пътя. Острият чакъл се забиваше в лактите и коленете ми. Движех се бавно. Нощем не може да бързаш. Тъй като почти нищо не виждаш, трябва да разчиташ на звуците. Затова трябва да се

движиш ниско и бавно. Мръдваш. Спираш. Оглеждаш се. Слушаш. Така се прави — ако искаш да останеш жив. Така съм се оправял по целия свят и не възнамерявах да бързам сега, когато бях изостанал малко от графика.

Напредвах със сантиметри, а не със стъпки. И се радвах, че е така, защото след като започнах да виждам по-добре, различих часовите, облеgnати на дърветата на около тридесет и пет, четиридесет метра от мен. Трима бяха — не, четирима — не, петима.

Двойно по-предпазлив, прекосих пътя и се отправих към оградата. Тя беше направена от груби дървени дъски, изпоцапани или боядисани в черно или тъмнокафяво. Но това, което не се виждаше в тъмното (и на разузнавателната снимка), беше дебелият телена мрежа зад нея. Сетих се за чифта армейски клещи за рязане на тел в огромния тактически сак, който оставих в Москва, вдигнах очи към небето и се проклех на седем езика. Старият ми приятел по кораб, Док Трембли, имаше право: понякога наистина главата ми е пълна с оня боб, от който се пърди.

Направих бърза инвентаризация — и не намерих нищо. О, да, можех да се прехвърля над оградата. Тя беше само около метър и осемдесет. Но щях да представлявам огромен силует. Истинска жива реклама. Обърнах се по гръб. Нещо твърдо натисна бъбреците ми. Протегнах ръка под себе си — и напипах своя комбиниран нож „Гербер“, който обикновено носех на колана си. Толкова съм свикнал с него, че го бях забравил. Той е едно малко чудо. Има три отвертки, нож, малка пила, а дори и отварачка за консерви. Най-хубавото е, че има универсални клещи — с малка резачка за тел, разположена точно под челюстите.

Извадих го и тихо изтеглих найкрайника с клещите, протегнах ги към първата тел и стиснах.

Един от фактите, които трябва да знаете за този инструмент е, че макар и да е удобен и универсален, той не е проектиран за рязане на тел. Дръжките му са малки, тесни и кухи — за да влизат в тях всички приспособления. Ето защо няма много място за грешки, особено ако дланите ти са десети размер, а пръстите — дванадесети, генетично наследени от дебелопръстите ми въглекопаещи предци в Лансфорд, Пенсилвания. Опитвам се да ви кажа, приятели, че при всяко натискане на челюстите, дръжките се забиваха гадно в дланите ми.

Да, носех ръкавици. Не, не си ги бях сложил. Защо? Защото бяха кожени. Дебели като езика в устата ви, уставни руски армейски кожени ръкавици. За тях има специален термин от Военноморските сили. Вземете молив, за да си го запишете. Терминът е: негодни за нищо.

Казал ли съм ви за специалното ми отношение към болката? Значи разбирате, че когато прорязах достатъчно голям за мен отвор, се чувствах съвсем жив. Изоставах от графика с дванадесет минути. Но пък напредвах.

Вие сигурно се питате КМС — какво, мамицата му, става, нали? Най-напред, какво, по дяволите, прави Дики Марчинко, старият свиреп® воин, с радиопозивна Сребърния куршум, пред някаква дача на седемдесет километра западно от Москва. И как така е толкова добро приятелче с двама руснаци на име Борис Макаров и Миша Строев?

Добре, преди да пресека пътя, за да се вмъквам и надничам, да нюхам и насам-натам да се пъхам и след това (надявам се, надявам се, надявам се) да извърша онзи вид убийство и посея хаос, които ми доставят професионално удовлетворение и емоционално освобождение, нека ви поднеса кратък доклад за ситуацията.

Разказът ни започва три седмици по-рано, когато старият ми приятел и другар от корабите Пол Махон беше убит. Пол е — беше — еднозвезден подводничар (разбирай контраадмирал), випускник от Анаполис (един от неколцината, които харесвах и уважавах истински), назначен за военен аташе. Тъкмо казах, че Пол ми е другар по кораб. Това не е буквална истина. Искам да кажа, че двамата с Пол никога не сме служили на един и същи кораб. Но бойното другарство е метафизично състояние, както и физическо — става дума за споделяне на рискове, съвместна работа в екип и постигане на цели. В този конкретен случай нашето корабно приятелство е от дните, когато бяхме двама анонимни подполковници, сврени в недрата на Пентагона.

По онова време с Пол бяхме натоварени от съответните си шефове (това са адмирали от Е-крилото на Пентагона, където командващият военноморските операции заедно с други имат офиси-апартаменти — четири стаи, изглед към реката) с една от най-трудните, болезнени, опасни и тайни операции, измислени някога от Американските военноморски сили. А именно: открадване на талисмана на американската сухопътна армия — кукла, облечена като

старши сержант от специалните части — от голямото фоайе на Пентагона една седмица преди футболната среща между армията и флотата.

Както и да е, тази лудория (която успя, трябва да добавя) ни направи приятели и поддържахме връзка през годините. Пол беше един от малкото офицери, които ми писаха през годината в затвора. Всъщност нямаше и три седмици след освобождаването ми от федералния затвор в Питърсбърг, когато се чувствах безкрайно депресиран, и Пол се обади да ме пита дали не искам да стана кръстник на новородения му син. Не се налагаше да го прави — около него имаше предостатъчно Махоновци за тази работа. Но той направи кръстник мен, защото смяташе, че имам нужда да обичам и да се вдетинявам около някого — и с пълно право. Неотдавна той ми даде съвсем навременен знак да не падам духом, когато военноморският министър искаше да ме осъди за убийство.

Както и да е, преди около три месеца Пол получи едно бързо двегодишно назначение като ВА — това значи военен аташе, висшия военен представител — в Москва. Работата е в голяма степен церемониална: можеш да изпълняваш изискванията за своята мисия просто като посещаваш разни дипломатически приеми, даваш коктейли, организираш обеда, насрочваш срещи и пишеш много безкалорийни протоколи какво си видял и чул, и какво си ял.

Не и Пол. Той се отнасяше сериозно към работата си. Всъщност той излизаше на терена и събираше информация — правеше онова, което от Разузнавателното управление наричат информация от разузнаване с хора, ниво първо, качество първо. Доколкото разбирах, се справял страхотно добре.

Очевидно успехите му бяха вдигнали кръвното на някого. Преди три седмици Пол, жена му Беки и двете им деца — моят кръщелник Адам и двегодишната Луиз — и шофьорката от Военноморските сили, се връщали от уикенд във взета под наем дача в района с езерата, където тъкмо в момента аз изпитвах болка. Колата им била спряна от „група неизвестни лица“, както пишеше съвсем безпристрастно в дипломатическата телеграма, и всичките петима били избити.

Според доклада колата била ударена отзад — шофьорката от Военноморските сили не била обучена за тактическо шофиране и очевидно се паникьосала — и изтласкана от пътя. След като спрели,

Пол, семейството му и шофьорката били застреляни с автомат. После колата била запалена, несъмнено, за да станат идентифицирането на пътниците и другите неща по-трудни.

Е, вероятно вече ме познавате достатъчно добре, за да разберете, че бих намерил начин да дойда тук сам и да потърся отмъщение за смъртта на приятеля си — а да не говорим за кръщелника си. Но за щастие шефът на Пол, един подводничар на име Кени Рос, отвори клетката ми и ме пусна на свобода с цял багажник ръчни оръжия и дипломатически паспорт от ПСАЩ — това е правителството на САЩ. Разбира се, нещата са малко по-сложни от това, но сега нямам много време да обяснявам. Както и да е, пристигнах тук, в Москва — я да си погледна часовника, — преди четири дни и започнах да задавам въпроси. Вчера в девет сутринта Борис, който е капитан от отдела за борба с организираната престъпност към московската полиция и на когото бях тайно представен, ме заведе при една килия в старата, зидана с жълти като повръщано тухли, главна служба на улица „Петровка“. Там ми посочи един огромен, грозен, татуиран, подстриган на паница наемен бияч в анцуг „Le Cog Sportiff“, закопчан неудобно към тръба от галванизирани стомана, дебела и дълга почти като моята, и запита:

— Носи ли нещо, което познаваш?

Огледах го. Прическата беше УВ — това значи универсално военна. Вгледах се в нараненото, раздуто лице. Да, беше обработено от ченгетата, но все пак можах да го определя като Н² — напълно грозен и напълно непознат. Маратонките четиридесет и пети номер бяха „Найки Еър“ от двеста долара. Понастоящем мръсните му дрехи от възможно най-голям номер бяха маркови — от онези, дето рядко виждат пот. Ноктите на ръцете — мръсни и гризани. След това видях за какво ми говореше Борис. На малкото пръстче на наемния бияч беше наврядно парче злато с полускъпоценен камък.

Много добре знаех и какво е то — пръстен от Анаполис. Попитах Борис КМС — Какво, Маmicата му, Става?

— Опитал да го продаде на един американски турист пред хотел „Метропол“ — обясни руснакът. — За щастие туристът, запасен офицер от Военноморските сили, се оплакал дълго и шумно на екскурзовода от това, че руснаците продават предмети на Американските военноморски сили. Екскурзоводът — трябва да кажа,

че той беше много резервиран и ако американският турист не се разсмърдял толкова, е щял да остави нещата — накрая викнал полицията.

— И той защо още го носи?

Борис сви рамене:

— Виж, не е противозаконно да притежаваш такива неща. Но ако докажеш, че е на приятеля ти, можем да заведем дело.

Посочих пръстена и заврях длан в лицето на Василий, което е универсалния знак „давай“.

Биячът се изплю точно в средата.

— Борис — казах, — би ли ми дал ключовете от белезниците и би ли ни оставил сами за няколко минути?

Той се ухили:

— Никакви проблеми, Дики.

Когато най-после измъкнах пръстена (за съжаление счупих два пръста), погледнах в него и видях инициалите на Пол и датата на дипломиране: 1973.

Независимо от последвалия очевидно разгорещен разпит (в московската полиция правилата за физическия контакт между полицаите и затворниците са различни от нашите в Съединените щати. В Москва Родни Кингский е правилото, а не изключението), ВБ — Въпросният Бияч, да се чете идиот, — на име Василий Чичков, настоявал, че намерил пръстена на улицата и искал да изкара куп твърда валута, като го продаде на първия срещнат американец.

Да бе, точно така. И ако повярвате на това, ще ви продам едно имение на морския бряг в Ню Мексико^[3]. Според Борис този ВБ работел като бияч за един грузински *вор в законе* — на руски така наричат кръстника на мафията — на име Андрей Юдин. Според Миша ченгетата опитвали от месеци да го хванат.

Но не успявали, прекъсна го Борис, защото най-напред Андрей Юдин живеел в стил Ясер Арафат — т.е. движел се от една тайна квартира в друга ежеседмично, а понякога и ежедневно и, второ, защото винаги успявал да си достави достатъчно тактически сведения за полицейските действия, та да пази грузинския си задник от пръсване.

Юдин. Андрей Юдин. Светна ми крушката. Разпознах името, защото ворът Андрей беше един от дузината руски мафиоти,

споменати в купчината бележки, протоколи, доклади и други, които бях взел преди два дни от сейфа с надпис „Само за Военноморските сили“ в офиса на Пол.

Според тези бележки Андрей бил един от по-опасните и предприемчиви местни мафиоти — обвързан в широка гама дейности, от рекет до оръжия и наркотици. До името му стоеше звездичка — и не защото е приятен човек.

След това Борис ме заведе обратно в своя кабинет, извади от сейфа си с размер на гардероб табло метър на метър и ми показа муцуната на Юдин на една доста износена, често разглеждана схема на руските мафиотски кланове. Доста приличаше на онази в постоянната подкомисия за разследвания в американския сенат, във високата стая на сградата „Ръсел“, където навремето един убиец на мафията, станал доносник, на име Джо Валачи даде на Боби Кенеди достатъчно вътрешна информация за американската организирана престъпност, че да вкарат зад решетките двеста войника и *caros*^[4] от Ла Коза Ностра.

Нова крушка. Бях виждал лицето на Андрей и преди — Пол беше го снимал под прикритие. Оня празнуваше нещо с вдигната чаша и зинала уста, засмян пред една отрупана с риба маса в оживен ресторант или клуб. Само дето Пол не беше поставил етикет на снимката. Разбира се — нали е знаел кого снима, мамка му. Сега в кабинета на Борис съпоставих лицето с името.

Поинтересувах се дали бих могъл да прекарам още малко време за просвета с арестанта, та да мога по-добре да преценя неговия стил на живот и *Weltanschauung* — това е светоглед, за онези от вас, чийто немски не е приличен. Борис се засмя, даде ми ключа от белезниците и се върнах в килията, където размених отбрани слова с Василий. Получи се съдържателна, дълбокомислена, философска беседа за ангажиментите и отговорностите, които човек дължи на приятелите и кръщелниците си. Не след дълго Василий се оттегли, за да посети затворническата болница. Той беше съгласен с мен — знаете ли, обикновено всички се съгласяват — и казах на Борис къде в момента се е приютил Андрей Юдин — в същата дача, която беше така близо и в същото време толкова далече.

Може да ви се види странно на пръв поглед (на мен определено ми се видя така), но от документите на Пол разбрах, че от деня, в който

е дошъл, е прекарал доста време в събиране на информация за руската (и грузинската, и арменската, и чеченската) организирана престъпност.

Странна работа като за военен аташе, казвате. Имате право. Докато не разберете, както разбрах аз, че руската мафия се занимава с всичко — от пране на пари и наркотици до продажба на откраднати ядрени бойни глави и компоненти за химически и биологически оръжия.

Всъщност, въпреки че Кен Рос не ми беше казал нищо за това, загрях, че мафията е причината Пол да бъде изпратен тук бързо-бързо. Той говореше руски — свободно и *sans* акцент. Друго, също толкова важно нещо — беше оператор, човек, който може да смени дрехите си, да се измъкне от района на посолството и да работи по улиците, без да привлича излишно внимание. Такава способност е рядкост. Още по-забележителна е тя сред еднозвездните адмирали. И така, Пол беше изпратен тук спешно, защото военноморският флот се притесняваше достатъчно от руската организирана престъпност, за да изложи на опасност един еднозвезден. И Пол, и семейството му бяха заплатили най-голямата цена.

Сега знаете защо тази вечер мислех за Джорджия — става дума за държавата, а не за дамата^[5]. Бях дошъл на учтиво светско посещение (използвам литературен похват за омаловажаване и стилистична ирония, в случай че не сте се досетили веднага) при скъпия Андрей, грузинския Кръстник. Според снимките от следобедното наблюдение на Миша — лимузината „Мерцедес“, двете охранителни коли „Волво“ на пътеката, влизащите и излизащи микробуси „Волга“ и дузината бодигардове в горичката го потвърждаваха — той, както ми каза и Василий, се беше приютил в дачата от другата страна на пътя.

Исках да задам няколко въпроса на Андрей, преди да сложа крак на гърлото му и да настъпя здраво. Например: „Как така твоят грозен бияч носи пръстена на моя приятел от Анаполис?“ Да, имам склонността да задавам директни въпроси. И Бог да ви е на помощ, ако не дадете директни отговори — особено когато са убити обичани и уважавани от мен хора.

За да не си помислите, че съм си забравил някъде акъла, аз не бях съвсем сам. Кавалерията беше отпред. Както обикновено, бях се захванал доброволно с влизането през задната врата, или задачата по

прокрадването и надзъртването. Борис нямаше абсолютно нищо против да ме остави да изпълнявам тази част от мисията соло.

Честно казано, така нямаше да се пречкам. Изненадани сте? Искате да ме питате какво говоря, по дяволите. В края на краищата не съм ли аз Дик Марчинко разрушителят, човекът-акула от делтата, старият свиреп воин и не би ли трябвало да мога да ловувам във всякакви условия и с всякаква компания?

Е, отговорът е да и не. Да, мога да изпълнявам смъртоносния си занаят в почти всякакви обстоятелства. Но никога не съм проумявал смисъла на това да объркаш нечия операция само за да можеш да кажеш: „Аз бях там.“ Да, в „Червената клетка“ си проправих път с лакти във военната игра на Грант Грифит. Но то беше друго: трябваше да постигна нещо, а не можех да го постигна отвън. И, да, веднъж бих до посирание един начинаещ педераст на име майор Джеф Лайъндейл, от Кралските военноморски сили, когато той успя да убие група от своите хора чрез тактическа глупост, каквато не бях виждал от планирането на спасяването на техеранските заложници по времето на Джими Картър насам. Но и това беше друго, защото когато майор „Наричай ме Джеф, старче“ прецака хората си, изложи на опасност и моите хора, тъй като работехме съвместно. А такава безотговорност не мога да допусна.

Както и да е, в повечето случаи, когато съм на гости, оставям отбора-домакин да води. Достатъчно ми е само да гледам и да се уча. В края на краищата воинският занаят е стационарно изкуство. Воинът постоянно търси начини да стане по-добър, по-способен и по-смъртоносен. Това е и целта на обучението с други и затова изпращах стрелците си от „Тюлен 6“ по целия свят, та да видят как го правят другите.

Затова в случаи като сегашния съм доволен да играя резерва. В края на краищата играта си беше на Борис, а и той знаеше правилата, играчите, пък и чувстваше цялата операция по-добре от мен.

Както древният майстор, генерал Сун, е писал в „Изкуството да побеждаваш“ преди повече от две хиляди години: „Тъй като ключът към победата често пъти може да бъде намерен в оня миг, когато Воинът изпраща войската в боя, е важно да не прибързва, нито да закъснява. Воинът използва подходящия момент като опорна точка за победата.“

Точно така. Винаги съм установявал, че да знаеш кога да влезеш в боя — това може да се тълкува и като да знаеш кога да играеш, — е също толкова важно, колкото да разбираш самата игра.

Ето защо тази вечер бях доволен от самотната си роля. Освен това не говоря руски и никога не бях работил с руснаци (а само срещу тях по време на студената война). Значи не съм наясно как действат те и вероятно щях да се навра пред куршумите им. Но стига толкова.

Та докато правех тайното си навлизане, Борис щеше да нападне предната врата в съпровод на взвод чернобаретести стрелци от ОМОН. Това е акроним за *Отдел милиции особого назначения*, или полицейски отдел за специални задачи — руският еквивалент на полицейския или шерифския взвод за специални действия и тактика. ОМОН е съставен от доброволци, които редовно се обучават в изкуството на неконвенционалните тактически бойни действия. Това е една от малкото полицейски групи, които според Борис не са проникнати от организираната престъпност — все още.

Прегърнал автомата, запълзах напред. Земята беше мека — покрита с дебело одеяло от борови иглички, които ми помагаша да запазя тишина, докато се движех. Изминах осем, девет, десет метра и спрях, за да проверя пейзажа и лошите. Макар и на тъмно, не забелязвах особени разлики от онова, което бяхме видели на разузнавателните снимки отпреди осем часа. Самата дача почиваше върху малко хълмче, а борчетата от гъстата гора достигаха почти до покрива ѝ. Имаше тясна дървена врата и дървена веранда, която водеше до една по-малка постройка с метален комин — Миша каза, че навярно това е сауната. От самата дача земята, гъсто обрасла с вечнозелена растителност, бели брези и тополи, се накланяше леко към пътя. Склонът се прекъсваше рязко от малко поточе, което извираше тук, и течеше от север на юг.

Толкова за топографията. Сега нека поговорим за противника. Часовите бяха разпределени в груб полумесец между мен и дачата. Ако гледате същия часовник като моя, ще видите онова, което виждам и аз: един от тях стоеше в посока 09:30, другият — 11:00, двама на обед, и един в 13:30.

Щеше да е трудно да ги елиминирам всичките. Трябваше да ги ударя така, че да падат тихо, без да разбира другият. Или да ги накарам да се съберат на едно място и да ги елиминирам наведнъж.

Ето в такива моменти бих искал с мен да бъде Стиви Уондър или Док Трембли, или Шепард Алигатора — някой от петчленната банда стрелци, които бях довел в Москва да ми помагат. Но това не беше възможно. О, моите весели мародери бяха тук, в руската столица. Но тази вечер се занимаваха със своите си неща, т.е. прикриваха ме. Уреждаха малка отвличаща маневра в града, за да не може никой от посолството, особено ЗРМ, или заместник-ръководителят на мисията, да разбере, че съм тук с мисълта за Джорджия (и за убийство).

О! Питате защо не съм споменал досега, че тази вечерна екскурзия сред природата не е регистрирана? Неразрешена? Своеволна операция? Колко съм глупав.

Да, въпреки че съм надлежно упълномощен представител на военноморския флот на САЩ и не попадам под неговите компетенции, ЗРМ беше ми забранил изрично върху един от своите дебели листове с воден печат на Държавния департамент (позволете да цитирам направо от листа, приятели, за да почувствате аромата на неговия стил и способности) да генерирате, предизвиквате, индуцирате, провокирате, предприемате или активирате всякакви инциденти, събития или действия през временното си назначение на този дипломатически пост, без да предупредите долуподписаната страна в писмен вид най-малко двадесет и четири часа преди осъществяването на такива планирани явления или епизоди. Освен това нямате право да контактувате с никой от ДС (другата страна) без конкретното позволение на настоящия кабинет и по-конкретно долуподписания.

На простия английски език с разказни изречения, който разбирам, това означава, че не ми се позволява абсолютно нищо. Според ЗРМ не мога да работя с никакви руски групи, военни или полицейски, без предварителното му позволение. Според написания от него официален протокол (копие: архив; копие: контраадмирал Кенет Рос; копие: Бюрото за европейски и канадски въпроси; копие: Държавен департамент, Вашингтон) не ми се позволява да лазя и дебна.

Е, приятели, това е смехотворно. Знаете не по-зле от мен, че не съм длъжен да отговарям пред никакви заместник-ръководители на мисии или всякакви други дипломати, които дрънкат рестото в джоба си и се клатят на пети. В края на краищата аз съм всичко друго, но не и дипломатичен. Аз съм един стрелящ и плякосващ, скачащ и гърмящ

косматогъз тюлен. И докладвам само на адмирали, предимно на контраадмирал Кени Рос^[6].

Разбира се, макар и аз да бях наясно с командната си верига, ЗРМ, изглежда, беше на друго мнение. Според това мнение на мен не ми се позволяваше дори да клекна в тоалетната, без да съм се явил пред него (а „него“ представляваше един невъзмутим набрилянтинен клатикур в тънко раиран костюм, който професионално се клатушкаше напред-назад на пети и подрънкваше стотинки в джоба си, и се казваше... е, нека просто го наречем Барт Вайът, за да не ни съди за клевета) като просяк с паничка в мазолестата си ръка и без да съм получил (чуйте!) „процедуросъобразно одобрение“, което според недвусмислените му думи щеше да стане на куков ден.

По една случайност Барт е съкратено от Бартлет Остин Вайът-Младши. Инициалите му образуват акронима БОВ, който, знаете, означава на тюленоговор БОклучав Въздухар. А той наистина успява да отстои името си.

Пък и знаете ли, като се замисля, от поведението му човек би сметнал, че е на заплата от руснаците, а не от нашите американски данъчни долари. Искам да кажа, че очистиха *нашия* шибан военен аташе. Направо ми кипват лайната, приятели, да гледам как онези, натоварени със задачата да носят флага на старата слава зад граница, се правят на чиновници там, където са изпратени, и за тях Съединените щати е някаква страна от третия свят, която не си струва да бъде защитавана. Или още по-зле, инстинктивно защитават другия, вместо да пазят американците.

Освен това, след като сме единствената останала суперсила, ми се иска да мисля, че от време на време действаме като такава. Но не, тук, в Москва, случаят бе друг — на дневен ред излизаше смирението. Човек би останал с впечатление, че сякаш Пол сам беше виновен за смъртта си, или поне така гледаха на него хората от посолството.

Нямаше никакво чувство на обида. Нямаше дори истинско възмущение от случилото се. Само серия дипломатични (да, приятели, знам че повтарям думата — тук я използвам в ироничен смисъл), дипломатични действия от дълбоко възмутения Държавен департамент и подобен набор пълни със съжаления и печал отговори от страна на руското Министерство на външните работи. За тях това е само игра — една шибана игра на неистини и непоследствия.

Нещата бяха почти същите, както при убийството в Грузия на Фреди Удуърд, един от шпионите на САЩ, преди няколко години. Спомняте ли си този инцидент? Ако не, ето го накратко: един американски служител — Фреди, пътуващ под дипломатическо прикритие — е убит хладнокръвно. Отзвук? Пълно ненарушаване на гладката повърхност. Защо? Защото някъде имаше сделка. Между кои? Никой не знае.

Направи ми впечатление фактът, че този случай е много подобен. Приятелят ми и семейството му бяха убити и никой не прави нищо. Ще ми се да мисля, че някой прикрива всичко. Параноик ли съм? Не мисля така, защото убийството на Пол направи същото впечатление на Кен Рос. В края на краищата той отвори клетката ми, за да мога да се прокрадвам и дебна.

Реших да очистя часовете поотделно. Те се намираха на достатъчно разстояние един от друг и можех да ги събарям тихо. Започнах да лазя в южна посока, за да изляза срещу онзи на 09:30, от сляпата му страна. Трябваша ми три минути и половина, за да допълзя на позиция. След това се нагласих, опрях добре автомата на бузата и рамото си, изравних неоновозеления „пръст“ на мерника марка „Тридджикон“ с главата му и натиснах спусъка. Чу се само пукане като кокалче на пръст при падането на ударника и приглушеното тупване на тялото върху гъстата настилка от борови иглички. По дяволите, МР-5 е ефективно оръжие.

Изпълях до него. Отстрани на главата му имаше чист отвор с размерите на стотинка. Когато я вдигнах, видях по-голямата дупка от другата страна и разлетия по земята мозък. Въпреки всичко протегнах ръка и проверих сънната му артерия. Да — мъртъв беше. Набързо претърсих тялото му. Носеше полуавтоматичен пистолет, заврян в евтиния кобур от найлонова материя, закачен с щипка към евтината грейка. В джоба на якето си имаше преносимо радио, изключено, както и чисто нов кибрит. Погледнах кутийката. На нея имаше грубо гравирана рисунка на мотор „Харли Дейвидсън“ в стил от петдесетте години, а под него се четеше на латиница: „Клуб Динамо“. *Бях виждал тази емблема върху нещо, май една сметка, в папките на Пол. В долната част на сметката той беше написал Юдин.* На кибрита нямаше телефон или адрес. Погледнах вътре. Видях написан и двойно подчертан номер 2130. Пъхнах кибрита в джоба на якето си и

приключих с опипването на трупа. Нямаше други документи. Следователно е на своя територия. Човек не носи портфейл в джоба си, когато е у дома си.

Следващите двама бяха също толкова лесни. Май съм ви казвал вече, че да стоиш на пост е по-трудно, отколкото изглежда. Не си спомняте ли? Позволете бърз опреснителен курс. Лично аз мразя да стоя на пост. Монотонно е. Досадно. Скучно е и изисква голяма концентрация. И все пак, въпреки изкушението да запалиш цигара, да заспиш (денем или нощем) или да се поддадеш на скуката, трябва да останеш буден и нащрек.

Защо ли? Защото, ако не внимаваш и не останеш нащрек, умираш, когато дойдат фатални хора като мен да си играят на гибел. И точно това стана тук. Онези бяха толкова безгрижни, че човек би помислил дачата за празна.

Тъкмо бях тръгнал да оправям последната двойка пазачи, когато в предната част на къщата избухна адът. Чух тежък автомобил с ръмжащ двигател, който се движеше от лявата ми страна към дясната, от долната фасада на дачата. След това се чу шум от раздиран метал, последван бързо от експлозии. Съдейки по сътресението, ОМОН не бяха никак изтънчени в действията си. Предполагам, че не се притесняваха дали ще остане някой за пленник.

Огромни оранжево-жълти огньове пред дачата съсипаха способността ми да виждам в тъмното — но не преди да забележа двете си мишени да заемат отбранителни позиции. Единият, някакъв Иван в грозен анцуг, извика към приятелите си, но като не получи отговор, извади нещо от джоба си. Аз изпратих залп от три куршума към него.

Иван падна, но не защото го улучих — всъщност той отговори на стрелбата и изкрещя на приятеля си да действа. Виждах как маха с ръце и разбирах какво говори, макар да не знам този език. Казваше нещо такова: „Изглежда, там има само един от онези, затова тръгвай надясно, мамицата ти, и му излез във фланг — ще го подложим на кръстосан огън, кучия му син.“

Разбира се, аз бях ГКС — гореупоменатият кучи син.

„Когато си слаб — учи Сун Дзъ, — изглеждай силен.“ Или, изревано на тюленоговор от Рой Боъм, кръстника на всички тюлени, в мига, в който те нападнат, контраатакувай. „Отиваш и таковаш

шибаните таковачи“ — казва той същото по такъв пикантен начин. Затова наврях нов пълнител в автомата, сложих си най-хубавата бойна маска и стрелях право в корема на звяра, крещейки като проклет морски пехотинец.

Иван Грозни не беше очаквал такова нещо. То го изправи на крака. Силуетът му се очерта на фона на дачата за миг, когато една заслепяваща граната избухна някъде зад него, и аз го ударих с неконцентриран залп — улучих го в крака, бедрото, слабините, корема и гърдите. Добре де, стрелбата може и да не струваше, но свърши работа. Четири попадения.

Само дето нямах време да се възхищавам на ръкоделието си, защото дънерът до главата ми се пръсна, нещо неприятно сръза бузата ми и паднах на земята за прикритие. Да, там някъде имаше още един Иван и от кръвта по бузата си съдех, че вероятно сега е бесен.

Той беше стрелял от лявата ми страна. Значи ще го заобиколя и ще му изляза във фланг. Най-добрият начин да го направя беше през потока. Затова преметнах ремъка на автомата през глава, бързо изпълзах напред, претърколих се през рамо (без да обръщам внимание на глезените, коленете и други наболяващи части на тялото си) и се метнах напред с главата в черната вода.

Господи! На това му викат фундаментален студ, от който ти се набръчква скротумът! Лежах няколко секунди под течащата над мен вода, и чаках топките си да слязат от гърлото ми. Потокът беше широк към метър и осемдесет и два, два и половина дълбок в средата. Дъното беше далеч по-твърдо, отколкото си мислех. Покрито бе с големи, плоски, огладени от водата камъни. Изминах три метра вляво, в посоката, където смятах, че Иван може би се крие, и се натъкнах на нещо като преливник или стена под повърхността, май изградена от грапав бетон. Прехвърлих се леко над нея. Сега краката ми затънаха в мека кал, гниеци листа и други мръсотии. Ясно — разбрах, че съм бил в басейна на сауната и сега се намирах точно в потока. Тук беше хлъзгаво и много по-дълбоко.

Аз бих се върнал да разгледам конструкцията на бента, но нямаше време. Три бързи куршума изсвистяха край дясното ми ухо и се забиха в брега, на петдесет сантиметра зад откритата ми глава. Гмурнах се и изминах няколко метра под водата, като се борех с течението всеки един сантиметър. Излязох, един куршум плесна във

водата прекалено близко, за да се чувствам спокоен, и ме накара да се гмурна обратно. Отново тръгнах напред. Определено нещата ставаха трудни.

Един лъч светлина мигна над накъдрената повърхност на водата. Издърпах се колкото можах по-близо до брега, откъдето бях дошъл, и застинах. Светлината премина наляво-надясно точно над мен. След като отмина, излязох колкото можах по-тихо на повърхността, за да си поема дъх, и изчаках. Усетих го отново да идва към мен. Когато светлинният лъч направи дъга в моята посока, се пъхнах отново под водата, хванал се за корена на едно дърво, дебел колкото кръста ми. Светлината мина край мен, без да се спре.

Гледайки през течащата вода, виждах откъде идва лъчът — отляво на мен. Пак мина наблизко, от дясно на ляво, насочен към отвъдния, празния бряг. Изчаках, след това отново излязох на повърхността. (Не съм такъв идиот, че да се оставя без кислород. Знам, че за да живееш, трябва да дишаш, дори ако си земноводно — да се чете жабок — като мен.)

Седях си там със замръзващи яйца и чаках кучия син да се приближи още. Трябваше да приближи, ако иска да провери близкия до себе си бряг. И аз щях да чакам. Лежах и споменът за убития мой кръщелник нагорещяваше тялото ми до червено въпреки арктическия студ.

Най-после се показа. Да — Иван беше. Силуетът му се очертаваше на брега, надвесен, опитващ се да погледне през тъмната вода. Очевидно го е учил професионалист. Държеше пистолета в дясната ръка, а прожектора — в лявата. Ръцете му се кръстосваха, за да може лявата му китка да служи за опора на ръката, с която стреля, а мерникът на пистолета стоеше успореден на светлинния лъч.

Това е ефективен метод, но върши работа само ако осветиш целта. Той не ме виждаше, свит до брега. Затова изчаках лъчът да премине на петдесетина сантиметра от лявото ми рамо, и оня пристъпи съвсем до водата, за да огледа брега. Светлината започна да се движи от хоризонтала, по перпендикулярна вертикала.

Точно тогава, като голям, ядосан крокодил, излетях през водата с рев, протегнах ръце, грабнах го за колана и чатала и го съборих надолу с главата във водата.

Бореше се, но беше твърде изненадан, за да реагира ефективно. Изтърва пистолета и фенера, а и аз се метнах върху му като шибан гладен алигатор, какъвто съм всъщност, с ръце на гърлото му, с крака свити около него, стиснал тялото му в смъртна хватка, и не му давах да диша, докато той се бореше, сякаш животът му зависеше от това да се освободи от мен.

Нямаше шанс да оцелее. И въпреки това, докато го убия, отиде цял живот време — може би четиридесет и пет, петдесет, а дори и петдесет и пет секунди. Ако това не е дълго, тогава вие опитайте да се борите с някой голям, здрав Иван, който не иска да умре, почти цяла минута под водата, без да останете без въздух или да се удавите.

Измъкнах се на брега и се сринах на гръб, изтощен. Това ми причини двойно охкане, защото проклетият затвор на автомата ме ръгна право в шибаните бъбреци. Затова се обърнах на колене, като плюех вода. Ако има по-лесни начини да си изкарваш парите, моля ви, кажете ми ги. И познайте какво, приятели: това беше само началото на вечерната забава. Аз все още трябваше да ударя шибаната дача.

Но първо сауната. Свалих автомата от ремъка, изтръсках водата от него, сложих нов пълнител и предпазливо тръгнах нагоре по канала, като използвах дърветата за покритие. Сауната имаше прозорец към два на два метра, под който се промъкнах с лазене, и една тясна, обвита в кедрова кора врата. Опитах дръжката. Завъртя се. Натиснах вратата навътре. Отвори се леко. Натиснах я докрай със заглушителя на автомата, наведох се много ниско и „нарязвах тортата“. Внимателно погледнах вътре. Видях две груби пейки в слабата светлина наоколо, както и половин дузина окачалки с огромни хавлии, както и една малка, прегледна купчина дърва и медна кофа, пълна с трески. Но съблекалнята беше празна.

Непосредствено от дясната ми страна имаше втора врата. Повторих тази последователност. Сауната също бе празна, с изключение на квадратната желязна печка, върху която имаше купчина камъни. Право нагоре от печката към тавана се издигаше десетсантиметрова тръба. Срецу печката имаше Г-образна пейка с ширината на двойно легло. Достатъчно голяма беше да легнат двама души. Върху гладката ѝ седалка стоеше дървена кофа с вода. В ъгъла някой беше захвърлил малка връзка брезови клонки, стегнати с груба връв.

Отворих печката. От вътрешната страна на вратичката висяха паяжини, от което разбрах, че не е използвана много скоро. Подът беше покрит с тънък слой прах. Затворих вратата на печката и прокарах пръст под металната кутия, застанала на ниски крачета. Нищо. Потопих пръст в кофата. Водата беше така студена, както се чувствах и аз, а на повърхността имаше непрозрачен слой. Още един признак, че тази постройка не е използвана от доста време.

Време беше да тръгвам. Сега из дачата шареха светлини. И експлозии. И изстрели — залпове от цели пълнители на автоматично оръжие. Тези хора нямаха ли стрелкова дисциплина? Дочух гърлено викане. Не разбирах думите, но съдържанието беше ясно — викаха руския еквивалент на „Полиция — лягайте на пода, мамицата ви, горе шибаните ръце, шибаните длани нагоре, и не мърдайте, мамка ви!“

Добрах се до задната врата към верандата с насочен за стрелба автомат, когато вратата се отвори с трясък навън. Вдигнах цевта и обрах спусъка.

Същото направи и Борис. Погледите ни се срещнаха. И двамата поехме дълбоко дъх. След това свалихме оръжията.

Успях първи да избръщолевя:

— Къде ни е шибаната мишена? Андрей какъв беше — Кръстника?

— Юдин? — Широките рамене на Борис се отпуснаха и той протегна ръце с насочени към мен длани. — Няма го. Само бики. Бодигардове. Пушечно месо — оставено, за да ни обърка и може би да убие малко полицаи. — Поклати глава с отвращение. — Вече нямаме никаква шибана оперативна сигурност, Дики. Той бил тук следобед, когато Миша правил снимки. Знам. А сега — него няма. Някой трябва да казал му, че идваме.

Докато стрелците от ОМОН вадеха телата навън и ги опипваха за документи и други неща, ние с Борис и Миша прочесахме дачата под пословичния фин гребен. Не че очаквахме да намерим нещо. Първо, ОМОН доста добре бяха разбили всичко, връхлитайки през вратата. Освен това въпреки краткото време в Москва бях установил, че тези мафиоти са УНЛ — умни, непредсказуеми и лукави. Действаха така, сякаш улиците са техни — всъщност така си беше. Не можеше да влезеш в магазин, ресторант или първокласен хотел, без да преминеш през кордон от облечени в анцузи побойници с големи мускули.

Мафиотите контролираха всичко — от събирането на боклука до разпространението на хайвера. Биячите им варираха от тъпаци като оня, дето носеше пръстена на Пол, до бивши офицери — бойци от специалните части като мен. Само дето те не бяха автори на купчина бестселъри и нямаха пенсии.

Ето защо, докато стоях в дачата и размислях за различните варианти, се досетих за няколко неща, като нито едно от тях не ми вдъхваше особен кураж. Първо, лошите са знаели, че ще нападнем. Питях се как ли са разбрали — докато не се вгледах по-отблизо в полковника от Министерството на вътрешните работи начело на групата от ОМОН. Той разтъркваше неловко лявата си китка. На тази китка се намираще един златен „Ролекс Президент“. Доближих се до него, казах „здравей“ — той говореше „много малко английски“ — и погледнах отблизо. Очевидно нов — нямаше и драскотина по кристалното стъкло или короната. Тези часовници се продават по за седем до осем хилядарки в брой. Сега разбрах как лошите бяха успели да се измъкнат чисти.

Имам предвид, истински чисти. Доколкото руснаците разбираха, нямаше никакви следи. Нищо. Nada^[7]. Още по-лош, ако питате мен, беше фактът, че Юдин и приятелите му ги нямаше, въпреки че според Борис дачата се намирала под непрекъснато наблюдение от Министерството на отбраната през изминалите осем часа.

Да, така е — вие също видяхте новия солиден ролекс на полковника.

Да разбере, че в Майка (й мръсна) Русия няма почти никаква ОПСИГ — това е ОПеративна СИГурност, — значеше, че трябва да внимавам за собствения си добре износен задник. Знаете, приятели, че често пъти са ме обвинявали в своеволие — по-точно казано, че не получавам разрешение от висшестоящите, преди да предприема действия. Но тази тактика опазваше мен и мъжете ми, объркваше враговете ми и ме направи воин с големи успехи.

Да, има и моменти, когато трябва да се мине по реда. Но има и време и място за мълчание — и хитрини. А Русия, реших, е страна, в която щях да играя по ръба на бръснача.

Това, че руснаците не бяха намерили нещо важно в дачата, не означаваше, че тя е свободна от улики зона. Затова въпреки оплакванията от страна на Борис и Миша аз методично проучих

вътрешността ѝ, като тръгнах от натрошената предна към изританата задна врата в търсене по класически метод. Много от това, което намерих, ме объркваше. Разбира се, ситуацията тук беше нова и ми създаваше редица пресни, трудни и обезпокоителни проблеми.

Както знаете, през последните няколко години съм се борил с терористи. Е, стигне ли се до водене на отчетност, терористите са истински бюрократи. Те отбелязват *всичко*. От записките на Мао Цзе Дун за Великия поход и дневника на Че Гевара за злощастната му експедиция в Боливия, до сведенията за разходите на Тамилските тигри, каталозите за доставки на Националния освободителен фронт „Фарабундо Марти“, документите на Ислямски джихад за реквизиране на оръжие или наръчниците за направа на бомби на Кахан Чай, всяка терористична група, на която бях попадал, водеше удивителни документи. Подробни отчети, списъци, инвентарни книги, дневници, журналы, бележници — всичките пълни със смесица от факти за притежанията си и местонахождението им, политически размисли (предимно говежди аки), теории за тактиката (също), подробни бележки за това къде са били, какво са видели и — тази част обичам най-много — имената и телефоните за връзка с хората, които им помагат.

Може да се чудите защо извършват тази писателска нелепост — и го правят, откакто се помня, — след като е толкова опасна. На този въпрос, приятели, не мога да отговоря. Мога само да кажа, че се радвам, дето тангата, както най-често наричам терористите, са писатели, а не само бойци. Защото работата ми — общо казано, лов и убиване на толкова танга, за колкото ми стигнат ръцете или куршумите — става далеч по-лесна.

Но както се казва, минало-бешело, а сега нямаше нищо бележито (да, тази дума тук е използвана саркастично) за откриване. Няколкото останали парчета мебели бяха в стил „ега ти селото“ — стари и доста използвани. Килимите — евтини и покрити със спечена кал. Гардеробите — празни, почистени, с изключение на някоя телена или пластмасова закачалка. В гардероба в антрето имаше слой прах. Но тя бе дошла от ослепяващите гранати — реших така, защото рафтовете на гардеробите в онова, което изглеждаше като главна спалня, бяха чисти.

Всъщност цялата къща беше доста празна. О, имаше прострелян телевизор „Сони“, закачен към една от онези нови, половинметрови

сателитни чинии. На кухненския шкаф видях пръснат на парчета касетофон с вграден компактдиск плейър. Облечените в черно хора от ОМОН ровеха в една кутия с пиратски китайски компактдискове^[8] с американски, английски и френски рок и руска попмузика и тъпчеха сувенири в джобовете си.

Проправих си път през оскъдно обзаведената кухня, чиято малка печка с две горелки се хранеше от висока метър и двадесет стоманена бутилка с газ (пропан-бутан може би) извън къщата. В шкафа имаше половин самун черен хляб, половин дузина консервени кутии с пресован хайвер, няколко кутии сладко кондензирано мляко и куп полупразни бутилки от водка, уиски „Чивас“ и „Реми Мартен“. Няколкото чинии обаче бяха нацърбени, а дебелите чаши за пиене изглеждаха зеленикави, сякаш първоначално са били пълни с желе от грозде.

Имаше едно двойно легло със стара гола пружина, две проядени от молци възглавници и единична нощна масичка в онова, което трябва да беше главният апартамент. Прегледах малките чекмеджета. Nada. Вдигнах парцаливата възглавница на стола с подобна на стълба облегалка. Нищо. Трите по-малки спални стаи бяха напълно празни. Без легла. Без мебели. Дори подовете бяха изметени — нямаше дори и едно валмо прах в ъглите или във вградените шкафове. Нещо странно имаше в онази снимка, нещо ужасно нередно. И се тревожех, че нямах представа какво.

И все пак продължавах с търсенето. Разрових камината. Пепелта беше само дървесна, което значи, че скоро не е горено голямо парче хартия. Хартията оставя много по-различна пепел от дървото. Но камъните бяха топли, което значи, че в недалечно минало тук е живял някой.

След около час непрекъснато безплодие Борис реши, че съм видял достатъчно. Вдигна и отвори една неразпечатана бутилка коняк „Реми Мартен Луи XIII“ от грубо боядисания селски чамов шкаф, прасна ме по гърба, след това постави ръка на кръста ми, за да ме изведе през останките от предната врата.

— Хайде, Дики — каза той. — За нас няма нищо. Хайде да се напием.

— Дай ми още малко време, а?

Той въздъхна примирено и ме поздрави с бутилката:

— Добре, добре, момче, бави се колкото искаш. Ние сме отвън.
Отговорих с вдигнат палец.

— Благодаря ти, Борис.

Сега можех да разбера точно какво ме притесняваше. Разузнавателните снимки говореха за движение. Ние бяхме решили, че тук идват хора, за да се срещнат с Андрей. Сега разбирах, че не е така. Те са опразвали шибаната къща. Затваряли са я. Прибирали са уликите. Но улики за какво? Дачата беше напълно изчистена.

Може би. А може би не. Нямаше да си тръгна, без да съм я обърнал навън с хастара. Дълго време съм се занимавал с такива неща и знам, че е практически невъзможно да докараш едно място до абсолютна чистота. Запомнете този факт, защото ще го срещнете отново. Истина е. Лошите винаги оставят по нещо. Парченце от улика. Частичка. Сребро. Лентичка. Петънце. Но не можеш да го намериш, ако си притеснен от времето. Затова трябва да не бързаш и да си методичен. И тогава, ако си прегледал всичко три пъти и мястото продължава да бъде абсолютно чисто, като излизано с прахосмукачка, разбираш, че си имаш работа с истински професионалисти, и реагираш по съответния начин.

Намерих парченцето улика в намачканото калайдисано медно корито, което служеше като кош за дърва до каменната камина. Извадих цепениците и ги сложих на пода. Половинка от оцапан лист, който вероятно са щели да използват за подпалка, лежеше покрит от стърготини и други боклуци на дъното на коритото. Обърнах го и открих, че е размазано фотокопие от горната половина на *lettre de transport aerien* — товарителница за въздушна пратка по „Ер Франс“. На него имаше номер 059-5391-1572, но без дата. Пратката беше адресирана до компанията „Лимон“ в Мистик, Британски Гренадински острови, през банка „Ласал“ в Женева, Швейцария.

Името на подателя не се четеше. Но пратката е била представлявана и осигурявана от фирма на име „Лантос и Ко“, Париж XVI. Цената: малко повече от пет и половина милиона франка — към милион и четвърт долара. Пратката се състоеше — и тук цитирам за вас: „компоненти за камера за екологични изпитания, кран, аксесоари за крана, колички, резервоари за горещ фреон, нагревателни тръби“. Общо тегло 24 500 кила — към 54 000 фунта.

Съмнително съвпадение, а? Товарителница на „Ер Франс“ за подпалка в руска дача. Да, в дългата ми и богата на натъртвания кариера съм се натъквал на много малко съвпадения, съмнителни или не. За какво, по дяволите, ѝ е трябвала на компания с името на някакъв испански (или френски) лимон камера за екологични изпитания в Мистик, Британските Гренадински острови?

И кои, по дяволите, бяха банка „Ласал“ от Женева и „Лантос и Ко“ от Париж XVI? Знаех, че това са въпроси, на които щях да отговарям през следващите няколко дни, докато задоволя собствените си изисквания за лично и професионално удовлетворение. Защо ли? Защото бяха свързани с Андрей Юдин. А той имаше връзка със смъртта на моя приятел по кораб Пол Махон. Виждам ви. Казвате, че верижката от сведения в този случай е много тънка. Да, прави сте. Така беше. Но имах само това и щях да го следвам, докато стигна до задънена улица.

Разгледах хартиятката в ръката си. По старите гънки изглеждаше, че фотокопието е било сгънато на две по хоризонтала, след това на точно три вертикални третини и вероятно пхнато в нечий джоб на гърдите. Било е откъснато по централната гънка, когато са го хвърлили. Сгънах го и го прибрах в джоба с кибрита. Върнах дървата в коритото и поех към вратата.

Да, щях да пийна един-два коняка с Борис и Миша на път към града — просто за да бъда общителен. Но си мислех за друго, не само за глътките пиячка от по петстотин долара шишето. Искях да проверя хората, местата и доставките, за които се говореше в товарителницата, и да слея тази информация с някои други документални късчета сребро на мое разположение. Искях и да пораздвижи нещата, като се поразкърша из московските клубни сцени — по-конкретно едно заведение на име „Динамо“.

---

[1] Без (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Със замах (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Щат в САЩ без излаз на море. — Б.пр. ↑

[4] Главатари. — Б.пр. ↑

[5] На английски език Грузия се произнася Джорджия. А изразът „Мисля за Джорджия“ е заглавие на песен на Рей Чарлз. — Б.пр. ↑

[6] И преди съм споменавал тази командна верига. Както стария си шеф, командващия военноморските операции Арли Секрест, я наричам коминоподобната командна верига, тъй като всяка отделна командна структура се движи право нагоре или надолу, което означава, че между тях няма взаимодействие. В повечето случаи тази система работи срещу мен и в полза на лошите, защото никой извън моя конкретен кюнец не споделя информация. В този случай обаче мога щастливо да заявя, че моят „кюнец“ беше напълно отделен от този на ЗРМ. Хубавата новина беше, че копелето не можеше с пръст да ме докосне и двамата го знаехме. Лошата новина беше, че можеше да ми почерни живота, защото той контролираше околната среда, например всичко, което ставаше в посолството. ↑

[7] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Въпреки всички обещания и договори за обратното, китайците продължават да правят стотици милиони долари от пиратски компактдискове. Произвеждат ги в Китай, след това ги прокарват по тайни пътища през Северна Корея, Япония и Бразилия. ↑

ГЛАВА

2

Малко след като се върнах в хотела, разбрах, че посещението в „Динамо“ ще трябва да изчака един ден. Първо, Борис и Миша настояха да свършим цялата проклета бутилка коняк. Направихме го. А тъй като те имаха кола, не можех да мърдам и губех ценно време в опустошения двор на дачата и смучех Луи Тре. Защо не протестирах ли? Мина ми през ума. Но след днешния пропуск в сигурността не мислех да казвам нищо на никого — нямаше да правя и най-лек намек, че съм се натъкнал на нещо. Освен това 21:30 бе минал отдавна. И какво е 21:30, питате? Това е часът, написан от вътрешната страна на кибритата. Знаех, че когато ще съм се изчистил, облякъл и което е по-важно, намерил мястото, то вероятно ще е затворено или ще затваря. Освен това нямах представа за кой точно ден става дума. Може да е за тази вечер. Но може да е ставало дума и за ден преди две седмици — или два месеца.

Да не споменаваме факта, че имаше по-належащи проблеми за решаване. Като например подгизналите ми оръжия, които трябваше да бъдат изчистени, смазани и прибрани в тежката стоманена дипломатическа кутия-сейф, която бяхме донесли със себе си и държахме под леглото. Моите разкъсвания, натъртвания, навяхвания и наранявания също се нуждаеха от първа помощ.

Но исках да поставя и товарителницата от „Ер Франс“ в някаква перспектива. Инстинктивно разбирах, че тя е малка част от много голяма мозайка. В момента имах в себе си още няколко късчета от нея — документите, бележките и снимките от бюрото и сейфа на Пол. Разгледани самостоятелно, те нямаха голямо значение — не даваха „голямата картина“. Аз обаче бях научил как да разглеждам, изучавам и оценявам фактите от един велик учител. Арли Секрест, последният от воините главнокомандващи военноморските операции, убит от ислямски фундаменталисти, ми показа пътя към просвещението.

А, попови лъжички — викате. Искате да чуete словата на стария учител. Е, ще ги повтора.

— Разузнаваческите организации са комини — беше казал главнокомандващият Секрест мъдро, просто и с разказни изречения. — Мислете за тях като такива и ще устоите.

И защо, Марчинко сан, разузнавателните организации са като комини?

Защото, попова лъжичке, те стоят успоредно една до друга, а димът (и информацията) в тях се движат само в една посока — нагоре.

Първо: Принципът за успоредността. Хората от ЦРУ докладват само на ЦРУ. Хората от Разузнавателното управление докладват само на хора от Разузнавателното управление. Хората от Държавния департамент докладват само на хора от Държавния департамент. Никой не събира информацията. Освен това Християните в действие, както тюлените наричат ЦРУ, не желаят да споделят своите източници и методи с Разузнавателното управление, Държавния департамент или който и да е друг. Защо? Защото всеки се бои, че ще го ограбят, че другите служби ще му откраднат агентите и тайните. Е, логиката в този възглед ми убягва. Защо Разузнавателното управление към Министерството на отбраната или Държавният департамент биха искали да откраднат агент като Мани Нориега от ЦРУ е нещо, което не мога да разбера. Крал Хюсеин от Йордания, да. Покойният Ануар ел Садат Египетски, със сигурност. Хора като тях са истински капитал, защото управляват държави. Но повечето от агентите, вербувани от ЦРУ зад граница, са, откровено (и меко) казано, боклуци.

От своя страна Разузнавателното управление и Държавният департамент са убедени, че ЦРУ гъмжи от къртици. Те пък не споделят информация с ЦРУ, защото се опасяват, че каквото и да им кажат, отива право при враговете ни. Е, макар и да има известни преувеличения в този възглед, не го оспорвам твърде силно, като имам предвид скорошните разкрития, провали, гафове, и осирания. Схващате ли картината?

Схващате? Добре. Тогава нека добавим другия коминен елемент. Димът — и информацията — се издигат точно като горещ въздух, от каквото твърде често са съставени. Колкото по-изтънчени — или изтънчени — са разузнавателните сведения, толкова по-малко хора ги виждат. Това може да е добре за стратегическото планиране, но не помага на бедните тактически задници като мен, които трябва да знаят нещата по-рано, отколкото по-късно. По време на войната в

Персийския залив например всички генерали в бункера на Норм Шварцкопф знаеха къде са повечето от „Скъд“-овете на Саддам Хюсеин. Но докато тази информация се изцеди по линията до ловците на скъдове, долу на терена ракетите се бяха преместили.

Добре. Онова, което командващият военноморските операции Секрест ми проповядваше, е да заобикалям проклетите комини — да се сдобивам с всякаква разузнавателна информация, която мога да хвана, заема, открадна или отчуждя. След което казваше: „Насложи я. Търси модел.“

И точно това възнамерявах да правя сега с материалите от офиса на Пол. Всъщност обхватът на тези документи ме караше да се чудя дали Пол не е бил под вгълпяващото крило на същия командващ. Пол никога не беше ми казал нищо за Секрест, но пък и аз никога не бях му казал.

Нека погледнем с какво разполагах. Документите за руската мафия, за които вече ви казах. Разни хартийки, включително сметката, която сега разбирах, че е от „Динамо“, и на която Пол беше написал думата Юдин. Имаше още едно негово листче — „Ужилване, мафията-прикритие, Упр./Мос“ и „Обади се на КР“. Къде е било закачено първоначално ли? Нямах представа. Имаше и шепа неидентифицирани снимки — като онази на Андрей Юдин. Имаше изрезки от новинарски списания, едната беше за американските митничари, заловили един бизнесмен от извънградските райони на Вирджиния да изпраща акселерометри за Йордания. В случай че не знаете, акселерометрите се използват за измерване на ядрените детонации. Йордания нямаше нужда от такива неща. И познайте какво? Презимето на ВБ — това е Въпросният Бизнесмен — съдържаше руски звуци.

Имаше и една паметна записка от Разузнавателното управление, в която се описваха подробно влизания с взлом в дузина бази на НАТО — от щабквартирата в Брюксел до военновъздушни бази в Италия и Турция, извършени през последните пет месеца. Близо до оградите бяха откривани дистанционни сензори; имаше опити за монтиране на електронни смуцаващи устройства към осигурени комуникационни мрежи. Натовските сили за сигурност са се намирили в тревога в продължение на шест седмици — това е категория трета (от общо четири) — и започваха да изпадат в състояние на стрес.

Едно копие на писмо от електронната поща на Държавния департамент отпреди два месеца между помощник-държавния секретар по правните въпроси и помощник-държавния секретар по политическите и военни въпроси, обозначено като „СЕКРЕТНО-ПОВЕРИТЕЛЕН МАТЕРИАЛ“, описваше наскоро разкрита четворка опити за вербуване на служители в посолства от среден и нисък ранг под фалшив флаг. Фалшив флаг е, когато вербуващият агент те кара да смяташ, че работиш за приятелски настроено правителство, а всъщност работиш за враждебна сила. Израелците например имат големи успехи с фалшивите флагове в арабския свят. Както и да е, писмото от Държавния департамент съдържаше оплаквания във връзка с бюджетните последствия, в случай че Конгресът разбере за това. Една служителка от комуникационния отдел във Виена, секретарят на ЗРМ в Париж, един младши служител в консулския отдел на посолството в Лондон и един началник на административната секция в Рим — всичките те били забелязани да предават документи на хора, които считали за американци от контраразузнаването, но се оказало, че са подставени лица. Департаментът нямаше представа кои са истинските лоши, но някой там отвън бродеше и дебнеше.

Друга докладна записка от Държавния департамент, също така поверителна, отбелязваше, че „три пъти през последния тринадесетседмичен цикъл“ (предполагам, че това е бюрократичният начин да кажеш веднъж в месеца) мисията на САЩ в Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, позната като ОИСР, е била предмет на (позволете ми да ви цитирам и това) „неоторизиран достъп при заниженодежурствена времепоследователност, навярно в недневно време“. На английски език това означава, че някой задник е проникнал през почивните дни, нощем, когато никой не е гледал. А къде е станал този достъп? Париж — родното място на товарителницата от „Ер Франс“ и „Лантос и Ко“. Паметната записка не казваше нещо, което аз знаех: сградата, в която се помещава ОИСР, е и местонахождението на най-големия европейски център за антитерористични операции на Пентагона.

Имаше и един вътрешен документ (носеше печат „несекретно при снемане на обозначеното с А“) от дирекцията по технологиите към Отдела за сигурност на отбранителните разработки, чието правилно съкращение е ОСОР, но повечето хора в Пентагона го наричат ОСЕР.

Документът, написан от шефа на отдела за търговия със стратегически технологии, цитираше свидетел в неуточнена страна от Близкия изток да казва, че по време на посещение на металургичен завод е видял да разтоварват леярска пещ от контейнер с френски и швейцарски обозначения. Свидетелят заявяваше, че пещта е имала „поставено в скоби описание, в което се посочвало, че зарядният ѝ обем бил 25 кг и издържала на налягане от 10^{-5} атмосфери“. Последните пет думи бяха подчертани. А отдолу — написана от Пол фраза: „Двойно използване — обогатяване на ядрени материали — ембарго IL 1080 (d).“

Добре, попова лъжичке, какво мислиш за всички тези късчета?

Те са напълно безсмислени, учителю Марчинко сан. Това е просто една объркваща колекция от произволно събрани документи, пъкнати в една папка за удобство.

Е, попова лъжичке, нека се върнем към древните. Диалогът на Чи, описан от великия воин Тай Лян в плодотворната негова творба „Лян Хси-Хюи“, съдържа следния въпрос: „Как е възможно да се опознае реалността?“ Отговорът според думите на Учителя е прост: „За да успееш по Пътя, трябва да знаеш всичко. Камъчето не е по-незначително от скалата. Реалността е това, което е.“

Учителю Марчинко сан, вие ми пробутвате безсмислици и псевдовоински психобръщолевици и глупости.

Ако смяташ така, попова лъжичке, ти си недостойна блатна мръсотия и нямаш право да седиш в моя храм. Сега слушай — и учи.

* * *

Късчето от товарителницата, което намерих в дачата, споменаваше Франция и Швейцария. На контейнера, споменат в записката от ОСОР, е имало френски и швейцарски надписи. Случайност? Съвпадение?

• Пол, подводничар, завършил ядрено инженерство в Анаполис, е бил убеден, че споменатият в записката от ОСЕР материал е от ембаргова технология с двойно ядрено предназначение, което значи, че пещта може да се използва за търговски или военни цели.

- Изрезката от новинарското списание говори за акселерометри — други устройства, вързани с ядрените материали. Случайност? Съвпадение?

- Половин дузината изрезки от вестници отпреди повече от година в папките показва, че руската мафия вече е била хващана в опит да изнася ядрени оръжия за Запада. Пол е водил бележки и е правил организационна схема на мафията. Случайност? Съвпадение?

- Както повечето воини-диверсанти, умея да прониквам в разни места. Моето обучение ми позволява да идвам и да си отивам практически когато си пожелаея — без да оставям следи. Оставям ги само когато сондирам някоя цел и искам да видя как реагира охраната. Затова разбрах от записките на Разузнавателното управление, в които се описваха нахлуванията в обектите на НАТО, че някой души наоколо — и проверява готовността на охраната. Същото разбрах и от съобщенията от Държавния департамент: някой, може би мафията, може би руските военни или може би комбинация от двете — проверяваше доколко ни бива в контраразузнаването (например вербуванията под фалшив флаг), сондираше охранителния ни апарат (например нахлуванията в обекти на САЩ и НАТО) и елиминираше всеки, който открие, че всичко е част от координирани мерки (например убийството на Пол). Ето урок за всеки един от вас, старателни воини-десантници: по принцип проверки, сонди и убийства не се правят, освен ако няма да предприемаш сериозна офанзива.

* * *

Всичко гореизложено, обмислено заедно с това, което ще ви кажа, ме нервира. Какво ще ви кажа ли? Ами че руснаците бяха направили огромна крачка назад в последните парламентарни избори. Помните ли? Комунистите получиха над 20 процента от гласовете, ултранационалистите взеха 11, а малките партии — истински откачените — 6. Събрано, това прави 37 процента от Думата. Напоследък демократичните партии се страхуваха — и правеха отстъпки. Значи имах неприятно и инстинктивно предчувствие, че тези сонди не са нито случайни, нито непланирани, а част от по-голяма, тайна схема, парченце от която Пол беше разкрил някак си.

Защо? Защото Пол беше разбрал често двусмислената динамика на тази сложна, противоречива, объркваща страна не по-зле от останалите. Освен това простият факт, че беше събрал всички тези на пръв поглед разпокъсани неща в кафявия плик, показваше, че гледа на тях като на части от едно цяло.

А тази вечер аз добавям и товарителницата на „Ер Франс“. Защо? Защото смятам, че там ѝ е мястото. Горепосоченият документ сочи, че съществуват конкретни френска и швейцарска връзки — швейцарската банка „Ласал“; парижката фирма „Лантос и Ко“. И предвид фактите в папката това показва, че описаното там оборудване — разни работи, за чието приложение нямам никаква представа — вероятно ще бъде подобно на техниката с двойно предназначение, за която пишеше Пол.

Добре, добре — чувам ви. Питате какво значи всичко това.

Отговор: Още не знам. Но ако ме познавате, ви е ясно, че ще разбере. Мой приятел и семейството му бяха убити заради тези неща.

Вмъкнах се в стаята, включих единствената гола крушка на тавана, пуснах оръжието на леглото и започнах да свалям все още влажните си (и напълно ледени) дрехи. На малката мърлява масичка в малката мърлява стаичка на третия етаж, която дялях със старшина машинист първи клас Стиви Уондър (който изръмжа, обърна се и ме изгледа гадно), видях купчина бележки, до една обозначени „СПЕШНО“ или „СВРЪХСПЕШНО“.

А, да. Питате, схватливи читатели, защо старият свиреп воин живее в малка, мърлява хотелска стая. Ще ви кажа. Намирахме се тук, защото сфинктерът от посолството, изпълняващ длъжността заместник-помощник на ректума, който е заместник-помощник на задника, дете е главен администратор по настаняването, беше напъхал мен и момчетата ми в малък, мърляв, четвъртокласен хотел, разположен непосредствено до дванадесетлентовото „Садовое кольцо“, на двадесет минути пеша от огромното боядисано в жълто с цвят на горчица (или повръщано, в зависимост от философските ви позиции) американско посолство.

Вероятно в това оградено с масивни стени посолство има апартаменти за гости. В апогея на студената война никой не искаше официалните делегации да престояват в московските хотели, където оставаха на милостта на подслушвателите от КГБ, медените мухоловки — легендарните съветски секскапани за гостуващи

бизнесмени, политици и военни аташета — и други нечестиви деяния. И като казвам подслушване, говоря дипломатично, ако схващате накъде бия. Искам да кажа, че не става дума за обикновените радиопредаватели във вазата с цветя или високочестотния микрофон в телефона. Говоря за нахални, просташки, намусени „буболечки“. Камери в банята, за да видят как лъскаш бастуна, камери над леглото, за да те хванат на местопрестъплението (което онези от вас, прочели „Зелената група“ и „Специална група Блу“, знаят, че означава на местопутеоблизанието). И микрофони навсякъде — в коли, влакове, асансьори, антрета — навсякъде.

Ето ви още малко баналности от времето на студената война: КГБ поставяше микрофони и до писоарите в хотелските тоалетни, където пребиваваха дипломати по време на големи преговори, както и във всички писоари в Министерството на външните работи. Защо ли? Защото, когато дипломатите излизат в почивка за източване на гущерите по време на преговори в хотелите „Метропол“, „Интурист“ или „Россия“ или поемат към пишкалника в Министерството на външните работи, те са склонни (а) да ходят по двойки и (б) да забравят всичко за оперативната сигурност и да си нашепват тайни, докато църкат.

Това не е всичко, хора. Покаже ли се истински високопоставено важно лице, КГБ слагаха „бръмбари“ даже и в клозетите — отклоняваха водата от тях, за да правят фекални и уринални анализи. Е, честно казано, точно това си беше обичайна практика по целия свят. Християните в действие също го правиха, когато Никита Хрущов отседна в един хотел във Вашингтон през шейсетте години. И какво научиха от тази лайнодисекция? Сега мога да разкрия, че установиха нужда от повече целулоза в менюто му.

Но аз се отклонявам. В крайна сметка посолството на Съединените американски щати има достатъчно място за настаняване на официални гости. Всъщност в момента повече от дузина стаи от клас Б (за гости или военни с по-ниска категория от FS-1 или GS-13)^[1], три стаи от клас А (за FS-1, GS-14 и 15), както и две къщи за министри.

В такъв случай защо не останахме там, искате да знаете. Е, отговорът е, че *те* — което се отнася за дипломатите — очевидно не искаха около себе си нас, типовете от безопасността във

Военноморските сили. Те, виждате ли, носят костюми по поръчка, химикалки за по сто долара (с които изписват дузини многосрични думи за по петдесет долара) и имат нокти, за които се грижат маникюристи. Ние се обличаме в стил ранен пролетариат, склонни сме много да псуваме, водим си записки с къси моливчета и вършим ръчна работа с мазолестите си ръце. Да ни позволят да се настаним в района на посолството би било, като династията Романови да пусне в Зимния дворец тъпла мърляви крепостни от Нарешкино на Волга.

Още не сте наясно или сте объркани? В такъв случай позволете да ви дам допълнителна информация. И както старите старшини в Осиране до Шията (както наричам Офицерската школа, или ОШ) казваха на нас, начинаещите мичмани, не пропускайте този материал, защото — както ще видите — има големи шансове да стане сравнително съществен в хода на книгата. Ако не сте били в академията, автоматично попадате в неизгодна позиция при получаването на разпределения, повишения и други добавки към кариерата. Випускниците на Анаполис — мислете за тях като мафиотите от Военноморската академия — винаги се грижат един за друг. Те го правят, независимо дали са били приятели в академията или не. Правят го просто защото до един участват в едно и също братство, потропващо пръстен о пръстен при ръкостискане, и смятат останалата част от света за блатна кал. Това означава, че аутсайдерите като мен биват поставяни накрая на дълга, дълга опашка, когато стане дума за раздаване на разни хубави неща.

Разбира се, като мустанг — ще рече офицер, издигнал се от редиците на доброволно постъпилите в армията — съм се научил как да се оправям с тропачите на пръстени. Правя го също така, както го правех и като радист първи клас. Усмиввам се, ухилвам се и казвам:

— Да, сър.

Но тази дума я изписвам така, че да се чете гадно псе, а след това си правя онова шибано нещо, което си искам. Или пък ако трябва да съм малко по-коварен, използвам обезопасителната мрежа от старшини, която съм изплел през кариерата си, за да мога да се промъквам през кастовата система. И ако тази подмолна и измамна тактика не върши работа, тръгвам направо през цялата шибана система, таковам ѝ майката и ѝ разпробивам нова дупка в проклетия задник. Спомняйте си, че съм известен и с *това*.

По-трудно е да заобиколиш хората в Държавния департамент, особено ако работиш извън КОНУС, както тюлените обикновено наричат континенталните американски щати^[2]. Всъщност ние, тюлените, не сме единствените държавни служители, заети с неистово измисляне на акроними. В цялата си кореспонденция тайните служби наричат Предводителя на свободния свят ПОТУС^[3]. На мен този термин винаги ми е звучал смешно. Искам да кажа, че ПОТУС не звучи така извисено, както президент на Съединените щати. Освен това съкращението се поддава на груби, вулгарни, нецензурни, но въпреки това понякога подходящи майтапи.

Собствената охрана на Бил Клинтън например, който по-рано страдаше от обриви, обявени от един от неговите прессекретари за „изривания от мацета“, го наричаше ПУТУС. Както и да е, искам да кажа, че е по-трудно да будалкаш системата на Държавния департамент, ако си аутсайдер. Първо, там нямам обезопасителна мрежа от старшини, което ме поставя в неизгодна оперативна позиция. Второ, клатикурите, както са известни нашите полюляващи се на пети, подрънкващи стотинки в джобовете си и пишещи докладни записки дипломати, имат наистина ефективен контрол над терена си. Е, така трябва, защото повечето от тях са абсолютни бюрократи от най-тънкораирания вид. Професионални апаратчици в най-габардинен вариант. Както и да е, когато човек е изпратен зад граница и назначен към някое посолство, той оперира с тяхно благоволение. Те контролират достъпа, настаняването, документите за самоличност и всички останали дребни неща от живота, необходими за работа в чужда страна. И го правят толкова надутно, че на човек му се иска да извърши убийство.

Зад граница същите тези дипломърди, дето при редките си пребивавания във Вашингтон живеят в селски къщи на час и половина от Държавния департамент и вярват, че изискана вечеря значи посещение до „Мики Ди“^[4] или „Уенди“^[5] за по един голям и мазен хамбургер, тук имат просторни, обзаведени от държавата апартаменти, слуги, средства за развлечения и коли с шофьори. Това води до диагнозата разкошомания, което е най-опасният симптом на страшното дипломатическо заболяване грандомания.

Да, знам, че навярно има работяги от чуждестранния отдел на Държавния департамент, които се напъват в странство за нацията и

пазят световната демокрация. И когато най-после открия такъв, първо на вас ще кажа.

Междувременно обаче трябва да прекарвам повечето от времето си зад граница, като не планирам неконвенционални операции срещу танга или други лоши типове. Трябва да изразходвам повечето от времето и енергията си в опити да минавам отгоре, отдолу, отстрани или през задниците от Държавния департамент, които ми слагат блокади навсякъде.

Вземете сегашната ми ситуация. (Моля, вземете си я още сега.) Изпратен бях в Москва като началник на МГОСВС — изпълващо устата съкращение на Мобилна група за обучение по сигурността във Военноморските сили. Както обикновено, военните изоставаха. Тъй като шофьорката на Пол не е знаела какво да прави при нападението срещу колата, силните на деня бяха решили най-после, че може би не е лоша идея да изпратят екип по сигурността в Москва да обучи всички шофьори на убягващи и защитни похвати за шофиране, контранаблюдение и други неща от занаята, които могат да спасят живота им във враждебна среда.

Позволете малко предистория. Дипломатите имат собствена охранителна агенция, Дипломатическата охранителна служба, ДОС. Тя е част от Бюрото за охрана на дипломатите към Държавния департамент. Пази посолствата. Нейните регионални служители по охраната, или РСО, наблюдават нещата в своите географски райони. Групи от нейните МОП, или мобилни охранителни поделения, ходят в различните държави, за да обучават хората от местния персонал на всичко: от нападения със специални тактики и методи до убягващи техники на шофиране и пригодни за улицата начини за опазване от изнасилване. Но бюрократичните задължения на ДОС се простират само между Двадесет и първа и Двадесет и трета улица и улици „С“ и „D“, район Нортует, или вътре в Държавния департамент. Божествата в Държавния департамент обясняват това с думите, че съгласно учредителните си документи, Департаментът не може нито да защитава, нито да обучава военни от САЩ, назначени в посолствата.

Ето защо през последните шест месеца шофьорът на посланика и шофьорът на ЗРМ в Русия (и двамата руснаци, или ДН — другонационални — на езика на Държавния департамент) бяха минали екстензивно обучение по шофиране за избягване от терористи от

гостуващ МОП на Държавния департамент. Но шофьорката на военния аташе беше от американската армия. Като такава нямаше право на обучение, въпреки че старшият обучаващ в МОП на Държавния департамент е поискал да ѝ разрешат да се включи в групата. Старият ни приятел Барт Вайът, ЗРМ, отхвърлил искането. Смешно? Разбира се. Но това е животът в реалния свят, приятели, където надпреварата с бюрокрацията често пъти се заплаща с живот.

Сега обаче, след като Пол загина, Военноморските сили се събудиха. А, каза системата, може би трябва да изпратим някой в Москва да обучи военните шофьори как да остават живи, ако ги нападнат. Аз и петимата мъже бяхме късметлиите ВН, или въпросните някои.

Защо ние? Е, мога да кажа, че сме най-подходящи за тази работа. Но ще бъда напълно откровен — тук сме, защото контраадмирал Кенет Рос, новоназначеният директор по операциите, плановете и политико-военните действия в службата на заместник-командващия военноморските операции за плановете, политиката и операциите (нека просто го наричаме ДОППВДС/ЗКВОППО^[6], а?), беше настоял.

Двадесет и четири часа след смъртта на Пол Кен ме назначи да водя шестчленен МГОСВС в Москва с приоритетната мисия „Злато“. С други думи, искаше ни там във вчерашния ден. Привидното основание беше обучение на военния персонал да остава жив. Истинската причина (нали ви казах, че рано или късно ще стигнем дотук) беше, че Кен Рос получавал тревожни съобщения от Пол Махон по тайни канали. Когато поисках конкретни данни, Кени ми каза, че ще ги намеря в сейфа на Пол, даде ми комбинацията и ми заповяда да не изпускам от погледа си и най-дребното късче информация, до което се докопам. Каза ми още, че Пол е работил сам и е събирал разузнавателна информация от съществено значение за руско-американските отношения. Но го убиха, преди да успее да подаде точни данни.

Въпреки приоритетното ми назначение „Злато“ и притесненията на контраадмирал Рос минаха още две седмици, преди да вдигнем колесник във въздуха. Причината, приятели, е двойна. Първо, необходимо е време да се получат дипломатически паспорти и руснаците да подпечатат необходимите дипломатически визи, с които да можем да донесем всички обикновено *verboden*^[7] материали в

бившия Съветски съюз. Второ (и навярно по-уместно), колелата на системата се движат изключително бавно, когато трябва да се водят войни за територии, и Държавният департамент, или по-конкретно АМПОС (Американското ПОСолство) в Москва, не искаше особено силно МГОСВС на своя територия.

Чувствата на АМПОС станаха очевидни от момента, в който пристигнахме. Всички, от най-висшите дипломати на деветия етаж до охраната на посолството, ни дадоха да разберем, че не сме желани. Защо? Защото, предполагам, че ние, шестимата крепостни тюлени, представлявахме външна заплаха за суверенитета на посолството. Почти същото беше и когато водех „Червената клетка“, съставена от четиринадесет души — най-добрите от най-добрите, които бях взел от „Тюлен 6“. Привидната мисия на „Червената клетка“ беше да проверява сигурността на военноморските бази по целия свят. (Тайната ни мисия ще обясня по-късно, когато не съм във вероятно подслушвана хотелска стая.) Както и да е, през осемдесетте години моят тогавашен шеф адмирал Ейс Лайънс реши, че военноморските бази са уязвими при терористични нападения. Нареди ми да сформирам група, която да помага на командирите на бази да оценяват уязвимите си места и да запушват дупките. Идеята беше страхотна. Но когато излязохме на терена, установих, че повечето командващи офицери не искаха никаква „помощ“ от „Червената клетка“.

Всъщност възприемаха ни като по-опасни от истинските терористи. Защо? Защото, когато преминехме през охранителната система на базата (винаги го правехме), командващите, с които не можеше да се ебава човек, приемаха всичко лично. Вместо да се учат от нас, те вземаха докладите и предложенията ни, захвърляха ги в кръглата папка^[8] и въздъхваха с огромно облекчение, когато най-после нашият самолет вдигнеше гуми във въздуха. Те, виждате ли, смятаха, че служебните им характеристики ще пострадат от „Червената клетка“. А това означаваше чао на повишението. Пък в днешните Военноморски сили повишението е по-важно от антитероризма, нали?

Същото беше и тук, в Москва. Третираха ни като персони нон шибана грата. Което означаваше, че трябваше да бъдем наблюдавани внимателно. Жилището ни беше далеч от посолството. В мига, когато излезехме през вратите, получавахме постоянни бавачки. Бяха ни дали пропуски с едно голямо червено V което се виждаше от десет метра, за

да може по-добре да се идентифицираме като аутсайдери. Нямахме право да се движим из коридорите на посолството без съпровод. Разговорите ни се следяха. Разписанията ни биваха щателно разглеждани. Очевидно смятаха мен и хората ми за по-опасни от руските шпиони.

Ето защо от дузината бележки за мен осем бяха от гадния човек начело на посолството. Не, не бяха от посланика. В наше време посланиците прекалено често се назначават по политически съображения. Те не разбират нищо от държавничество или история. Купуват си работата чрез набиране на средства за президентската кампания или подпъхване на една или друга помощ за него под масата. Такъв беше и случаят тук. Посланикът в Руската федерация, Трокмортън Сакатхуй Скопесън Четвърти, или нещо подобно, беше приятен човек — милиардер от бизнеса с обуцарски шила или от пазарите на облигации, или от хич не ми е на онази работа какво. Имаше частен самолет „Гълфстрийм III“, с който през седмица ходеше в Сейнт Андрюс, Шотландия, да играе голф на осемнадесет дупки с приятелчето си принц Чарлз и да донесе две-три каси двадесет и пет годишно малцово уиски „Айли“, което пиеше *sans* лед в кристална чаша с надпис „Бакара“, с малко изворна вода, започвайки от 09:00. Да, 09:00. Дипломация? Не бъдете глупави. Но пък какви страхотни партита правеше!

Междувременно истинският бизнес на реалната политика в Русия въртеше тукашният сив кардинал, ЗРМ, а както обясних неотдавна, това означава заместник-ръководител на мисията.

А вече знаете за ЗРМ тук. Накратко: той е задник и... Хей, чувате ли тая шумотевица в коридора? Вдига я тъпият редактор — пищи, че вече е чул достатъчно от тази шибана предистория. Добре, добре, добре, понякога е прав за разни неща. Е, да продължаваме.

Свалих все още влажните си дрехи, стоях десетина минути под хладкия душ, избърсах се с кърпата, приложих мехлем „Бетадин“ на необходимите места, след което извадих чифт шорти, надянах очилата си, седнах на ръба на тясното си легло с хавлия на коленете, разглобих и изчистих оръжията и пълнителите, смазах ги внимателно, избърсах ги до сухо, след което почистих и изсуших всеки от патроните, които бях носил със себе си. Автоматът и пистолетът, „USP“ влязоха в стоманената кутия.

Вместо тях извадих тънък деветмилиметров пистолет Р-7 с автоматично зареждане, два пълнителя с по осем патрона и един добре прогонен дневен кобур за кръста отзад. Пълнителите бях заредил с патрони „Блек Тейлър“ на „Уинчестър“, поставих един от тях, вкарах патрон в цевта и след това допълних пълнителя. Да, в наши дни „Блек Тейлър“ са забранени за ползване от цивилни. Но пък знаете, че аз не съм цивилен.

След всичко това подредих бележките в правилен хронологичен ред и ги разгледах. Първата питаше къде съм и защо не съм се обаждал на офицера от охраната повече от шест часа. Всяка следваща бележка, изпращана, както забелязах, точно през петнадесет минути, ставаше все по-надуто истерична от предишната. Последната, получена по времето, когато откривах товарителницата от „Ер Франс“ в дачата на Андрей Юдин, изискваше да се представя в кабинета на Барт сутринта, за да обясня „в микроскопични подробности“ действията си през последните двадесет и четири часа. „Доведено беше до вниманието ми, че сте превишили правата си и параметричните измерения на мисията си — завършваше бележката. — Ето защо трябва незабавно да получа актуална информация, за да оценя необходимите за предприемане мерки.“ Чували ли сте такива шибани бръщолевичи, приятели?

Стиви Уондър, увил се в единственото допълнително одеяло в стаята и сгущен в леглото си, беше напълно буден и разглеждаше карта от ЦРУ на улиците в московските предградия, за да знае къде да заведе двамата шофьори от Военноморските сили за инструктажа по отбранителни контрамерки.

Докато разглеждах съобщенията, наблюдаваше реакциите ми с характерната си Уондърowska веселост.

— Май тоя Барт е от нервните — каза той. Критично огледа размазаното ми лице и покритото със синини и намазано с бетадин тяло и се ухили.

— Леле! Какво е станало с теб? Изглеждаш, сякаш си минал през месомелачка.

Знаеше много добре какво беше станало с мен и затова се правеше на задник.

— Да ти го начукам — отговорих.

Той сви рамене и завъртя глава по характерния си начин — надясно-наляво-надясно и наляво-надясно-наляво в имитация на... Стиви Уондър.

— Хей, без болка нищо не става, долбоеб.

Приятно ми стана, че е научил да казва *курова глава* на руски. Уондър винаги се отнася към мен с такова уважение. Е, позволено му е да бъде непочтителен. Убил е почти толкова японци, така ние, тюлените, наричаме лошите, колкото и аз. И още по-точно и казано с неговия нийоркски акцент, той е вадил опърления ми словашки задник от много огньове. Изправеният ми среден пръст му даде да разбере, че за мен той все още е номер едно.

— Да, тази нощ получих доста болка, но не стана нищо. Приятелят ни не си беше вкъщи. Излязъл. При това чист, така изглежда.

Внимавах с използването на лични имена или всякакви конкретни неща в московските хотелски стаи. Параноята от всичките тези години на студена война оказваше кумулативното си въздействие върху мен. Още ми е трудно да се доверявам на руснаците и на всичко, което трябва да правя с тях — видяхте полковника от ОМОН и чисто новия му ролекс. А да не говорим за това, че повечето туристически хотели в Москва още имат „буболечките“, монтирани от КГБ, за да могат от време на време да натиснат някой влиятелен човек. КГБ обичаше влиятелните агенти. Това бяха бизнесмени, художници, политици и журналисти, наети тайно да прокарват линията на Москва по целия свят. Както и да е, дали тези микрофони в свещници и телефони и параболичните датчици работят още? Вероятно не, но пък не възнамерявах да рискувам.

Уондър пусна картата и лупата в скута си и издърпа одеялото около раменете си.

— Ну, какво следва?

Посочих лампата и направих мълчалив знак, че ще говорим после. След това казах:

— Ще се занимавам с тези боклучави бележки.

— Добре — отговори той. Върна се към картата си.

Взех бележките и ги накъсах.

— Ето — казах, — готово.

Уондър вдигна поглед, за да види как обличам сухи дрехи. Той остави картата и лупата, изохка така, че да го чуя, погледна своите дрехи, натрупани безразборно върху разклатен стол по истински, хаотичен начин, както правят лошите момченца.

После ми изпрати един СМП — съвсем мръснишки поглед, — измъкна се от леглото, разви от себе си скъпоценното си одеяло, пъкна се в гащите си, тениската си и колкото може по-дебели чорапи, нахлузи смачкани дънки и постави един кобур на колана си. Пусна върху леглото пълнителя от своя деветмилиметров пистолет „Глок 27“, насочи го в безопасна посока, извади патрона от цевта, върна обратно пълнителя, зареди нов патрон, извади пълнителя, допълни го, пъкна го в дръжката и сложи вече заредения и поставен на предпазител пистолет в кобура.

— Да ти го начукам — каза той, като търсеше из дрехите си за пуловер.

Като бивш разузнавач от Военноморските сили, който е виждал повече от достатъчно студентите, мокри джунгли, Уондър мрази истински великата природа.

02:51. Разбудих останалата част от екипа и след подходящи оплаквания и мърморене, тръгнахме. Отначало пътят ни изглеждаше безразборен, когато пресякохме една, две, три, четири тесни странични улици, преминахме край задния вход на хотел „Минск“, след това се разходихме край ъгъла на „Баку“ — един азербайджански ресторант, където сервираха страхотни ориенталски храни. Според Борис в старото време, преди перестройката, в „Баку“ са се хранили модните млади комунистчета от стария комсомол. Оттам се отправихме на север, проверихме какво става зад нас, когато минахме край кино „Москва“, след това започнахме да правим кръгове из редица тесни, еднопосочни улици.

Да, проверявахме дали не ни следят. След като установих, че никой не ни бройка, тръгнахме напреко по обратния път и се насочихме на изток, покрай дванадесетлентовото „Садовое кольцо“, присвили рамене срещу влажния, студен вятър, който духаше в лицата ни. Нямаше много движение — от време на време минаваше по някой мерцедес с перденца на задното стъкло. Видяхме няколко камиона, чиито дизелови двигатели ръмжаха в студа, както и две полицейски жигулита с мигащи сини светлини. Но тротоарът беше празен.

Дясната ръка на старшина болничар Док Трембли се отърка в моята лява. Познавам Док, откакто бях попова лъжичка с жълто около топките и старшина Евърет Емерсън късаше задника ми с големите си цинтарки във Втори след никой взвод за подривни действия 21. Отдясно Стиви Уондър, чието истинско име, както навярно знаете, не е нито Стиви, нито Уондър, мърмореше цинични клетви, насочени към предците ми, и маршируваше с ръце в джобовете. Той беше двойно притеснен: първо, защото ходеше тук в студа и, второ, защото беше си оставил ръкавиците в стаята.

Зад него късите крака на Дюи Пачия крак биеха забързан ритъм, за да не изостават от установеното от Док и мен темпо. Пачия крак — името му е Алън — е ловец с едри като варел гърди от източния бряг на Мериленд. Когато не причаква гъски, яребици, гугутки или сърни, идва на лов за танга с мен. От двете му страни се движеха останалите членове на менажерията, която бях довел в Москва. Ляво на борд от него беше Шепард Алигатора, а дясно на борд — Гризача.

Ходехме и разговаряхме. Дадох им бърз доклад за непродуктивното начинание от вечерта. Чух охкания, когато описах тремавата тактика на ОМОН. Шепард Алигатора ускори крачка и се вклини между Уондър и мен:

— Ти имаш ли доверие на Борис?

Добър въпрос. С Борис ме свърза човек, на когото имам доверие (скоро ще го срещнете). Твърдеше, че Борис е свестен — един от малкото в Московската полиция. Но има добри хора, на които можеш да имаш доверие, и добри хора, на които не можеш. Например не бях показал на Борис и Миша кибрита (едва ли някой знае по-добре от тях къде е „Динамо“), нито товарителницата.

Честно казано, откакто пристигнахме, се чувствах нетипично особено: напрегнат и неспокоен по нов, неочакван и истински обезпокоителен начин. Да бъдеш в Русия се оказа като да си на чужда планета. Винаги съм мислил, че няма място на земята, където да отида и да не се чувствам на място. Докато не дойдох тук.

Усещането, че изпъквам като пословичния щръкнал ожулен хуй, ме притесняваше. Защото, ако се чувстваш като аутсайдер, ще постъпваш като такъв — а това ще те постави в тактически неизгодна ситуация.

Бях разгледал всички възможни варианти, без да намеря решение. Накрая реших, че след като бях изкарал почти целия си професионален живот в опити да търся и убия Съветската мечка, е естествено, че програмираното ми мислене за „те или ние“ ще се промени трудно и затова просто трябва да търпя.

Ето защо казах на Алигатора за доверието в Борис:

— Не знам още. — Така отговорих и наистина не знаех.

На връщане към хотела пуснах кибрита за разглеждане — никой не знаеше за клуба „Динамо“, от което разбрах, че не е място, посещавано от американците в Москва. Момчетата разгледаха и товарителницата.

Уондър я задържа най-дълго време.

— Е? — попитах.

— Мисля, мисля — отговори той в добра имитация на актьора Джек Бени.

Продължавахме да вървим.

— Резервоари за горещ фреон — каза Стиви. — Това съм го виждал и преди. Въпросът е къде.

Лицето му се набръчка от усилие.

— Мисля, че в Ирак — отговори накрая той.

— Ирак?

— Когато бях там с инспекционната група от ООН.

Преди пет години Уондър, представен като помощник-машинист първи клас към Вашингтонското военноморско пристанище, беше вмъкнат тайно в Багдад от Разузнавателното управление, за да следи ядрената програма на иракчаните. Беше отишъл като част от инспекционен екип на ООН. Затова знаеше много за ядрените съоръжения и как ги сглобяват.

— Горещият фреон е от онези технологии с двойно ползване, както им казват, хуй такъв. Това значи, че може да се използва за законни химически процеси — например в металургията. Но може да се използва и за почистване на високоскоростните вакуумни центрофуги за обогатяване на плутоний за ядрени оръжия.

Почеса се по брадата като дванадесетокласник, замислен над задача по геометрия.

— Доколкото си спомням, това е съществено важна част от окончателния процес на обогатяване.

Лошо.

— Как може да се разбере дали фреонът е използван за военни цели или не?

— Не може. Затова трябва внимателно да следиш къде отива.

— Нещата съвпадат — казах. — Пол също е наблюдавал пратки с двойно предназначение. И мафията.

— Има смисъл — обади се Док. — Руската организирана престъпност е залавяна в опити да продава излишни съветски ядрени ракети — а защо не и технологията, с която се правят?

— Освен това — намеси се Стиви — мястото на доставка е фалшиво.

— Откъде знаеш?

— Мистик е около пет квадратни мили. Няма предприятия. Частен курорт е, с къщи за милиони долари и хотел.

Не мога да проумея как момчето-чудо знае тези неща, но съм му благодарен за тях.

— Което означава...

— Което означава — продължи малко педантично той, като разклати товарителницата под носа ми, — че това е фалшиво.

Разпитах момчетата един след друг, за да видя какво са дочули из посолството, и с радост установих, че всеки от тях е успял да събере по малко полезни данни. Пачия крак нямаше нищо конкретно, но въпреки това смяташе, че нещо не е наред. Инстинктът му на ловец беше възбуден. Казваше, че около посолството има лоши вибрации. Не само той бе ги усетил. Уондър съобщи, че морските пехотинци от охраната имат нисък дух. Много негодувание и малко дисциплина. Отговорният старшина беше един слаб кучи син, който се навеждаше пред силните на деня. Уондър поклати глава унило. Това ли е войската, която той познаваше и обичаше.

Според Алигатора, който е бивш полицаи и има усета на пазителите на закона, нещата не били много добри и в кабинета на АТПВ — аташето по правните въпроси. Алигатора и съпровождащият го мухльо от посолството спрели в кафенето за чашка слабо кафе и седнали на две маси от специалния агент на ФБР, изпратен в Москва като АТПВ на посолството. Алигатора си говорил за разни неща с пазача си и слушал как недоволният шпионин се оплаквал на колега дипломат, че все по-трудно ставало да си върши работата заради

шибаната намеса от деветия етаж. На деветия етаж се намираха кабинетите на посланика и на ЗРМ.

Зад кърмата ми, дясно на борд, Гризача изчурулика, че старшината втори клас, когото обучаваше на методи за контранаблюдение, изчакал да останат сами на улицата, след това му доверил, че шофьорката на Пол — онази, убитата — му казала, че Пол получавал много критика от ЗРМ заради разузнавателната си работа в невоенни области.

— Тери Ан — така се казва мъртвата шофьорка, шефе — дочула адмирала и жена му да си говорят една вечер. Беки Махон казала на адмирала да ритне Барт Вайът по кокалчетата — да се оплаче от него във Вашингтон, преди нещата да станат неконтролируеми.

Нали помните, че обещах да обясня тайната мисия на „Червената клетка“, когато наоколо е чисто. Наближаваме хотела и затова нека бързо ви кажа всичко. Ето: Мисията на „Червената клетка“ за оценка на сигурността беше прикритието за истинските задачи: активна контратерористична дейност. Докато един контингент стрелци от „Червената клетка“ провеждаха обучението по охраната, друг — много по-малък — можеше да се измъкна и неутрализира лошите. Това не ставаше всеки път, когато излизахме. Но пък ставаше достатъчно често (и така ефективно, че никой никога не разбра кои сме), за да си струва всичките главоболия от командирите, с които не можеше да се ебава човек.

Защо ви казвам това? Защото в момента протичаше същият процес. Момчетата ми изпълняваха официално обучение като МГОСВС. По устав. И мога с оправдана гордост да добавя, вършеха страхотно работата си, като обучаваха персонала да оцелява в тази потенциално враждебна среда.

И докато те обучаваха, аз бях излязъл на лов.

Сега обаче беше време да разширим тайната си дейност. Имах тънка нишка към убийците на Пол и исках да я проследя през няколкото дни, които ми оставаха тук.

Започна да вали слаб сняг, докато се разхождахме и планирахме. Доктора, Алигатора, Пачия крак и Гризача щяха да довършат обучението. Уондър ще изпълнява двойно дежурство и ще действа по охраната.

Да, хленчеха, че на мен се пада цялото удоволствие. И, да, сърдеха се, недоволстваха и оплакваха лошата си орисия. Не мога да не призная, че имаха право: по-забавно е да преследваш, отколкото да обучаваш. Но ако ще успяваме — а аз не желяех да се съглася на нищо по-малко от това, — те трябваше да вършат своята работа, а аз моята. Нека всички кажем тази мантра: *не трябва да ти харесва — просто трябва да го направиш*.

Освен това щяха да имат достатъчно време за игра. Утре вечер по някое време след 21:30 всички щяхме да излезем и да се веселим в едно място на име „Динамо“.

---

[1] Обозначения за категория — FS (foreign service) за служител на Министерството на външните работи, и GS (government service) за държавен служител. — Б.пр. ↑

[2] CONUS — Continental United States. Има се предвид територията на САЩ без острови и т.н. — Б.пр. ↑

[3] POTUS — President Of The United States. — Б.пр. ↑

[4] „Макдоналдс“. — Б.пр. ↑

[5] Верига заведения за бърза закуска. — Б.пр. ↑

[6] С Кени Рос съм работил веднъж. Като капитан на „Гърбатия кит“, ядрена подводница от флота на САЩ, оборудвана като съд за специални бойни действия, беше гледал как аз и моят екип от „Червената клетка“ проникнахме в севернокорейски води и потопихме един кораб в пристанище Чонгджин. ↑

[7] Забранени (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Кошчето. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

3

Редкият сняг беше преминал в тежка, упорита и смразяваща до кости лапавица към 06:00, когато будилникът в главата ми ме вдигна от краткия сън в бойни условия. Отместих пердето и погледнах надолу към покрития със сажди хотелски двор — мръсната ледена корица по тухлените стени четири етажа по-надолу едва се различаваше. Отворих прозореца малко, за да влезе чист въздух. Отвън беше доста под нулата — отлично време за ободряващ ден из улиците на Москва.

Леглото на Уондър беше оправено. Не му трябват камериерки на него. Винаги сам си оправяше леглото — като в Морската пехота. Пък и одеялата бяха така опънати, че ако хвърлиш стотинка върху тях, щеше да отскочи. Знаех, че отдавна е заминал. Днешното му занимание преди обучението беше да открие и след това разузнае клуб „Динамо“ и околностите му, за да сме добре подготвени за вечерния купон. Предвид времето и факта, че топлите му обувки бяха в Щатите, вероятно в момента ме псуваше на осем или девет езика. Е, не трябваше да му харесва, просто трябваше да го направи.

Подходящо облечен в дълъг черен, закопчан до гърлото шлифер от найлонова материя, с шапка с козирка, под която криех плитката си, и чифт черни обувки от „Гор Текс“ с дебели гумени подметки, представих себе си и дипломатическия си паспорт в черна обложка със златен печат на портала на посолството в 06:46. Рано сутринта — точно както пишеше в бележката на Барт. Към 06:56 в компанията на агент от ДОС, от чието лице разбирах, че би предпочитал да се занимава с други неща, оставих на бюрото на секретаря на ЗРМ послание от тип „Ако няма други нареждания“ в ненадписан бял запечатан плик.

Посланието, което бях написал на късче мърлява хартия, говореше на Уважаемия Барт (мразеше да го наричат Барт и затова, разбира се, винаги се обръщах към него с Барт), че тъй като се бях представил според заповедта, но него го е нямало при появата ми, няма да си пиляя времето да седя и да го чакам. Вместо това щях да изляза и

да проведе редица обследвания на охранителни обекти из града, в които по едно или друго време може да попаднат лица от американската армия, и че ще му се обадя по-късно. Може би.

Всъщност за мен нямаше значение какво мисли или прави той. Откровено казано, той нямаше никакви командни пълномощия върху мен (въпреки че можеше да направи живота ми мизерен в бюрократичен план, докато съм в Москва). Освен това днес предобед имах удобно време за операции. Вижте, знаех, че бележката ми ще бъде прочетена само след като бъде разгледана сутрешната купчина спешни телеграми и други от Държавния департамент.

Едно разяснение за онези от вас, които не са прекарвали много време в американските посолства: Съединените щати са с осем часа назад от Москва. Времевата разлика означава, че през цялата нощ тук е пристигал плътен поток от документи. Тези документи трябва да бъдат раздадени във всеки от отделите на посолството — политическия, търговския, АТПВ (това е аташето по правните въпроси, нали си спомняте?), икономическия и т.н. Единствено, след като всичко това бъде направено, Барт би се заел с външните материали, които съвсем сигурно включваха съобщението от *moi*^[1].

Дори и мястото, в което оставих официалното си писмо — пред кабинета на ЗРМ — щеше да забави получаването му. Когато посланикът не е тук, ЗРМ се премества от собствения си кабинет в неговия, за да се накичи с церемониалните дрънкулки на изпълняващ длъжността посланик. Хората в Държавния департамент си падат много по протокола, а Барт обичаше огромния кабинет на посланика и високоперсонието, което той олицетворяваше. Така че по времето, когато получи малкия ми бележкун, вероятно ще съм си свършил работата и ще съм на път за „Динамо“.

О, това означаваше, че няма да видя скъпия Барт цял ден. *C'est dommage*. Не знаете какво означава този израз? Ами вижте го в речника де.

Моят намусен съпровождач от ДОС мълчеше в асансьора, докато се спускахме, и ме заведе до външния портал без нито думичка. Върнах посетителския си пропуск на навъсеня руски охранител с приятелско „благодаря“, изхлузих се през металдетектора така, че пистолетът „Хеклер и Кох“ Р-7 в кобура отзад на кръста ми да не

включи свирката, натиснах вратата от бронирано стъкло и започнах да трамбовам паветата.

Всъщност трамбовах бетона. Насочих се на север в скърцащия лед към спирката на метрото на около три преки, като привидно вниманието ми бе погълнато от леда върху тротоара, по който пристъпвах усилено.

Половин минута ми трябваше да откроя шпионите зад опашката си. Трима бяха — еднакви на външен вид мъже. Грешка. Жените всъщност са страхотни преследвачи, защото могат да променят външността си много по-лесно от мъжете. Искате да разберете защо? Добре, защото не е необичайно жена да носи голяма дамска чанта или раница, в която да крие разни неща за дегизиране. Един мъж с голяма чанта или раница по-лесно се забелязва в тълпата, а това не е редно, когато следиш някого. Край на урока.

Впрочем триото зад мен спокойно можеше да дойде и с униформи. Носеха еднакви черни къси палта, огромни руски мъхести шапки, както и патъци от магазин „Гигант“. По тях имаше и издутини — радиопредаватели, клетъчни телефони или може би пистолети. Нарекох свитата си Заспальцов, Дремльов и Блейкин. Руснаци ли бяха или американци? Ако са руснаци, дали бяха полицаи или мафиоти? На кого ли му пукаше? На мен не.

Съпроводихме се през кишата до спирката на метрото „Краснопресненская“. Спуснах се в слалом между армията от баби, пенсионери и други бедни душици пред входа на станцията с пазарски чанти, в които предлагаха за продан моливи, ленти за коса, чайници, маратонки и дрехи. Профучах в тромав галоп надолу по стълбите към линията „Колцевая“, магнах с месечната си карта към бариерата и продължих върху претъпкания перон. Три минути по-късно дойде влакът и всички се качихме заедно — единият си проби път с лакти в далечния край на вагона, другите двама хванаха предния и задния вагон. На станция „Белоруская“ изчаках металните врати да започнат да се затварят със съскане, и с помощта на ханша и бедрата си се промъкнах през тях и слязох на перона в последния момент.

Заспальцов, човекът в моя вагон, остана назад, безпомощно притиснат от тълпа неотстъпващи забързани руснаци. Устоях на изкушението да му се усмихна с приятелски вдигнат среден пръст, когато влакът тръгна. Освен това все още не бях на чисто. С

периферното си зрение видях, че другите спътници бяха слезли на перона. Забелязах единия да се обажда по радиото на закъсалия си другар. Оп, май вече не трябва да използвам този термин, а?

Един падна, остават двама. Пробих си път през прехода към линия „Замоскворецкая“ и хванах първия тръгнал на юг влак, промъкнах се в него и смачкан като сардина се возих две спирки до станция „Пушкинская“. Девагонирах, ориентирах се и тръгнах към връзката за „Чеховская“ — дълга разходка по един тунел с живописни плочки, претъпкан с блъскащи се един в друг пътници, просяци и музиканти с китари. Да, имаше просяци и певци — удивителни неща стават в една страна с *капитализъм*, а?

Бях на около две трети от пътя, когато забелязах едно познато лице. Майната му на Дики (а това напомня за начина, на който на виетнамски се казва, че в момента ме чук-чукаха). Задникът, когото бях оставил на станция „Белоруская“, идваше право към мен, със Заспальцовската си мутра, готова да се разчекне в лайнарска усмивка. Пътувал е една спирка и е хванал влак в южна посока по успоредна линия.

Споменава ли съм, че Московското метро е може би по-добро от всяко друго в света? Е, така е — и има много влакове. За това свидетелстваше и лесното придвижване на Заспальцов. Несъмнено приятелчетата му са го информирали за движенията ми — и ето го, не се губи като черна копейка.

Сега пак водех целия контингент. Е, какво е животът без някое и друго предизвикателство от време на време, а? Освен това в подобна ситуация предимството е на страната на преследвания — това съм аз, — а не на следящия екип — това са те. Но те са повече, казвате. И имат радиостанции. Телефони. А може би и приятели в коли, които ни следят по улиците отгоре.

Вярно, всичко това е вярно. Но тъй като знам къде отивам и мога изобщо да не бързам, сладко-сладко съм в състояние да побъркам преследвачите си. Те са тези, които трябва да останат нащрек. Те са тези, които трябва да реагират — и въпреки факта, че всички знаем, че знаем, че се следим, те все пак трябва да продължават да си вършат работата, без да бъдат забелязани. А това, приятели, е изморително. Изморително друг път, то си е абсошибанолотно изтощително. Знаем, защото достатъчно съм бил откъм преследващия край.

И все пак, като преследван, трябваше да спазвам определени трикове на занаята. Всички онези филмови глупости — проверките в прозорците на магазините, за да видите дали не ви преследват, или поглеждане иззад ъгъла, или пък бързата смяна на посоката в претъпкана улица — са само холивудски фъшкии. Те просто не стават в реалния свят. В него, тук, съществуват три-четири начина да се освободите от сенките си. Тъй като в момента съм, ъ, зает, ще ви разясня, втълпя и обясня само един от тях.

Всъщност, тъй като най-доброто обучение е чрез показване, сега ще ви представя най-ефективния начин за отърсване на наблюдателите, за да видите сами колко добре върши работа. Въпросният маньовър е познат в занаята като „чистене“. За да се почистите, влизате в голямо и оживено местонахождение с множество входи и изходи. Железопътните гари са идеални за такова упражнение. Също и универсалните магазини. Хотелите също ги бива, но не в тоталитарните страни, където всички изходи се наблюдават от тайната полиция. Аз предпочитам магазините. Когато командвах „Тюлен 6“ и „Червената клетка“, си играехме на гоненица „заведи ме на химическо“ по целия свят: в „Блумис“, „Сакс“ и „Мейсис“^[2]; в „Хародс“ в Лондон; „О Принтемс“ и „Галери Лафайет“ в Париж, както и „Ла Ринасенте“ в Рим. Това беше най-добрият начин да науча момчетата си как да бъдат преследвачи и как да изчезват от преследвачите си.

Ето принципа: влизате в местонахождението — колкото по-претъпкано, толкова по-супер. Возите се нагоре-надолу с асансьорите и ескалаторите. Изкачвате се по стълби. Минавате през претъпканите пътеки, без да подбирате. Неочаквано завивате надолу по аварийното стълбище. И тогава изведнъж правите добре изпълнен офейквациум, излизайки направо на претъпкан пешеходен район или се спускате в метро с многобройни входи.

Такова поведение може да разпъне следящия екип отвъд границите на тактическите му възможности. Особено ако противникът няма неограничени ресурси. Можете да ги затрудните още повече, като променяте вида си, докато се разхождате из магазина или гарата. Вижте, преследвачите ви държат под око не като стоят до задника ви и гледат право във вас. Направят ли го, ще бъдат разкрити веднага и ползата от тях ще бъде загубена. Затова не гледат директно във вас, а следят силуета ви. С това искам да кажа, че държат под око шапката

ви, сакото, палтото и други отличителни черти, които могат да забележат от разстояние. Това означава и че ако имате необходимата сума за смяна на формата и силуета си, можете да ги прецакате.

Добре, след като вече имате обща представа за методологията и процеса, нека заведем Заспальцов, Дремльов и Блейкин на химическо при Свирепия.

Най-напред ги съсипах из системата на метрото. Четири пъти сменях линиите в претъпканото метро в най-натоварения трафик, и го правех много внезапно. Така ги карах да се чудят. Възможно е да ви дойде наум да попитате как, следва мръсна дума, знаех накъде отивам, след като не говоря руски и не мога да чета на кирилица.

Отговорът е: бях си подготвил домашното. Такава операция не се прави на прима виста, въпреки че може би мислите обратното. Трябва да запомните един първостепенен маршрут, както и редица второстепенни и алтернативни маршрути и да можете да действате мигновено. За това са необходими трите качества с наставка „ация“, които всички Воини със специални методи трябва непрекъснато да се стремят да овладеят: организация, адаптация и концентрация. (А ако случайно Воинът не се упражнява за това трио атрибути в подготовка на мисията си, ще постигне една четвърта „ация“: мастурбация.)

Освен това с неизтриваем маркер върху дланите си бях написал на кирилица спирките на метрото, които щях да използвам (а и няколко резервни, в случай че с мен се вози мистър Мърфи). Значи трябваше само да погледна надолу към косматите си пищовчета и готово.

Добре, първо отиваме на спирка без възможност за прехвърляне. Затова се качих обратно на претъпкания влак на станция „Библиотека «Ленин»“, возих се на североизток, докато стигнах „Соколники“, слязох и обърнах посоката, като се изкачих по стълбището за изхода, пресякох на срещуположния перон и се мушнах в първия влак. Скочих обратно на перона точно когато вратите започнаха да се затварят — и след това се вмъкнах обратно във влака, когато той потегли. Така Заспальцов остана на перона. Един отстранен. Ефективността им се намали с една трета.

Две спирки по-късно смених линията, спринтирайки по прехода и играейки добрата стара игра „качвам се/слизам“ (никой не клъвна и отново имах две сенки след опашката си), след това още веднъж смених линията и се возих до станцията на метрото, която се намира

най-близко до Червения площад. Там слязох и на бегом се качих на улицата. Проправих си път през друга огромна тълпа бабушки, мамушки и папушки, които продаваха военни дрънкулки, тоалетна хартия, цигари на парче, лекарства и всичко останало в опит да свържат двата края. Трябва да ви кажа, хора, че инфлацията на рублата е кофти нещо.

Както и да е, пробих си път, пресякох източната част на Червения площад, претичах край ъгъла и влязох направо във входа откъм *1-ая линия* — линия номер едно — на огромния триетажен ГУМ (римува се с ковчегум).

С бутане минах край щанда на „Бенетон“, отказах афършейва, който демонстраторката на „Есте Лаудер“ ми предложи, и тръгнах към стълбите, а преследвачите ми се бяхтеха усилено на тридесетина метра зад мен. Забавих, за да видят добре как тръгвам по стълбите.

След това затичах — вземах по три стъпала. Дремльов също се понесе в галоп. Но беше твърде далеч зад мен, за да може да не ме изпуска от поглед непрекъснато. Стълбището имаше завои и при първия разкопчях шлифера си. Когато достигнах площадката на първия етаж (не забравяйте, че в Европа първият етаж е онова, което в Америка наричаме втори), свалих шлифера и шапката и дългата ми плитка се изгърколи надолу. Без да спирам, ги натъпках в малкия сак „Рийбок“, който носех отдолу, и навлякох ясносиня грейка от непромокаема материя.

Минах през вратата на първия етаж и тръгнах по пътеката с тежки зимни палта и купища шапки в руски стил, от заешка кожа, катерици, рисове и мечки. Свих надясно, взех една шапка от мечешка кожа, размер — грамаден, и я сложих на главата си. Прегърбих се леко, за да загубя няколко сантиметра от ръста си, извадих дебела пачка петдоларови банкноти и тръгнах към будката с касата, като размахвах шепата долари като типичен американски турист.

Трябваше да видите усмивката на дамата от будката, когато видя как стискам в лапа коравата си, голяма... валута. Посрещна ме като отдавна изгубен чичо. Даже се пробвах пред нея с малко словашки (без успех). Докато плащах, забелязах с крайчеца на окото Дремльов. Влетя през вратата, като се оглеждаше диво. След няколко секунди неговият *кореш* — това е приятелче на руски — Блейкин изпълни едно бомбастично влизане в клоунски стил (което ще рече, завъртя се два

пъти, събуди се и се заоглежда). Добре се справяше, докато не се спъна в нещо и се строполи върху една редица с палта. Точно така, момчета, нарушете Първото правило на преследването — онова, дето казва, че не трябва да се привлича ненужно внимание.

Блейкин се изправи и започна да се блъска из хората в концентрични разширяващи се кръгове, но не ме видя, въпреки че погледът му мина право през мен. Разбира се, че не. Защо? Защото търсеше едър човек с шапка с козирка и дълъг черен шлифер. А не някакъв дългокос турист в яркосиня грейка и калпак от мечешка кожа.

Все още привършвах финансовата операция, когато двамата тръгнаха обратно към стълбището с объркани и паникьосани физиономии. С тъповатата усмивка на блажените и късметлиите аз тръгнах край редицата зле скроени китайски зимни пухенки, потърсих най-близкия знак за аварийен изход, слязох по стълбите, леко отворих голямата стоманена врата и се измъкнах на оживената улица. *Счастливого пути — sayonara*^[3], задници — радвам се, че ми дойдохте на гости в химическото.

Върнах се към Червения площад и внимателно проверявайки какво става зад мен, тръгнах на юг, покрай катедралата „Свети Василий“. Минах край огромния хотел „Россия“. Не, не влязох в него, защото полицията наблюдава всички първокласни хотели, уж за да не допуска проститутките и мафиотите. На практика, правят го, за да получат и те част от приходите. Не ми трябваше дълго време, за да се убедя, че всъщност пътувам сам.

Добре. Отново тръгнах на юг, минах през Большой москворецки мост над Москва-река, зад който имаше малък остров и отходен канал, и излязох на тесния път от седемнадесети и осемнадесети век, известен като улица „Большая Ординка“. След две пресечки минах край една черква със златни кубенца от дясната ми страна. Право срещу мен имаше станция на метрото. Бръкнах в джоба на панталона си и извадих два жетони — руските вездесъщи пластмасови монети, — намерих обществен телефон, пузнах и двата жетона в процепа и набрах един седемцифрен номер по памет.

Женски глас каза нещо на бърз руски, което сметнах за „Добро утро, израелско посолство“.

— Вътрешен седем две четири, моля.

Последва бърза смяна на езици.

— Да, разбира се. Добро утро.

Телефонът извъня два пъти.

— *Привет* — ало?

— Знаеш, че ако не бяха отрязали толкова много от големия ти юдейски хуй, когато си бил на осем дни, сега щеше да се чукаш сам, боклучав гноясал еврейски задник такъв.

Настъпи пауза, а след това в ухото ми избухна смях.

— Добро утро, господин заместник на Думата Жириновски, фашистки кучи син такъв с голямата уста. Вече се чудех дали ще успееш да напънеш мозъка си достатъчно време, за да се обадиш.

---

[1] Мен (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Вериги универсални магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Довиждане (яп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

4

Срещнахме се на уговореното място — в една анонимна малка сладкарница зад ъгъла на станция „Новокузнецка“. Пристигнах първи и окупирах малка масичка с мраморен плот до задната стена на тесния салон с дървена ламперия. Най-напред обаче посочих към една дебела плоча лепкава, подгизнала от мед торта, пълна с конфитюр от сливи и поисках *пожалуйста* (моля,) *кофе без сахара с молоком* — кафе с мляко, без захар. Това беше един от първите изрази, които запомних в самолета насам и бях щастлив, че съм отстранил меланхоличното си произношение достатъчно, за да може независимо от грейката и сака да не предизвикам свързания с туристите трепет в замислената бабушка с дебели рамки на очилата, докато плащах с две банкноти от по един долар, които не се добраха до касата, а изчезнаха в дълбоко деколте. Хей, може би вече не стърчах като смачкан хуй.

Пиех второто си *кофе*, когато той влезе през вратата. Не бях виждал Ави Бен Гал повече от десет години. Изглеждаше, както го помнех — само малко по-остарял и косите му бяха с половин идея посиви. Той е един мургав, нисък, добре сложен мъж, дребен по онзи начин, който не привлича вниманието, когато влезе някъде. Днес носеше дълго, дебело вълнено палто с двоен ревер върху широк панталон от сив фланелен плат, натъпкан малко небрежно в чифт мъхести обувки с импрегнирана с восък кожа и гумени подметки, които изглеждаха, сякаш са направо от ловджийски магазин.

Започна да говори с бабушката зад тезгяха като автомат АК-47 на пълна автоматична рускоезична стрелба. Намръщената ѝ физиономия заприлича на човешка, тя сложи ръце на хълбоците си, отметна глава назад, разтърси провисналата си гуша и се засмя, показвайки половин дузина зъби от неръждаема стомана от времето на Сталин. Закима енергично с глава:

— *Да, да, да.*

Ави смъкна палтото си, докато приближаваше, пусна го на облегалката на най-близкия стол, след това ми подаде дясната си ръка.

— Най-после отново се срещаме лице в лице — топло каза той.
— Добре дошъл в *Дикий Восток* — Дивия изток. Жалко, че трябваше да мине толкова време.

— Аз също съжалявам.

Наистина съжалявах. И не само защото обичам Ави. Бях му се обадил от Вашингтон и се уговорихме за една работна среща вечерта, когато пристигна, но се наложи да я отменим, защото го извикаха по спешност в Тел Авив предишната вечер. Но дори и така, от разстояние, успя да ми уреди запознаването с Борис Макаров.

Благодарен му бях за това и му го казах, като стиснах малката му ръка в лапата си 45-ти номер и я разтърсих с топло чувство, докато гледах надолу, както винаги, към малкото пънче, където трябваше да се намира кутрето му. Две трети от него липсваха. Доколкото си спомням, е било откъснато от куршум при една разпра с група гадняри в Южен Ливан, когато Ави е бил още млад и зелен лейтенант, на служба в *Saye'eret* (разузнавателния) взвод на елитния батальон *Egoz* от голанската бригада.

Вместо да пусне ръката ми, той продължи да я стиска със своите две и критично я обърна, за да разгледа мастилениите пищови на кирилица по дланта и китката ми с очевидна веселост. Нищо не остава незабелязано при Ави.

— Добра тактическа идея — каза накрая той. — Имаш ли против, ако я заемам понякога?

— Мислех, че говориш руски.

Той се ухили.

— Да, но може някой ден да попадна в наистина непозната враждебна територия — Ню Йорк или може би Вашингтон.

— Върви по дяволите.

Много добре знаех, че Ави познава Ню Йорк и Вашингтон не ползе от Тел Авив или Хайфа. Седнах на мястото си и вдигнах кафето си:

— Създаваш ли си работа?

Той сви рамене и седна на стола от дясната ми страна с въздишка. Седеше с гръб към стената.

— Има едно-друго — отговори с палаво пламъче в сивите си очи.
— Водя скучния живот на аташе по селскостопанските въпроси.

Да бе, аташе! А аз? Бях дошъл в Москва като стипендиант на една организация за женските права, за да изнасям лекции по икебана.

— Е, така ви се пада, като правите пустините да цъфтят. Сега трябва да ходиш да обучаващ други как да го правят — даже и в страни без пустини и с много малко цъфтеж, нали?

— Прав си, Дики — засмя се той и прекъсна, когато над масата падна една сянка. Ави премина на майчиния си език:

— *Biduke* — точно така.

Разговорът съвсем спря, когато бабушката се приближи с патешката си походка (троп, троп), а чехлите ѝ под обвитите в нещо кадифено глезени стържеха по мръсния под. Носеше поднос, на който имаше огромна чаша с две дръжки, пълна с пенливо черно кафе, чиния с пет-шест дебели филии ронлив черен хляб, купчина мазна херинга, посипана с накълцан лук, и голям напукан съд с нещо наподобяващо четвърт кило сладко бяло масло. Започна да кудкудяка като някаква шибана квачка и постави всичко пред нас.

Лицето на Ави грееше. Усмихна ѝ се като благодарно дете — съвсем честно си помислих, че тя ще разроши косата му и ще го щипне по бузите. Той ѝ пхна една петдоларова банкнота и тя се оттегли с грейнала физиономия, като пхна парите в огромното деколте на бялата си престилка.

Ави извади една кърпичка и грижливо избърса ножа, след което натрупа масло върху две филии, сложи с вилицата няколко парчета херинга отгоре, поръси сол, внимателно прибави и накълцан лук, после сръза филиите на две и отхапа огромен залък.

Накрая ми отдели половината от вниманието, което обръщаше на храната:

— Е, как беше снощи с Борис и момчетата?

— Коя версия искаш — късата или подробната?

Отпи от кафето си:

— Късата. Утре имам една среща и знам колко описателен ставаш.

Радвах се, че не е загубил нищо от сарказма си през годините, когато не бяхме се виждали.

— Тотален провал — наврени сме в овчи задник.

Той отхапа още малко от черния хляб с херингата.

— Знаеш ли как му казват на това на руски? *В пизде*. — Избърса точица масло от ъгъла на устата си и се усмихна. — Това значи, че съм сврян в много дълбока вагина.

— Руския вариант на това да ти го начукат много.

— Да.

Все още усмихнат, ухапа другата филия с херинга и лук и я прокара с огромна глътка кафе. След това лицето му стана сериозно.

— Виж, както ти казвах, Борис май още е читав. Въпросът е защо, и си мисля, че все още не са му дали цената.

— Казваш „все още“.

— Да. Все още. Истината е, че не съм намерил руснак, който да не може да бъде купен. Затова не мога да гарантирам за Миша или всеки от останалите. Всъщност, момче, като стане дума за изтичане на информация или пък за каквото и да е друго, цялата страна е като някакво шибано сито.

Ако някой разбира от информация или каквото и да е друго, това е Ави. Както казах, беше акредитиран тук, в Москва, като аташе по селскостопанските въпроси. Всъщност имаше звание полковник в *Zahal* — както казват в Тел Авив на израелската армия — и работеше за АМАН^[1] — съкращение от *Agaf Modiin*, което в груб превод от еврейски означава Разузнавателен клон на командването. (А, като се замислих за това, се сетих, че израелците винаги успяват да вземат огромни хапки английски съчетания и да ги натъпчат в много тесни еврейски думи. Как го правят, по дяволите? Сигурно защото живеят в такава малка страна.)

Докато Ави приключва със закуската си, позволете да ви дам малко междуличностна история, за да поставим нещата в перспектива. С Ави Бен Гал се срещнахме през осемдесетте години, малко след като ме бяха внедрили в Ливан през Кипър. Задачата ми, както я очерта тогавашният главнокомандващ военноморските операции Блек Джек Морисън, разрешена от съветника по националната сигурност и санкционирана с разкривения подпис на президента в долната част на бланка на Агенцията за национална сигурност, беше да извърша някои дискретни неутрализации на предводителите на малка фундаменталистка ислямска банда от танга, станала доста неприятна и смъртоносна с операциите си срещу американците в района. Или поне така Блек Джек бе казал на Съвета по националната сигурност, на човека от ЦРУ и на хората от сенатската Комисия за въоръжените сили.

На практика имах по-сложна и тайна задача, известна само на президента, министъра на отбраната, главнокомандващия военноморските операции и председателя на Комитета на началник-щабове. Трябваше да проникна в Сирия и да направя възможно най-подробна карта на съветската комуникационна мрежа. След това щях да вложа находките си в СЗМ — това е Списък със задачи от съществено значение за мисията, — за да може в случай на онова, което политиците наричат сериозен конфликт, бързо да се изпрати диверсионна група, която да разруши всички руски К³Р (което се чете К-три-Р и означава Командване, Контрол, Комуникации и Разузнаване) в Сирия, да ослепи Съветите и да ги направи небоеспособни, което би улеснило значително възможността да ги убива човек.

Вижте, през седемдесетте и осемдесетте години Съветите използваша Сирия като свой главен подслушвателен пост в Близкия изток, за да оглеждат небето за събиране на СИГРАЗ (СИГнализационно РАЗузнаване), ЕЛРАЗ (РАЗузнаване с ЕЛектронни средства) и КОМРАЗ (РАЗузнаване на КОМуникациите) от САЩ, Израел и НАТО. Ние правехме същото срещу тях от подслушвателни станции в Турция и — докато не изритаха шаха — в Иран. С кораби и самолети руснаците бяха докарали хиляди тонове електронно оборудване. Уж го използваша за изграждане на сирийските военни комуникационни системи. Но имаше и друго (с руснаците винаги има нещо друго, поради което и в наше време съм мнителен). Докато предоставяха военна помощ на сирийците, се включваха в собствените им комуникации и подслушваха мрежите на тяхната система. Нашите средства за СИГРАЗ ни позволиха да редуцираме съветските нервни центрове К³Р до една дузина. Но спътниците казват само някои неща, а Разузнавателното управление към МО бе научило от човешки източници, че три четвърти от тези инсталации са бутафорни, за отклоняване на вниманието.

Кои бяха истинските? Ето защо работех по случая. Моята работа се състоеше в определянето на истинските подслушвателни центрове. Това значеше, че трябваше да проверя повече от дузина сирийски военни инсталации. Нямахме друг начин да се види кои бази руснаците използваша за камуфлаж и в кои бяха вградили системите си.

Аспектът прокрадане и надзъртане нямаше да е труден — не и за мен. Но поддържането на прикритие в Сирия за продължително

време можеше да създаде проблеми. Арабският не е от силните ми езици. Не е и от слабите ми дори. И макар да наподобявам типичен мургав сириец, кехлибарен арабин или кафяв като пръстта египтянин, не мога да говоря като нито един от тях — изключвайки, разбира се, че мога да ви кажа да си го начукате на себе си и на камилата, с която сте дошли.

Проблемът се реши на ниво далеч по-високо от това на моята заплата, когато някой с четири звезди на яката си и голям респект към израелските военни реши да ме закачи към един израелски офицер, който говореше арабски и изпълняваше подобна задача в G3 — оперативната зона. (*Влиза Ави Бен Гал, отдясно на сцената.*)

По онова време Ави беше млад капитан, изпратен в Ливан от АМАН. Седалището му се намиреше в хотел „Александър“ в Източен Бейрут и той извършваше дълги самостоятелни пътувания из контролирани от терористи райони в планините Чуф и в долината Бекаа, за да събира дейно (а дори и с показност) досиета на терористките фракции и да съставя списъци на евентуални терористки цели, заедно с ливанската християнска милиция, която контролираше Източен Бейрут. Но привидната задача на Ави, съвсем както моята, представляваше прикритие. Истинската му мисия беше да проникне в Сирия и да направи оценка на степента, в която съветската армия е проникнала сред сирийските бойни части, разположени в грубия квадрант между Дамаск, Бейрут, Хомс и Шосе 7. Израелците искаха да разберат доколко руснаците могат да работят в рамките на сирийската структура — и затова бяха изпратили офицер, който по думите на главнокомандващия военноморските операции е може би най-големият специалист по съветската тактика, за да хвърли един поглед. Защо? Просто е: защото, когато избухнеше следващата блискоизточна война, израелците искаха да знаят дали ще се бият с руснаци или със сирийци.

Причината за тези хитри увъртания се криеше в неприятния, но неоспорим факт, че нито израелският военен разузнавателен апарат — хората от АМАН, — нито техният американски военен еквивалент, генералите от Разузнавателното управление на МО, имаха доверие на цивилните си колеги. Хей, хей — спрете да търсите следващата екшънсцена и не пропускайте този материал, защото онова, което ще ви кажа

тук, ще добие значение колкото цял камион с лайна след около 150 страници.

Така че четете и се учете, попови лъжички.

- Факт: от началото на осемдесетте години Разузнавателното управление на МО започна да орязва взаимоотношенията си с Централното разузнавателно управление.

- Факт: Разузнавателното управление на МО не вярваше на оценките на ЦРУ за съветската армия, защото ги смяташе за напълно нереалистични.

- Факт: Разузнавателното управление на МО подозираше, че ЦРУ е добило политическа роля от серия директори-идеолози и че неговите данни отразяват политически предубеждения, а не безстрастна, обективна, разузнавателна информация.

- Факт: Най-вече Разузнавателното управление на МО се боеше, че ЦРУ е проникнато в опустошително висока степен от КГБ и получава дезинформация.

Историята показва, че Разузнавателното управление е имало право по всички тези въпроси.

От своя страна АМАН имаше подобни проблеми с *Mossad Letafkidim Meouychadiym* (Централния институт за разузнаване и специални задачи), повече известни в занаята като Мосад. Мосад е израелският еквивалент на ЦРУ. В годините след инвазията на Израел в Ливан през 1982 генералите начело на АМАН сметнали, че Мосад започва много да политизира оценките си и да казва на кабинета на министър-председателя нещата, които искат да чуят, а не нещата, които е нужно да знаят. Не харесваха значителното участие на Мосад в аферата „Иран-контри“, защото смятаха Оливър Норт и останалите, свързани с този въпрос, за добронамерени, но наивни некадърници, които накрая ще осерат всичко.

Също така смятаха, че някои служители на израелската шпионска агенция бяха направили огромна грешка с това, че са вербували американския предател Джонатан Полард за свой агент. Полард, цивилен аналитик от Военноморските сили на САЩ с достъп до необработени разузнавателни материали (това е учтивият начин да се каже, че той си стоеше начело, шибанякът му неден), бе осигурил на

мошениците от израелското разузнаване 13 кубика документи (да, тази цифра може да звучи невероятно, но е абсолютно точна. Купчината хартия, която той предаде, бе висока метър и осемдесет, дълга метър и осемдесет и широка 3 м) — секретни документи, фотографии и засечени сигнали. Включително и източниците. Включително методите. Необработени шибани данни. Всичко — което в случая с Полард представляваше 13 кубика документи. Данните уж бяха отишли в една израелска организация за техническо разузнаване, позната като LEKEM (*Leshkat Keshet Madao*, или Бюро за научни връзки).

Много от тези документи обаче някак си (!) стигнаха до архивите на Мосад. От своя страна Мосад изтъргува част от новополучените бисери с други разузнавателни служби. Един от получателите беше КГБ, с който Мосад има дълга и неспокойна връзка.

Освен това АМАН от дълги години подозираше, че Мосад е силно проникнат от КГБ.^[2]

И така, тъй като нито неговите шефове, нито моите имаха доверие на цивилния разузнавателен апарат, Ави Бен Гал и аз получихме заповед да работим заедно, да си споделяме информация и да пазим онова, което открием, от ръцете на Мосад или ЦРУ. Отначало не ни беше лесно — и на двамата. Аз не харесвах факта, че ми е даден партньор, чиито оперативни способности не познавах. Всъщност дълго време бях се радвал на лукса да си избирам с кого да работя. От своя страна Ави не припаднаше от радост, че са го насилили да работи с някакъв грозен американец, който не говори, чете или пише езика на ОЗ — оперативната зона — и чиято репутация на човек, привличащ вниманието към себе си, караше тихия израелец да бъде разбираемо неспокоен.

Но както често пъти става, скоро развихме онзи вид дълбоко взаимно уважение и разбирателство, което двучленните патрули във враждебна среда могат (и, разбира се, трябва) да имат. След три седмици в непосредствена близост можехме да действаме — и противодействаме, — без да се замисляме. Бяхме се слели в едно въпреки факта, че вероятно трудно биха се намерили двама по-силно различаващи се хора.

Ави е дребен, тих, с вид на книжен плъх и склонен към самовглъбение. Аз съм едър и донякъде колоритен, ако не сте

забелязали. Той е женен щастливо и не изневерява. Аз съм разведен и похотливо импулсивен. Но операторите са всякакви на вид, размер и личност. А Ави беше адски добър оператор. Вече знаете, че говори руски свободно и без акцент. Е, и арабски говореше перфектно — всъщност адски добър слух имаше за този език.

Разбрах това на третия ден от съвместната ни работа. Настоял бях да излезем от града и затова в разрез с предпочитанията му седяхме в неговия разтропан „Датсун“ на осем километра източно от шосето (ако знаете какъв комплимент е да го наречеш така!), което се вие на изток и север по долината Бекаа и свързва Зале с Баалбек. Бяхме се отклонили от главния път по един изровен коларски коловоз за възвишението Бикуар — нещо като плато, от което се вижда Сирия, — за да наблюдаваме ПУ, което значи полево учение, на осми сирийски брониран корпус. Минахме край един малък град на име Ан Наби Шит^[3] (забелязах непогрешимите признаци на терористична дейност в него и си отбелязах, че трябва да поискам хората от Агенцията за националната сигурност да назначат един спътник за района), след това взехме завой, остър като кукичка за риба, и тръгнахме на юг покрай серия малки уади или пресъхнали речни корита, докато стигнахме в едно село на име, както ми го прочете Ави, Янта. Оттам отново завихме датсуна на изток покрай една тясна железопътна линия между подножията на хълмовете и се закатерихме бавно по планината Шарик.

Малко над средата на пътя към върха се натъкнахме на няколко двесталитрови варели, изтъркаляни и разхвърляни безредно на тесния път. Зад тях десетина дръгливи псевдоюноши в парцаливи униформи и с автомати „Калашников“ в ръце, ни спряха. В колата нямахме никакво оръжие. Аз даже не носех и нож. О, имахме документи, но се съмнявах, че някой от другата страна на барикадата може да чете.

Сега, позволете едно обяснение, приятели: малко неща на този свят са по-страшни от пътната блокада, издигната от дванадесетгодишни хлапета. Защото дванадесетгодишните убиват, без да мислят, понеже нямат концепция за смъртта. Те убиват. Не за развлечение. Не за спорт. Не от предизвикателство. Те просто убиват.

— И си затваряй устата — прошепна Ави през зъби, докато спирахме бавно — не че трябваше да ми го казва. Устните ми стояха запечатани.

Спря колата на десетина метра от блокадата. Ави вече беше свалил стъклото, без да го карат. Най-голямото от хлапетата, червенокосо с тениска в синьо и златисто с надпис UCLA, облечена върху изпоцапаната му униформа, и с наполовина изпушена цигара на лявото ухо, небрежно завря цевта на автомата през прозореца, наравно с гърдите на Ави.

Огледах хлапетото, без да се втренчвам право в него. Имаше едни мъртви очи, от които се разбираше, че е изключително опасен. Виждах пръста му да стои на спусъка, над линията на стъклото.

Настъпи пауза, през която сърцето ми застина. След това хлапетото нагло зададе на Ави някакъв въпрос. Той не обърна никакво внимание нито на наглостта, нито на автомата. Кимна небрежно и изломоти цял куп бързи арабски бръщолевици.

Хлапетото трябва да хареса чутото, защото цевта на автомата се отдръпна, проскърцвайки по стъклото, спусна се със стържене по вратата и застана надолу.

Ави извади шепа ливански банкноти от джоба си, намота ги на топка и ги метна през прозореца към хлапетото, което ги взе безмълвно. След това направи знак с палеца си към блокадата. Групата хлапета се раздели. Преметнаха оръжията си на рамо и изтърколиха варелите от пътя ни.

Не попитах Ави какво стана, докато не изминахме цял километър нагоре.

— Направи ми салатената проба — отговори той.

— Какво?

— Попита ме какво слагам в салатата си. Казах му.

— Е? И?

Той ме изгледа със същото невярващо изражение, което инструкторите от базовото обучение по подводни диверсии за тюлени използват за смрадливи новобранци, когато зададат въпрос, по-тъп и от кучешко лайно.

— Дик, ако си маронит, произнасяш думата догат по един начин — *benadura*. Ако си друг, най-вероятно ще я произнесеш по друг начин — *bendura*. Ако си палестинец, произношението е още по-различно — *bandura*.

— Да де. И какво?

— Ами кажеш ли го погрешно в тези краища, край с тебе — умираш. — Превключи на по-ниска предавка, когато се фраснахме силно в огромна дупка. — Ако се съди по говора на младия господар с тениската и автомата, очевидно бяха палестинчета от Южен Ливан. Може би Тир или пък Рашедие. Затова говорих на наречието набатие.

Не ги разбирах тези неща, но знаех кога трябва да мълча и от този момент държах голямата си словашка уста затворена и оставях Ави да се оправя, когато с блъф си проправяме път през случайните блокади из пътищата.

Ави, макар и смъртоносен със своя автомат „Узи“, ако е абсолютно необходимо, не е от онези, дето си падат по побоищата. Така че когато се стигнеше до боричкане съвсем отблизо и на съвсем лична основа, а няколко пъти се стигна, оставяше водачеството на мен.

Станахме добър екип. Не, станахме страхотен екип. И шест седмици след като бях се вмъкнал в Бейрут, се ексфилтрирах в южна посока с любезното съдействие на един хеликоптер от АМАН, до Сде Дов, едно малко летище на средиземноморския бряг, непосредствено на север от Тел Авив, където често кацат разузнавателни машини на Мосад и военното разузнаване. Брезентовото ми куфарче беше пълно със скици, снимки и бележки, необходими за разработването на Списъка с важни задачи за унищожаване на съветската комуникационна мрежа.

Ави ми каза чао и остана още. Седем месеца по-късно, когато се върна в подвеждащо укрепения комплекс в центъра на Тел Авив, който е щабът на АМАН, не само беше се снабдил с бойния ред на сирийската армия, но и също бе успял да определи по малко име и до звание капитан всеки съветски офицер, придаден към всяко сирийско звено в квадранта между нефтопровода южно от Хомс, Бейрут и Шосе 7. Това постижение му спечели за трети път *Tzalash Shel Ha'Ramat'kal*, или почетна грамота от главнокомандващия — малките кръстосани кинжали, които са второто по важност военно отличие.

Добре де, ну, питате вие, какво правеше този арабскоговорящ специалист по съветската армия в Москва, след като в наши дни същата съветска мечка е изчезнал вид? Отговорът е, че само през последните шест години повече от милион и половина руснаци бяха отишли в Израел — руските емигранти представляваха почти една трета от израелското население. „Ел Ал“, израелските авиолинии,

правеха осем полета от Тел Авив до Москва и обратно всяка седмица и на южния курс бяха пълни на 100%.

И не е нужно да сте атомни физици, за да се досетите, че някои от тези руснаци, които емигрират в Израел, не са непременно чак толкова *kosher*^[4]. Някои от тях дори не са евреи — пътуват с подправени документи. Затова Ави, експертът по руснаците, беше определен да наглежда как се развиват нещата тук. С нежелание беше приел едно шестмесечно назначение. Това стана преди година и половина. Схващате картинката.

Ави слушаше, докато му разказвах за папката на Пол, и кимаше мълчаливо, с преплетени пръсти и притиснати длани като при молитва.

— Изглежда, пак сме на една и съща писта, стари приятелю — каза той накрая. — Щеше ми се да бяхме се запознали с контраадмирал Махон — много информация е можело да си споделим.

— Споделите?

— Изглежда, сме заинтересовани да следим едни и същи хора.

— Това не спира *нас двамата*, Ави.

Кокалчетата на израелеца потропаха по масата.

— Прав си — каза. Потупа с показалец копието на останката от товарителницата на „Ер Франс“, която бях му дал, а на лицето му се четеше значително разочарование. — И точно тук е ключът — продължи той. — Лантос. Вернер Лантос.

— Като в „Лантос и Ко“ от Париж?

— Същия.

— Ами какво ще кажеш за Андрей Юдин?

Напълно сигурен бях, че Андрей е накарал да убият Пол.

— Юдин е умен и опасен. Но той е *вор* — гангстер. Един от новите „спедитори“ в това общество. Това му дава сила и влияние. Обаче той няма много сила или истинско влияние. Най-малкото не много далеч извън околоръстното шосе. Вернер Лантос има.

Е, добре, кой беше този Вернер Лантос?

— Обясни ми, Ави.

— Моите хора — тези, с които работя — следят дейността му вече от години. Когато Мосад не им се пречка, искам да кажа. Всъщност накъдето и да се обърна, сякаш се блъсвам в този *bunzona* — кучи син — обясни Ави с очевидно раздражение в гласа. — Нарича себе си „инвестиционен банкер“, каквото и да означава това. Идва и си

отива от Москва от шестдесетте години. Направил е няколко съвместни проекта със старите кремълски шефове и е забогатял от това. После получи договор за изграждане на половин дузина нови хотели за олимпийските игри в Москва през 1980-та. Проектът се провали и някак си само Лантос не загуби пари. Дори и така, той остана истински близък с Брежнев и неговите хора. След това, когато Брежнев умря, се сгуши при Андропов. Човек би помислил, че е от КГБ, толкова голям хардлайнер беше. Но когато Андропов опъна петалата и Горбачов дойде на власт, изведнъж Вернер Лантос се обяви изцяло за гласност и перестройка.

— Използва ситуацията.

Мразя използвачите. Днешните Военноморски сили са пълни с тях.

— Да. Та сега, разбира се, е голям защитник на демокрацията и капитализма. Лансира смесени дружества. Урежда много сделки. Финансира проекти.

Учудих се на глас защо ли не бях чувал за Вернер Лантос преди.

— Не би чул за него, освен ако не си служител от израелското разузнаване, експерт по Съветите или икономист. Той е един от онези тихи, прикрити хора с големи връзки — вие май му викате политическа подкрепа — и без никакви досиета. Излязъл от Втората световна война като гладен сирак на юношеска възраст, някъде от Източна Европа.

— Някъде? Ави, стига.

Той поклати глава отрицателно.

— По-точна информация няма, Дик. Виж, милиони документи са били унищожени през войната. Удостоверения за раждане, брачни свидетелства, нотариални актове, документи за заеми — цялата структура на обществото е била заличена. Превърната в пепел. Между германците и съюзниците повечето документи навсякъде от Москва до Париж са били унищожени от едните или от другите. Така че няма начин да се каже кой точно е Вернер Лантос или откъде е.

— Какъв ти е интересът към него?

— Както ти казах — има силни протекции.

— Не може да е само това.

Ави сви рамене:

— Виж, той носи израелски паспорт — когато това му е необходимо. Има и сенегалски паспорт — подарък от президента за това, че измъкнал два милиарда долара от страната. Има приятели на високи постове в нашето правителство, както и тук, в Москва. Никой не ми е казал, но предполагам, че е бил използван от Мосад като дипломатически канал по време на студената война.

— Значи търка рамене с много хора.

— Да, така е. А и някои от тези рамене може и да не са чак толкова приятни. Мосад не харесва, че се ровим в неговите работи, но въпреки това моите шефове искат да следят хора като Вернер, точно както и твоите.

Погледнах стария си приятел. Не беше достатъчно. Не и за да оправдае изпращането на един от най-висшите служители на военното разузнаване да следи някого. Повярвайте, приятели. Тези неща просто не се случват. Това не беше пълната картина. Ави го знаеше и аз го знаех, а сега го знаете и вие — и не го забравяйте, защото, както казват старите старшини, отново ще срещнете този материал.

Но по изражението му разбрах, че повече няма да каже.

Тъй като беше време да превключа на друга скорост, извадих от джоба си дузина снимки, които бях взел от папките на Пол, и ги разположих на масата пред Ави. Ако имах неподслушван факс, щях да ги изпратя на стария си приятел Тони Меркалди в ЦРУ. Но единствените неподслушвани факсове в Москва бяха тези в посолството. А ако използвах някой от тях, ЗРМ със сигурност щеше да научи. Пък и не ми се искаше да се занимавам с глупостите на Барт повече, отколкото беше абсолютно необходимо.

— Колко от тези познаваш? — попитах.

Ави се вгледа в една снимка от списание с група знаменитости във фракове на някакво откриване или изложба. Една фигура — отчасти скрита в самия край на модната тълпа — беше заградена от Пол с кръгче.

Той посочи лицето в кръга:

— Това е Вернер Лантос — каза. — Виж...

Ави измъкна един джобен календар, превързан с гумен ластик, изпод блузата си. Свали ластика, разрови десетина цветни снимки с размери като за паспорт и избра една.

— Ето по-добра снимка.

Погледнах към загорялото, прорязано от бръчки лице и вълнистата, пригладена назад сива и побеляваща коса.

— Мога ли да я задържа?

— Да. — Концентрира се върху другите снимки, които бях донесъл. — Тази е хубава...

Погледнах към снимката, която виждах обратно. Тя представляваше зърнеста фотография на Андрей Юдин, направена на шумно парти. С една ръка беше прегърнал едър мъж, хванал чаша шампанско. Другата прегръщаше Вернер Лантос, който не изглеждаше никак спокоен.

— Това е заместник-министърът на отбраната — каза Ави. — Сигурно е направена в „Динамо“.

Динамото? О, така ли?

— Един грузински нощен клуб близо до станцията на метрото „Улица 1905 года“. Бих се обзаложил, че организацията на Андрей контролира това заведение — собственикът никога не кара онези кучи синове, мутрите на Андрей, да плащат, независимо колко ядат или пият. А цените са — оха! Една бутилка шампанско струва повече, отколкото аз изкарвам за месец.

— Той редовен посетител ли е?

— Андрей? Разбира се. Там прави повечето от партитата си. Заведението е точно по средата на грузинската територия — полицаите не смеят да идат там. Дори и Борис и неговите хора не смеят.

Ави забеляза изражението на лицето ми.

— Какво има?

Казах му за кибрита, който бях намерил, и за сметката от „Динамо“ в документите на Пол.

— Има смисъл — отговори израелецът. — Ти ще идеш там, нали?

— Ти как мислиш? Искаш ли да дойдеш?

Поклати глава:

— Не, лицето ми е твърде добре познато и ще ти разваля хубавото прекарване. Но слушай — пази гърба си там.

— Разбрано.

Допих кафето и махнах с ръка да отпъдя бабушката, която вдигна каната и тръгна към мен.

— Та довърши доклада за нашето приятелче Лантос.

— Наистина не знаем толкова, колкото бихме желали. Името Лантос е унгарско. Но той може просто да го е възприел. Никога не е уточнявал откъде е — предполагам, че така става по-мистериозен.

Не можех да повярвам.

— Стига де, Ави, ти и „Министерството на земеделието“ имате много източници...

Той ме прекъсна с нотка на раздразнение в гласа си:

— Да, може и да е така, но да ти кажа истината, дори и аз не съм успял да съпоставя пълна и вярна легенда за него. Истински шедьовър е. Най-доброто, което съм постигнал досега, е да проследя някои от сделките му. Знам, че се занимава с всичко от контрабанда на оръжие до картини и спекулативни капиталовложения. Сега живее предимно в Париж. Всъщност точно сега е там. Знам, защото е излетял от летище „Бен Гурион“ преди два дни — беше на посещение в офиса си в Тел Авив. Както ти казах, наблюдавам го.

Отбелязах си това.

— Значи той лети между Москва, Тел Авив и Париж?

— И Великобритания, и Италия — има офиси в Лондон и Рим.

— Нещо в Америка?

Ави поклати глава:

— Не. Не работи в твоята страна, защото банковите ви закони са най-строги от всички останали.

Потупах с пръст върху товарителницата, преди да я бутна към Ави, който я прибра в джоба си.

— Е, сега неговата банка финансира доставки с двойно предназначение — оборудване от критична важност за крайните етапи на производството на ядрено оръжие, — което уж е изпратено на някаква фирма, сигурно параван, на островче от пет квадратни мили в Карибите, където няма предприятия.

— И още нещо — обади се Ави.

— Да?

— Името на фирмата.

— „Limon“.

— Така се пише на испански или италиански. Но тук, в Москва, лимон на жаргона на мафията значи милион долара — не е ли това забележително съвпадение, Дики?

Размърдах вежди пред него, защото както всички вече знаете, в нашия занаят няма такива неща като забележително съвпадение.

— Има и друго — продължи Ави, — забележително съвпадение, което ме плаши до смърт. — Извади тънък плик от джоба на самото си и го плъзна по масата към мен. — За теб са.

— Какво е това?

— Подарък. Малко сувенири. Товарителници, сметки, митнически документи. Някоя и друга снимка. Парче от карта. Всичко това е част от някаква проклета мозайка, от която нямаме всички късчета. Когато ми каза за документите на Пол Махон, аз прегледах моите. Намерих тези неща — събирал съм ги през последните шест месеца. Направих копия. Може би ще ти помогнат да убедиш своите шефове по-добре, отколкото аз успях да убедя моите. Все едно си блъскам главата в някаква проклета стена. Не успях да убедя шефовете си за нищо. Сякаш са парализирани в политически смисъл. Предприемат някакъв ход, и Мосад го осуетява. Аз понеча да действам, Мосад почва да крещи: „Ще разкриете източниците и методите!“. Знаеш какво става.

Знам какво става.

— Какви глупости!

— *Biduke* — точно така. Но най-лошото е, че всяко късче мосадска хартия, което успея да видя — а е трудно да се измъкне нещо от тези кучи синове, повярвай ми, макар да съм виждал някои неща, малко карти и един-два протокола, — и всичко останало, до което съм се докопал, ме убеждават, че Мосад е абсолютно сигурен, че много от оборудването с двойно предназначение, финансирано от Лантос и измъквано от Министерството на вътрешните работи от Андрей, отива в същия район, в който двамата с теб прекарахме известни неприятни моменти преди време.

— Това е безсмислено.

— Знам — това е онази част от уравнението, която не мога да разбера.

— Искам да кажа, Ави, за какъв дявол им е на руснаците сирийците да направят бомба, освен ако не искат да съсипят мирния процес.

— Точно това би трябвало да си мисли и Мосад, Дик — отговори Ави. — Че руснаците позволяват на лошите да направят една шибана

бомба. Освен това чувствам, че проклетата машина е почти завършена. Както е казал твоят приятел Уондър, горещият фреон е част от окончателните етапи на сглобяването, а не от началните. Но нещо не се връзва. Опитвам да говоря за това, а Мосад казва на шефовете ми: „Той греши. Няма проблем. Всичко е под контрол.“ Май не мога да убедя никого освен теб, че има проблем.

---

[1] Израелското военно разузнаване. — Б.пр. ↑

[2] Аналитиците от АМАН, досущ като колегите си от Разузнавателното управление на МО, се оказаха прави. През 1991 г. при едно високосекретно разследване в Израел се установи такова проникване от КГБ в Мосад, че ако се разчуеше, случаят с Олдрич Еймс би изглеждал скучен. За късмет на Мосад, тогавашният министър-председател на Израел Ицхак Шамир е бивш директор на оперативния отдел на Мосад. Той официално отхвърли заключенията и запечата заклеяващия доклад. ↑

[3] Shit — лайно (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Неподправен, автентичен, легитимен (иврит). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

5

Алигатора, в качеството си на шибан новобранец — нашия пикантен тюленски начин да кажем, че е най-новият и най-младши член на екипа — трябваше да носи вечерното дежурство. След снощи не възнамерявах да оставя сандъка и съдържанието му неохранявани, въпреки че бях го обвързал с тел, пломбирана с малък, гравирани оловен печат, който казваше на хората, че това е официална собственост на американското правителство. Към папките на Пол в него бях прибавил и материалите от Ави. Бяхме се разбрали да се срещнем пак след двадесет и четири часа и да си обменим информация отново.

Докато Алигатора си играеше на стражево куче, аз и останалите момчета хапнахме по една бърза вечеря с агнешки шашлик, оризов пилаф, две подвеждащо силни бутилки червено вино „Мукузани“ от по петдесет долара и едно необяснимо лошо кафе в „Крейзи Хорс“ — шумно кафене, прикачено към скъп (и официален, съдейки по броя на костюмите „Армани“, щампованите копринени ризи и вратовръзки „Есмералдо Зена“, които преминаваха през вратата) грузински ресторант. „Крейзи Хорс“ беше на петнадесетина минути пеша от онова, което руснаците наричат Световен търговски център, но Уондър беше го избрал заради близостта му с „Динамо“ — на около седем преки — и защото искаше да ни разходи из района, който така усърдно беше разучил.

Приключихме към десет часа. Платих, след това всички ние поехме на юг, покрай Москва-река, през район, който някога е бил работнически, но сега беше пълен с големи, скъпи блокове за настаняване на много от растящото чуждестранно население на града. Москва е град, характерен с цветовете си — сецям се за цвета на сажди, цвета на кал и цвета на мръсни тухли.

В този квартал обаче обичайният монохромен пейзаж беше заменен от трептящи удрящи окоото отблясъци на основните цветове във витрините на магазините. Всъщност имаше напълно неочаквани

малки барчета не за всеки, уютни ресторанчета и бутици, които се грижеха за стъпващите на скъпи подметки жители. Неизменно пред всяко от тези нови заведения стояха на пост в студа по един-двама биячи, които (съдейки по прическите тип паница) вероятно бяха бивши стрелци от Спецназ или граничари към КГБ. Когато твърдовалутните клиенти идваха или си отиваха, те извършваха онази уникална хореографска последователност с мърдане на стъпалата, свиване на ръката и завъртане на главата, типично за мотаещите се ченгета по целия свят.

Водени от Уондър, бившия морски пехотинец, изпълнявахме една бавна, привидно безцелна обиколка на района. Не беше безцелна: към единадесет бяхме видели всяка алея и проход, ходили по всяка улица и проверили всяка сграда в района на шестте преки около „Динамо“. По това време, съдейки от количеството оплаквания, започвахме да ожадняваме.

Казах на Уондър да Води Към Студената Бира.

— Желанието ви е заповед за мен, о велики, мъдри, и всесилни Дик, хуй такъв, сър — отговори той, както обикновено, искайки да ме нарече псе. Доволен от работата си, той ни поведе край завоя на тясна, тъмна уличка, от едната страна на която имаше малко, изоставено гробище, а от другата — добре построен блок в стил деветнадесети век, и която извеждаше — *voila*^[1] — на широк, яркоосветен тротоар, върху който бяха паркирани дузина мерцедеси и беемвета. Казах *voila*, защото се почувствах, сякаш са ме пуснали на проклетото „Шанз Елизе“, на около една пряка от кафенето „Фуке“. По улицата на групи се движеха добре облечени хора. Шофьорите стояха като на парад и чакаха шефовете си. Една опашка от такситата с бръмчащи двигатели бълваше отработени газове в студения вечерен въздух.

Минахме през колите, докато стигнахме до нисък, боядисан в черно вход, незабележим с нищо освен с мотора „Харли Дейвидсън“, модел хиляда деветстотин петдесет и четвърта година, монтиран над изключително яката метална врата. Моторът съвпаднаше по стил и цвят с този на кибрита в джоба ми. Това беше парадният вход за свърталището на Андрей.

Бих добавил, че вратата се тресеше от шума вътре. Пред същата врата стоеше железен бияч, облечен изцяло в черни кожени дрехи в стил петдесетте години, чак до тъпоносите черни мотоциклетни

ботуши със сребърни капси и ремъци за шпори и с емблема „Харлей“ между раменете. Изглежда ни отдолу нагоре и после отгоре надолу. След това разтегли голяма, приятелска усмивка и каза на псевдоанглийски:

— Велкум, велкум, го ийн, го ийн.^[2]

Винаги готов да приема покана, дръпнах дръжката на вратата и влязохме.

Почувствах се, сякаш се набутвам в консервена кутия със сардини. Много шумна, гореща, задимена, просмукана от пиене кутия. Бидейки обаче висококвалифицирани и доказани в боя бойци-диверсанти (и следователно добре запознати с тактиката), незабавно се подредихме в човешки клин и се придвижихме заедно надясно, където виждах бара. Уондър водеше. От лицето му разбрах, че се радваше, когато мина край група ГМС — гъвкави млади сладурани — в елечета без ръкави, които се извиваха на музиката и блъскаха дайрета в забележителните си ханшове.

Споменах ли музиката? Споменах ли факта, че беше шумна? Ако не съм, нека ви кажа — беше шумна. Необузdana. Буйна. Свадлива. Съответстваше на тълпата. Тълпата танцуваше по шибаните маси.

След няколко дузини „извинете“ и „оох, това беше добре“, успяхме да се доберем на една 95-сантиметрова ръка разстояние от крановете за бира. Видях, че сервират „Дортмундер Юнион“ и руска бира. Размахах трио двадесетдоларови банкноти към изпотения, претрупан с работа барман, направих знак с ръка за голяма халба, студена халба, посочих крана с швабската бира, вдигнах пет пръста и изревах:

— *Пят пиво* — пет бири.

Той кимна, протегна ръка, взе парите и изчезна. Съвсем скоро пет еднолитрови халби бяха вдигнати с усилие към мен. Влязохме във владение над тях и си проправихме път към сцената с музикантите. Питате къде ми беше рестото? Продължавайте да мечтаете.

С ръгане, бутане и извиване се отпразних към задния край, поемайки челния дозор, след като един подир друг моите момчета изостанаха и ме зарязаха, за да водят невербален разговор с гъвкавите млади сладурани около бара. Погледнах през рамо и видях, че Док вече е влюбен. Ах, младостта е чудна със своите изблици на чувства, нали?

Като продължих напред, заведението взе да добива пропорции като за мен. Стана по-широко, отколкото дълго, с маси, така натъпкани,

че всички седяха буза до буза. Малката естрада се намираше до задната стена. Като заставах срещу нея, видях вдясно кухненска врата и дълъг коридор, който, съдейки по жените, проправящи си път из него, водеше до кенефа.

Масите бяха разположени по семейному — искам да кажа, че нямаше двойки. Тук се използваше това, което наричам сядане с грабване за задника — грабваш задника си и сядаш, където намериш. Тълпата беше също толкова креслива, колкото оркестърът и носеше всичко от костюми и вратовръзки до джинси и тениски. Имаше мъже на лов и самотни жени, които бродеха. Ето там, в далечния край, една двойка към седемдесетте пляскаше с ръце в такт с музиката. Повечето обаче бяха групи — четири, шест или осем двойки, очевидни излезли да си прекарат добре — и го правеха. Признавам им на руснаците: обичат да се забавляват и ги бива за това.

Съставът беше по-малък, отколкото очаквах, като за децибелите, които бяха някъде малко под тези на двигателите „Прат и Уитни“ F100-PW100 с форсажен режим (такива използват на самолетите F-15) при излитане с пълна газ. Имаше един двойник на Джери Гарсия^[3] с електрическа китара. Втори, също толкова окосмен музикант стоеше пред микрофона с малък акордеон, закачен с ремъци на гърдите му, и огромна компютърна синтезаторна конзола, положена пред него. Толкова — само дето звучаха като цял шибан оркестър.

Впуснали се бяха в една въодушевяваща версия на темата от „Зорба Гъркът“. Акордеонът гледаше как си проправяме път покрай страничната стена към вратата на кухнята. Махна ми с ръка. Аз магнах в отговор. Той хвърли нещо към мен. Понечих да се наведа, след това хванах предмета — едно дайре, точно преди да прасне някакъв танцьор на маса по главата. Разгърсих го два пъти и го подадох на един руснак с чувство за ритъм.

Пресуших бирата, поставих халбата на релсата до стената, за да освободя ръката си, и продължих да се промъквам към задната част на заведението. Най-голямата маса в него — точно по средата — привлече вниманието ми. Над дузина потни разбойници в бляскави костюми с италианска кройка, прегърнали обсипани със злато жени в тесни рокли, стояха по столовете, млатеха се с дайретата и се гърчеха под заразителния ритъм на музиката. Люлеещата се маса беше прекалено натоварена, за да се танцува върху нея — пълна беше с

богат избор бутилки от водка, шампанско, вино, уиски и коняк и обсипана с дузини чинии, подноси, тави и купи, отрупани с храна. Там сигурно имаше и седящи хора, но в момента ставах твърде много откачени, хаотични неща, за да се виждат. Отрупани с работа сервитьори в оцапани бели сака пърхаха наоколо, доколкото можеха, като се опитваха да се пазят от летящите колене, лакти и ханшове.

Една влюбена изправена двойка танцуваше еротичен танц и в същото време се наливаше от огромни чаши с коняк или уиски, с преплетени ръце, а компанията ги подканяше с викове и ръкопляскане.

Гледах прикован. Не бях виждал жена да пие така — искам да кажа, че тук ставаше дума за стабилни глътки. Накрая животното с два гърба се раздели. Погледът ѝ долови моя и тя ми се ухили, а езикът ѝ тръгна от ляво на борд към дясно на борд по устните ѝ.

Мъжът гледаше изпълнението, след което направи опит да докара очите си на фокус и отклони мътния си поглед към мен.

Хей — та аз познавах това едро, широко, потно грозно лице. Това беше Заспальцов. Той също ме позна. Очите му се разшириха — след това извика към един Иван на масата, който се обърна и погледна любопитно. Познавах и него — онзи, когото нарекох Дремльов. Видях как по дебелилото му червено лице се разля голяма усмивка. Той започна да бръщолевя нещо на останалите на масата, като в същото време жестикулираше. След това слезе от разкривения си стол и се заклатушка към мен.

Дремльов беше едър мъж — метър и деветдесет и пет, може би два. На тегло трябва да имаше сто и двадесетте кила на нападателите от националната футболна лига. Той беше пиян едър мъж. Със стъклен поглед тръгна тромаво точно към мен, като цепеше тълпата и разбутваше всичко по пътя си, с широко разтворени ръце. Прескочи парапета, стисна ме, а след това ме прегърна в съвсем добра имитация на франкенщайново чудовище, правещо пюре, лепна ми по една влажна целувка на бузите и като се смееше, ми каза с пияния си глас:

— *Еб твой мать, Дики Марчинко! Добре ни разигра днес!*

Стори ми се донякъде (макар и не напълно, като имам предвид последните двадесет и четири часа) забележително, че знаеше името ми, макар да не бяхме официално представени. Тъкмо мислех да го питам за неговото, но той ме изпревари.

— Аз Володя — обясни той небрежно, като с лявата ръка се удряше по големите си като двесталитров варел гърди, а дясната се обви около кръста ми, а дланта му макар и по пиянски, ловко опипа пистолета отзад и ме подбутна неумоливо към кресливата маса. — Ела да се запознаеш със Сергей — другият ти приятел от метрото.

Чувствах се, сякаш са ме вкарали в една от онези сцени в забавен кадър от филмите на Клинт Ийстуд. Онези ранни уестърни, в които играеше човекът без име. Колкото повече се приближавах, толкова повече подробности виждах. Кръговете пот под мишниците на жените. Гънките и петната по саката на мъжете. Ръчно боядисани нащърбени глинени чинии с люти червени чушлета. Издутини в поясите на панталони, от които изпъкваха ръкохватки на пистолети или кръгли дръжки на кожени палки. Напукани и лепени бели подноси с месо, вече изстинало във втвърдили се локвички мас. Сянката по лицето на Заспальцов, който слизаше от стола, за да ме поздрави. Огромни метални чинии, претъпкани със салати с майонеза и варени зеленчуци. Силната, потна миризма на неумити тела. Поднос с нарязана на филийки, смрадлива пушена риба. А там, точно в центъра, скрит от танцьорите по столовете и отрупаните чинии, обърнал гръб на оркестъра, седеше Андрей Юдин. Има един тюленски технически термин за моменти като този, когато разузнаването ти е добро и нещата се подредят. Бинго!

Той дотолкова приличаше на счетоводител, а не на Кръстника, та реших, че вместо предложение, на което не мога да устоя, ще ми пробута книга за приходите и разходите. Носеше се спретнато, костите му бяха фини и бе толкова дребен, че се чудех дали не е седнал на някоя дебела счетоводна книга, защото добре подстриганата брада на мъничката му, дребничка долничка челюст почти опираше в покривката. Двамата гигантски биячи от двете му страни го правеха да изглежда още по-ситен. На китката му видях един от онези тънки, златни часовници марка „Патек Филип“, дето вървят някъде между седем и осем бона. Тънката му прошарена коса — само от нея се разбираше, че е към четиридесет и пет — беше дълга и стилно навита над ушите и яката му. Носеше снежно-снежнобяла риза с разкопчана остра и дълговърха яка. Възелът на широката му яркочервена копринена вратовръзка беше троен или четворен Уиндзор, голям

колкото детски юмрук. Тя се губеше в крещяща сива жилетка на сиви карета с изрязани ревери и с тъмен велур по краищата.

До него седеше мадам Юдина. Познах я по, о, 7.5 до 8-каратовия годежен пръстен с овално изрязан диамант, платинената венчална халка от същия комплект с инкрустирани скъпоценни камъни на третия пръст на лявата ръка и свойския начин, по който беше я прегърнал през хубавите рамене. А да не говорим за огромния монограм Ю в черешовочервено, бродиран върху малката, но добре оформена, приповдигната и очевидно безсутиенна лява цица на прилепналата сива изрязана по врата кашмирена рокля.

Не ѝ давах и ден повече от двадесет и пет години, съдейки по котешката ѝ муцунка и изкусно сложения грим, а и тя се перчеше с боядисана в меден металик червена коса, дето *e le bec fin* — а това означава последен писък на модата, ако си в Париж — сред френските аристокопелета, жени за по една вечер и скъпо платени курви. Тя беше с петнадесет-двадесет сантиметра по-висока от него. Като я гледах, се замислих за езиковия урок, който Ави ми даде по-рано през деня. Да, тя беше истинска руска пизда.

А до мистър Юдин с чаша минерална вода и друга чаша *sans* лед, поставена точно пред него, седеше Вернер Лантос. От плът и кръв. Кожата му имаше идеален тен и което впечатляваше повече, беше набръчкана като на влечуго, като гънките по лицето му бяха толкова неравно разположени и в същото време така симетрични, както са по опашката на някой огромен крокодил. Къдравата му сива побеляваща коса, изпъкваща от добрия тен, беше пригладена назад така, че изглеждаше като правена на машина. Под чифт страшни бели вежди, с които би се гордял и Брежнев, гледаха меки очи, сиви като кашмирената дреха на мадам Юдина.

Андрей спря да си играе с цицата на жена си достатъчно дълго време, за да извие глава зад нея и да прошепне нещо на Вернер Лантос, който кимна едва забележимо, отпи от водата и вдигна поглед към мен. След това Андрей се наведе надясно и промърмори нещо на един огромен Иван, седнал зад еднолитрова бутилка водка „Москва“ и чаша, която изглеждаше, сякаш е правена за Кинг Конг.

Покривката пред семейство Юдини беше чиста — две салфетки криеха всякакви петна, петънца, нечистотии и лекета. Върху гладените с ръб и колосани салфетки стояха две чаши за шампанско с къси

столчета, кофичка с лед и полупразна огромна бутилка „Дом Периньон“. Ясно. „Дом“ е шампанското, което пият хората, дето не знаят разликата между хубаво и страхотно шампанско, а искат скъпо.

Оставих се да бъда заведен до масата и вмъкнат между Дремльов и Блейкин, който, погледнат отблизо, се оказа също толкова огромен бик със също толкова огромна миризма на бик. Тия хора къпеха ли се, по дяволите? Останалите от момчетата на Юдин бяха слезли от столовете си и седяха около масата като възпитани хулигани, с очи към шефа си и чакащи двамата с Андрей да започнем.

Док, Уондър, Гризача и Пачия крак не се виждаха никакви. Това беше добре. Искрах всички на тази маса, особено Андрей и неговите говеда, да си мислят, че съм сам.

Стоях срещу двамата. Малката ръчичка на Андрей направи жест с грациозно вдигната нагоре длан и аз седнах. Една салфетка биде разпъната и поставена върху мазната покривка, за да покрие петната. Веднага я последва чиста чиния с прибори, увити нежно в салфетка. Отместих ножа и вилицата настрани, тръснах салфетката, за да я поставя на коленете си, и в този момент се появи неотворена бутилка джин „Бомбай сапфир“, заедно с чаша с надпис „Old Fashioned“^[4].

Усетих косата на тила ми да се изправя по същия начин, както когато вода хората си във враждебна територия. Някой си беше готвил шибаното домашно. Но това можеше да се очаква: Андрей имаше достъп до добри разузнавателни данни.

От кого, питате? Ами от полковника от ОМОН с ролекса например. Както и от всички ченгета, разговаряли с Борис и Миша. После, всичките онези хора в посолството, включително стотиците ДН — другонационални, — които разбираха повече английски, отколкото си признаваха, и държаха руските си уши отворени. Удивително е какви неща се купуват с пари в наше време.

Андрей опря показалец в чашата шампанско пред себе си и я побутна леко, може би половин сантиметър. Веднага от тълпата изникна сервитьор, наведе се и напълни плитката чашка със свежо, изстудено шампанско.

Грузинецът се поколеба, докато взимах лед, след това отвори джина и напълни чашката пред мен. После вдигна чашата шампанско за столчето.

— Добре дошъл в моя град, Ричард Марчинко — каза той, като се наведе напред, за да се чува в шума, и протегна ръка през масата, за да докосне ръба на моята чаша със своята. — *Будь здоров* — Наздраве — каза той, и пресуши чашата си. Аз направих същото. Чашите се напълниха отново.

— *До дна* — на екс, Дики Марчинко — извика Заспальцов и изпразни чашката си с водка. — И куршум не трябва да може да премине между първия и втория тост.

Андрей изгледа огромния бик така, че оня се сви. След това се обърна към мен и главата му се наклони леко към огромния, раздърпан Иван до него.

— Тук — обясни той с усмивка — е старият ми приятел Виктор Гринков. Той работи в Министерството на вътрешните работи. — Пауза. Отпи деликатно от шампанското си. — А тук — посочи покрай цицата на жена си — е друг стар приятел. Вернер Лантос. На гости от Париж и търси нов бизнес.

Поздравих и двамата с чашата си:

— За мъртвите — не е ли това подходящият трети тост тук, в Москва? — Направих достатъчно дълга пауза, за да огледам подпухналото лице на Виктор Гринков, ризата с мърлява яка и отпуснатия кафяв костюм в стил Хрущов. Раздърпаната фигура целеше да отблъсква хората — да ги обезоръжава. Но очите на Гринков говореха друго — имаше ум като бръснач. Не ме заблудиха и омаловажаващите думи на Андрей Юдин, че той работи в Министерството на вътрешните работи. Друг път. Виктор Гринков беше от старите привърженици на твърдата линия и в момента той *движеше нещата* в шибаното Министерство на вътрешните работи. Проклетият полковник от ОМОН със златния „Ролекс Президент“ работеше за него. Сега празната дача доби смисъл.

Ядеше ме това, че всичко тук беше толкова открито, мамицата му, и никой не дава пет пари. Няма ги онези задкулисни игри, както почти навсякъде по света. Подкупи, корупция, убийства — тук, в Русия, това представляваше нормална част от ежедневието.

Междувременно меките сиви очи на Вернер Лантос направиха опит да се изплъзнат от моите. Но не мислех да му позволя това. Като се видя натясно, опита да приложи значителния си чар:

— *Enchante*^[5], полковник Марчинко. Надявам се, че сте прекарали приятни четири дни тук — каза той, като преливаше от чар, и вдигна водата си за тост към моя джин.

— Натоварени бяха — отговорих уклончиво. Сръбнах от своя „Бомбай“ и отново насочих вниманието си към Андрей. Говореше английски забележително свободно и му го казах.

— Научих английски... — понечи той да надвика „Зорба Гъркът“. Изведнъж спря, извърна се, изгледа двамата музиканти и прекара пръст през гърлото си. Те спряха по средата на едно кресчендо така рязко, сякаш някой им извади щепсела.

Обърна се към мен, а гласът му изведнъж зазвуча мек като памук в настъпилата тишина:

— Научих английски в Ню Йорк. Две години. Карах такси. Седем дни в седмицата, петдесет и две седмици в годината. Изпълнявах поръчки на богати кучки от Пето авеню и „Сътън Плейс“. Карай там, карай тук. Стой. Чакай. — Усмихна се хладно. — Сега аз притежавам апартаменти на Пето авеню и „Сътън Плейс“. Имам си мои богати кучки — каза и докосна възбудената цицка на жена си с нокътя на показалеца си.

Спря, за да провери реакцията ми. Като не видя такава, отпи от шампанското и ме изгледа хладно.

— Разбирам, че си ме търсил.

Слабо го каза.

— Мой приятел е убит — цялото му семейство е убито.

Кимна, а самодоволното му лице се разтегна в широка печална гримаса.

— А, да. Чух за това — отговори невинно. — От посолството, нали? Военният аташе и жена му, да? От надеждно място чух, че ги нападнали бандити.

Преведе думите си за останалата маса. Отпи от шампанското си, докато всички се смееха.

— В наши дни в Русия има голяма престъпност. Прекалено много, ако питате мен. — Остави чашката на масата си и накара другите да млькнат. — Много жалко за станалото.

Започвах да губя търпение с този цирк. Изгледах Андрей и шампанското му, Вернер Лантос, който сръбваше минералната си вода, и Виктор Гринков, който лочеше от огромната си чаша.

— Жалко е за този, който го е направил. Момчето беше мой кръщелник — първият ми кръщелник. Казаха ми, че вие, грузинците, сте привързани към семейството и следователно разбирате значението на това.

В очите на Андрей се появи известна изненада, но успя да запази неутралното си изражение. Пламъчето в очите на Гринков го издаде — той не само беше умен, но и разбираше точно какво казвам. Вернер Лантос също изглеждаше смаян — виждаше се, че не е очаквал лична връзка между мен и Пол. Андрей обаче изобщо не схвана опасния ми поглед.

— Имате моите съболезнования, полковник — продължи той тихо.

Имах ги и още как.

— Не ми трябват съболезнования. Искам убийците на моя приятел и кръщелника ми.

Той вдигна чашката си и я изпи на един дъх. Незабавно тя се напълни отново.

— Това няма нищо общо с мен, полковник Марчинко. Аз съм просто бизнесмен, който се опитва да изкара някой и друг долар. — Направи широк жест наляво и надясно. — Например сега. Събрал съм стари приятели. Ако направят успешна инвестиция, ми дават малък хонорар за идеята. Но ако мога да ви помогна, ще се радвам да го сторя.

В този момент разбрах, че словесният ни тенис може да продължи цяла нощ, ако не го спра веднага. И затова реших да използвам един метод, който съм разработил с годините, след като съм наблюдавал някои от най-добрите журналисти в света и най-талантливи служители от разузнаването да си вършат занаятите.

О, да, в случай че не знаете, журналистическата работа много прилича на разузнаваческата.

Виждам ви — изглежда, се съмнявате. Е, мистър Неверни, влезте в шатрата ми и ми позволете да ви дам основните неща.

И журналистическата, и разузнавателната работа се основават на навременното използване на източниците. При журналистическата работа човек опитва да намери някой беден задник, който да предаде неговата (нейната) компания или неговия (нейната) шеф (шефка), или неговия (нейната...) (впрочем наситихте ли се на тези иронично

използвани лайнарщини за равните права?) страна, за да може да вкарате тази информация в списание или вестник, или телевизионните новини. При разузнавателната работа човек опитва да намери някой беден задник, който да предаде неговата (нейната) компания или неговия (нейната) шеф (шефка), или неговата (нейната) страна, за да може да защити националните си интереси.

При журналистическата работа човек работи нежно. Нарича Γ^2 — Гореупоменатия Γ^2 — източник. При разузнавателната работа, която е малко по-малко нежна, Γ^2 е известен като сътрудник. (Известен е като сътрудник по една случайност, защото човек взема Съдрания за ДНИК на гореупоменатия източник и го ГРУпва на улицата, за да рови за информация.) И в двата случая, когато офицерите от разузнаването или репортерите са сами, техните Γ^2 получават по-точно описание. Насаме източниците и сътрудниците се наричат доносници.

След като изложих принципната философска схема, нека преминем на конкретните неща. Разпитите например. Методите за разпити, които използват служителите от разузнаването и журналистите, са забележително сходни. Не, измъчванията не са реалистичен вариант в никоя от тези области. Повечето редактори и репортери са либерали и мразят насието. Същото важи и за служителите от разузнаването. От тях либерали са много повече, отколкото можете да си представите.

Освен това в 99% от всички случаи човек може да получи повече информация, като използва мозъка си вместо юмруците (или дванадесетволтова батерия, или чифт клещи). А и журналистите, и разузнавачите вербуват хора под фалшив флаг — което, както обясних по-рано, е репортерът или служителят да ви накарат да мислите, че той представлява една страна (или фирма), а всъщност той представлява друга. И двамата използват този номер, който аз наричам НЧИ — номерът с частичната информация.

Най-добрите журналисти карат източниците си да вярват, че знаят много повече от това, което знаят наистина. Понякога, ако имат само една идея, те излагат цял сценарий и се надяват, че е достатъчно близо до истината, за да размърда субекта и да го подмами да говори. Източниците обичат да поправят неверните разбирания на репортерите и номерът със сценария ги примамва да направят точно това.

Понякога този сценарий предизвиква реакция от тип ОЗТМ, или „Откъде Знаеш Това, Маmicатa му?“. Точно в този миг си казваш бинго, без да разкриваш картите. В други случаи използваш клишета, кодови наименования и други бръщолевници, за да убедиш своите източници, че е по-добре да изпеят цялата песничка, защото вие, журналистът или разузнавачът, и без това знаете всичко и те не ви дават никаква нова информация.

Тази вечер щях да използвам НЧИ върху Андрей. Затова пресуших джина си, праснах чашата върху масата и изгледах грузинеца с моя Най-Гаден Свиреп Поглед.

— Ти си един шибан лъжец, модюк, куродъх педал такъв — казах, като го нарекох задник на руски.

Очите му така се събраха зад очилата, та си помислих, че ще се насере или ще насъска биковете си срещу мен. Но не му дадох възможност да направи нито едното, нито другото.

— Пол знаеше, че си свързан с контрабандата на онези неща за двойно ползване, дето отиват в Близкия изток чрез стария ти приятел Вернер Лантос, а и други далавери, които движиш с любезното съдействие на другия си „стар приятел“ Виктор Гринков. Затова го уби, преди да направи нещо, за да осуети действията ти. Не е било нищо лично. Просто бизнес-решение от твоя страна — *заподло*.

Използвах руската дума, която се превежда като „нелегална търговия“. Това беше дума, която Ави бе използвал по-рано през деня, за да опише дейността на Андрей.

Тъй като знаех, че скорострелният ми английски се предполагаше, че минава непреведен покрай ушите на Виктор Гринков, концентрирах вниманието си върху лицето на Вернер Лантос. Трудно беше да забележа промяна в изражението му. Седеше невъзмутим като статуя. Само дето нямаше онзи контрол над мускулите си, който би желал да има. Точно под лявото му ухо, вратът му пулсираше като някакъв шибан тамтам. Сънната му артерия беше полудяла и по някакъв начин не можеше да я спре. Разбрах, че съм го раздвижил. Раздвижил, глупости — Вернер Лантос беше убийствено вбесен.

Налях още един бомбай, вдигнах чашата, изпразних я до дъно по руски и войнствено я праснах обратно върху масата, сякаш за да кажа „да ви го начукам“. При това Лантос се наведе към Андрей и понечи да

му каже нещо на руски. Но аз не исках да позволя на никой да наруши създадената атмосфера и затова го прекъснах:

— Ето толкова дълбоки са нещата, Андрей, така че не се опитвай да ми пробутваш лайна.

Андрей направи ОЗТМ. Как разбрах, че това е ОЗТМ? Ами кучият син не нареди да ме убият на място. Не ме нарече с обидно име, не каза, че съм пълен с лайна. Дори не направи опит да отрече онова, в което току-що го бях обвинил. Само опита да го парира.

— Нямах доказателства — отговори той, като очите му се движеха в малки, тесни кръгове и клепачите му трепкаха с онези микромоментни треморни състояния, за които психолозите ще ви кажат, че издават лъжливост. — Само каквото Василий ти е казал, а той е известен лъжец.

Ето какво не казах: *О, виждам, че си прекарал известно време с любимия си Н² — напълно грозен и напълно непознат — тъпак Василий Чичков, чиято информация ме изпрати в твоята вила. Но познай едно нещо, заднико — въпреки че дачата беше празна, успях да намеря едно малко доказателство в нея. Да, товарителницата от „Ер Франс“, която си оставил. А израелците имат още много в документите си. Сега, съвсем честно казано, вие знаете не по-зле от мен, че действах на базата на може би напълно косвени сведения. Но лицето на Андрей, микромоментните колебания на клепачите му и лъжовният му отговор стигаха, за да се произнесе — Виновен по обвинението.*

Както и да е, сега не беше време да раздавам присъди. Това щеше да стане по-късно, очи в очи и на по-самотно място. В момента имаше по-спешни неща, като например да измъкна седалищните си части оттук.

Бутнах стола си назад от масата и станах. Кимнах в посока към Министерството на вътрешните работи:

— Радвам се, че се запознахме, Виктор — казах и кимнах леко към Вернер Лантос. — За мен беше удоволствие, мосю — излъгах.

След това отправих убийствен поглед към Андрей:

— До скоро виждане, *кореш* — казах, като го нарекох приятел. — Имаме сериозен разговор с теб.

Заспальцов и Дремльов ме затиснаха от двете страни, като станах.

— Те ще те изпратят до хотела — процеди Андрей през зъби.

В никакъв случай.

— Ще се оправя и сам.

— Не... — намръщи се той. Очевидно не беше свикнал никой да му противоречи. — Те ще те изпратят. Това не е проблем.

Обзалагам се, че наистина нямаше проблем. Погледнах Заспальцов и Дремльов. Те имаха от онези открити, простовати, безхитростни лица, които ти казват цели томове, стига да знаеш как да четеш страниците им. Скъпи приятели, аз съм като шибаната Ивлин Уд^[6] в четенето на лица. В този момент например двамата биячи се опитваха да решат къде точно в Москва-река да хвърлят тялото ми, след като приключат с мен.

Сега, докато всички ние се отправяме към изхода и вие започвате да мислите, че съм безразсъден, позволете да обясня няколко елемента на своята стратегия на воин-диверсант.

Първо: знаех — а те очевидно не знаеха, — че имам четирима много агресивни приятели, които наблюдаваха всичко. Второ, нямах представа къде се е настанил Андрей, но исках още да говоря с него. Трябваше да се изясни случаят с Пол Махон и семейството му. А трябваше да се проучи и уютната връзка между Андрей, Вернер Лантос и шефа от Министерството на вътрешните работи.

Искам да кажа, приятели, че съществуват безброй много неприятни възможности. Министерството на вътрешните работи контролираше целия износ на двойно използвани технологии. То владееше и руската ядрена промишленост и производството на оръжие в страната. А точно войски на Министерството на вътрешните работи контролираха границите, то поддържаше и антитерористичните групи като ОМОН. Като се замисли човек, много от функциите на старото КГБ сега се намираха под управлението на Министерството на вътрешните работи. Човек се изнервя малко, като знае, че начело на министерството е стар приятел на един вор, а?

Е, поне едно нещо беше ясно сега. Знаех как е компрометирана операцията в дачата. Всъщност помислих си, че дачата може да е представлявала капан, заложен за Борис, все още честния полицаи, или за някой от другите стрелци от ОМОН, които отказваха да вземат подкупи и да станат част от системата — или пък капан за мен. Казвате, че това е пресилено? Може би сте прави. Но в моя занаят има

безкрайно много варианти и човек не приема нищо за сигурно. Както гласи старата заповед за бойците със специални методи „Не си въобгъзвявай“. Затова не смятах да си въобгъзвявам нищо.

Е, възможно е ченгетата от отдела за организираната престъпност наистина да не са знаели къде може да се намери Андрей Юдин, въпреки че на мен не ми трябваше дълго време, за да разбера, че ходи в „Динамо“. Човек можеше да се досети някак си. В края на краищата Москва е объркващ град. Да не споменаваме факта, че са променили стотици имена на улици след падането на комунизма — а и все още не всички нови, по-демократично звучащи имена са се появили на картите. Освен това из града са пръснати огромен брой анонимни блокове без номера, незнани складове и други конструкции, за които никой не е чувал.

Възможно беше също така, макар и не съвсем вероятно, чрез играта си като стария Ясер Арафат на смяна на квартири, Андрей да е успял да „убегне“ на властите. Много по-вероятно беше, след като старият му приятел ръководеше министерството, което уж трябваше да го залови, Андрей просто да е стоял една крачка напред от малкото останали честни полицаи в Москва.

Но тази вечер нещата бяха различни. Тази вечер знаех точно къде щеше да ношува. Е, не знаех съвсем точно. Но ми бяха предоставени двама безупречни източници: моите две огромни странични опори, Заспальцов и Дремльов, знаеха точно къде Андрей щеше да положи добре фризираната си главица за нощта.

Освен това Юдин знаеше, че ще се приберат късно — защото трябва да се отърват от големия ми, мускулест и труден за скриване труп.

И трето, винаги е добре да оставиш враговете си да мислят, че превземат позициите ти, когато всъщност просто ги вкарваш в капан. По една случайност този маньовър е първата тактическа проповед на Сун Дзъ преди повече от две хиляди години. Проповядвана е била и от майор Робърт Роджърс, командир на рейнджърите на Роджърс и основател на американските бойни действия със специални методи, и внесена в речника на Военноморските сили от двадесети век от Рой Боъм, легендарния неподчинителен мустанг, който е главен наследник на философските принципи на майор Роджърс, както и кръстник на всички тюлени.

— Добре — казах и ударих Дремльов по десния бицепс достатъчно силно, за да го накарам да изохка, независимо че се беше гипсирал и едва ли усещаше болка. — Да тръгваме, момче.

Опитаха се да ме водят през тълпата, но в никакъв случай нямаше да допусна да ме държат. Затова си играхме на опип-пляс през целия път до вратата. Минавайки към претъпкания бар, забелязах с периферното си зрение Уондър и Док, но не направих опит да установя зрителен контакт — не исках да издавам, че някой може да ни наблюдава — и продължих към изхода. Освен това контактът не беше нужен. Момчетата ми са оператори. Знаят точно как трябва да го изиграт.

Заедно със следващите ме отблизо ивановци минахме край бияча и излязохме на тротоара. Те се поклатушкаха от опита си да ме отклонят дясно на борд. Дремльов посочи тъмен мерцедес под една улична лампа близо до следващата пряка.

— Вземаме моята кола — каза той.

В никакъв шибан случай. Спрях рязко, извих се и тръгнах в обратна посока.

— *Нет* — ще вървим натам — казах и посочих натам, откъдето бяхме дошли с хората ми.

Заспальцов погледна към Дремльов. Дремльов погледна към Заспальцов и двамата заговорнически свиха рамене, сякаш аз не присъствах.

— Добре, Дики Марчинко. Ще вървим по дългия път. Може би ще е по-интересно, ако ходим.

Оставих ги да ме притиснат от двете страни, като минахме край добре осветените магазини за твърда валута и направихме слалом между гъсто паркираните мерцедеси и беемвета.

— Е, Иван — казах и плеснах Дремльов по гърба, — познаваш ли Василий Чичков.

— Не Иван. Не Иван — мене Володя — отговори, като наблягаше на всяка сричка. Предъвка въпроса ми няколко секунди, преди да го смели. — Василий — каза той с усмивка, очевидно спомнил си нещо споделено — много добър човек. Стар приятел.

— Знаеш ли, че носеше пръстена от Военноморската академия на приятеля ми? — запитах.

— Военноморска? Не — Василий не военноморски. Той с мене бил в армията — отговори Дремльов, като не разбра въпроса ми и подписа смъртната си присъда. В края на краищата стигаше ми само един от тях за информация.

Завихме зад ъгъла. Светлините тук бяха по-тъмни, жилищният блок от миналия век беше като сянка на отсрещната страна на улицата. Отляво имаше ниска стена, която ограждаше малкото, запуснато гробище.

Дремльов спря и се вгледа натам. Виждах как предавките в мозъка му опитват да се движат. Толкова очевидно беше. Намигна на Заспальцов и каза:

— Почакайте, ако обичате.

Почакахме, благодаря.

— Трябва да се изпикая много — произнесе Дремльов. Прекрачи над разпадащата се еднометрова каменна стена, която отделяше гробището от улицата, а след това се обърна към мен: — Ами ти, Дики?

— Хей, Володя, става — няма нищо по-хубаво от това да изпразниш стария гуцер — отговорих.

— Гуцер? — обърна се към мен Дремльов, объркан.

— Да изтръскаш змията, приятел, да развиеш старата джобна анаконда да подиша въздух.

Зад мен Заспальцов се засмя. Смахът му представляваше смес от оригване и рев. Приблужи се, сякаш за да ми помогне да преодолее стената.

— Ще се оправя — казах му и го ударих с лакът в корема достатъчно силно, за да стои на разстояние. След като прехвърлих стената, гледах да съм доста пред него — извън обсега на лапите му четиридесет и пети номер. Заспальцов може и да беше пиян и глупав. Но си оставаше голям и потенциално опасен.

А и беше готов да действа — точно в този момент. Знаех го, защото независимо от студа, се потеше. Освен това дишаше дълбоко. Това са два от може би половин дузина явни знаци, че тялото се подготвя. Воинът работи усилено, за да пази тези неща за себе си. Тези задници не бяха Воини. Побойници. Мускули. Тъпащи. Не бих заменил един от тюлените си за сто като тях.

Като стана дума за тюлени, знаех, че моите момчета са наблизко. Би трябвало да са ни проследили от момента, в който напуснахме Динамото. Точно затова бях поел по този маршрут. Уондър си беше направил домашното добре — гробището много подхождаше за очистване на двамата задници. Но не възнамерявах да викам помощ. Реших сам да се оправя с тези шопари. Особено след като бяха приятели на Василий. Може и да са били там. Да са помагали на Василий и Андрей да убият моя приятел. И жена му. И първородното им дете — моя кръщелник.

Отдалечихме се от стената на гробището с небрежна походка край неравните редове на надгробните плочи, скупчени саркофази и малки гробници. О, да, подхождаше ни да сме заедно в това място на смъртта, това гробище, в което щях да започна да мъстя за стореното с моето второ семейство.

Дремльов спря до голяма, натруфена гробница, приближи се до стената, разкопча се и започна да пикае.

Въздъхна така, както правят толкова много хора, като си източват гуцера, след това обърна глава към мен:

— Хей, Дики Марчинко, аз *замочит* — пикая — на гроба на този човек. Може би един ден ще *замочит* и твоя, а?

— Малко вероятно, куроудъх педал такъв.

В тъмното, ръката ми беше се пъхнала под якето и извадила пистолета от кобура на кръста. Необходими са 6 кг усилие, за да натиснеш предпазителя му, но само половин килограм да го освободиш. Дръгнах ударника и освободих предпазителя. Показалецът ми стоеше малко под рамката на спусъка. Държах пистолета до десния си крак, където не се виждаше в сенките.

Основното ми притеснение беше шумът и затова реших да го елиминирам с контактен изстрел — не е толкова тихо, колкото при стрелба със заглушител, разбира се, но дрехите и тялото на Дремльов щяха да поемат част от звука.

Приближих се до стената, сякаш и аз щях да пикая. Дремльов долови приближаването ми, но тъкмо изтръскваше мастурбатора си и беше разконцентриран. Заставах точно зад него, изправен пред стената на гробницата, с пишка в ръка и поглед надолу. Вдигнах дясната си ръка, заврях цевта на пистолета в основата на тила му, като използвах

сакото му като звукоизолация, и произведох два бързи изстрела — бам, бам!

Вдигна се повече шум, отколкото ми се искаше, но се търпеше. Освен това бяха последните звуци, които шибаният Дремльов чу. От кучия син се разхвърчаха кости, мозък и кръв по цялата гробница и той падна като шибан камък.

Отстъпих достатъчно назад, за да се насладя на ръкоделието си. Ето пример за задник, буквално изпикал живота си.

През първата половин секунда Заспальцов беше прекалено изненадан, за да направи нещо. Може би алкохолът забавяше реакциите му — не знам, пък и не ме интересуваше. Искях само да се оправя с шибаното копеле. Нямаше да го убивам — още не. Трябваше ми информация.

Разбира се, той не знаеше това. Тръгна към мен. Аз отстъпих встрани от трупа на Дремльов и докато Заспальцов приближаваше с ръка, неистово ровеща в джоба си за пистолета, се втурнах към него.

Може ли да спрем тук малко, за да дам на всички ви един добър съвет? Добре. Ето: Ако носите пистолет, използвайте кобур. Не завирайте кучия син в джоба си. Ако сложите револвер в джоба си, е вероятно ударникът да се закачи, когато го вадите. Дори ако носите оръжие с овален ударник, то няма да излезе лесно. Пистолетите с автоматично зареждане са още по-лоши. Ако са „Глок“ по вероизповедание и ако носите пистолета си зареден и готов за стрелба, съществува голяма вероятност да се простреляте в слабините или в бедрото. Другите автоматични пистолети, дори и безударните като моя Р-7 се вадят трудно от джобове. Всяко нещо с ударник е невъзможно за изваждане. А дори и не си помисляйте да стреляте през джоба си — много по-вероятно е да гръмнете себе си, а не противника.

Добре — да се върнем в реалното време. Нахвърлих се към него от незащитената му страна и го праснах силно през лицето — *прас, прас* — с цевта на пистолета си, като го нарязвах дълбоко с мерника. Това привлече шибаното му внимание. Свободната му ръка се вдигна към лицето и се отдели от него окървавена.

В очите му се появи пиянска паника, когато видя моето изражение. Аз бях шибаният Бог на войната и щях да го принеса в жертва точно както направих с приятелчето му. Той отстъпи със сподавен вик. Аз се приближих — не отстъпвах. Отново го ударих по

лицето с пистолета си. Натисках го. Винаги запълвайте вакуума, който е оставил противникът ви. Войната е изкуството да отнемаш територия от противника — а това си беше шибана война. Отново го ударих — в гърлото. Той се препъна заднишком в един гроб, бързо стана на крака и се опита да се измъкне.

Невъзможно. Не го оставях. Отново го ударих с пистолета и го съборих на задник. Той се изтърколи от мен. Скочих върху него. Опита се да се измъкне от хватката ми. Не може. Не беше необходимо да използвам желязото си върху него точно сега — не исках. Заврях пистолета в колана си, яхнах го и го бих, докато юмруците ми се татуираха върху лицето му. Той беше един от задниците, убили кръщелника ми — детето, което си мечтаех да ме следва по собствените ми воински стъпки. И аз отмъщавах тук и сега. *Това е за Пол. Това е за Беки. Това е за Адам. Това е за Луиз.* Сграбчих косата му и започнах да млатя грозната му глава в земята в стабилен ритъм — *прас, Пол, прас, Адам, прас, прас, прас, прас...*

Едни ръце се протегнаха, за да ме спрат, но ги отблъснах. Ударих ги. Док Трембли ме хвана за гърлото и нежно, но силно, ме отдръпна от отпуснатото, окървавено тяло на Заспальцов.

— Стига му, шефе — остави го на нас.

Целият треперех. Вибрирах от гняв. Трябваше да се успокоя. Да се овладея.

Вдигнах ръце, за да вкарам по-лесно въздух в дробовете си.

— Добре съм, добре съм — изхриптях. — Нека само си поема глътка въздух.

Пачия крак и Уондър ме изправиха на крака. Чувствах се замаян — почти зашеметен. Док проверяваше отеклите очи на Заспальцов с тънкото си фенерче.

— За малко не си го убил — каза.

— Много жалко. — Не изпитвах особено съчувствие към този кучи син.

Нямахме много време за губене: предстоеше ни работа.

— Уондър, вземи ключовете от джоба на мъртвия Иван. Той има мерцедес, паркиран до клуба — близо до пресечката, под една улична лампа. Ще ни трябва тази вечер.

Не беше нужно да му се повтаря.

— Разбрано, шефе.

— Гризач, ти и Доктора подгответе този за тръгване.

От лицето на своя специалист по трупове разбрах, че предпочита да го обработва тук.

— Хайде, Док, ще практикуваш лечителските си изкуства после, когато си осигурим малко преднина.

Той ме изгледа така, сякаш не вярваше на думите ми.

— Виж какво, съвсем сериозно говоря. Искам го закърпен.

И не лъжех. Трябваше да му задам два-три въпроса, преди да ни напуснеше завинаги.

---

[1] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Неправилно произнесени *Welcome* и *Go in* (добре дошли, влезте). — Б.пр. ↑

[3] Солистът на американския състав „Грейтфул Дед“. — Б.пр. ↑

[4] Старомоден (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Приятно ми е (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Американска педагожка, разработила нашироко използвана система за скоростно четене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

6

Пристигнахме самостоятелно — и много тихо — на мястото за среща — запусната, усамотена странична улица на две преки от къщата на Достоевски, малко след 03:15. Да, същото място, в което е написана „Престъпление и наказание“. Този факт ми се стори уместен: в края на краищата планирах да извърша и двете след няколко минути. Освен това смятах, че ще мога да си свърша работата, без да ме прекъсват, защото тази вечер не допусках никакви рискове с оперативната сигурност.

Разработили бяхме една според мен нелоша операция, като се има предвид малкото време и липсата на разузнавателни данни. Позволете да отделя една минутка на това място, за да поговоря за онова, което съставителите на специалните операции за Пентагона наричат „планиране на мисията“. За да имат успех, всички специални операции изискват онова, което авторите на доктрини в Управлението по специалните операции във военновъздушната база „Макдил“ в Тампа обичат да наричат „динамиката на относителното превъзходство“, или по-просто ОП.

ОП има, когато малък, неконвенционален отряд победи по-голяма, но по-конвенционална сила. Искате един-два примера? Окей. Какво ще кажете за Ентебе, когато израелски командоси спасиха заложниците в един самолет от терористична банда, защитавана от две роти на угандийската редовна армия. По-пресен случай, неотдавна, когато поведох седем стрелци срещу многобройни, добре въоръжени танга в северозападните планини на Афганистан.

Сърцевината на принципа на относителното превъзходство лежи в динамиката, формата, същността на самите специални операции. Виждам как махате с ръка и ме обвинявате, че се връщам към бюрократичните бръщолевичи на военноморскоговора. Казвате: „Какви ги плещите, по дяволите, мистър Свиреп?“

Добре де, казвам, че всичките елементи — разузнаване, комуникации и обучение — са сред най-съществените, трябва да се

съчетават така, че да ви позволяват да действате решително при бойните операции със специални методи, иначе ще загубите предимството. Колкото повече време ви трябва да постигнете целите на мисията си, колкото повече стъпки има в нея например или колкото по-стари са разузнавателните ви данни, толкова по-голяма е вероятността да се осерете и да похарчите себе си и хората си. Пример? „Орлов нокът“, Техеран, 1980 г. Старият ми приятел Чарли Бекуит беше натоварен с лош оперативен план с твърде много стъпки и етапи и с недостатъчно решителни агресивни действия. Тази поредица от усложнения, дефектни разузнавателни данни и лошо обучение доведоха до фиаското в „Пустиня едно“.

Тази вечер трябваше да постигнем динамична, решителна победа, въпреки че имахме непълни, груби оперативни разузнавателни данни, числена недостатъчност и липса на време да планираме какво да правим при разни евентуалности.

Каква е тази шумотевица, която чувам? О, обвинявате ме, че изпадам в противоречия. Не, не е така. Въпреки всичките доктрини и всички казуси във войната със специални методи има моменти, когато трябва просто да **ДЕЙСТВАТЕ** — веднага; моменти, когато просто трябва да **ИДЕТЕ** и **ДЕЙСТВАТЕ** с надеждата за най-доброто. Този беше от тях.

Бяхме се опаковали, заредили и натоварили, след което напуснахме хотела възможно най-потайно. Аз излязох първи с един радиопредавател. Заобиколих района, за да проверя дали не ни наблюдават, но не открих нищо и ударих излъчващия бутон два пъти, което представляваше сигнала за тръгване. Един след друг Уондър, Док и Гризача се измъкнаха покрай задрямалата администраторка. Пачия крак и Алигатора, каквито са нетърпеливи и немирни, бяха излезли по свой начин — през прозореца, надолу по водосточната тръба и се появиха през двора. Уондър и Док закараха с колата на Дремльов оръжията до мястото на срещата близо до къщата на Достоевски. Останалите се разпръснахме и отидохме дотам пеша — четиридесет и нещо минутно бърхане в гадната руска нощ, която с нищо не допринесе за повдигане на настроението ми.

Все пак бяхме стигнали чисти: пресякохме града, като минахме покрай възможно най-малко на брой *стакани* — кръглите, стъклено-метални будки, в които дежуреха денонощно пътни полицаи — и

наблюдатели от разузнаването, — за да наглеждат нещата. По-важен за опазването на оперативната ни сигурност беше фактът, че тъй като се придвижвахме нощем, имаше по-малка вероятност да ни забележат пасивните уреди за наблюдение на древната, но все още действаща с пълна сила система „Визир“ на КГБ.

Казвате, че не сте чували за „Визир“? Не се изненадвам. Много малко хора са чули за нея. Така че позволете да ви просветя. В апогея на студената война КГБ разположи една строго секретна система от наблюдателни устройства по (и във) високи сгради покрай главните улици и булеварди на Москва. Системата работеше много добре, защото беше проста като ЦЕЛУВКА — Целта е Лекотата, Умнико Важен. При нея нямаше технологии или хитроумни дрънкулки. Вместо това тя беше сглобена от старомодни телескопи — напълно незабележим и същевременно високоточен начин да наблюдаваш какво става в колите по улиците.

Вижте, по онова време в Москва нямаше много коли. Всъщност повечето от тях ги караха или високопривилегировани членове на партията и високопоставени държавни служители, или чуждестранни дипломати — а всички тези категории бяха обозначени като официални мишени за любопитството на КГБ. За да задоволи това свое любопитство *sans* привличане на излишно внимание, КГБ създаде „Визир“.

Тази система използваше изключително стабилни, мощни, дистанционно контролирани телескопични устройства, снабдени с панорамни и вариообективи. С помощта на призми изображенията от телескопите се проектираха върху матови екрани досущ като тези на колежанските професори, които проектират бележките си върху екран в аудитория. Системата беше практична, проста и ефективна. Освен това се пазеше в дълбока тайна.

Станциите „Визир“ се управляваха от отдел Q на Шестнадесето главно управление. Ако не се сещате, това управление бе една автономна подсекция на Второ главно (контраразузнаването), което оставаше скрито за източниците на информация за Запада докъм края на седемдесетте години. Нямаше никакви видими признаци за съществуването на Шестнадесето управление или за неговия отдел Q и следователно нямаше начин да се научи за „Визир“.

Освен това местата на „Визир“ бяха свързани помежду си с една съвсем проста, елементарна комуникационна система с телефони и подземни кабели вместо по-модерните в технологично отношение свръхвисокофреkwотни или високофреkwотни радиопредавателни системи. *Визирите* бяха построени по този начин не защото Съветите са били хитри, а просто защото тогава не са имали по-модерна технология.

Но простият като ЦЕЛУВКА замисъл значеше, че не е възможно мрежата да бъде засечена дори и от НРС — помнете, че това са инициалите на Националната Разузнавателна Служба, една призрачна агенция, ръководена от Пентагона и разположена в огромна, съвременна, луксозна сграда близо до международното летище „Дълес“. НРС отговаря за действието на всички спътникови програми. В това си качество, службата предприе редовни спътникови прелитания над московския район за събиране на СИГРАЗ и ЕЛРАЗ (СИГнализационно РАЗузнаване и РАЗузнаване с Електронни средства) със специално предназначен разузнавателен спътник КН-9 (Keyhole^[1]-9) по линията на първата програма ВУЕМАН за събиране на данни от орбита на Агенцията за национална сигурност. Проектът получи кодовото наименование IVY SHARM и започна рано през месец август 1974 г. Но той не хвана „Визир“. Милиарди от вашите данъчни долари заминаха и пак нямахме никаква представа.

Всъщност нашите приятели Християните в действие не знаеха (както обикновено) нищо за „Визир“, докато един офицер от Шестнадесето управление не премина към нас в края на седемдесетте и не им каза за това и за останалите тайни програми на отдел Q.^[2]

И макар вече да няма КГБ, мога да ви уверя, че „Визир“ си стои на мястото — и освен това се ползва от отдели на подчинение към Министерството на вътрешните работи на Виктор Гринков. Знаем всичко това, защото, защото сам съм ги разглеждал през телескоп (хе, хе). И затова не бързахме да стигнем до мястото на събиране, особено защото в допълнение към дипломатическите си паспорти носехме от онези оръжия и смъртоносни устройства, които московската полиция, Министерството на вътрешните работи, а и никой друг, по принцип не одобряват.

Целта ни беше един шестетажен жилищен блок на самотна, занемарена улица без изход в западна посока от нас. Кръстникът Андрей щеше да пренощува на последния етаж в онова, което нашият

неуслужлив, но накрая отстъпчив източник Заспальцов беше описал като тристаен апартамент, малко преди да ни напусне в неизвестна посока. Превод на английски: имаше три спални. Информацията от него ми позволи да съставя груба скица на апартамента, както и карта на околността.

За да стигнем при Андрей, трябваше да си пробием път през заключените врати на двора, да отворим ключалките на вътрешните врати, да се прокраднем по стълбите и да проникнем в апартамента — и всичко това, без да събудим съседите. И трябваше да го направим преди 05:00, когато голяма столична община Москва започва да се прозява, събужда и лее сутрешната си пикня.

03:25. Тръгнахме. Аз водех. Придържахме се близо до сградите, като се придвижвахме към задънената улица и се възползвахме от сенките. Едно от предимствата за нас беше отсъствието на улично осветление. На половин пряка от нас светеше улична лампа. Шест други не светеха — простреляни, съдейки по разбитите стъкла.

Придвижвах се така предпазливо, както бих го правил в джунглата. Не очаквах препъващи телове или противопехотни мини, но не исках да обявя присъствието си, като настъпя парче стъкло или друг трошлив боклук.

Вдигнах юмрук във въздуха на ниво на рамото си, за да дам мълчалив сигнал за спиране, когато приближихме ъгъла. От джоба на черната си бойна риза извадих монокуляр за нощно виждане. След това легнах на земята и много, много внимателно погледнах иззад ъгъла към мишената.

Защо налапах бетона? Отговорът е, че не исках да създавам неприятен силует. Спомнете си, че нощем нещата не се виждат направо. Виждат се периферно. Затова, ако бях подал големия си словашки нос иззад ъгъла на височина метър и осемдесет, той лесно би бил забелязан от някой, дори наполовина буден — защото линията на сградата ще се измени и аз ще изпъкна. Също е както при лова на елени. Почти никога не виждате целия елен — но движението на бута му или ушите, или опашката привличат вниманието ви, защото нещо мърда там, където не би трябвало.

Същият принцип важи и тук. Като се притисках близо до земята, се опитвах да направя най-малкия, най-незабележим профил за постовия, който и да е той.

А наистина имаше постови. Е, седеше. Един Иван, сам в БМВ серия 7000 — това прави горе-долу четвърт милиард рубли за колата. Моторът на БМВ-то мъркаше, несъмнено за да работи отоплението, и кехлибарените му габарити светеха. Виждах лицето му. Всъщност беше прекалено светло за монокуляра за нощно виждане, защото той бе пуснал осветлението на таблото. Гледаше надолу — може би четеше или дремеше. Както и да е, нямаше значение, защото звуците от приближаването ни щяха да бъдат заглушени от работещия на ниски обороти двигател. Пъхнах монокуляра обратно в джоба си и сигнализирах на останалите, че пред нас има единична мишена.

Паркирал се беше точно пред входа към двора — чифт тежки порти от дърво и ковано желязо, поставени в здрава стоманена рамка. В дясното крило, широко към метър и осемдесет и високо два и петдесет, имаше малка входна врата. Така, ако в блока се прибира сам човек, не трябва да отваря цялата порта.

След като преминехме двора, щяхме да се разделим на работни групи. Пачия крак, който обичаше височини, и Алигатора, който не ги обичаше, щяха да се изкатерят по водосточната тръба, която според покойния и неоплакан Заспальцов минаваше отстрани на сградата. Те щяха да се качат на покрива, да се спуснат с въже и да влязат през прозореца в спалнята на Андрей по същото време, когато ние останалите минем през вратата.

Но всичко по реда си. Със сигнали обясних намеренията си, след което приведен ниско, тръгнах край ъгъла. Правилото тук е да действаш бавно, за да не привличаш вниманието. Възловата дума е бавно. Говорим за напредък в сантиметри, приятели. Разбира се, онова прокрадване и надзъртане, дето го виждате в екшъните със Стив и Чък и Брус, и останалите, е пълна лайнола. Те се движат толкова бързо и шумно, че дори и недоказал себе си мераклия би ги забелязал.

Изминах около три четвърти от пътя си по уличката — шестдесет и пет, седемдесет метра от ъгъла — и започвах да заобикалям един прозорец в стената, край която лазех, когато мистър Мърфи реши, че съм сам и трябва да се присъедини.

Иван в БМВ-то се протегна и погледна през стъклото. Аз замръзнах на място, очертан на фона на мръсните сиви камъни около прозореца.

Той се прозя широко, изпука пръсти и се протегна отново. След това изключи двигателя, отвори вратата и се измъкна навън. Стоя там секунда, осветен от вътрешните лампи на колата. Очевидно нямаше усет за тоя занаят. Аз чух дрънкането на ключовете, когато ги пусна в джоба на панталона си. Бръкна в якето си и извади пакет цигари, с тръскане измъкна една и я пъхна между устните си. След това намери запалка и я приложи към края на цигарата. Дръпна два пъти и издуха дим едновременно през носа и устата.

Стоях като замразен. Дълбоко замразен — дори не дишах. Не забравяйте, че беше студено, а когато е студено, дъхът ви излиза като дим и се осветява от всяка светлинка наоколо. Въпреки че едва ли можеше да вижда добре в тъмното заради лампите на колата, които се включиха при отворената врата, не мислех да поемам рискове.

Дръпна ципа на якето догоре. В същото време се завъртя леко. И въпреки цигарата, въпреки непривикналите с тъмното очи, въпреки всичко, периферното му зрение ме откри.

Осъзнаването, че ме е видял, ми подейства като удар от... е, не може да се обясни, но човек разбира за какво става дума, когато се случи. А той дори не беше видял *мен*. Той просто беше видял *нещо*. А това нещо го направи мнителен. Замръзна на място за миг. След това ръката му се отправи на север — първоначалния етап на захвърлянето на цигарата, разкопчаване на ципа на якето и изваждане на скритото нещо в него.

В подобен случай се прави само едно нещо и аз го направих. Нападнах. Наведох глава, отгласнах се от стената и се завтекох като шибан бик към него.

Той все още се мъчеше с ципа си, когато стигнах до него. Отпусна ръка и направи финт наляво, след това надясно, докато летях към него като пословичния камион „Мак“.

Финт-минт — връхлетях отгоре му като шибан футболист-защитник срещу нападател. Съборих го на тротоара — инерцията ни отхвърли три-четири метра зад колата, и започнахме да се борим за захват. Той се изтърколи върху мен и ме прасна с коляно в топките. Ох, от това ми спря дъхът. Но не и преди да го прасна отдолу нагоре с юмрук в главата. Потъркаляхме се още малко, с длани, ръце и крака, борещи се за надмощие.

Режимът на обучение на отряда „Алфа“, най-елитните съветски и постсъветски специални части, разделя ръкопашния бой на два вида: бой за захващане и бой за убиване. Този Иван се опитваше да използва върху мен втората част. А като се съди от начина, по който едновременно замахваше към гърлото ми, ръгаше лицето ми с лакти и се опитваше да отстрани очните ми ябълки, се виждаше, че е ходил на спецназ-школа. Там учат на бързина — това ще рече, че искат учениците им да могат да нанесат повече от двеста удара в минута. Този се опитваше — ама съвсем истински — да се справи много по-добре.

Но скоростта не е всичко, приятели. Точността също е от значение. Затова той фраскаше и удряше, драскаше и праскаше, пляскаше и пердашеше. И доста го биваше, при това — беше силен по онзи гъвкав, неотстъпващ начин, типичен за слабите, жилави хора.

Но аз бях по-тежък от него най-малко с двадесет и пет килограма. Освен това съм едър, здрав и як кучи син, който прави преси с двеста килограма по 145 пъти всяка сутрин в 05:45 на двора във вила „Свирепия“. В дъжд или слънце. В сняг или киша. Махмурлия или с увиснала пишка. Така че 200 удара в минута или не, когато от бутаници се премине към тупаници, както казват в Париж, успях да го надвия. Хвърлих го точно както онези в родеото хвърлят юниците, претърколих го по корем, възседнах го, затиснах махащите ръце с краката си, сграбчих го под мандибулата — това е долната челюст в медицинските училища — и завъртях главата му на 270 градуса в дясна посока, което стори доста кофти неща на малките шийни прешлени във врата му.

Чух как костите му изпукаха — *пук-пук-пук*. С един удар с лакът малко над лопатките му гарантирах, че няма да стане никога вече, след това изтощен се изтърколих от него.

Целият епизод от момента, в който ме видя, досега не беше отнел повече от двадесет и пет секунди — но доста напрегнати секунди, повярвайте.

Лежах на тротоара със затворени очи, изпотен, задъхан и с болка в почти всеки от мускулите си. Накрая погледнах нагоре и видях приличните на велосипедно кормило мустаци на Док Трембли, които трептяха нервно над мен.

Коленичи, протегна ръка и вдигна лявата ми ръка от земята, после натисна китката ми с два пръста.

— Остаряваш, разбити заднико. Преди две години сърцето ти нямаше да надхвърли сто удара след такъв като него — прошепна той и леко ритна трупа с върха на обувката си. — Сега пулсът ти е към сто и четиридесет-четиридесет и пет.

— Да, ама това ми е за втори път за една вечер — изграках. — И освен това той е мъртъв, а аз съм жив.

Избърсах потта от лицето си, претърколих се, вдигнах се на колене и започнах да претърсвам трупа. От раменния му кобур извадих зареден и поставен на предпазител автоматичен пистолет „Токарев“ със заглушител и резервен пълнител с осем патрона с кух връх. Останалите части на тялото му предадоха цигарите и запалката, тънък евтин портфейл, смачкана кърпичка и ключовете от колата на стоманен ключодържател с още дюзина други ключове. Проверих портфейла. В него имаше карта за самоличност със снимка — военна или от специалните служби, като я гледах. Опитах се да прочета думите на кирилица, но не беше възможно. Той полицай ли беше, или военен? Знаех, че много хора и от двете професии работеха за мафията като телохранители, и двете възможности съществуваха.

Подадох ключодържателя на Уондър, който бе дошъл с останалите:

— Виж дали някой от тези става на вратата.

След това се вдигнах на крака.

— Хайде да върнем Иван на мястото му, за да можем да се заемем с работата си.

Алигатора бръкна в колата и изключи плафона. Док хвана Иван за краката, аз — под ръцете и го повлякохме.

Никой от ключовете не стана на портата или малката врата. Това задейства аварийната ми сигнализация, която е монтирана точно под путкодетектора и глупостомера в десния долен сектор на мозъка ми, непосредствено зад малкия мозък. Изпратих Гризача и Алигатора за бърз оглед. Скоростното им разузнаване не показва нищо нередно. На източния фронт все още нямаше нищо ново.

Защо фактът, че ключовете на мъртвия Иван не ставаха в ключалката, ме притесни ли? Защото, приятели, знам от опит, че

часовите обикновено имат ключове от вратите на къщите, които пазят, особено ако са поставени отвън и във вътрешния двор няма охрана.

Да, да, знам, че, от друга страна, този последен елемент не бяхме го проверили все още. Но от другата страна никой не беше дошъл да провери какъв е този шум, който вдигахме — не че беше много, но все пак.

03:31. Заставахме до малката врата в дясното крило. Уондър отвори зародиша на ключалка за по-малко от десет секунди, след това застава зад вратата, която се отваряше навън, и я дръпна широко, за да можем да влезем.

Досега казвал ли съм ви за военната дисциплина на онова, което правехме тук? Не. Добре, позволете да обясня, докато заемаме позиция. Този вид ходове аз наричам O^2D^2 — Обредни Отиграни Дисциплинирани Движения. В групи като „Делта форс“ или „Тюлен 6“ ги репетираме хиляди пъти във всякакви физически ситуации и условия. Затова, когато го правим наистина, не е необходимо да мислим кой от нас какво прави и как да изпълним основните неща — всичко това е насадено толкова дълбоко в нас, че ние ПГП — Просто Го Правим.

Коридори, антрета, порти, пътеки в кораби и надстройки, аварийни стълбища, дървени стълби, стълбищни шахти, фойета — всички тези неща биват репетирани отново и отново, и отново. Упражняваме се и по всяко време. Известен съм с инсценировките си на сбор за влизане в стая под истински обстрел в 03:45, около седемдесет и пет минути, след като момчетата ми са в леглото, скапани от гонене на мацки през цялата нощ и наливане с бира в редица приятелски настроени към потребителя кръчми. Те просто си умират от радост, като правя това. Но винаги съм вярвал в доктрината на войната със специални методи, която видях написана на ръка и закачена над входа на палубата на сухоземната ни база в Литъл Крийк, Вирджиния, където се обучавахме по подводна диверсия. Тя гласеше: КОЛКОТО ПОВЕЧЕ СЕ ПОТИШ В УЧЕНИЕТО, ТОЛКОВА ПО-МАЛКО ЩЕ КЪРВИШ В БОЯ. Както може би се досещате, този знак е източникът на една от Десетте Божии Заповеди на войната със специални методи.

Това кредо носеха в сърцето си и старшините, които ме обучаваха. Хора като Гроус, Ред Койл, Хут Андрюс, Мъгс Съливан и,

разбира се, любимият ми морски баща, Евърет Емерсън Барет, за когото работех по време на обучението по подводни диверсии, никога не допускаха ние, младите жабоци, да се разкисваме. Под тяхното изпълнено с въображение ръководство се научихме да лъскаме обувките си отгоре и по подметките. Намираха хитри начини да поддържат съзнанието ни и телата ни заети. Например, когато се обучавахме в Пуерто Рико, ни караха да правим около палатките си малки пътеки, очертани с пълни с пясък бирени кутии. А когато посетихме Вирджинските острови, където впрочем не се намери нито едно девствено маце^[3], Ев Барет ни накара да се катерим по палмовите дървета, за да търсим меки листа и да правим сламени шапки от тях.

Палмови листа? Сламени шапки? Да — така стъпалата ни ставаха по-здрави и се изостряха уменията ни да се катерим, независимо че Ев не си правеше труд да ни го обяснява.

Разбира се, той не трябваше да ни обяснява нищо — той бе старшината на взвода. Тази дума се пише така: Б-О-Г. Всяко негово желание представляваше заповед за мен. И независимо че бяхме с десетки години по-млади от него и се мислехме за мнооого печени копелета, той можеше (и го правеше) да забива редовно носа на дебелата си, лъсната като огледало цинтарка четиридесет и пети номер здраво петнадесет сантиметра навътре в нашите недисциплинирани задни отворстия, когато смяташе, че ситуацията го изисква.

Още едно мимолетно отклонение: израснах във Военноморските сили, в които дисциплината в строя се налагаше от старшини, а не от офицери. Тогава на това му викаха подводни камъни. И то означаваше, че от време на време някой старшина ще те посере от бой, ако направиш някоя тъпа грешка. Нямахме паметни записки, бележки, писмени доклади. Нищо не се включваше в досието ти. Осереш ли се, старшината просто те сплесква там, на място. И си научаваш урока. Това е.

Е, днес вече няма подводни камъни. Има Общ военноправен устав от 967 страници, чието спазване се изисква не от старшини, а от офицери. Всъщност според този устав всеки старшина, който посегне на моряк, си урежда военен съд. И тъй като в тази голяма, тлъста книга се съдържат толкова много правила и наредби, много войници получават наказания за множество нарушения от множество офицери. Но дисциплината във Военноморските сили е, накратко казано, боклук.

Офицерите не водят — всъщност те издават квитанции за глоби. А старшините не обучават. Не, те се притесняват за опазването на собствените си задници от офицерите. А хората не научават — от примери или по друг начин. Ако питате мен, системата би имала полза от нас, ако се върнем към подводните камъни. Разбира се, никой не ме е питал.

Както и да е, всичката тази носталгия цели да ви обясни, че тъй като съм израснал с традициите на Ев Барет, Ред Койл, Мъгс Съливан, Хут Андрюс, аз натискам момчетата си по-силно от повечето командири. Всъщност след повече от три десетилетия живот като Воин, все още мога да броя загубите на пръстите на едната си ръка. Затова правиш O^2D^2 . Отново и отново. И когато си помислиш, че си го усвоил абсолютно идеално, тренираш още малко — и научаваш още малко.

Независимо от ситуацията принципите остават същите: влизаш, като се движиш бързо, за да вкараш възможно повече стрелци вътре, без да се струпвате на входа, което е уязвимо място. Като влизаш, се оглеждаш за най-близката цел. Ако има заплаха, тръгваш към нея и я неутрализираш. Не спираш да се движиш. Нека повтора това, защото е важно. Не спираш да се движиш. Никога.

Къде бях? О, да — тъкмо бяхме се подредили. Уондър стоеше до отключената врата. Кимна, за да разбере, че е готов. Дори без да ги виждах, знаех, че Гризача стиска дясното рамо на Алигатора, за да му каже, че е готов. След това Алигатора ще направи същото с Пачия крак, който ще го направи с Док, който — ето, да — твърдо стисна лявото ми рамо. Така разбрах, че всички сме готови за действие.

Поклатих глава нагоре и надолу. Уондър дръпна плавно вратата към себе си. Аз минах през отвора и незабавно се отместих вдясно, с гръб до стената и с очи, които се оглеждаха наоколо. Сега, ако сте почитател на тези, цитирам — реалистични — край на цитата, холивудски филми за отредите за специални оръжия и тактика и тюлени, както и за войната със специални методи, ще си припомните, че там правят следното — хората влизат от различни страни на вратата, с пистолети и автомати, насочени към тавана, с пръст на спусъка, и се придвижват, след това спират, придвижват се, спират, в една скоклива, надутомъжкарска хореография.

Е, приятели, за това си има един технически тюленски термин. Той е: говежди лайна. Това просто е холивудска повръщаница. Чиста фантазия. Влезте така в реална ситуация и със сигурност ще се случат две неща. Първо, ще застреляте другаря си, като се препънете в прага на вратата. Защо? Защото пръстът ви е на шибания спусък, а той стои точно срещу вас, а мистър Мърфи ви буца твърдо с ръка в кръста. Затова винаги се редим от една и съща страна на вратата — за да знаем къде сме и да не се изпозастреляме.

Второ, ако успеете да не застреляте другаря си, като се препънете, ще стреляте в тавана. Защо? Защото натам е насочено оръжието ви. Аз силно вярвам в правилото, известно във военския бизнес като лазерно. Просто казано, според лазерното правило човек никога не насочва оръжието си натам, накъдето няма да стреля. Казвате, че не искате да стреляте в тавана? Добре — не насочвайте пистолета си натам. Моят Р-7 беше в позицията, която хората в „Хеклер и Кох“ наричат ниска готовност — което ще рече, че го държах близо до гърдите си с показалец до рамката на спусъка на революционно новата и ефективна дръжка за лявата ръка, разработена от специалиста по пистолетите Джон Шоу от института „Мидсаут“. Оръжието ми се намираше в повече или по-малко хоризонтална позиция — цевта сочеше леко надолу, за да могат очите ми мигновено да определят накъде да се прицеля, но да не останат фокусирани върху предния мерник. Ако очите ви блокират върху него, няма да сканират наляво-надясно, наляво-надясно. Ако не сканирате, няма да забелязвате опасностите. Ако не забелязвате опасностите, ще станете мъртъв.

Окей. Значи вътре съм. Движа се. Сканирам. Дишам — о, не ви ли казах за дишането? Не? Добре, трябва да запомните, *дишайте* при такива маневри. Защото, ако не дишате, ще блокирате и ще се осерете. Няма да можете да се движите или да сканирате правилно, защото тялото ви ще се лиши от кислород и следователно няма да работи на 110 процента. Освен това почти веднага ще се задъхате, което е лошо нещо при влизане, когато сърцето ви бие с около 160 удара при нормални (!) обстоятелства.

Добре, нека опитаме пак. Вътре съм. Движа се. Сканирам. Дишам. Док е веднага след мен, отива наляво, докато аз завивам надясно. Алигатора, Пачия крак и Гризача го следват. Уондър със своя

MP-5 със заглушител е последен. Сканирам. Няма заплахи. Дишам. Няма заплахи. Движа се. Няма заплахи.

Обиколихме целия двор — оказа се неочаквано голям, към седемдесет на седемдесет метра, — за да го проучим бързо и ефикасно. Празен беше — и чист. Дадох сигнал на Гризача да затвори вратата и да остане като тилова охрана, докато влезем. След това можеше да се присъедини към нас. Той печално ми изпрати еднопръст отговор.

Посочих водосточната тръба и дадох знак „нагоре“. Пачия крак, водещият катерач, кимна веднъж. Пъхна оръжието си в кобура и го осигури двойно, с капака, който се затваря с копче, и лентата от велкро над капака. Много са случаите, когато пистолетът се изхлужва по време на катерене и пада от пет-шест етажа, като оставя нещастния си притежател да плаши лошите с увисналата си пишка. След като осигури пистолета си, Пачия крак провери праметнатото през рамото си меко въже от изкуствена материя и тръгна нагоре. Като се качи на три метра, Алигатора, който през това време осигуряваше оръжието и снаряжението си, ме изгледа мръснишки и го последва.

Сега дойде ред на Док, Уондър и мен. Заспальцов беше казал, че има четири входа с дървени врати откъм двора. Всяко стълбище водеше към шест етажа с по два апартамента на етаж. Извадих монокуляра за нощно виждане от джоба си и се огледах. Познайте какво — имаше *още* четири входа, по два от всяка страна на тясна, осеяна с боклуци пътека, която разделяше двете крила на сградата.

Страхотно. Точно това ни трябваше сега: грешна посока. Коя беше шибаната врата, през която трябваше да минем, за да се качим до частния етаж на Андрей? Заспальцов беше се заклел, че това е втората врата отляво на двора. Но сега в лявата страна на двора имаше две втори врати. Коя беше нашата?

Отговорът — трябваше да отворим всяка една и да проверим.

Което стори Уондър. И в пълно съответствие със закона на мистър Мърфи първата ключалка му отне повече от обичайните десет секунди. Работи по нея цяла минута и половина. А ако не смятате, че това е дълго време, когато стоите изложен посред една операция, просто се опитайте да преброите до деветдесет още сега — не, бройте бавно.

Уондър или псуваше, или се молеше на шест-седем езика, когато накрая убеди пръстите и мозъка си да работят заедно. Виждаше се как устните му тихо рецитират нещо от катехизиса.

Накрая през стиснати зъби прошепна:

— Окей.

Отвори вратата и пъхна шперцовете в джоба си. Тръгна към втората врата. Направих му знак да спре. Нямаше смисъл да отваряме повече порти от необходимото.

Сложих си монокуляра за нощно виждане и влязох през вратата в тъмното. Видях ключ за лампа в основата на стълбището. Французите наричат стълбищните автомати *minuteries*, защото когато вие *allumer la minuterie* (сами си го преведете — това е доста елементарен френски), те остават включени за около минута, а след това автоматично се изключват, докато сте изтичали нагоре по стълбите на светло.

Погледнах нагоре по стълбищната шахта. Празно. Апартаментът на Андрей беше петдесет и втори. На вратата щеше да има номер. Знаех, че информацията е добра, защото Заспальцов изглеждаше доста притеснен, когато ми я каза.

Изкачих се до първата площадка. Вратите нямаха номера. Качих се до следващата, за да видя друга двойка врати без номера. Изприпках още нагоре. Пак врати *sans* номера. Усещах, че това не е нашето стълбище. Но трябваше да довърша шибаното изкачване, защото е казано: не си въобгъзжай. Затова се изтормозих до последния етаж, не видях номера и се върнах тихо на приземния.

Питащото лице на Уондър ме посрещна. Насочих палец надолу, след това към другия вход. Той вдигна очи нагоре, за да ми каже, че съм му губил времето, като съм го карал да чака, извади шперцовете си и отиде натам, като правеше слалом между замръзналите боклуци.

Премина през втората ключалка като вятър, без да се чуе драскане, стържене или друго. С монокуляр на око, заставах начело и се пъгнах вътре. Притиснах се до стената и огледах пода, за да се убедя, че няма препъващи телове, топчета, тенекиени кутии или други сигнализации от подръчни материали. Подът беше мръсен, но чист.

Тръгнах към стълбите, като оглеждах всяка своя стъпка към площадката на първия етаж. Чисто. Извих врат и бавно огледах самата стълбищна шахта. Нищо. Заизкачвах се, докато не видях врата. На нея имаше номер: 11.

03:36. Върнах се при главния вход и вкарах хората вътре. Наредихме се до стената на стълбището и започнахме да се качваме. Ако не сте разбрали вече, работата в пълна тъмнина е трудна, създава стрес и е неприятна. Тъмното кара повечето хора да изпитват клаустрофобия. Движете се срещу неизвестен, невидим враг. Нямаме представа къде е той. Също толкова неизвестно е и какво е направил, за да превърне навлизането ви в натаковане. А и мистър Мърфи се е скрил някъде, където може да вдигне най-голям шум и да направи най-големи поразии. Достатъчно ясен ли съм? Да? Добре. Тогава мога да се върна към работата си.

Ето състава на нашия „влак“, както наричат движещата се в една редица групичка: аз водех и щях да посветя цялата си енергия на извеждането на всички до вратата на Андрей, без да привличам ничие внимание. Да, бях извадил пистолета си, но Док Трембли, който ме държеше за рамото, щеше да елиминира всяка заплаха със заглушения „Токарев“. Док има нещо като зен възможност да стреля на сляпо и да уцелва това, което не вижда. Сякаш е направен с радар. Зад Док се качваше Гризача. Стиви Уондър със заглушения си МР-5 завършваше групата.

Изкачвах стъпалата по едно, като с крака си опипвах за разни неща. Движехме се съкрушително бавно. Така трябваше — нямаше друг начин да запазим тишината. И затова се движехме като ОХЛЮВИ (ОХ, какви заЛЮОхани нещастници с шантави обуВкИ), а не като тюлени, а знаете, че тюлен е съкращение от Спи, Яж и си Живей живота^[4].

На втория етаж наредих да спрем — под вратата от лявата страна на площадката се процеждаше светлина. Това беше потенциално кофти — няхах нужда от някой, дете страда от безсъние и е решил да види какво има на стълбището. Продължихме с още по-ниска скорост.

03:51. Площадката на Андрей. Вратата му се намираще вляво и номерът 52 беше от месинг. Отпред нямаше часови. Всъщност не бяхме виждали никакви часови след влизането си. Дали това ме притесняваше? Да, донякъде. Но, честно казано, хубаво беше поне нещо да е в наша полза. Относителното превъзходство щеше да бъде леснопостижимо тази вечер.

03:52. Подредихме се в обичайната последователност. Уондър зае монокуляра ми и разгледа ключалката. Аз стоях срещу него. Зад мен

бяха Док и Гризача. Уондър ми направи знак, че е готов да изпълни своя номер „Сезам, отвори се“. Завъртях копчето за включване на радиотелефона и натиснах бутона за предаване три пъти, за да предупредя Пачия крак и Алигатора, че вече сме на позиция, а след това отново го изключих. Бил съм там и не ми се искаше мистър Мърфи да започне излъчване в момент на радиомълчание. Уондър извади внимателно шперцовете. След това завъртя дръжката, за да провери колко силна е пружината на езичето.

Шибаното езиче се отвори с безбожно силно щракане. Отключено беше.

Поколебах се. Да, знам, че по време на влизане колебанието е Лошо Нещо. Но това не беше нормално влизане. Взех си монокуляра от Уондър. Вратата се отвори широко.

Мамка му. Можеше да се направи само едно — да се влезе. Влязох в антрето. Не ми се искаше, но го направих. Обърнах монокуляра наляво, надясно, наляво. Нищо. Продължих напред. По тесен коридор към хола. Монокулярът ми долови нещо на пода пред мен. Тяло, проснато в локва с тъмнозелен цвят. Проверих. Труп. Вгледах се в лицето. Познавах го — Блейкин.

Чух Пачия крак и Алигатора, които влязоха през прозорците на хола. *Придържай се към оперативния план, Дики.* Свих надясно. С монокуляра видях още три тела — седнали в столове, отпуснати върху кухненската маса. Бързо ги проверих. Бяха простреляни в главите в тесни групи от попадения, което подсказваше за двойна стрелба, която наричаме чук, защото стреляш страшно бързо — бам-бам, бам-бам. Това е метод, използван само от стрелците-диверсанти. Разтърсих глава, за да се проясни. Мама му стара — това си беше истинска кланица.

Още два трупа в хола. Свих назад и наляво по дълъг коридор към първостепенната си цел — главната спалня.

Юдини си бяха там — но трупове. Той беше прострелян в главата два пъти, отзад, в основата на тила, досущ по начина, по който КГБ ексекутираха своите затворници. По нейното тяло имаше подобни рани от куршуми. Но от петната на чаршафите, а да не говорим от позата на тялото, разбихах, че е била обърната и претърсена, след като е умряла. Лявата ѝ ръка бе грозно извита — китката стоеше усукана,

пръстите — счупени. Не разбирах какво става, докато не забелязах, че пръстените ѝ липсват.

---

[1] Ключалка (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Офицерът, Сергей Моторин, беше капитан от КГБ, който дезертира на място (т.е. докато е бил все още на служба в Москва) през 1977 г. Хитро измислил как да направи първия си контакт с американците, като инсценирал сблъсък с колата на американски дипломат в една от слепите точки на системата „Визир“ и подал бележка за намеренията си и следваща среща. Той първи даде на ЦРУ информация за „Визир“. През 1980 г. Моторин, вече майор от КГБ, получи назначение във Вашингтон за събиране на технологични сведения за отдел X на Първо главно управление. След като се озова в САЩ, той работеше за ФБР, като даваше свръхсекретна информация за действията на съветските шпиони, насочени към американските отбранителни технологии. За съжаление историята на Моторин няма щастлив край. Към края на 1985 г. внезапно го извикаха в Москва, затвориха го и го екзекутираха. Той беше един от над петдесетте американски агенти, чиито имена бяха предадени на КГБ от Олдрич Хейзън Еймс, американския предател. ↑

[3] На английски език *Virgin* означава девствен, девица. — Б.пр. ↑

[4] *SEAL* — от *SEa, Air, Land* (море, въздух, суша), а другото значение е *Sleep, Eat And Live it up* (спи, яж и си живеј живота). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

7

03:57. Осигурихме се максимално добре. Първо, покрихме прозорците. После включихме достатъчно лампи, за да можем да огледаме положението. Преценката ни не се бави дълго: шибани професионалисти са пипали. По-добра от повечето операции на „Феникс“ във Виетнам. Чисто, както при израелското нападение над Абу Джихад в Тунис. Нямаше и знак от насилствено влизане. Никакви признаци на отбрана. Апартаментът бе превзет като по книга и всички в него — екзекутирани.

Телата бяха още топли. Изпуснали сме убийците за няколко минути. Сега ми стана ясно какво правеше шибаният часови с БМВ-то. Сега разбрах защо ключовете му не ставаха за предната врата. Той не е бил от хората на Андрей, а от съгледвачите на убийците му. Дали лошите не са били зад осветената врата на втория етаж и не са ни изчакали да минем, за да се измъкнат?

Защо е бил очистен Андрей? Досетих се за много причини, но нито една от тях не ми изглеждаше смислена: Андрей бе най-пряко свързан с убийството на Пол Махон. Неговият хулиганин, Василий Чичков, открадна пръстена на Пол от академията. Хората му, Заспальцов и Дремльов, са участвали. А убиването на Андрей не беше същото, както например да очистиш Джон Готи. В Америка има само няколко Кръстници — убийството на един от тях винаги вдига шум. Тук имаше стотици ворове и смъртта им не предизвикваше дори леко вълнение.

Чувам ви. Питате за връзките на Андрей с Виктор Гринков в Министерството на вътрешните работи и с Вернер Лантос. Всъщност всяка услуга от страна на Андрей за тях можеше да поеме само след няколко часа някоя от дузините грузински, чеченски, арменски или руски банди, които контролираха вкусни късове от големия град. Не, убили са го, за да мълчи.

Разделихме се и се пръснахме из апартамента за улики. Имаше много плячка — предмети на изкуството, икони, сребро, телевизори,

електроника — всичките натрупани безредно в гардеробите и спалните. Но не можахме да намерим никакви улики.

Свалих дрехите на Андрей от стола, на който бяха нахвърляни, и прегледах джобовете. Празни. Проверих под леглото. Нищо. Прокарах ръце между юргана и пружината. Напилах нещо издуто, дръпнах го и видях портфейла на Андрей. Пуснах го в джоба на блузата си и бръкнах още по-навътре. Напилах нещо твърдо. Извадих го. Папка с три листа разхвърляни бележки на кирилица. Сгънах листата и ги пъгнах в джоба си и върнах папката на мястото ѝ. Тъй като носех ръкавици (другите също), не се притеснявах за отпечатащи. Надникнах в портфейла на Андрей, в който видях няколко визитни картички с надписи на кирилица върху тях, две ламинирани лични карти със снимки и няколко руски банкноти. Портфейлът се върна в джоба на блузата. Взех картичките и ги напъхах дълбоко в дебелия си чорап, много под ръба на лявата си обувка.

Уондър използва времето си да отваря всички кашони. Нищо не намери. Док и Алигатора търсиха тайници — скрити чекмеджета и други скривалища. *Nada*. Пачия крак и Гризача провериха зад рамките на картините, вдигнаха дюшеците, наведоха хладилника и погледнаха под печката. И те не откриха нищо.

04:29. Започвах да се притеснявам. Време беше да тръгваме.

Угасихме светлините. Пачия крак тръгна към прозореца.

— Скипере...

Знаех какво искаше да направим — да слезем по въжетото.

Махнах му с ръка и посочих към антрето. Тъй шестимата се движехме заедно, щеше да е много по-ефективно и бързо да излезем през вратата, да слезем по стълбите и да изчезнем.

04:31. Угасихме всички светлини, постояхме, докато очите ни привикнат с тъмното, и излязохме. Изчаках всички да се съберат на площадката и дадох сигнал на Уондър, нашия тил, да затвори вратата леко, което той направи без никакъв шум.

Понечих да тръгна по стълбите. Инстинктивно спрях. Направих сигнал на Док да бъде абсолютно тих и да предаде командата назад. След това около петнадесет-двадесет секунди слушах — истински слушах с уши, чувствителни като на всяко едно стражево куче.

Чух само тишина. Нищо друго. Това беше лошо.

Лошо ли? — питате вие. Да, лошо. Нощем дори в жилищен блок винаги има безброй фонове звуци. Скърцания. Вибрации. Други шумове, които могат да се опишат на технически език като „разни неща“. От най-ранните си дни на попова лъжичка съм се научил да поставям засадите си колкото е възможно по-рано, за да могат нормалните звуци на джунглата (или планината, или града) да зазвучат отново около мен. Стане ли това, запечат ли щурците и забръмчат ли комарите, и започнат ли птиците да пърхат с крила, и уличните котки да вият, вашият засадополучател няма да разбере, че го дебнат, и ще се движи към собственото си унищожение неподготвен.

Неестествено тихо беше. Просто прекалено тихо, прекалено потайно. Преценката ми: дебнеха нас. Поставих присвитата си длан до ухото: мълчалив знак да спрат и да слушат. Още веднъж Док предаде сигнала. След това посочих палец надолу: „подозрение за враг“.

Но не можехме да останем неподвижни вечно. Затова тихомълком започнахме да слизаме по стълбите. Движехме се бързо, но тихо, в същия ред, в който бяхме се качили. Зад мен Док държеше своя „Токарев“ над рамото ми и търсеше цели. Зад него Пачия крак и Алигатора се движеха като сенки. Гризача и Уондър с щръкнали антени завършваха групата.

На половината път до площадката на втория етаж — там, където бях видял светлина зад вратата при изкачването — наредих да спрем. Тюленският влак спря, неуловимо тих, докато аз продължих напред. Стъпало по стъпало слизах към подозрителния етаж. Светлината беше угасена. Сега, движейки се с части от сантиметъра, стигнах до тежката дървена врата, залепих ухо до нея и се заслушах.

От другата ѝ страна някой дишаше. Не можеше да сбърка човек. Човешко дишане. Дълги, дълбоки вдишвания.

Те, които и да бяха, се намираха зад тази врата и ни чакаха. Знаех какво са намислили, защото съм го правил. Оставяш противника да отmine, а след това го стискаш в сандвич между своите сили — напипваш го от две посоки наведнъж в смъртоносен кръстосан огън.

Не и тази вечер. Сега тези задници щяха да пострадат от моя кръстосан огън. Трябваше ми почти минута да се върна и да обясня с ръце в тази слаба, слаба светлина какво искам от хората си.

Планът бе готов. Оставаше само да го изпълним. Уондър се върна по стълбите до апартамента на Андрей. Отвори вратата, а след

това я затвори отново — този път с осезаемо „щрак“. Когато тръгна надолу по стълбите, Пачия крак и Алигатора поведоха. Гризача и Уондър ги последваха бързо. Минаха край вратата с бързи и ефективни движения, но и достатъчно шумно, че да ги чуят.

Аз и Док останахме на площадката, с гърбове, притиснати към стената, изправени точно до касата на вратата. Аз бях заменил пистолета си с нож. Док държеше стабилно в ръката си своя „Токарев“.

Чакахме в пълна тишина. Без да дишаме. Без да мърдаме. Искрах задниците зад вратата да чуят движението на другите, не нашето.

Тишината беше абсошибанолотно оглушителна.

Чух как моите примамки слязоха на първия етаж. Точно тогава вратата до лявото ми ухо се отвори.

Трима бяха — двойка стрелци в черно като нинджи, заедно с шапки „балаклава“, предпазни жилетки и тъпоноси автомати „Бизон“, последвани от един офицер. Знаех, че е офицер, защото макар и да носеше също такава шапка, като хората си, в ръката си държеше само пистолет.

Изпълях на площадката. Стрелците бяха така силно концентрирани върху примамката ми и така силно искаха да запазят тишина, че не ни забелязаха. Офицерът, по-добре обучен от другарите си, си направи труда да погледне в двете посоки на вратата.

Док завря цевта на пистолета си в ухото му. Очите му се разшириха от шока. Преди да успее да реагира, изтръгнах пистолета от ръката му и залепих длан върху устата му. Пистолетът изтропа на цимента — край с шумовата дисциплина — и *овциферът* се опита да махне ръката ми със собствената си лапа в ръкавица. Хей, на китката му имаше метал. Познат метал. Не можех да видя лицето на този задник заради балаклавата. Но познах чисто новия „Ролекс Президент“ и прошепнах за приятелски поздрав:

— *Еб твою мать* — да ти го начукам, полковник Ролекс!

И точно тогава лампата *minuterie* светна и един ехтящ руски глас отдолу ни заповяда да направим нещо. Това беше от онези бързи, универсални фрази, дето не се нуждаят от превод, защото независимо дали ти я викат на английски, френски, италиански, иврит, арабски, португалски, урду или руски, тя звучи абсолютно еднакво.

Какъв точно е преводът на думите? Това не е важно. Важна е същината. И независимо от езика, същината е една. Тя е: „Не

мърдайте, гадни копелета, или кажете кои са ви наследниците по завещание.“

Само че тази вечер аз имах моя собствена същина. Моята същина значеше „Майната ви, руснаци“.

Примигнах на светлото и погледнах надолу по стълбището към заплахата. Полковникът от ОМОН започна да мърда и аз пъхнах върха на ножа си под брадата му, като го рязах точно над адамовата ябълка.

— Бъди послушен, малкия — казах му.

Светлината беше хванала двамата руски нинджи-стрелци на площадката под нас. Последният от тях се бе извъртял в наша посока. Автоматът му бе в положение, готово за стрелба. Предпазителят в стил АК стоеше в режим автоматична стрелба. Виждах пръста му на спусъка. Всъщност виждах как Иван обира хлабината, докато започна бавно да се изкачва по стълбите към нас.

Зад мен Док Трембли не поемаше никакви рискове. Просна нинджата с един изстрел в средата на темето. Никакъв звук — само едно туп и през балаклавата му се появи трето око. Иван се плъзна по стената, като остави кърваво размазано петно по плочките от раздробения си тил, падна в седнала поза, претърколи се и се срина върху автомата си.

Това движение беше достатъчно да накара нинджа две да се извърти от позицията си, откъдето гледаше какво става долу, и да провери приятелчето си. Настъпи една микрокъса пауза. Иванът видя своя паднал другар и разбра, че и той е закъсал. Затова не отдели повече време за оценка или анализ — просто пусна един тлъст, паникьосан откос, който идваше повече или по-малко към нас. Съществува един точен технически термин за безразборното стреляне на Иван. За първи път е използван от стария и уважаван майстор на пистолетите, полковник Джеф Купър. Той го нарича „стреляй и се надявай“.

Удивително е колко неща ти идват наум, когато някой задник Иван с автоматично оръжие се опитва да направи задника ти на пюре. Например точно сега си мислех, че по време на обучение почти винаги носим антифони, но не и в бой, и винаги се удивявам колко шумен е автоматичният огън, когато се натъкнеш на него в тясно помещение — както този проклет облицован с плочки коридор с мраморни стъпала. Мислех си, че се чувствам като шибания Квазимодо в шибаната

камбанария на „Нотр Дам“. Мислех си, че се намираме в средата на Ш³ — Шантав Шибан Шанс, — което значеше, че имаше не само шум, но и ярост.

По дяволите — трепнах неволно, когато куршумите удариха в стълбището и нацърбени, остри парченца от плочи се разлетяха като шрапнел около нас. Доклад за ситуацията: Огледах се бързо и видях, че никой не е ударен. Полковник Ролекс беше наред, въпреки че дишаше тежко. Защо? Защото, когато трепнах, неволно бях натиснал върха на ножа си един сантиметър навътре и сега гърлото му кървеше. Майната му — ще оцелее. Но за да накарам кучия син да се чувства по-добре, смених мястото на острието — опрях го във врата му. С лявата си ръка изтеглих дълго парче плочка от бедрото си и измъкнах други две късчета от лицето си. Сигурно щях да имам нужда от някой и друг шев на дясната буза след края на тазвечерното празненство.

Док също щеше да има нужда от шевове. Лицето му изглеждаше сякаш нарязано на хиляда места — гадни чертички като от бръснач обсипваха голямата му мутра от Нова Англия.

Времето за всичките по-горни наблюдения и възприятия не беше по-дълго от секунда-две — времето наистина лети, когато човек се забавлява така, както аз обичам — и независимо от това, че нещата изглеждаха сякаш на забавен кадър, те си течаха в реално време. С което искам да кажа, че Иванът беше пуснал един залп срещу нас, ние бяхме се привели и сега (е, приятно е да видиш как поне веднъж мистър Мърфи е дошъл на гости при друг), изглежда, пълнителят на шибания Иван беше засякъл.

О, връщаме се на забавения кадър: той започна да се мотае, изхвърли лошия пълнител. *Аз тласнах полковник Ролекс към Док, който навря пистолета в ухото му. Иванът трескаво дърпаше затвора на автомата. Намираше се на три, може би четири метра от мен. Опитваше се да прочисти цевта. Хвърлих се към него. Той разбра, че наистина е закъсал, пусна „Бизона“ и посегна към резервното си оръжие. Аз го ударих с ножа си, преди да стигне до него, като върхът на острието намери петсантиметровата пролука между раменната плочка и плочата за гърдния кош на противокуришумната жилетка.*

Ножът го прободде точно над лопатката. Извъртях го надолу и навътре — използвах го и като лост, за да плесна кучия син в стената. Използвах я — здравата блъснах Иван в нея. Извадих ножа от ребрата

му и вкарах върха му във врата, точно под ухото, където направих разрез в посока напред, с което срязях сънната му артерия. Погледът му срещна моя за миг. След това се замъгли. Отстъпих от кръвта му, която бързо образуваше локва, избърсах ножа си в униформата му и го прибрах в ножницата на колана си.

Изкачих три стъпала и обърнах трупа, който Док бе прострелял, измъкнах „Бизона“, дръпнах предпазителя, за да проверя дали работи, извадих втори цилиндричен пълнител от тактическия кобур на колана на умрелия Иван и го напъхах в джоба си, а после се върнах до чакащите полковник Ролекс и Док.

— Всичко наред ли е, скипер? — това беше писукането на Гризача отдолу.

— Двама Ивановци на пода. Имаме си овцифер. Докладвай ти.

— Отпред ни чака огромна шибана комисия от посрещачи — не действаме, докато не дойдеш.

— Окей, дай ми една минутка и слизаме.

Размених полковника на Док за автомата и резервните пълнители, хванах руснака за гърлото и го опрях в стената.

— Док, пази го.

Док правеше компания на полковника с цевта на своя „Токарев“, докато аз го освободих от „балаклавата“ и извърших бързо претърсване и инвентаризация.

Джобовете на връхната куртка бяха празни. Отзад? Чисто. Служебният колан — белезници, стъваем нож и два пълнителя за „Токарев“. Бойната униформа — задните джобове на панталона: един портфейл, пълен с американска валута. Ламинирана лична карта — като онази, която бях взел от Ивана в БМВ-то. Това обясняваше много неща. Предния джоб: мръсна кърпичка. Но за да съм сигурен (а и защото носех ръкавици), я разтърсих и открих два диамантени пръстена, забележително прилични на осемкаратовия пръстен и платинената венчална халка, които за последен път бях видял на пръстите с хубавия маникюр на мадам Юдина. Пъхнах пръстените в джоба си — ще ги предам в посолството.

Алчният задник понечи да каже нещо. Какво? Нима не харесваше факта, че съм намерил сувенирите му? Усмяхнах му се гадно и го цапнах с опакото на дланта си, достатъчно силно, за да му пусна кръв от устата.

— Майната ти, смрадливо копеле.

Десният му разтегателен джоб на бедрото съдържаше клетъчен телефон „Моторола“. Отворих го, за да видя дали работи, изчаках да чуя сигнала за избиране и го затворих, след което продължих работата си.

Иначе беше чист. Не, позволете да се поправя. Иначе не съдържаше нищо, което да бъде евентуално смъртоносно за мен и хората ми. След като свърших, взех белезниците на полковника и ги стегнах силно около китките му. Силно. Надрасках ли новия ролекс? Ау, жалко.

Обадих се тихо в стълбищната шахта.

— Гризач...

— Казвай — чу се отдолу.

— Слизаме.

— Ясно.

Поставих полковника пред себе си и здраво го стиснах за бицепса. Док ни охраняваше отзад с „Бизона“. Прекрачихме двата трупа и се отправихме към площадката на приземния етаж.

Не трябваше много време, за да откроя, че представлявах малък отряд — и ни бяха притиснали — или поне така смятах. Направих бързо разузнаване — върнах се в апартамента на полковник Ролекс и неговите ниндзи, и надзърнах през прозореца. ОМОН бяха провели тази операция по доста елементарен начин. Нямаше прожектори, нямаше бариери, нито московски полицаи да пазят улицата. Видях само четири коли, разпръснати ветрилообразно в големия двор, със светнали фарове, насочени към жилищния блок. Вратата на мястото на БМВ-то сега бе широко отворена, а него го нямаше. Преброих осем, девет, десет стрелци от ОМОН в черно зад колите. Насочих монокуляра към отсрещния покрив и видях трима снайперисти. *Нещо не беше наред тук* — старият свиреп воин откри нещо кофти.

Наведох монокуляра, нагласих на фокус и за втори път огледах противника. Набитото око казва доста. Първо, видях, че нито един от тях не носи катерачески приспособления — не видях седалка за рапел, въже или макара, или пък карабинка.

Това значеше, че нямаше да опитват да се качват на покрива и да слизат през стълбищната шахта зад нас. Така не се правят операциите в градски условия.

Второ, всички коли бяха частни. Окей, не съм капацитет, но съм виждал достатъчно Русия и нейните официални лица, за да знам, че когато видя две бели БМВ-та и един мерцедес в цвят слонова кост, и един огромен сребърен „Шевролет Каприз“, не става дума за ДИ — държавно имущество. Освен това нямаше камион от тези за специални тактически действия с оборудване и помощни средства. Нямаше и командна и контролна кола, която да координира комуникациите и да не допуска цивилните до стрелците.

А — виждам вдигнатата ви ръка, нежни читателю. Да, полковник Ролекс беше донесъл всичките допълнителни неща при нападението на дачата преди две вечери, включително и проклетите приспособления за катерене, въпреки че не му трябваша. Но сега нямаше нищо такова. Оценка: тези задници работеха на частно.

Върнах се на бегом на приземния етаж, взех клетъчния телефон от ръката на Уондър и набрах нула, девет, пет, две, пет, две, четири, пет, едно.

Зън, зън. Зън, зън. Зън, зън. Сецате се какво става. Така продължи около тридесет секунди. Накрая един сънен, намръщен глас с руски акцент отговори:

— Американско посолство. С какво мога да ви бъда полезен?

— Тук е полковник Ричард Марчинко, командир на Мобилната група за обучение по сигурността във Военноморските сили — казах.
— Случаят е спешен. Незабавно ме свържете със заместник-ръководителя на мисията.

ГЛАВА

8

Нашият приятелски настроен ръководител на Мисията (и изпълняващ длъжността извънреден и пълномощен въздухар) Бартлет Остин Вайът пристигна на сцената след шестдесет и една минути в лимузина, шофирана от офицер от охраната на посолството и притисната между два военни автомобила „Силвърадо“ — огромни шевролети с четворно предаване, в които седяха половин дузина шпиони от охраната, въоръжени до зъби. На калниците на всичките автомобили се вееше знамето със звездите и лентите и до един пристигнаха с включени червено-сини лампи. Малко след като американците влязоха в осветения двор, пристигнаха още три коли: първо, огромна лимузина „Зил“ с половин дузина различни антени. Караше я шофьор от ОМОН с черна барета, до когото забелязах автомат АК-47, 410 калибър, подпрян с цевта нагоре, и няколко големи пълнители на съседната седалка.

След зила се движеха две малки черни жигулита, натъпкани с толкова много огромни побойници, че приличаха на онези малки коли в цирка, на които се возят клоуните. Помислих си — една от по-приятните мисли през вечерта, — че аналогията ми не бе твърде далеч от истината.

Агентите от Охранителната служба се появиха от колите с готови за стрелба автомати МР-5 и „Бенели“ и заобиколиха кадилака, с гръб към него. След това излезе Барт. Беше отделил време да се облече за случая: двуреден дипломатически костюм на тънко синьо райе, бяла риза, вратовръзка на точици. Лъснати обувки. Но човек виждаше съня в очите му и напрежението, а тялото му издаваше под какъв стрес се намира. Шофьорът нареди на хората си да оставят повече място за Барт и те разшириха санитарния кордон около него с по три метра от всяка страна. Барт тръгна като осъден към килията си — три крачки, последвани от рязък кръгом, изпълнен по войнишки, още три крачки и нов рязък кръгом.

Сега беше ред на руснаците. Виктор Гринков се взе сам в зила — знаех това, защото беше включил плафона и виждах отпуснатото му лице в профил. Изчака четирима от побойниците си да излязат от едното жигули, да заобиколят колата му и да му отворят задната врата. Той се появи с черна кожена чанта, дръпна ръкавите на ризата си и подуши въздуха като стара, подла руска мечка, каквато си беше.

След това кимна едва и побойниците го заобиколиха, като го поведоха към колата на Барт в диамант. Диамантът, ако не сте запознати с този език, е формата на предпазния кордон, предпочитан от агентите на тайната служба, когато ограждат ПОТУС. И точно както руснаците копираха всичко от нашите оръжейни системи до телевизионните студия (без да платят нито стотинка за права), бяха възприели и нашите методи на охрана на лицата от изпълнителната власт.

Първият от руските бодигардове се приближи нос до нос с един от охранителите на Барт Вайът. Иван натисна, сякаш за да го отмести. Но агентът от охраната не се поддаде. Иванът спря, а след това, необяснимо, отстъпи, като накара диаманта да се свие.

Лош ход. Никога, никога не се отстъпва земя. Агентът от охраната просто направи две стъпки напред и зае вакуума, оставен от руснака. Сега вече той беше наистина объркан. Обърна се, сякаш за да зададе въпрос на шефа си Гринков. Вместо отговор получи шумен шамар през лицето си. Отбележете първата точка за американците.

После, като даде да се разбере каквото имаше да се разбира, плътната стена от американци се раздели и Виктор Гринков — сам — бе допуснат да отиде при ЗРМ, който го прие с кратко, официално ръкостискане.

Аз се спуснах от наблюдателния си пункт на втория етаж и погледнах през откритата входна врата, за да видя преговорите от това ниво. Двамата разглеждаха дебел куп листа в чантата на Гринков.

Руснакът изръмжа. Барт очевидно му отговори със същото, защото той завря нос в лицето на ЗРМ и каза нещо, от което Барт очевидно се обиди.

Раменете на Барт се отпуснаха, ръцете му се разтвориха с вдигнати нагоре длани, сякаш казваше: „Е, какво, по дяволите, мога да направя?“ Руснакът не хареса това — започна енергично да клати глава

— но Барт не искаше и да чуе. С прекръстени ръце той поклати глава отрицателно и каза на Гринков:

— *Нет.*

Руснакът не прие това добре. Стовари чантата върху покрива на кадилака, пъкна пръст под носа на Барт и му каза нещо. Барт пусна ръце и се нацупи. Руснакът се изсмия подигравателно, обърна се на пети, грабна си чантата и тръгна към лимузината си между руските и американски охранители.

Барт го последва с увещания. Руснакът не беше щастлив. След това спря на място.

Зададе на Барт въпрос. Барт отговори. Руснакът кимна в знак на съгласие и последва ЗРМ обратно към кадилака.

Барт хвана десния лакът на Гринков с лявата си ръка. Вървяха с наклонени една към друга глави и си нашепваха.

Господи, как обичам да гледам истинските дипломати в процес на работа.

Очевидно не беше лесно. Вижте, направил бях нещата трудни и за двамата. Руснаците и аз се намирахме в това, което във Франция наричат „Le Mexican standoff“^[1]. Аз държах полковник Ролекс. Той — всъщност неговите хора — държаха мен и момчетата ми.

Адски добре знаех, че нито САЩ, нито руснаците искаха разгласа за нашия инцидент. Той беше неприятен и за едните, и за другите. Заради което бях казал на Барт Въздухаря, че ако не вдигне дипломатическия си задник от леглото и не оправи нещата, ще се обадя на Ей Би Си, Си Би Ес, Ен Би Си, Си Ен Ен и всяка друга организация, за която се сетя, и ще ги поканя да дойдат тук с камерите си и да преценят кои са добри и кои — лоши.

Ето това е гадно събуждане, а?

О, Барт бе скимтял. Барт бе се дърпал. Но той ми се беше молил да не правя нищо прибързано — „Никаква публичност, никаква...“ — и беше обещал, че ако си мълча, тази работа ще се реши в рамките на един час. От това, което виждах, изглежда щеше да удържи думата си.

Очевидно проблемът се усложняваше от факта, че безизходната ситуация бе възникнала, докато двамата с полковник Ролекс бяхме ангажирани в малко, а... нередовни дейности. Но тук спираше всяка прилика. Полковник Ролекс и хората му бяха у Андрей, защото им е било заповядано да го неутрализират. Той бе станал проблем в едно

делово начинание, което изкарваше много пари за някого. Екзекуцията на Андрей наричат *заподло* на руски — просто бизнес.

Аз, от друга страна, защитавах интересите на страната си, когато се случи всичко това. Разбира се, може операцията донякъде да е била своеволна, но аз не бях излязъл да си играя игрички или защото исках слава или още медали. Аз не бях отишъл у Андрей просто защото обичам да стрелям и плякосвам и се прокрадвам, и надничам, и подскачам, и стрелям, и защото имах свободна вечер, а нямах на разположение удобен руснак.

Аз бях при Андрей, защото бях видял нещо, което смятах за реална, вероятна, истинска заплаха срещу Съединените американски щати и срещу републиката, която те олицетворяват. Работата ми, както я разбирам, е била винаги да откривам и бързо да неутрализирам заплахите срещу нашата нация. Работата на дипломата е да говори. Работата на война е да воюва. Аз си вършех шибаната работа.

Барт и Виктор Гринков се връщаха към кадилака като стари приятели. Това никак не ми хареса.

— Отивам да видя какво става там, мамка му — казах на Уондър, като му подадох клетъчния телефон. — Вие, момчета, наглеждайте полковника.

Открехнах вратата още.

— Барт — извиках. — Излизам за доклад.

От физиономията му разбрах, че никак не харесва тази идея. Опитва се да ми махне с ръка да се прибера. Не му обърнах внимание. Минах край лимузината. Един от побойниците на Гринков ми се препречи. Сграбчих го за гърлото — десният ми палец и показалецът стиснаха трахеята му, докато очите му изскочиха — и го отместих. Непокорното изражение на лицето ми го накара да се откаже от нови протести. Агентите от Охранителната служба ме пропуснаха без инциденти. Един дори ми намигна.

Не ми се занимаваше с официалности.

— Какъв е резултатът? — попитах Барт.

Той ме изгледа с такъв поглед, какъвто махараджите запазват за най-низшата каста.

— Ти причини голям срам за правителството на Съединените щати — започна Барт. Отвърна се от мен и заговори нещо бързо на руски на Виктор Гринков.

Иванът изгрухтя, след което отвори дебелата кожена чанта, докато Барт вадеше тристадоларовата си бюрократска писалка от вътрешния си джоб, за да подпише дебелия топ хартия.

Аз сложих ръка на рамото на ЗРМ.

Той се обърна и дори вдигна пръстите ми от облеченото си в костюм по поръчка рамо.

— Какво има? — сопна се.

— Искам да знам какво става, мамка му.

— Министър Гринков и аз договорихме едно споразумение, приемливо за двете ни правителства — бавно отговори Барт, сякаш говореше на някакъв идиот. — Вие и хората ви сте ПНГ, което означава, че всичките шестима сте обявени персона нон грата от правителството на Руската федерация.

— Това са конски лайна.

— Може би. Но е факт — каза ЗРМ. — Освен това постигнато е допълнително споразумение, че вие и хората ви ще бъдете експулсирани от Руската федерация веднага.

— Но аз имам още работа...

Той ме прекъсна:

— Вие нямате думата, полковник. Това е дипломатически въпрос, не военен. Аз вече разговарях с вашите началници във Вашингтон — контраадмирал Прескът по-точно. Той ме увери, че каквото реша да направя, той ще го подкрепи. Сега, ако обичате...

Барт ми обърна гръб, нахлузи чифт очила с костена рамка и разгледа шепата страници на кирилица, по които имаше печати, лентички и друг дипломатически боклук. Прочете всеки документ в тестето с усърдна концентрация, подписа и/или постави инициалите си на посоченото място, после, след като свърши с раздаването на автографите, ги върна страница по страница на Гринков.

Иванът разгледа всеки подпис отблизо, като бръчкаше нос, сякаш мастилото миришеше на ферментирал тор. След това той подписа три документа и ги подаде обратно на Барт. Останалите бяха складирани в кожената чантичка, която Гринков затвори със замах. Руснакът вдигна лявата си ръка. Шофьорът на зила извади един изтърган куфар от кафява кожа и го подаде на министъра на вътрешните работи. Чантата бе напъхана вътре и върната на шофьора, който я постави на задната седалка на лимузината.

Гринков се обърна към мен. Не изглеждаше доволен.

— Вие ми създадохте големи проблеми — каза на английски. — Няма да го забравя.

— И на мен ми беше приятно да се запознаем — отговорих.

Иванът вкара два дебели пръста в устата си и изсвири, сякаш вика такси. Стрелците от ОМОН свалиха оръжието. Прокарах монокуляра си за нощно виждане по линията на покрива. Снайперистите бяха изчезнали.

Върнах се към вратата, където Уондър и Алигатора държаха полковник Ролекс за яката.

— Пуснете го — казах — и да се махаме оттук. Каквото и да казват тия задници, ние имаме още работа.

Виктор Гринков и неговите побойници ни съпроводиха до посолството. Изненадахме ги, когато накарах силвърадото, в което се возех, да спре пред хотела ни, за да си вземем багажа и стоманената кутия.

Когато Виктор видя кутията, пощуря, и се разкреця на Барт, че това очевидно са материали, принадлежащи на Руската федерация, и той ги искаше — веднага. Откровено казано, ако не беше шефът по охраната на посолството и неговите стрелци, мисля, че Барт щеше да се опита да ме накара да предам шибаната кутия (само че нямаше да стане, приятели). Но регионалният служител направи шумен протест пред Виктор, че както всеки може да види, кутията беше запечатана с двойка оловни печати с надпис POGUS^[2], което означава Собственост на правителството на САЩ, и следователно е официално имущество на американското правителство, и че всеки опит да бъде взета ще доведе до физически, а не дипломатически действия.

След като преодоляхме този проблем, продължихме към портала на посолството. Като стигнахме, зилът и жигулитата спряха съвсем близо до входа. Аз се обърнах точно навреме, за да видя как затъмненото стъкло на Виктор се спуска надолу и с кисело изражение на лицето той наблюдава как американският конвой влиза вътре в безопасност.

Безопасност, разбира се, е относителен термин. Спряхме пред главния вход на сградата. Слязох от силвърадото и се отправих към вратите, наблюдавайки как Виктор и грозният му екип от жигулитата ме гледат. Барт изскочи от кадилака си и се затича, за да стигне до

вратата преди мен. Но ръката му ме докосна и той спря, а след това отскочи, сякаш е пипнал прокажен.

Обърна се, за да ме изгледа в очите. Изражението на лицето му абсолютно добре пресъздаваше абсолютното му аристократично отвращение и антипатия.

— Вие и хората ви ще ме чакате в преддверието на моя кабинет. Аз ще се заема с вас след половин час — и ще съжалявате, че ми създадохте тези притеснения и срам пред правителството, на което сме гости — излая.

Най-скъпи нежни читателю, както вероятно си представяте, не се чувствах нито особено приятелски настроен, нито любезен, нито благ и затова отвърнах с онзи обичаен отговор, предпочитан от повечето тюлени в подобни ситуации:

— Защо не идеш да се чукаш някъде, тънкохуй гноемъд задник такъв — прошепнах тихо, като се усмихвах през цялото време, в случай че имаше камери на охраната.

Леле майко, господи и ега ти, неизвестно защо, това наистина вбеси дребния минетчия. Той започна да рипа наоколо като маймуна, пръскаше слюнка край ухото ми и с натопорчен показалец ми обещаваха край на кариерата, разтуряне на групата ми и всякакви други страшни неща.

Знаете ли, поведението на Барт ме разстрои. В края на краищата аз съм О-6, което е капитан I ранг във военноморския флот на САЩ. Аз съм командир на тактическа група. Да поговорим малко за тези факти. По традиция, доктрина и обичай задълженията на командира във Военноморските сили са категорични. Той е изцяло, напълно, докрай и безусловно отговорен за безопасността на своя кораб и за доброто състояние на хората си. И докато може да е част от командната верига — веригата на Военноморските сили, или най-малкото на армията, позволете да кажа — неговият авторитет (и пълната отговорност към него) е недвусмислено абсолютен. Казано с просто, разказно изречение, командирите управляват групите си. Точка. Край. Толкова.

Моята група може и да не беше от най-влиятелните тактически единици във Военноморските сили на САЩ. Но тя е под мое командване и управление при операция. И от моя гледна точка Барт — независимо от званието, положението си или раздутия в неговите очи

собствен образ — не представляваше елемент в командната верига на моето звено. Аз отговарях пред контраадмирал Кени Рос във Вашингтон и в крайна сметка пред главнокомандващия военноморските операции, председателя на Съвета на началник-щабовете, министъра на отбраната и президента, а не пред Държавния департамент или неговите надлежно назначени представители.

Или, казано на онзи базов тюленски и подводнодиверсантски език, който вероятно разбирате, че ползвам през повечето време, не беше необходимо да търпя тези лайнарщини от него в никакъв случай.

А и не възнамерявах да допускам тактическата грешка на Барт, т.е. да скачам наоколо и да пръскам обиди, а да не говорим за слюнките, пред моите или пред неговите хора. Може и да не знаете, но едно време и аз бях дипломат — прекарах една година, но не в костюм с тънки, а с тигрови райета (тюлените не носят други костюми), като аташе по военноморските въпроси в Пном Пен, Камбоджа. И научих отрано в дипломатическата си кариера, че когато искаш да кажеш нещо на свой колега дипломат, което може да го засрами, опозори или по друг начин да го обезпокои, трябва да го направиш насаме, и то не пред погледа на представители на правителството на страната, в която се намиращ. Може би Барт беше забравил тези елементарни подробности от поведението на дипломата. Но не и аз. Руснаците все още ни наблюдаваха и не желяех да им давам повече удовлетворение от това, което получиха вече. Ето защо, каквото и да имах да казвам, щях да го кажа вътре, насаме.

Хванах Барт над лакътя, извъртях го и започнах да го вкарвам в посолството така, че да изглежда отзад — откъм портала на посолството — сякаш сме потънали в дълбок разговор. Казвал ли съм ви, че редовно правя преси с двеста и повече килограма? Казвал съм ви? Добре. Припомнял ли съм ви, че три пъти в седмицата тренирам за заздравяване на делтовидните мускули, бицепсите, трицепсите и мускулите на дланите? Не? Е, така е. Което означава, че ако искам да се хвана за нещо, аз мога да стисна мнооого яко.

Очите на ЗРМ станаха като чинии, погледна към мен и изскимтя:
— К-к-к...

Вижте, стиснал бях Барт за делтовидния мускул, който се намира в задната част на ръката, по средата между лакътя и рамото. Бях го вдигнал леко и трябваше да пристъпва на пръстенца. Мога да ви кажа,

че не беше правил никакви упражнения, защото нямаше и следа от мускул там, където го стисках достатъчно силно, че да му оставя отпечатъци. Никакви. А и съдейки от начина, по който дишаше, знаех, че сигурно изпитва силна болка, когато го прекарах с маршова стъпка в двойно ускорен ритъм през вратата, покрай поста на охраната и до вратите на асансьора.

Пуснах го и той отстъпи от мен, като разтриваше ръка.

— Господи, какво се опитваш да...

Нямах настроение за тези неща.

— Виж какво, Барт, млъквай, докато не...

— По дяволите — започна отново да заеква. — Казах ти... заповядах ти...

— Ти не ми заповядваш, Барт. Точка. Край. — Така го изгледах, че разбра — хвана ли го следващия път, ще му счупя ръката. Спря да бръщолеви достатъчно дълго, за да успее да вметна няколко неща. — Освен това, ако ще обсъждаме тези неща още, по-добре да влезем в мехура, защото това тук — потупах стоманената кутия, която Док и Уондър вкараха при нас — е свръхсекретен материал.

Това го накара да се сепне. Май още смяташе, че бях отишъл там, за да си играя на някакви шибани игрички.

Мехурът, както е известен, е на осмия етаж на сградата на посолството. Всъщност той отнема толкова голяма част от седмия, осмия и деветия етаж, че ако искате да преминете от едното крило на осмия етаж до другото (посолството има две крила и мехурът се намира горе-долу на равни разстояния помежду им), трябва или да се качите до десетия, или да слезете до шестия. Мехурът беше изграден към края на седемдесетте от съвместен екип на Агенцията за национална сигурност, ЦРУ, Бюрото за дипломатическа охрана към Държавния департамент и американските инженерни войски. Може би това е единственото място в цялото посолство на САЩ в Москва, което е абсолютно обезопасено срещу подслушване. Самата стая е малка, навярно пет или пет и половина метра на десетина. Има една непретенциозна дървена заседателна маса и две дузини неудобни, евтини пластмасови градински столове, които обикновено стоят натрупани в три редици до стената. Причината да се използват точно такива столове е, че в тях не може нищо да се скрие. На масата седеше обезопасен факс и двойка телефони със закодиран сигнал. Няма

видеомонитор. Няма компютър. Колкото по-малко оборудване има в мехура, толкова по-малко трябва да се притеснява човек, че го подслушват или компрометира операцията.

Влезете ли в мехура, винаги изпитвате някакво чувство на клаустрофобия. Причината е, че всъщност се намирате в една стая в друга стая, в трета стая, която, от своя страна, е окачена в друга, огромна, сигурна, подобна на куб конструкция.

Това, което ще ви кажа сега, е секретно, и затова, моля ви, не го казвайте на никой друг, става, нали? Всъщност, след като свършите с тази глава, не е зле да откъснете страниците, да ги надробите на парченца и после да ги изгорите. Добре, всеки от над дузината осигурителни слоеве, от които е съставен мехурът, има различен вид потискаща система за преодоляване на различни начини на наблюдение и технически, електронни или сигнални устройства, каквито използваше КГБ (и каквито сега използва Федералната служба за контраразузнаване) срещу американските дипломати.

Искате конкретни данни? Окей. Срещу ултрависокочестотните и много високочестотните радиовълни инженерите бяха окачили метални бариери с формата на медни пити. Срещу атака с микровълни или рентгенови лъчи, използвани през осемдесетте, те монтираха поредица от оловни щитове. За да блокират проникване на ултразвук — това е, когато разчиташ звуковите вълни, дето отскачат от стените, прозорците, вратите и други — има две херметично уплътнени прегради, пълни с някакви пари, през които непрекъснато се подават отделни звукови вълни (всяка със свой уникален тон на вибриране). Освен това всички стени са конструирани така, че да поемат, а не да отразяват всеки звук. И накрая, вътрешната заседателна зала всъщност плава във вана с гъста течност — точно както жълтъкът на яйцето стои в белтъка. Вратите (две са и са разделени от мъртво пространство, в което се подават звуци) са дебели двадесет сантиметра и приличат повече на люкове на ядрена подводница, отколкото на врати в посолство.

Двамата с Барт, придружени от Алигатора, Пачия крак и кутията, се качихме с асансьора до осмия етаж, завихме наляво, тръгнахме по къс коридор и преминахме през едни двойни врати, пред които стоеше човек от ЦРУ или Службата за охрана на дипломатите, който или три пъти дневно вдигаше тежести, или носеше автомат МР-5 под добре

скроеното си спортно сако, или и двете. Оттам маневрирахме стоманената кутия през тромавата, двустъпална пневматична заключваща система на вратата и влязохме в мехура.

Момчетата поставиха кутията на масата, казаха:

— Ето, шефе — и напуснаха сцената.

Барт взе един пластмасов стол от купчината до стената, огледа го, а след това извади кърпичка от джоба на панталона си и избърса седалката. Доволен, че сега столът бе достоен за неговия СД (старши дипломатски) задник, го постави на началническото място (разбрах, че е там, защото пред него се намираха всички телефони), после седна със скръстени ръце и изпълнено със съмнение лице. Погледна ме.

— Е?

Протегнах се и извадих малкия нож „Гербер“ от калъфа на колана си. Барт видя, че ножът е окървавен, понечи да каже нещо, но премисли и спря. Срязях лентите около кутията. След това развързах дясната си обувка, свалих я, изух чорапа си и извадих малкия плосък ключ, който бях залепил с лейкопласт към долната страна на стъпалото си. С него отключих малкия, но ефективен катинар на кутията, оставих го на масата, отворих кутията, извадих материалите на Пол и тези от Ави и ги разкачих от папките.

Барт протегна ръка към дебелия топ листа, бележки и снимки в ръката ми.

— Добре, да видим.

— Мисля, че е по-добре аз да ти опиша всичко — казах.

Изглежда ме замаян, но отпусна ръце в печална поза и остана на мястото си. Чакаше — с главно Ч.

За първи път разгледах Бартлет Остин Вайът отблизо — искам да кажа съвсем отблизо. Установих, че има известна осанка на вампир, на нещо от другия свят. Което се връзваше — в края на краищата той беше дипломатичен кръвопиец от старата школа. Но аз влагам по-дълбок смисъл в думите си. Искам да кажа, че като се замисля, така седнал със скръстени ръце, лъсната коса, шит по поръчка моден костюм на тънки райета, с девствено бяла риза с дълги остри върхове на широката яка и лъснатите до блясък луксозни обувки с бомбе, малкият педал с нездрав цвят на лицето изглеждаше сякаш току-що излязъл от ковчега с пръст от родното си място. Да — липсваха му само наметалото и ръкавиците.

Замислих се дали човек би видял отражението му в огледало.^[3] Чудех се как ли ще реагира, ако внезапно му направех кръст с пръсти. Питам се дали... но той прекъсна размислите ми:

— Добре, Дик, започвай представлението — каза той, като отдръпна тънките си устни и показа остри малки зъби в иронична усмивка. — Целият съм в слух.

Знаете ли, много от високопоставените дипломати и военни с генералски звания страдат от едно неприятно състояние. То се нарича СБГ — синдром на бетонната глава. Най-силно изявеният му симптом е непоклатимото, твърдоглаво, свинско нежелание за промяна на мнението. Добие ли веднъж заболяването от СБГ някакъв възглед, каквото и да казваш, каквито и факти да представяш, не можеш да излезеш на глава с него. Искам да кажа, че въпреки двата часа монолог в мехура, накрая бях толкова далеч от целта си, колкото и в началото. Язвителното изражение на Барт не се промени изобщо. Нито пък мнението му за онова, което му казвах.

Какво беше мнението му ли? Чуйте го сами направо от неговите уста:

— Обясних това на Пол Махон. Сега го обяснявам на теб — педантично започна да напява той. — Да, съществува проблем с тайния износ на материали с двойно предназначение, военно оборудване и оръжие от бившия Съветски съюз, както и други форми на контрабанда. И да, така наречената руска мафия, както и различни звена в руското правителство вероятно са въввлечени в тези действия. Не оспорвам никое от тези твърдения. Но посолството контролира тези неща. Освен това съществува и разделение на длъжностите в това посолство, Дик. И е решено на най-високо ниво, че тези проблеми не попадат в компетенциите на военните. Това са политически въпроси и ние в Държавния департамент работим по тях на необходимото дипломатическо ниво.

Чувате ли? Кучият му син се опитваше да ми духне под опашката. Е, не мислех да му позволя това.

— Не ми пробутвай двусмислици. Пол Махон е бил убит, защото е разследвал връзката между руската мафия и контрабандата на материали с двойно предназначение. Андрей Юдин беше убит, защото той бе връзката между главните мошеници и убийството на Пол.

— Може би. Трябва да призная, че предположенията ти не са невъзможни. Но дори и да бъдеха доказани без съмнение, а настоящият случай съвсем не е такъв, много от действията ти не могат да бъдат оправдани.

Господи.

— Например?

— Например опитите ти да разследваш въпроси, които са много далече от компетенциите ти. Например създаване на дипломатически инцидент като сутрешния. Например убийството на руски граждани. Ти самостоятелно успя да разстроиш руско-американските отношения в степен, която не мога да квалифицирам.

Тоя на чия страна беше?

— Всичко, което съм направил — казах, — съм го правил, за да открия и неутрализирам убийците на офицер от Американския военноморски флот, убит по време на изпълнение на служебните си задължения.

— Да — сопна се Барт. — Така е. Но го правиш, като действаш като обвинител, съдебен заседател, съдия и екзекутор. — Лицето му се обтегна. — Полковник, дори и тук има правила за доказателствения материал и те трябва да се спазват.

Правила за доказателствен материал? Ставаше дума за ситуация, довела до смъртта на висш офицер от Военноморския флот на САЩ, а този задник ми говореше за правила за доказателствен материал.

Потрих наболата си брада с opakото на дланта си. Имах чувството, че говоря на някаква шибана стена. Не, по-трудно беше. Но не се отказвах.

Продължих по списъка: нахлуванията в бази на НАТО, докладните записки от ОСЕР и сондите в посолството в Париж, както и митническата находка във Вирджиния.

ЗРМ отговори, че тези неща нямат връзка помежду си и запита откъде впрочем знам какво пише в секретни документи на Държавния департамент, по дяволите.

Повдигнах въпроса за срещата в „Динамо“ — Вернер Лантос, Андрей Юдин и Виктор Гринков, седнали на една и съща маса, през цялото време, преди Андрей да бъде убит в леглото си. Получих отговор, че на руската мафия се приписва много повече от това, което е всъщност — тактика за създаване на страх от страна на американски

консерватори. Андрей Юдин може и да е просто един предприемач — от онези, дето секат завоите. Криминален престъпник? Да, възможно е, и това със сигурност обяснява нещастната му съдба. Но Барт настоя, че никога не е чувал името на Юдин да бъде споменавано от никой от хората в посолството, ангажирани с разследване на руската организирана престъпност.

Ами какво да кажем за уютната връзка между Вернер Лантос и руснаците, както и настоящото му участие в пратката на материалите с двойно предназначение?

Позволете да ви представя дословно отговора от устните на Бартлет Остин Вайът:

— Вернер Лантос е приятел на Съединените щати — и по-конкретно на това посолство — от много десетилетия насам. По-точно, оказвал е неоченима помощ при прокарване на интересите на американската дипломация в продължение на четири правителства и шест посланика.

Да, показах му товарителницата от „Ер Франс“, както и материалите от Ави Бен Гал. Не му показах само документите, които бях взел от Андрей, просто защото нямах представа колко са важни и освен това не знаех какво пише в тях. Пък и те едва ли биха имали значение, защото Барт обезсмисли моите материали, като каза, че ако е имало нещо съмнително в тази сделка, французите са щели да спрат пратката. След като на документа имало печати на френските митнически служби, значи всичко било точно.

А защо беше открита тази товарителница в дачата на криминален престъпник, известен с това, че изнася тайно материали с двойно предназначение за Близкия изток? Току-що убит бандит, най-вероятно екзекутиран от корумпирана полицейска група.

Въпросът ми бил хипотетичен, а не представлявал факт, настоя ЗРМ.

— Съществува основателно съмнение относно този твой извод.

Основателно съмнение? Какво ставаше — нима гледахме шибаното дело на О Джей Симпсън?

— Не ценя сарказма ти — отговори Барт.

Да, искаше ми се да протегна ръка през масата и да стисна кучия син за глътката. Но убийството му нямаше да ми помогне с нищо — трябваше да направя нещо по-трудно. Да го убедя, че руснаците

замислят нещо, което застрашава националната ни сигурност. Спрях и събрах мислите си. Ами какво ще каже по въпроса, аргументирах се аз, че аташето по селскостопанските въпроси на израелското посолство, старият ми приятел Ави Бен Гал, ми беше казал, че Андрей Юдин изнася технологии с двойно предназначение в страни, цитирани в годишника на Държавния департамент като поддръжници на тероризма? И какво да кажем за документите, които Ави ми беше дал?

Но ЗРМ желаше да научи, какво дава право на израелския аташе по селскостопанските въпроси на име Ави Бен Гал да знае толкова много за тайния износ на технологии с двойно предназначение, за товарителници и за действията на руските мафиоти?

Обясних на ЗРМ кое дава на Ави Бен Гал тези права. Но каквото и да казвах, мнението му не се промени. Всъщност единствената му реакция беше да извади от калъфката тристадоларовата си писалка, която сигурно беше два пъти по-голяма от пишката му, и да почне да си записва в бележника, поставен точно пред него на масата.

— Значи ми казваш — поде той, като пишеше, — че си се срещнал насаме с офицер от чуждо разузнаване, но не си докладвал за този контакт по процедурните канали.

— Процедурни канали?

— Да, процедурни канали — отговори, като придаваше ледени нотки на гласа си. — Не си получил позволение за срещата си от ДИСКО. — Изгледа ме. — Е, прав ли съм, полковник Марчинко?

Много официален стана изведнъж. Въздъгнах така, както правят неразбиращите и невинните. Да, имаше право, нали? А какво е това ДИСКО, мамицата му?

— ДИСКО е съкращение от Дипломатическа Сигурност — Координиращ Офицер — избръщолеве Барт и продължи, като събра хартиите в черната кожена папка, която обичайно носеше, — и нищо тук не ми говори, че си съблюдавал наредбите.

— Е, технически погледнато, не съм, но...

— Технически погледнато, смяташ. — Изгледа ме с онзи триумфален шибан поглед, който бюрократите добиват при успешна засада в Хартиените войни. — И знаеш ли, че ако не съобщиш за такава среща, извършващ нарушение, полковник Марчинко?

Да, знаех, но не бях казал нито една дори мръсна думичка по въпроса. Според мен аз просто се бях срещнал със стар приятел и

другар по оръжие. Човек, с когото съм действал на бойното поле. Човек, който е спасявал живота ми и чийто живот съм спасявал аз. Що се отнася до мен, Ави Бен Гал ми е другар по кораб и в тази дума влагам всичките й присъщи най-нежни и сълзливи чувства. И точно това казах, приятели, на заместник-ръководителя на мисията.

Разбира се, обяснението ми не беше от значение. Всъщност почти виждах думите си да влизат в лявото му ухо, да прелитат през черепа му и да излизат от дясното ухо, попадайки в шумопоглъщащите панели по стената на метър и двадесет от него. Защото Барт не ме слушаше. Това беше очевидно. Не — той вече съставяше телеграмата си до Вашингтон.

Докато пишеше, аз си опаковах нещата — пъхнах документите обратно в стоманената кутия. Може би ще намеря някой във Вашингтон, който ще се вслуша в разума.

Веждите на Барт скочиха и застанаха в положение „мирно“.

— Стой, полковник — каза той. — Не можете да правите това. Документите трябва да останат при мен. Сега са собственост на посолството.

Заклучих кутията и го изгледах.

— Слушай, Барт, защото ще кажа това само веднъж. Тази кутия и всичко вътре е собственост на Военноморските сили на САЩ. Освен това в нея има експлозиви и оръжие. А съгласно устава на Военноморските сили аз имам право да защитавам експлозивните устройства и оръжието, като използвам смъртоносна сила.

Вдигнах кутията за дръжките. Адски тежеше, но аз бях толкова ядосан, че можех да я нося. Всъщност исках ЗРМ да види, че мога да я нося без чужда помощ.

Изгледах го злобно.

— Много те моля, Барт, много те моля — дай ми повод да използвам смъртоносна сила.

---

[1] Безизходица по мексикански (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от *Property Of the Government of the United States* — собственост на правителството на Съединените щати. — Б.пр. ↑

[3] Съгласно поверието, вампирът няма отражение в огледалото. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

9

Вашингтон беше нехарактерно топъл, но характерно влажен за сезона в онзи следобед, когато пристигнахме. Така че между потта и проливния дъжд се измокрих до кости, докато намеря комбито си на паркинга на летището. Избърсах се с един мърляв парцал от някакъв автосервиз, а после откарах колата пред изхода на пристигащите пътници. Момчетата натовариха кутията и след дълго пътуване из стария град Александрия се отправих в западна посока и на юг през окръг Принц Уилям към вила „Свирепия“ — моите двеста акра езера и змии, която почти, но не съвсем, стига до базата на морската пехота в Куантико.

Полетът до дома не беше нито лесен, нито приятен. Пътувахме до Париж с трета класа в един самолет на „Ер Франс“ А-340-300. Питате какво значение има това. Ами самолетите А-340-300 са с 47 редици третокласни места, общо 208, вместо 139-те седалки в икономичния клас в А-300 или А-310. Важно е, защото, ако сте едрокалибрени и есктрадълги, тире, екстрамускулести като мен, ще получите диагноза схващане на краката само ако прекарате повече от час в дребните третокласни седалчици, разстоянието между които е само четиридесет и пет сантиметра — това е от облегалка до облегалка — и които не се накланят. Позволете да добавя, че полетът от Москва до Париж трае грубо четири часа. Не, нека се коригирам. Полетът от Москва до Париж трае четири груби часа.

Питате защо не взехме самолет на „Нортуест“ или „Делта“? Защото персоните нон грата от Руската федерация нямат право на лукса да чакат самолетите със собствения си флаг. Те биват откарани с автобус до Шереметиево възможно най-бързо и натоварени на първия излитащ самолет. Честно казано, не знаех кой повече ни искаше извън страната — Ивановците или Барт Вайът.

Проблемите ни не свършваха с предизвикващите схващане седалки. След като слязохме от самолета, си поиграхме на игрички с френските *douaniers* (това са митническите служители с кръглите,

плоскодънни шапки на главите) на втори терминал на летище „Де Гол“ около нашия сандък със смъртоносни неща. Вижте, тъй като летяхме с „Ер Франс“ от Москва, трябваше да сменяме терминалите и настоях да носим на ръка сандъка. Френските митници може и да не бяха спрели своето *oeil*^[1] към резервоарите с горещ фреон на Вернер Лантос на път от Париж за Близкия изток през Мистик, но за малко не им се спуска дебелото *intestin*^[2], когато чува пълния доклад за автоматите MP-5 и пистолетите ни, които бяха POGUS (Собственост на правителството на Съединените щати).

След три нецензурни разговора по телефона до кабинета на военния аташе в Американското посолство бяхме разрешили проблемите на всички и транзитирахме (да, точно така му викат) разстоянието от мила и половина до първи терминал. След това минахме през охраната. (Впрочем това действие ни отне два часа и половина боричкане и ново обаждане до посолството, защото митничарите от терминал едно очевидно не си говореха с митничарите от терминал две.)

Изтощени и изчерпали способностите си да бръщолевим и преговаряме, накрая се отправихме към чакалнята, намерихме единствения отворен ресторант и ядохме скъп обед от *sandwich jambon avec le moutarde sur pain Poilane*. Това е сандвич с шунка и горчица и дебелокор черен селски хляб, за онези от вас, чийто френски изтънява, в съпровод на две дузини или повече бутилки с капачки на резба и с 0,8 литра евтино немарково червено вино. Ние шестимата се преборихме с този обяд в сепаре за четирима, чиито предишни обитатели бяха успели да разлеят майонеза по цялата кожена седалка.

След пиршеството и последвалите го коктейли от хапчета против киселини отдадох почести на безмитния магазин и купих литър джин „Бомбай“, който се оказа два пъти по-скъп от онова, което плащам в магазина на Форт Белвоар. Също така изсипах две кила френски монети в един телефон и се обадох на Ави Бен Гал, за да му кажа, че нямаше да успея за срещата ни. Нямах късмет. Обявих си името, прехвърлиха ме в кабинета му и ми казаха, че е излязъл от сградата за няколко минути. След това линията млъкна. Нищо фалшиво или потайно, приятели — просто капризите на международните комуникации в действие.

След като отметнах задълженията си, заехме свободните места на първия американски самолет за летище „Дълес“ и нещата се пооправиха. Първо, повишиха ни до бизнес-класата. След това, когато се намирахме над Гренландия, Уондър и Алигатора бяха успели да си изпросят срещи със стюардесите, а Док, Пачия крак и Гризача се бяха скупчили като зайчета и планираха анархистични набези в стария град в търсене на студена бира и топли междубедрия.

Ах, този вечен оптимизъм на младите. О, искате да знаете какво правех аз? Е, аз се замислих да отида направо в Пентагона при Кен Рос и да му кажа какво бях намерил в Москва. Но това беше, когато преминахме над Нова Скотия^[3] и виждах водата на хиляда и сто метра под себе си. След това насрещният вятър се усили и времето се промени. После попаднахме на втори гаден фронт с внезапни, резки ветрове над Ню Джърси и закъсняхме с половин час. Сетне кръжихме над Западен Мериленд (или май беше Южна Пенсилвания) още около шестдесет и пет минути. Когато опряхме колела на летище „Дълес“, минаваше 18:00, а кутията заедно с мен не можа да мине през митницата до 19:46. Това е почти осем часа вечерта хърбаво цивилно време.

В Пентагона вече почти никой не остава след работно време. Ако бачкате до късно, няма да ви остане време да продавате недвижимо имущество за странични доходи или да управлявате портфейла си с взаимни фондове, или да участвате във всички други печеливши схеми, с които офицерите и джентълмените (а да не говорим за изповръщаните сержанти) се занимават тези дни, вместо да прекарват времето си в размисли за това как се прави война. Е, Кен Рос не беше от онези, дето работят само от девет до пет. Но се съмнявах, че дори и той би стоял на работното си място в 22:00. Ето защо оставих момчетата в стария град, след което се отправих на юг по междущатско шосе I-95 към Куантико, свих на запад, а сетне поех по тайни пътища към вилата. Да, бих предпочел вечер с бира и катерички и не непременно в този ред. Но трябваше да се погрижа за кутията, а и да направя някои планове.

И така, вместо да натопя копнеещия си мускул между двойка топли бедра, аз прекарах един час на гладиатора в двора, последван от гореща сауна и студен и силен като буря душ. И единствената плът, до

която се докоснах, беше парче говеждо месо, стотвено по уставна военна рецепта.

След това разположих по пода на стаята в мазето всяко късче хартия, всеки запис, всяка снимка, изрезка или документ от папката на Пол и всеки лист от Ави, както и собствените ми бележки като парчета на огромна мозайка, каквато си бяха.

Подредих ги. Пренаредих ги. Редих ги в купчинки, хвърлих ги един върху друг, сложих ги в линия, сортирах ги и ги вписах в каталог. Наредих ги по сходни елементи и ги отброих. След това размесих шибаната купчинка като тесте карти и започнах отново, за да видя дали ще получа същите резултати.

Когато всичко излезе както преди, започнах да си вода бележки.

О, искате да знаете какво открих?

Добре, ще ви кажа. Ще ви кажа, защото доброто проникновение — събитие, така изпълнено с екстаз, възторг и блаженство като оргазъм — е направо оргазъм, едно изживяване, което трябва да бъде споделено с приятел, а не да се изпълнява насаме.

- Признаците, както ги виждах, сочеха към широк заговор. Руските мечки бродеха и ръмжаха: сондираха западни съоръжения; офейкваха със западни технологии; вербуваха западни служители. Но този път бяха добавили една нова гънка в нещата. Русите използваха мафията си като част от уравнението за набиране на разузнавателна информация.

Откъде знаех това ли? Знаех, защото не виждах друга причина Пол Махон да отдели толкова много време, за да снима руските мафиоти и да следи организациите и движенията им. Знаех, защото израелците, чиято разузнавателна машина си оставаше все така страхотно ефективна, бяха изпратили най-добрия си разузнавач — да ви напомня, че той е експерт по съветската армия и нейните процедури — в Москва, за да прави точно същото, което установих, че е правил и Пол: да следи Вернер Лантос, руската мафия, както и връзките между тях и руските военни.

Но най-важното: знаех, защото виждах прост смисъл във всичко. Кой може по-добре да източва материали от Изток на Запад, ако не една криминална култура, краля стоки от десетилетия насам под носа

на комунистите? Кой по-добре може да праща тайно оръжия и технологии за двойно ползване, ако не самите хора, внасяли в Съветския съюз всичко от уиски до наркотици. Кой по-добре можеше да вербува нови агенти — спомнете си, когато ви казах как КГБ използваше медените капани, за да оплита западните бизнесмени и дипломати, — ако не същите сводници и други негодници, работили с курви от години насам? Всъщност, както беше казал Ави, всяка руска проститутка, независимо дали се чукаше в Москва, Париж, Тел Авив или Ню Йорк, работеше за някой вор от мафията.

- Какъв е интересът на мафията? Лесен въпрос. Пари — много пари. Милиарди, дори десетки милиарди долари. И достъп — мълчалива подкрепа за непозволените им дейности.

- Какъв е интересът на русите? Също лесен въпрос. Мощни политически елементи в руското правителство — Виктор Гринков, като много добър пример — опитваха да върнат страната назад към комунизма. Една от целите на комунизма беше дестабилизирането на Запада — по-конкретно на Съединените щати. Създавайки нови разузнавателни мрежи за безпокоене на Запада и вкарвайки оръжия за масово унищожение в някои бивши държави-клиенти на Съветския съюз, тези привърженици на твърдата линия се надяваха да способстват за бърза дестабилизация. Целта им беше да държат Съединените щати в състояние на дебаланс, докато Русия преизгради себе си като свръхсила.

- А къде се вписваше Вернер Лантос в уравнението? Той беше основният елемент на целия план.

Виждам ви всички, включително мистър Редактор. Всички вие крещите:

— Стига де, Дики — голям залък лапваш.

Не, не е голям. Нека обясня. Когато управлявах черни програми от Пентагона — а, повярвайте, много са, — най-силно съм се нуждаел от банкер. Вижте, да намериш хора за тайна група е лесно. Да ги оборудваш, да им осигуряваш провизии и да ги местиш насам-натам, е трудно. Трудно друг път — почти невъзможно е.

Защо? Защото въпреки всичките фактури за тоалетни чинии от шестстотин долара или тръбопроводни ключове от осемстотин долара,

купувани аванта, правителството се интересува къде отиват парите. То не дава просто така куфар зеленогърби банкноти на командира на звеното и не казва: „Иди и харчи.“ Има си писмена работа. Има формуляри. Има заявки за закупуване.

А ако командваната от вас група е тайна, проблемите ви нарастват в геометрична прогресия. Всяка изразходвана стотинка трябва да дойде от някакъв законен и осчетоводим източник, след което да изчезне и — о чудо — да се появи отново, чисто изпрана и напълно непроследима. Според големината на групата. Според тази големина понякога е необходимо да пренасяш огромни — става дума за десетки милиони, приятели, — дори чудовищни суми по целия свят, без да ги тъпчеш в стодоларови банкноти в куфар и да ги влачиш като шлеп от столица в столица. Отговорът: трябва банка и приятелски настроен banker, който може да огъне правилата и да изпере парите, както и да ги остави там, където ти трябва, и всичко това, без да привлича нежелателно внимание на банковите власти, на чуждите правителства (а да не говорим за собственото ти), пресата и на онези, другите гадни хора, известни като Опозицията.

Как го правех, когато ръководех черни операции? Намерих един малък, потаен инвестиционен banker в Италия, когото ще нарека Шулц, защото приличаше съвсем на дребния набит германски пазач от стария телевизионен сериал „Героите на Хоган“. Шулц имаше връзки по целия свят — точно каквото му трябваше, за да може да прави „тука има, тука — не“, или, иначе казано, международни финанси. Освен това се ползваше с репутацията на човек, който обича бързите и мръсни пари и върти доста пари на дузина саудитски принцове, както и на някои по-малко приятни типове от различни южноамерикански страни. С други думи, управляваше доста банкнотоемки операции за диктатори, разбойници и може би още по-лоши хора, без да задава много въпроси за произхода на доларчетата. Беше ли приятен? Не. В крайна сметка уличиха ли го в банкова измама и излежава ли сега двадесет и пет години в един европейски затвор? Да. Но когато работеше за мен, откарваше парите ми точно където ми трябваха, точно когато ми трябваха — и никой не разбираше нищо.

- Факт: „Лантос и Ко“ бяха инвестиционни банкери. Вернер Лантос познаваше всички хитрини от играта „Изпери парите“.

- Факт: Вернер Лантос беше работил с Москва повече от две десетилетия. Знаеше как да движи нещата, кого да купи и преди всичко, държеше си устата затворена.

О, но, учителю Марчинко сан, в Москва има много други банки.

Вярно е, попова лъжичке. Но Вернер Лантос беше единственият banker в записките на Пол Махон. Той беше единственият banker, чиято снимка притежаваше Пол. Името му фигурираше на товарителницата, която намерих в дачата на Андрей Юдин, а и аз го срещнах в компанията на Андрей Юдин и Виктор Гринков. И израелците го следяха от години — всъщност те бяха пуснали един от най-добрите си разузнавачи по следите му. Едно и едно и едно и едно и едно на четири.

А, учителю Марчинко сан, логиката ви е накъсана. Давате само едната страна на уравнението. Вашият дипломат в Москва, Барт Вайът, заместник-ръководителят на мисията, ви каза съвсем недвусмислено, че Вернер Лантос е от добрите.

Имаш право, попова лъжичке. Но познай какво? Аз реших да не обръщам внимание на информацията от Барт.

Защо, учителю Марчинко сан?

Защото, попова лъжичке, бях решил, че Барт е част от проблема, а не от решението.

Сега ме объркахте напълно, учителю Марчинко сан. Току-що направихте един огромен скок и не мога да ви следвам.

Слушай и се учи, попова лъжичке. В своя трактат по стратегия от втори век, учителят У Чи говори за поражение чрез презрение.

„Убеди неправилно врага си да те презира — пише той, — и ще го победиш.“

Точно това бе предизвикал у мен и Барт. Още от първия ден, когато стъпихме в Москва, той се трудеше — здравата, бих добавил, — за да почерни живота ми. Със съжаление казвам, че не бях реагирал никак неконвенционално. Доста време и енергия бях пропилял да измислям начини да заобиколя забраните му. Преди всичко стоял бях встрани от посолството — което, сега разбирах, бе точно каквото Барт е искал да постигне.

Имаше още нещо: инстинктивно не бях харесал Барт Вайът по един силен начин, който чувствах в червата си и който не ми се случва

твърде често. Научил съм се да вярвам на инстинктите си. Те са ми пазили живота. Сега дълбоко до мозъка на костите си имах усещането, че Барт е част от проблема. Можех ли да го докажа? Не. Още не. Но точно сега чувството, че не е съвсем чист, ми стигаше.

В 08:35 следващата сутрин се появих в униформа и подходяща плитка пред кабинета на контраадмирал Кенет Патрик Рос (еднозвезден) на четвъртия етаж на Е-образното крило, помъкнал огромен черен кожен чувал от онези, големите колкото куфар, които пилотите използват, за да си носят картите и книгите. Старши адютантката зад бюрото посочи с палец някъде към вратата и натисна електронната ключалка. Аз завъртях полираната дръжка надолу и натиснах тежката облицована с дърво врата навътре. Директорът по операциите, плановете и политическо-военните въпроси седеше сплескан във високия си кожен съдийски стол, сложил чифт очила с половин стъкло малко над веждите си, концентрирал вниманието си върху нещо на огромния екран „Сони“ на десния борд на неговото бюро клас „Изпълнителен персонал, първа група“.

Махна ми да влизам, но ме остави да стоя прав, докато натискаше копчетата и правеше всички онези компютърни, скапаняшки неща, които правят еднобитовите дипломърди, за да запаметят документите си и да затворят програмите си, да го напъхат на модемите си или не знам какво още.

След като приключи с компютърроложката работа, бутна чекмеджето с клавиатурата и мишката под бюрото си и двамата чухме едно задоволително „трак“, от което се разбра, че е ЗАТВОРЕНО. Чак тогава посочи добре износения кожен фотьойл с дървена рамка пред бюрото си и даде знак, че чувалът и аз трябва да се паркираме там. Не, не се усмихваше.

Нито пък поздравът му беше особено приветлив.

— Дик, казвал ли ти е някой, че притежаваш световен талант да кипваш лайната на хората?

О, да — чувал съм всички предишни сто и нещо куплета на тази песен. Тя е по-дълга от „Деветдесет и девет бирени бутилки на стената“^[4].

— Мама му стара, адмирале, може да не съм най-добрият в маниерите, но пък съм адски добър мозъчен хирург.

Има адмирали, на които можете да кажете страшната думичка мама, и има адмирали, на които не можете да речете същата страшна дума. Кен Рос, чийто собствен запас профанизми рядко надхвърля „дявол го взел“, спада най-изненадващо към първата категория. Въпреки това ме изгледа с изражението „не ме развеселяваш“, което ядрените подводничари пазят за стягане на дисциплината сред бойците си.

— Може и да наричаш себе си мозъчен хирург, Дик, но започвам да мисля, че действаш с чук, вместо със скалпел.

Започна бързо да барабани с пръсти по бюрото си.

— Това е сериозно нещо. Какво, по дяволите, направи там заедно с хората си? Да не би да изнасилихте групово жената на посланика?

— Виж...

— Не, Дик, ти виж. Нашият приятел Пол и семейството му умират. Аз дърпам огромен брой конци, за да те изпратя там за малко тайно разузнаване — точно това, което ти като тюлен би трябвало да умееш добре. И какво става? Пристанище Чонгджин отново. Помниш ли Чонгджин? Ти с твоята „Червена клетка“ трябваше да се промъкнете и да позяпате там и толкова. Вместо това взривяваш един шиб... проклет севернокорейски кораб и за малко не опекоха задника ми заради това. Сега, вместо да проникнеш и да се огледаш, си уреждаш статус на персона нон грата. Никога повече няма да те пуснат в Москва, знаеш ли? И не става дума за руснаците, а за нашето посолство. И познай какво още има. И французите не те харесват много. Изглежда, не можеш да преминеш през едно летище, без да предизвикаш дипломатически инцидент.

Свих рамене. Имах по-добри теми за разговор.

— Голям изтакван праз.

По лицето му разбрах, че според него празът е голям и е изтакван. Но си мълчеше, за да мога аз да говоря. Вместо това извадих трите листа хартия, които бях взел от апартамента на Андрей Юдин, и ги плъзнах по бюрото му.

— Тези ми трябва преведени колкото е възможно по-бързо — казах.

— Какво представляват?

— Не знам, но ги намерих в апартамента на мъртъв мафиот през нощта, когато станах персона нон грата, и ми се ще да разбера.

Адмиралът ме изгледа, вдигна телефона и набра един номер.

— Трябва ми превод от руски — веднага — излая той. — Тук. Моя кабинет. Да.

Погледна ме, въздъхна примирено като адски ядосан, но предан родител.

— Добре. Ще стане до час. Но не мисля, че там ще има нещо, което може да подобри положението ти в момента.

— Виж, адмирале, аз съм тюлен. Свикнал съм с всякакви военни ситуации. Включително и врялата вода.

Той не оцени опита ми да се пошегувам.

— Виж какво, ако смяташ, че това не е сериозно, помисли пак. Въпросът е поставен на бюрото на Пинки Прескът и той вече се е заел с него. Вчера цял ден имаше срещи. И то до късно вечерта.

— За какво?

Подводничарят избарабани с пръсти по бюрото един безшумен арпеж.

— Не знам. Елиминира ме. Казаха ми само, че иска да се представиш в кабинета му след — Кени Рос погледна часовника си — дванадесет минути. Точно в девет часа. А в случай че не знаеш, той също не те обича много.

Пинки — по дяволите. Сега разбрах защо Кен Рос е толкова разстроен. Време беше за Дики да върви на майната си, което значеше, че ще ми го начукват по многобройни начини.

Добре, навярно тук са необходими няколко литературни отклонения. Ако сте чели предишното трио романи „Свирепия“, значи знаете всичко за моите дълги и продължаващи отношения с Пинки Прескът III, контраадмирал (двузвезден), Военноморски сили на САЩ, и останалите няколко параграфа можете да ги прескочите. Ако не сте, то идете и си купете шибаните книги — веднага. Също така трябва да внимавате, защото след малко може и да ви задам една малка гатанка.

Пинки Прескът III или Пинки Фъшкията^[5], както предпочитам да го наричам, е син и внук на адмирали. Като тях и той е ходил в Анаполис. И като тях е прекарал цялата си кариера по различни административни постове на сушата. Единствената разлика с неговия татко и дядо е, че Пинки някак си е минал през базовото обучение по подводна диверсия/тюлени и се е озовал във военноморските поделения за война със специални методи. Позволете да уточня за

архивите, че Пинки никога не е виждал истински бой, не е водил хора в бой и не се е ангажирал с никакви диверсионни операции. Той обаче е усвоил до съвършенство изкуството ХАРВО — хартиената война. Дайте му топ листа от луксозните, текстообработваща програма и лазерен принтер и ще ви накълца доста добре. Всъщност Пинки е (истински шибан Пикасо на докладните записки) проклетият Миямото Мусаши^[6] на хартиената сабя.

Откакто се помня, той използва единственото си умение да ме осакатява, разкатава и подиграва. Всичко започна, когато беше комодор^[7] на ГНВСВВСМ Две, което е изпълващото устата съкращение за Група на Военноморските сили за водене на война със специални методи, а аз бях командир на „Тюлен 6“. Пинки се опита да ми се скара за това, че купувах твърде много връзки за обувки. Не, не се шегувам, така че вдигнете челюстта си от пода. Ето какъв човек е Пинки. А за да ви покажа какъв човек съм аз, съм му убягвал, пречил и направо съм се ебавал след инцидента с връзките.

От друга страна, Пинки винаги е имал известно стратегическо предимство над мен. Например винаги е бил по-старши. Аз съм полковник. Нося орли на яката си. Той носи звезди на своята — в момента са две и са на път да станат три, ако може да се вярва на СЛУХРАЗ или разузнавателните данни, получени от слуховете от четвърти етаж на Е-образното крило. Но, от друга страна, аз винаги съм успявал да поддържам малко тактическо предимство пред него. Преди няколко години например бях успял да сложа косматите си ръце върху един доклад от Следствената служба на Военноморските сили, насочващ внимание върху извънсемейните извънкласни занимания на Пинки и да го шантажирам с него. Да, разбирам, че шантажът не е хубаво нещо, но в случая с Пинки е оправдан. Като се замисля, в неговия случай и убийството би било оправдано.

Сега обаче съм малко слабичък в тактическото предимство по две причини. Първо, докладът от Следствената служба, скрит в тайник под дюшемето в кухнята на вила „Свирепия“, преди пет месеца стана на каша. Докато бях в Калифорния, за да гоня един задник на име Строхаус, една проклета тръба, преминаваща по канал под дюшемето в кухнята, се пръснала. Върнах се и заварих пода си съсипан и което е по-значително, папката за Пинки — унищожена.

Второ, в миналото по принцип си имах равин — например главнокомандващия Арли Секрест, — който можеше да ме пази от гнева на Пинки. Вижте, нещата във Военноморските сили сега са така, че ако имаш свой човек с четири звезди, можеш да го начукват на едно и двузвездните офицери и да претърпяваш само дребни натъртвания. Но сега нямах равин.

Всъщност от толкова време нямах равин, при когото да отида, че започвах да се чувствам като непотребен гой^[8]. Единствената звезда, на която можех да разчитам, принадлежеше на Кени Рос, а той не само беше подчинен на кучия син Пинки, ами дори и му докладваше. В момента Пинки бе помощник на заместник командващия за плановите, политиката и операциите. Намираше се на края на хранителната верига^[9], Кени Рос стоеше някъде по средата, а аз представлявах шибаното кучешко месо.

Как беше изкрънкал тази служба, не знам. Навярно чрез някой от съучениците си от Анаполис — особено един еднозвезден на име Дон Лейтън, изпълнителен помощник на главнокомандващия военноморските операции. Искам да кажа, че Кени Рос не беше в състояние да защитава косматия ми словашки задник от гнева на Пинки.

Както знаете от опит, имам постоянни и трайни взаимоотношения с болката. Боли ме, значи съществувам. Тази сутрин обаче бих предпочел брезата от Глава 1 пред онова, което ми предстоеше. Все пак, както нашият кретенясал редактор обича толкова много да изменя думите ми, ако няма болка, значи... няма болка. И така, изпитващ болка и следователно съществуващ, изминах с маршова стъпка стоте метра от кабинета на Кени Рос по коридора, завих надясно, след това наляво, след това отново надясно, докато стигнах до кабинета или, по-точно, апартамента на Пинки.

Сега, приятели, позволете да добавя няколко неща за характера му. Първо, той е от онези, дето обичат да сплашват, и като всички с подобен характер, действа агресивно само когато усети, че жертвата му е по-слаба от него. Второ, представата му за неконвенционалните бойни действия в междуличностните отношения е да извади нещо в последния момент и да се надява, че засегнатият няма да има време да реагира. Е, ако човек знае тези факти за личността му, може да реагира по съответния начин.

Настоящият тюлен знае и настоящият тюлен реагира. Или както обичаше да казва Рой Хенри Боъм, кръстника на всички тюлени, възнамерявах да ида и да натаковам такования таковач.

Остави ме в антрето да се разхлаждам, нали съм перконого, в продължение на седемдесет и пет минути. Знаех какво прави вътре. Гледаше предаването „На живо с Реджис и Кети Лий“ или каквито други глупости предаваха по сутрешната телевизия. Чувах шибаните реклами и говора през вратата. Но превзетата адютантка зад произведеното в някой затвор бюро от клас Изпълнителен служител трето ниво в неподправена имитация на орех продължаваше да ме поглежда и да ми повтаря една и съща проклета мантра, точно както правят шибаните лайнени записани гласове по телефоните:

— Адмиралът е много зает тази сутрин със спешни неща, но иска да ви види и ще ви извика. Почакайте мъничко.

Имах чувството, че чувам „Натиснете едно, за да оставите съобщение, натиснете две, за да натиснете едно“. След четиридесет и пет минути мъничко стана дългичко. Аз седях и медитирах с очи, фокусирани върху малка пукнатина в стената точно над и вляво от идеално фризираната коса на адютантката.

Медитиране? Да. Вижте, приятели, не може да позволявате на задници като Пинки да ви вадят от равновесие.

Това е и цялата им стратегия — да ви изкарат от равновесие и така да ви поразят. Но да си в равновесие — да владееш себе си, ситуацията и околния свят, — е до голяма степен това, което значи да си воин. Вижте, Воинството не е просто способността да скачаш от самолети или да превземаш сгради, или да се качваш на кораби в движение, или да неутрализираш укрепена позиция с флангов маньовър. Воинството е и мисловно състояние, което изисква висока, дори духовна степен на осъзнаване.

Да, казах духовна. Не, няма да навлизам в царството на лигавите нежности. Аз ще ви дам неналайна информация, малко от безплътното, метафизично съзнание, което заобикаля същността на война.

Да, Воинът може да прави всичко, което трябва, за да изпълни мисията си. И Воинът винаги е готов да умре. Както е писал японският майстор на сабята и поет от седемнадесети век Фудо: „Воинът знае, че няма нищо за печелене или губене освен онова, което трябва да бъде

спечелено или загубено. Всичко се превръща във всичко и смъртта следва естествено.“

Онова, което Фудо казва, е, че воинът трябва винаги да е готов да приеме смъртта — в края на краищата смъртта е естественият резултат от неговото изкуство и занаят. А приемането на смъртта с душата е основен елемент на онова, от което е направен Воинът.

Има и друг съществен принцип. Той може би е изложен най-ефективно от Хуан Тай Кун, известния стратег от династията Хан в Китай преди почти две хиляди години. Точно той е написал: „Преди да се изправи пред врага, Воинът трябва да се изправи пред себе си.“

Това означава, че воинът трябва да притежава духовен и морален жироскоп, вътрешен механизъм, който да поддържа душата му в действие на равна и постоянно висока плоскост, независимо колко неблагоприятни са условията, в които трябва да работи.

Точно този жироскоп дава възможност да издържиш. Издържаш, защото знаеш, че си по-добрият от противника си — по-чист, по-свят. Благословен си от Бога на Войната. Можеш да изтърпиш, понесеш или преживееш *всичко*.

Непоклатимо вярвам, че когато тези две присъщи ценности — пълното приемане на смъртта като естествено състояние на живота и пълното приемане на абсолютен морален кодекс — се съчетаят, Воинът става непобедим.

Ние, военноморските тюлени, започваме дългото втъпяване на воинските ценности по време на базовото обучение по подводна диверсия за тюлени, като излагаме поповите лъжички на въздействието на страхотни дози физическа болка и умствено напрежение през петата седмица на обучението им — време, познато като Адската седмица^[10]. Предизвикателството през тази седмица е явно физическо — много студ, лишаване от сън и изтощителни упражнения във водата и калта. Но физическото се превръща в умствено, когато след Адската седмица тези попови лъжички, които са издържали, разберат, че могат да правят около 1000 процента повече, отколкото са си мислели. Те започват да мислят като Воини.

Но това е само началото. Човек започва истинското обучение — умствената работа — по-късно. Точно умствената изостреност поддържа тюлена готов да се бие и да убива дори и ако не се наложи да го прави никога през цялата си кариера. Има моменти — присъствал

съм на такива, — когато с месеци тренираш един-единствен изтощителен елемент на мисията само за да те спрат в последния момент, защото дипломатите са намерили политическо решение. Или когато се изостриш като ръба на бръснача и се обучаваши и обучаваши, но никога не те призоват на война. Точно тогава духовният жироскоп на война става най-важен. Да те държи на твоя умствен и физически връх, независимо че може никога да не те използват по начина, за който си мислил.

И така седях и медитирах, докато в съзнанието ми навлезе превзетият глас на превзетата адютантка, вратата се отвори и ме допуснаха при Негово Кралско Присъствие. Ще ви стане приятно да узнаете, че Пинки изглеждаше ужасно. Той не понася стреса, а от външния му вид съдех, че вероятно е много стресиран. Косата му, склонна да застава в пози, характерни при облизване от крава, сега беше напълно щръкнала. Кожата му имаше сиво-жълт цвят, а бузите — призрачно сив. Беше опитал да скрие тънкото дистанционно за телевизора под куп хартия. Но то стърчеше като жалък тънък хуй, какъвто си беше Пинки. Той проследи погледа ми, видя, че съм го видял, и се опита — без успех — да го побутне по-навътре под листата.

— Търсил си ме. — Не виждах смисъл да се обръщам към него по малко име.

Пинки взе една къдрава страница от дебел куп факсове, съобщения и други документи и я разклати срещу мен, сякаш правеше някакво шаманско заклинание.

— Това с-с-с-ъобщение е истинска об-б-б-ида — заекна той.

Не мислех да правя нещата лесни, а и той не знаеше, че досието му от Следствената служба на Военноморските сили е станало на каша. Затова запитах:

— К-к-кое, П-пинки?

— П-п-по дяволите, не прави това. Не ме подигравай. — Изправи се доколкото можа в стола си. — И се казва, „Кое, сър!“ — напевно добави той. Посочи нашивките на ръкава си и запита: — Това какво е? Да не ти е пилешки дробчета?

— Не, сър — отговорих, като произнесох ясно думата „псе“, за да я чуе. — Това са едни други неща — излизат отзад на пиленето.

— Не ми говори така, Дик — каза, опитвайки да звучи авторитетно. — Аз съм адмирал, по дяволите. Ще ме назначат на работа в Белия дом.

О, със сигурност. А мен щяха да направят главнокомандващ.

Пинки затвори очи и няколко пъти си пое дълбоко дъх — несъмнено за да снижи кръвното си със стотина или повече единици. След това положи факса върху бюрото си, изглади го и посочи с костеливия си пръст купчината, от която беше го взел.

— Донесоха ми — започна той, като наблягаше на всяка сричка с потупване върху листа, — че си превишил указанията си в Москва.

— Направих това, което сметнах, че трябва.

— Точно така. — Той ми се усмихна с онова превъзходство на бюрократа, открил, че не е изпълнена точка А или е пропусната подточка Б. — Направи това, което сметна, че трябва. Но превиши указанията си. А те бяха посочени ясно в заповедта за мисията ти. Имам ги пред себе си и съм подчертал съответната част. Ти и хората ти трябваше да... цитирам: „Съветвате и обучавате персонала от Военноморски сили на САЩ, назначен към АМПОС в Москва, по процедурите на безопасността, умения за оцеляване в населени места и антитерористични мерки.“ Точка. Край на задачата. Но не и за теб. Не — *ти* създаде дипломатически инцидент. *Ти* беше обявен за персона нон грата и депортиран. И сякаш това не ти стигаше, *ти* създаде на нашия аташе по военноморските въпроси в Париж — и мой стар и скъп приятел и съвипускник от академията, мога да добавя — голям личен срам.

— Какво искаш да кажеш? — запитах. Нямах време за такива бюролайнарщини. Трябваше да събера мъжете си, да съставя изпълним план и да тръгвам на лов. Лоши типове бродеха, а аз стоях сврян в тоя шибан кабинет и си губех времето с един арогантен задник.

— Искам да кажа — отговори Пинки, в чийто глас се промъкваше известна острота, — че съм разформирал групата ти.

— *Какво?* — Абсурд. Не може да го е направил.

Изражението на лицето ми очевидно го въодушеви.

— О, да. Разтурена. Разпусната. Разпиляна. *Разформирана*. — Плесна с ръце като дете с новата си играчка. — Разпръсната на вятъра.

Както казах, невъзможно беше. Не може да се е движил толкова бързо, и му го казах.

— Удивително е какво могат в БЮЛС — ако си забравил, това е нашето бюро за личния състав, — когато запалиш огън под стола им — отговори Пинки.

Лоша, лоша грешка бях направил, като сметнах, че в Пентагона вече никой не работи до късно. Очевидно Пинки е порботил доста извънредни часове за този свой малък ход.

Осъзнах също, че вече не заеква. Разбрах със свити черва, че това е една изключително, извънредно, крайно зловеща поличба.

— Твоите тюлени са върнати в първоначалните си части — каза, *sans* да повтори нито една гласна. — Прехвърлянето им е неотменимо. Нищо не можеш да направиш.

Така ли? Слушайте, все още имах приятели — в БЮЛС и по други места във Военноморските сили. Карен (която някога работеше за един стар приятел), новата млада секретарка на шефа на службата за назначенията на бойците-диверсанти, който от време на време би се съгласил да върне назначението на даден тюлен срещу една нощ с М&М и М&М, което, както всички знаем, означава цяла нощ с Малцово уиски & Мадама и Минети & Мушкане. Всички старшини от старата ми обезопасителна мрежа. Няколко млади офицери-тюлени, които бях обучавал по свой образ и подобие и които биха приели някое и друго сътресение, ако се наложи.

— Ще видим това.

Пинки се облегна в огромния си кожен стол и се ухили срещу мен.

— О, сега не говоря аз, Дик. Ако ставаше дума само за мен, ти щеше да намериш начин да ме заобиколиш. Познавам те. В края на краищата мъчил съм се с теб от години. Не. Сега говори *системата*, а не аз. А в наши дни системата работи най-добре в моя полза, не в твоя. Освен това самият главнокомандващ военноморските операции даде благословията си за това ново положение. Той е човекът, който иска групата ти да бъде разформирана — след като му показах някои от тези неприятни съобщения. Главнокомандващият не желае повече унизителни неприятности. Главнокомандващият не желае повече дипломатически инциденти.

— Имаше само един инцидент, Пинки. Един.

— В тези Военноморски сили — започна да ораторства той — главнокомандващият смята, че един е прекалено много. В наше време

толерираме нула инциденти. Нула дефекти. Нула. Никакви. Не се позволяват грешки. Никакви грешки от социален характер. Никакъв тормоз. Никаква сексуална дискриминация. Никакъв расизъм. Никаква нетърпимост от всякакъв вид — подразбираща се или не. И със сигурност не търпим никакви дипломатически инциденти. Те представляват крайно сериозни неудобни положения, а крайно сериозните неудобни положения никога, никога не се прощават. Нека изясня това: четиризвездни адмирали са били уволнявани само за едничко неджентълменско изказване. Полковници като теб са пенсиониран за по-малки нарушения от твоите. — Шумно разрови листата на бюрото си. — Фактът, че все още си във Военноморските сили — неосвободен от длъжност и незаставен да се пенсионира, — ме учудва. Но по някаква причина ти е позволено да продължиш да служиш. Да продължиш... засега.

О, това изискваше голяма благодарност. Но Пинки не ми даде възможност да бъда ироничен.

— Всъщност, считано от тази сутрин — продължи той, — си назначен за заместник-помощник на помощник-координатора на охраната към кабинета на главнокомандващия военноморските операции във Военноморската корабостроителница.

Замълча.

— Това е длъжност без персонал, без командировки и с много малък бюджет. Очевидно работата е тук, във Вашингтон, в корабостроителницата. Ще докладваш на главния помощник контраадмирал Лейтън точно в тринадесет часа.

Фъшкията суетно погледна тежкия златен ролекс, часовник, някога принадлежал на баща му, Пинки Втори, а сега поставен на собствената му кльощава китка.

— Което е след два часа и двадесет и седем минути от този момент.

Махна с ръка към мен.

— Това е всичко. Можеш да излезеш.

Стоях вцепенен. Приятели, трябва да призная, че за първи път в живота си бях абсошибанолотно онемял.

Което, виждате, достави адско удоволствие на Пинки Фъшкията, който се ухили към мен с лошите си зъби.

— Освободен си — каза той неவிждано щастлив. — О, да, наистина си освободен, Дик.

Чух го как се киска, когато затварях вратата.

---

[1] Око (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Черво (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Полуостровна провинция в Северна Канада. — Б.пр. ↑

[4] Песничка, дето прас, една падна и станаха 98, 98 бутилки на стената, прас, една падна и станаха 97 и т.н. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи с произношението на бройното трети (*third*) и фъшкия (*turd*). — Б.пр. ↑

[6] Средновековен японски самурай, майстор на сабята. — Б.пр.

↑

[7] Капитан I ранг, командир на корабно съединение. — Б.пр. ↑

[8] Друговерец (иврит). — Б.пр. ↑

[9] Става дума за биологичната хранителна верига в природата, на върха на която са хищниците. — Б.пр. ↑

[10] Всъщност по заповед от Клинтъновата администрация през деветдесетте години в армията бяха въведени така наречените „Стрес-карти“. Тези ламинирани пластмасови жълти карти джобен размер се раздават на новобранците веднага след като пристигнат за основно обучение и индоктриниране. Ако му стане трудно да понася или ако сметне, че е несправедливо наказан от сержанта, обучаваният може да вдигне стрес-картата си и да каже: „Тайм аут“. Сержантът трябва да отстъпи и да го остави сам за половин час, за да може войникът да се успокои. Това е лигаво, чувствено, тъпо либерално псевдомислене, от което хора ще умират в боя. Трудно поносимо ли е в Босна или Сомалия, или другаде? Ами тогава вдигнете шибаната жълта (жълто като за подрискан шубелия — точно като шубеливия президент, който я внедри) карта и вражеският снайперист ще ви остави на спокойствие за половин час. Точно така. Със сигурност. ↑

ГЛАВА

10

Скоростно се върнах в офиса на Кен Рос, грабнах първия попаднал ми телефон и се обадох до кабинета на моята Мобилна група за обучение по сигурността във Военноморските сили на третия етаж в крило Б. Там, в МГОСВС, нямаше нищо за мен — не чух дори и гласа си по телефонния секретар, който бях използвал. Обадох се до службата в Пентагона за информация за служителите и попитах за себе си. Операторът ми каза, че не съществувам. Набрах апартамента, който Шепард Алигатора делеше с Гризача и Дюи Пачия крак. Никой не отговори. Опитах пейджъра на Пачия крак. Не отговаряше. Пробвах след това Гризача. Същият резултат. Обадох се до бунгалото на Док Трембли близо до Форт Белвоар и оставих телефона да звъни дълго. *Nada*. Опитах и пейджъра му. Той също беше изключен. Сега наистина се чувствах деморализиран. Набрах номера на наетия от Уондър приземен етаж в Стария град и получих съобщение, че телефонът е изключен и няма нов номер. Откачена работа, мамка му.

Кен Рос подаде глава през вратата на кабинета си.

— Здравсти, Дик. Какво каза той? Как мина?

Предполагам, че по лицето ми разбра как е минало. Махна с ръка да вляза, с мрачно, но решително изражение.

— Влизай. Да видим какво може да се направи.

Като за подводничар — при повечето подводничари, искам да ви напомня, ако нещо не е на проверочния списък, значи не съществува — Кен Рос имаше едно чудесно и агресивно отношение към моята ситуация и му бях много благодарен в този момент.

Защото, приятели, факт е, че няхах намерение да приема присъдата на Пинки или на системата. Първо, оставаше смъртта на Пол. След това курсът на моя кораб още не беше свършил и нямаше да свърши, докато не раздам възмездие на всичките му убийци. Второ, мътеше се нещо голямо и опасно и нямаше да спра, докато не разкрия какво е то. И на последно място дори и да сметнете, че не е важно, вярвам, че съществуват сериозни проблеми във връзка с концепцията

за нулево дефектни Военноморски сили. Смятам, че за да оцелеят Военноморските сили, някой трябва да оспори концепцията.

О, нулево дефектни е политически подходящият начин да разрешиш редица объркани, сложни и нередко чепати проблеми. Политиците обичат нулевия дефект, защото елиминира всички неприятни бичувани в пресата събития като „Тейлхук“. Всичко е чисто. Спретнато. Изрядно. Така си е.

Но, приятели, военните не са клуб за социални контакти или университет, или корпорация. Това е огромна и понякога трудно управляема структура, която съществува само за едно: да воюва. Много политици забравят това и се опитват да използват армията за други цели. Според мен в момента, в който възложите на военните други мисии — да се правят на полицаи или социални работници, както ги използваха в Хаити или Сомалия например, — ще се провалите. А в момента, в който опитате да превърнете армията в поредната организация от граждански тип, със социални правила за нулеви дефекти и наредби и други изисквания, я обричате на провал.

Военните са различни дори на най-ниско ниво. Вие, гражданите, си имате президент. Аз нямам. Аз имам главнокомандващ. Вие имате граждански права. Аз нямам. Попадам под Общия военен устав, който ми отнема много от конституционните права, за чиято защита съм готов да умра.

Значи ние сме различни. Освен това в момента, в който опитате да направите всички в армията равни във всяко отношение, ще се провалите. Да, всички войници са тъмносиви. Да, всички морски пехотинци са зелени, а всички моряци са сини. Расата, религията, социалният произход — не давам и не трябва да давам пет пари за тях. Както казах, аз съм застъпник за РВР, или равните възможности при работа. Което означава, както е и в онази Божия заповед за войната със специални методи — аз се отнасям към всички еднакво. Което означава (хайде всички да го повторим, моля): *просто... като... с боклуци*. Не търпя нищо по-различно.

Като казах това, трябва да добавя и че има някои служби — сещам се за тюлените и рейнджърите, — които не приемат добре идеята за РВР-изма. Всъщност те не приемат добре 99,9 процента от „измите“, каквито и да са те.

Тъй като съм човек от Военноморските сили, нека изследвам типа личност, от която става тюлен. Той трябва добре да понася болка и дискомфорт. Задължително е да стане част от екип, но да знае как да мисли за себе си. Трябва да гледа врага в очите и да натисне спусъка без колебание, независимо дали този враг е мъж, жена или дете. Да, дете. Едно единадесетгодишно момиче с АК-47 е толкова потенциално опасно за живота, колкото двадесет и пет годишен мъж с АК-47. Трябва да го застреляте. Шокира ли ви това? Е, позволете да ви напомня, че Рой Боъм създаде тюлените първо и преди всичко за убийци. Всъщност той ми казваше, че предпочита хората му да идват направо от ареста — защото така знае, че са склонни към някое и друго углавно престъпление и дребна кражба (а често и за всички останали углавни престъпления и дребни кражби). И не се шегуваше.

Също така Рой ми казваше, че ако трябва да избира между семейството си и своите тюлени, без да се колебае, ще избере вторите.

— Винаги можеш да си намериш друго семейство — ръмжеше той. — Но не можеш да си намериш друг екип.

Факт: когато съчетавате личностите, когато изпълнявате напрегнати до краен предел мисии и градите близостта на групата от склонни към повишен тестостерон мъже, изковани върху наковалня от болка, стомана и кръв, понякога ще получавате и искри в групи като лодковите екипажи от тюлени, А-групите на зелените барети и разузнавателните взводове на морските пехотинци. И това е Добро Нещо. Като командир на тюлени, не се препоръчва да желаете да ръководите мъже, чиято идея за добре прекарано време е играта на шикалки. Трябва да предпочитате група стрелци, падащи си по бирата, мацетата и побоищата в баровете.

Но познайте какво става. В днешните Военноморски сили един тюлен, получил глоба от полицаи във Вирджиния Бийч, губи удостоверението си за изпълнение на секретни мисии. Без него го изритват от екипите. Побоища? Един удар и си В-Ъ-Н. Дори и фиш за превишена скорост може да те изкара оттам. Гонене на мацки? Забравете. Всъщност лепнат ли ви обвинения в сексуален тормоз, дори ако успеете да докажете, че не сте правили нищо нередно, това ще значи край на кариерата ви. Така стана с полковник Ев Грийн — военен съд установи, че е невинен по обвинения в сексуален тормоз,

но за да не си слага таралеж в гащите, министърът на Военноморските сили отказа на Ев полагащото му се повишение в контраадмирал.

Приятели, това не е правилно. Не можете да вземете един човек, да го научите как да скача от самолети на двадесет километра височина, да плува с километри в студената вода, с тридесет километра бойно снаряжение на гръб, да се катери по обледенени нефтени кули, по стоманени мостове, нагорещени достатъчно, за да пържиш яйца на тях, и по огромни язовирни стени; да го посветите в смъртоносното изкуство на сриване на сгради с експлозиви, нагласяване на убийствени засади и безшумни превземания — и да не очаквате от време на време той да изпуска пара.

Факт: приятели, не може да вземете един човек и да го обучите да убива ефективно и да очаквате от него да постъпва като безхарактерен мухльо, когато дойде време за бира. Тренирай здравата, работи здравата, забавлявай се здравата — това е моето кредо. Но в днешните Военноморски сили този принцип е мъртъв.

В днешните Военноморски сили най-талантливите тюлени — истинските стрелци и плячкаджии — се пенсионираат рано. Защо? Защото до имената им стоят букви, обозначаващи твърде много недостатъци, а и офицерите им, страхуващи се за повишението си, не ги подкрепят. Подкрепя ли? По дяволите, точно офицерите са тези, които пишат обвиненията, защото в днешните политически коректни и ръководени от мухльовци Военноморски сили до адмиралско звание стигат точно онези, с които човек не може да се ебава (не сте забравили, че има такива, нали?). И така, Военноморските сили губят най-добрите си воители от корабите. Съществува опасност вече никога да няма истинско поколение убийци — бойци-десантници по истински образ и подобие на Рой Боъм — или на мен.

Е, приятели, това си е просто погрешно. Гадният, но все пак неоспорим факт е, че на тази нация ѝ трябва убийци. Не често — или не толкова често, колкото аз бих искал. Но когато дойде моментът, ние трябва да ги имаме — мъже, желаещи да вършат всяко гадно, враждебно нещо, за да изпълнят задачата си. Мъже, които ще побеждават на всяка цена. Рой Боъм, кръстникът на всички тюлени, ги нарича воители от корабите.

И това, приятели, е причината да се боря толкова усилено, мамицата му, за да остана тук колкото може повече. Не ми трябва

пари — тези книги ми докараха цял един шибан камион с пари, повярвайте ми. Не искам и слава — имам достатъчно медали. А и зная, че никога няма да стана адмирал — побойници като мен не ги допускат дотам. Е, приятели, познайте нещо. Нито едно от горните неща не е от значение за мен. Никак. Причината да остана където съм и да се боря срещу Пинки Прескът и останалите като него е много основен елемент на характера ми. Просто казано, ще използвам всяка частица от своята енергия, всеки атом от своята същност, за да се бия срещу статуквото и да продължа да обучавам и водя бойци по свой образ и подобие, та когато тюлените на войната бъдат развързани, да не се провалим.

Въпреки тези чувства нищо не успяхме да направим за събирането на групата ми. Или не сега. Обадох се на Карен, моята сладка връзка в БЮЛС, и се отдадох на малко орален секс. Десет минути по-късно тя се обади, за да ми каже лошата новина. Дюи Пачия крак бил засилен за инструктор по базово обучение по подводна диверсия. Трябвало да се яви в Коронадо след двадесет и два часа. Двете ми животни — Алигатора и Гризача — били изпратени, считано от настоящия момент и незабавно, в специалната група от Военноморските сили за водене на война със специални методи Две във Вирджиния Бийч. Обадох се на водолазната база в Литъл Крик, поговорих с един подполковник, който нямаше против да помогне на един низвергнат, и разбрах, че трябва да се явят към края на РВ — работното време.

Док Трембли не можах да намеря. Или поне не, докато не се обадох до къщата си и не пуснах паролата на телефонния си секретар. Съобщение едно беше с депресирания глас на Док, който се оплакваше, че се обажда от един телефон във влак на „Амтрак“, тръгнал за военноморската медицинска служба в Гротън, Кънектикът, и питаше какво, мамицата ми, бих могъл да направя, за да го измъкна оттам с максимална скорост. Съобщения две и три, и четири бяха от останалите — с подобно съдържание. Да направя ли? Затворих телефона, като знаех, че нищо не мога да направя.

Единственият оцелял беше Уондър — той не е тюлен и е неофициално освободен от секретната си работа във Военноморските сили и прехвърлен в моята МГОСВС. Кени Рос направи някои бързи проверки и установи, че Пинки изобщо не знае за съществуването на

Уондър. Запишете това като малка, но значителна победа за добрите. Но онова съобщение — дето казваше, че телефонът му е откачен и няма нов номер? Отново набрах в дома на Уондър, като натисках всяка цифра внимателно. Този път получих ръмжащо известие, че вкъщи лампите светят, но няма никой. В обърканото си състояние просто бях набрал грешен номер. Оставих кратък доклад за ситуацията и го предупредих — долу главата и горе пишката.

Но фактът, че Уондър си беше наред, не решаваше моята дилема. Пинки много добре ме беше заврял натясно. Не можех да го заобиколя, защото нямаше при кого да отида. Цялата ми шибана командна верига от главнокомандващия надолу стоеше на негова страна.

Кен Рос се облегна в стола и вдигна крака върху бележника на бюрото.

— Нещо пропускаме — каза. — О, между другото получих твоите листа.

Посочи към един плик под тока на дясната си обувка.

Взех го, отворих го и се вгледах в списък на патагонски. Списък с неща като вакуумни пещи, центрофуги, помпи, газопречиствателно оборудване — безсмислени неща.

Кен Рос протегна ръка:

— Дай да видя какво пише.

Погледна. Зачете се. Каза:

— Посрани Боже!

— Мама му стара, какво има, адмирале?

— Дик, това си е списък на оборудването, което ти трябва, за да вземеш уран и да го обогатиш до плутоний за бомби.

Не разбирах това напълно. Но Кен Рос разбираше.

— Вземаш урана и го нагриваш във вакуумна пещ, докато стане газ. След това го завърташ в центрофуга. Атомите U-238 се отделят, защото са по-тежки. Атомите U-235 — от тях правим оръжията — падат на дъното. Събират се, отново се пускат в центрофугата, и отново — стотици, дори хиляди пъти, докато получиш чист U-235.

— Звучи като да правиш уиски нелегално.

— Принципът е същият. Вземаш ферментирания ечемик — урана — и го „дестилираш“, докато получиш стопроцентов атомен коктейл за цепене на глави. Главната разлика е, че при атомния вариант няма истинска дестилация. Прегриваш го, след това го преохладяш, после

центрофугираш и пречистваш. След като свършиш процеса, получаваш плутоний от оръжейно качество.

— За това трябва ли голям завод?

— Зависи колко голямо оръжие искаш. Ирак се опитаха да направят атомни оръжия — ядрени глави и артилерийски снаряди. Но ако ти трябва преносимо устройство, са необходими само няколко десетки грама обогатен плутоний. — Замисли се. — А той може да се произведе в относително малки мащаби.

— Адмирале — казах, като се чувствах достатъчно комфортно, за да му говоря на малко име, — разбирам каква е реакцията в Москва, но от онова, което току-що каза, мисля, че списъкът на Андрей е истински динамит. Израелците също го разбират. Изпратили са един от най-добрите си агенти в Москва да работи в посока, направо успоредна на тази на Пол. И смятам, че гледаме към потенциална катастрофа — да не говорим, че Пол загина, докато събираше информацията — и трябва да действаме. Но аз не мога да действам, ако ще бъда шибаният помощник на помощник-задника в корабостроителницата. — Замълчах. — Виж, ако имах възможност да покажа материалите си на някой с половин мозък, знам, че ще успея да го убедя, че съм попаднал на нещо.

Кени Рос си свали очилата, събра длани зад тила си и се намръщи към мен.

— Убеди мен, Дик — каза. — Слушам те.

Е, отворих куфарчето, натрупах всички документи върху бюрото му, където можех да ги подредя както трябва, и разказах на адмирала същото, което бях казал и на Барт Вайът преди два дни.

Монологът ми беше сложен, но не объркан. Нека ви дам някои от най-основните елементи:

- Основната изследователска работа на Пол показваше, че руското правителство, или някой елемент в него, използва мафията, за да краде всичко — от ядрени оръжия до оборудване с двойно предназначение. Защо? Първо, защото използвайки мафията, руското правителство можеше да отрича всичко. Второ, защото, като използва мафията, операцията сама плащаше цената си — организираната престъпност поемаше разходите и прибираще печалбата накрая.

- Много от тези оръжия и голяма част от оборудването за производство на ядрено оръжие се изпращаха зад граница — в държавите, бивши клиенти на Съветския съюз, все още имаха силно антизападни възгледи. Защо? Отговорът беше очевиден: за да помогнат за дестабилизирането на Запада.

- Финансирането за всичко това се ръководеше от „Лантос и Ко“ в Париж. Като banker на предприятието, Вернер Лантос получава къс от печалбата. Освен това той служеше като banker за онези служители от руското правителство, които тайно управляваха операцията.

- Документите от Андрей, изглежда, потвърждаваха, че мафията можеше да осигури на Вернер Лантос голяма част от необходимото оборудване с двойно предназначение за обзавеждане на завод за производство на ядрени оръжия. Колко ли други мафиотски „ворове“ бяха продали на Лантос останалите парченца от мозайката?

- Днешното откровение се връзваше напълно с твърдението на Мосад — че някъде в Сирия е пред завършване малко термоядрено устройство с плутоний, пречистен с внесено от Русия оборудване с двойно предназначение. Ако бомбата бъде направена, тя би унищожила мирния процес в Близкия изток и би хвърлила района в нова война.

Кен Рос ме прекъсна:

— Мосад казват, че в Сирия се прави бомба?

Замислих се.

— Не, не го твърдят като факт. Доколкото знам, само намекуват, защото ЦРУ няма конкретна информация.

— Хайде отново да започнем отначало. Давай бавно, Дик, и се опитай да бъдеш максимално точен.

След това предупреждение извади един жълт бележник от чекмеджето на бюрото си и кимна да започвам. Този път си водеше бележки, докато говорех. Когато свърших, пред него лежаха дузина страници с компактния му, спретнат краснопис.

Поиска материалите на Андрей, както и тези на Ави и моите. Насочих купчинките, за да може да ги види. Разгледа ги една по една, огледа всяка снимка и проучи всеки от документите, които бях донесъл със себе си.

Спря се над товарителницата от „Ер Франс“.

— Горещ фреон — каза. — Помниш ли процеса за направата на ядрените материали?

— Да.

— Е, горещият фреон е част от процеса за пречистване накрая. Ако това им трябва, значи доста са напреднали.

Замълча, бутна назад големия си кожен стол с колелца, наведе го и отново качи крака на бюрото. Събра длани на темето си като китайска къщичка и се загледа в тавана на кабинета си. Седя така в продължение на пет-шест минути. Аз не го прекъсвах, защото знаех какво прави — мислеше.

След това, като свърши с мисленето, свали крака обратно на килима, започна да събира донесеното от мен и да го подрежда в прегледни купчинки.

— Какво става, адмирале?

Гледах го как вдига телефона на бюрото си и набира номер.

— Кени Рос се обажда — каза той на който се намираще на другия край. Адмиралът покри микрофона с ръка и ме изгледа нетърпеливо: — Какво чакаш, по дяволите? Събирай всичко.

Когато започнах да събирам листата, той каза:

— Да, да, мога.

Започна да чака, като безшумно барабанеше с пръсти по бюрото си и нетърпеливо гледаше действията ми.

— Ъхъ. Да. Питайте дали може да ме приеме по спешен въпрос. — Замълча. — Пет минути.

Кени Рос погледна към мен и видя, че не действам с максимална скорост.

— Дик, събери шибаните хартии и ги подреди както трябва — веднага!

Когато използваше такъв език, знаех, че не се шегува.

Осем минути по-късно седяхме в неподслушвания, гледащ към задния двор кабинет-скривалище на генерал Томас Е. Крокър, бивш футболист от Уест Пойнт, който през последните две години работеше като заместник-председател на Съвета на началник-щабове. Преди два месеца председателят, един четиризвезден генерал от морската пехота на име А. Г. Барет, неочаквано си даде оставката по причини, които информацията за пресата от Съвместното командване нарече здравословни.^[1] Осем часа след освобождаването на Барет, генерал

Крокър, офицер от кариерата, чиито предишни назначения включваха заместник-командващ НАТО в Брюксел и кратък престой като главнокомандващ американската армия в Европа, беше назначен на тази длъжност.

За разлика от предшественика си Том Крокър не тичаше заедно с президента и не играеше голф с него. Той не прекарваше много време в Овалния кабинет. Нито пък ухажваше пресата или който и да било друг. Като командващ американските войски в Европа беше известен с това, че скривал генералските звезди под пуловер и отивал на анонимно посещение в частите, *sans* адютанти и свита, за да чуе от какво се оплакват в столовата и клубовете, а след това действал за бързото оправяне на нещата.

Той беше от онези, които наричат войници, а не от мениджърите, които искаха да предприемат все по-големи неща в корпоративния или политическия свят. Той бе предводител, който знаеше, че е на върха на кариерата си, когато е начело на своите мъже. Назначили го бяха точно по тази конвенционална логика и точно защото е неполитически избраник, който ще свърши работата, без да се оплаква.

От начина, по който се поздравиха, се виждаше, че имаха онзи вид дружба, която испанците наричат *cuate*. В буквален превод това е „близнак“, а в преносен смисъл значи приятел от типа „дупе и гащи“. Е, откровено казано, нежни читателю, нямах представа как може един еднозвезден подводничар и четиризвездният председател на Съвместното командване да бъдат така добри приятели, докато председателят не ми обясни, че са работили заедно в Съвета за национална сигурност при администрацията на Буш.

— Дългото работно време създава неочаквани познанства — обясни генерал Крокър. — След шест седмици с по осемнадесетчасов работен ден, както беше през войната в Персийския залив, дори и сухопътните войски и Военноморският флот започнаха да виждат еднакво *някои* неща.

Председателят ме изгледа любопитно.

— Не ви ли познавам отнякъде, полковник? — запита с леко пламъче в очите. — Никога не забравям такива плитки.

Обясних, че сме се виждали за много кратко преди година в кабинета на Барет. Той кимна, но не поиска допълнителни разяснения. Вместо това седна в добре изтърган кожен фотьойл, вдигна крака

върху ниска табуретка и постави върху коленете си бележник в черна папка с гравирани четири златни звезди. Изправи десния си палец и показалец като пистолет 45-ти калибър и насочи ръка към Кен Рос:

— Стреляй, Кени.

Кени Рос изглеждаше така уверен, сякаш виждаше на мерника си руска подводница, а програмната последователност за пускане на торпедото чака в компютъра, двата клавиша за изстрелване са отблокирани и ръцете му са на бутоните „изстрел“.

— Слушам, сър — каза. — Дик, докладвай на председателя Крокър това, което ми каза.

След два часа и петнадесет минути знаех, че проблемът ми с равина е решен за близкото бъдеще. Първо, генерал Крокър поиска да излезем от кабинета, за да се обади по секретния телефон. Понечих да кажа нещо, но лицето на Кен Рос ми съобщи, че не е в ранга на заплатата ми да питам на кого звъни председателят. Напуснахме сцената отляво и отидохме при доверения адютант на генерал Крокър, където гореупоменатият доверен адютант — полковник с дебел кант на панталона и с осанка на министър — носеше слушалка на телефонист, чиито кабели отиваха в червен кодиращ телефон, и стенографираше с няколко старомодни моливи с надпис „Тикондерога“^[2], докато председателят и събеседникът му, който и да беше той, си приказваха. Осем минути по-късно, когато разговорът приключи, записките отидоха в папка с оранжеви линии по краищата и надпис „Свръхсекретно“. Папката беше почтително поставена и заключена в сейфа на доверения адютант. Като свърши този процес, отново ни пуснаха във Валхала^[3] на Съвместното командване.

— Това вече има официално одобрение — каза председателят, когато седнахме по местата си. Две минути по-късно с едно сърдечно и все пак твърдо обаждане по телефона до главнокомандващия военноморските операции председателят ме прехвърли на служба при себе си, за да се заема с текущото изпълнение на един специален проект, както се изрази. Като искаше услугите ми, той напомни на главнокомандващия, че съвместността — което е модната бюрократична идея и дума за междуведомствено сътрудничество при планирането и изпълнението на мисии — е нещо, за което Конгресът в момента мисли много и че моите услуги ще бъдат запомнени с добро, когато дойде време да се говори пред комисията по съкращенията,

защото бюджетът на Военноморските сили бил застрашен с още по-сериозно орязване отпреди. Председателят Крокър обеща, че срещу помощта си по този въпрос главнокомандващият военноморските операции може да разчита на безусловната помощ на един четиризвезден генерал, когато дойде време за бюджета.

Като мина и това, двамата с главнокомандващия ми измислиха командна верига. Председателят и там получи каквото искаше. Издейства преместването на Кени Рос от Пинки Прескът и назначаването му към Съвместното командване J-2 — разузнавателния персонал. След това председателят се обади на тризвездния генерал, който ръководеше работата на J-2. Обясни, че утре сутринта при него ще се яви Кени, за да започне работа по една секретна програма, ръководена от кабинета на председателя, и че Кен трябва да получи пълно съдействие.

Генерал Крокър насочи показалеца си към моя нос.

— Дик, ти ще докладваш направо на контраадмирал Рос. — Погледна към Кени. — А ти, Кен, ще докладваш направо на мен. — Поусмихна се. — Ще правим нещата прости като целувка, глупако. Така може и да свършим нещо.

Поисках да си върна хората. Тук срещнах голямото разочарование за сезона. Председателят настоя, че събирането на групата ми е невъзможно. Щяло да предизвика прекалено силни вълни в системата — а може и да предупреди някой за това, което става. Генерал Крокър каза, че съм сам — поне засега.

Решението му ме обезсърчи. По принцип тюлените не действат сами. От първия ден на обучение се научавах да действаш като част от екип. От приятел в плувната двойка до корабен екипаж, до взвод тюлени — всичко се прави така, че да се поощрява сплотеността на групата и взаимозависимостта между хората в нея. Ето защо заминаването ми соло ме правеше по-неефективен тактически, отколкото щях да бъда с малка група.

В по-личен план мислех, че ако оставя решението на Пинки непроменено, изпращах неверни сигнали към хората си — че са наказани заради мен. Но пък такова мислене е прекалено далновидно за него. Винаги съм смятал, че първостепенното задължение на офицера е към хората му. Той може да бъде наказван заради лошите си решения — или решения, които вдигат прекалено вълнение, — но *те*

не трябва да страдат заради такива решения. Очевидно Пинки Фъшкията не мислеше като мен и затова хората ми страдаха. И най-лошото беше, че нищо не можех да направя — засега.

Може и да болеше, но нямаше време за размисли. Трябваше да се изпълнява мисия и за момента поне щях да съм сам. А в известен смисъл последните няколко часа имаха приятен резултат — отново можех да заобиколя Пинки Прескът и тромавата бюрокрация на Военноморските сили относително (наблягам на тази дума) безнаказан.

Но манипулирането на системата, колкото и да ме задоволяваше лично, не беше целта на малкото ни упражнение. Нещата бяха далеч по-сериозни. Хората, които задействаха веригата събития, завършила със смъртта на Пол Махон и семейството му, все още се намираха някъде там, ненаказани.

Руснаците замисляха нещо ново и опасно и моята страна беше изложена на опасност.

Трябваше да тръгвам на работа.

---

[1] Ако желаете да научите истинската причина за внезапната оставка на генерал А. Г. Барет, можете да го сторите от книгата „Свирепия: Специална група «Блу»“. Честно казано, в момента нямам време да обясня. ↑

[2] Град в щата Ню Йорк, чийто форт е бил център на много сражения по време на американската революция. — Б.пр.

Също така и клас бойни кораби и традиционно име в американския флот. Петият кораб с име „Тикондерога“ (USS *Ticonderoga* (CG-47)) е и първият оборудван със зенитноракетната система „Егида“. Пуснат е на вода 1981 г., а изведен от състава на ВМФ през 2004 г. — Бел. Dave ↑

[3] В скандинавската митология, залата на бог Один, в която отиват душите на падналите в боя. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА
ДОВЕРЯВАЙ СЕ, НО ПРОВЕРЯВАЙ

ГЛАВА

11

Тръгнах обратно към вила „Свирепия“ в 13:30. Откровено казано, предпочитам да работя там и тъй като това нямаше значение за генерал Крокър (както виждате, вече си говорехме на малки имена с председателя на Съвместното командване), изминах шестдесетте и пет мили на юг и запад към своите двеста и нещо акра, три хладилни шкафа с бира, четири каси джин „Бомбай“ и петстотин хиляди патрона. Обичам да работя у дома, защото оборудването за упражнения, сауната и ваната с хидромасаж на двора са много удобни. Както и дългият пет метра бар с меден плот в мазето, който би направил чест на повечето кръчми в стария Вашингтон.

Но по-важното е, че старият кабинет в Пентагона, използван от Мобилната група за обучение по сигурността във Военноморските сили беше напълно неподходящ (дори и да го исках). Намира се в един задънен коридор в края на третия етаж на крило Б. Представлява нещо малко по-голямо от тристаен апартамент с бюра, столове, три телефона и факс. Но аз не се оплаквам от местоположението или декорите му. Истинският проблем беше, че там няхах достъп до информация. Нямаше компютър. Нямаше достъп до секретната система „Интелинк“ и следователно никаква възможност да научиш нещо за враговете си.

Защо беше така? Ами според една инструкция на тази тема, която Пинки Прескът написа преди около шест седмици, МГОСВС не трябва да мислят — те просто трябва да... обучават. Като работи, предполагам. Но не можеш да обучаваш моряци да противодействат на терористите, ако те не знаят срещу кого са изправени, какви са залозите, кога е започнал целият проблем, къде е най-вероятно да ударят тангата и изобщо за какво се борят. Само тогава е възможно да се научиш да спираш тангата, ако се опитат да те убият или отвлекат, и как да останеш жив, ако те заловят.

Този вид СИЕ — съкращението означава съществени информационни елементи — очевидно са важни за всяка мисия за

обучение. Но Пинки ни ги беше отказал и в Москва отидохме по същество слепи.

Сега нещата имаха друг вид. Смятам, че с авторитета на председателя зад себе си можех да получа кабинет в Пентагона, да си доставя необходимите компютри и да започна работа. Но както може би знаете добре, аз привличам внимание в Пентагона — нежелателно в повечето случаи. А тъй като вниманието беше нещо, което председателят Крокър категорично настоя да избягвам, щеше да е по-добре и по-ефективно — а да не говорим и колко по-удобно — двамата с Уондър да работим у дома.

Колко категоричен е бил председателят, питате? Е, приятели, много — доста конкретно се изрази във връзка с правилата за влизане в бой по време на моята мисия.

Искаше резултати — искаше убийците на Пол Махон елиминирани. Искаше да знае какво замислят руснаците, за да предприемем необходимите стъпки и да предотвратим „проклетия проект в Сирия. И ако е това, което казваш, го искам неутрализирано, по дяволите“. Но настояваше всички тези стъпки да бъдат направени тихо. *Sans* дипломатически инциденти. *Sans* вълнение.

Беше ме изгледал напрегнато над бюрото си.

— Помниш ли как работеха тюлените във Виетнам? — попита той. Не ме изчака да отговоря, защото не това искаше да чуе. — Аз си спомням. Бях там. Работеха ТНС — тихо, но смъртоносно. Отиват нощем в някое село, отвличат човек и никой не разбира.

Председателят замълча. Постави лакти на бюрото си и се приведе към мен.

— Така искам да го направиш, Дик. Когато всичко свърши, искам резултати — но не статии по вестниците. Не искам да се налага да се появявам пред някаква скапана комисия от Конгреса, да кърша ръце и да правя всевъзможни салтоморталета пред обществеността, и да подсмърчам, че съм виновен за нещо, което двамата с теб знаем, че е тактически обосновано и стратегически наложително за опазването на националната ни сигурност, но което не е нито политически приемливо, нито безупречно чисто.

— Ще проведе разговор на четири очи по този въпрос с министъра на отбраната — беше заявил генерал Крокър. Като видя как очите ми се разширяват, бе продължил бързо: — Дик, не можем да

работим без негово съгласие — трябва ни. В края на краищата това трябва да е законно. Но ще го имаме, повярвай ми, дори ако трябва да му извикам врата.

Беше спрял, като видя колко съм загрижен.

— Не се притеснявай, аз ще поема целия политически натиск. Освен това министърът ще ни подкрепи в този случай. Руснаците и китайците изведнъж се затегнаха, а той се убеди, че бюджетните съкращения наистина ни вредят — режат от мускулите, а не от тлъстините. Не можем повече да воюваме помежду си, Дик — и министърът го знае. Затова сега е на наша страна. Ти само свърши работата. Справи се. Аз ще те защитавам.

Аз бях погледнал Кени Рос и разбрах, че каквото каже Том Крокър, го прави.

Все пак поисках всичко това в писмен вид. Не че не вярвам на председателя на Съвместното командване или на министъра на отбраната. Но съм бил там и съм го правил, и белезите по очуканото ми словашко тяло са достатъчно доказателство за това колко пъти съм сключвал лоши сделки само с ръкостискане. Спомнях си какво бе казал Роналд Рейгън на Михаил Горбачов — *доверяй, но проверяй* — доверявай се, но проверявай, и по мое искане председателят очерта мисията ми в записка до Кенет Рос, подписа я и даде по едно копие на двамата.

Доволен като жаба, стиснал листа в ръка, се отправих в южна посока, към влагата — в случая всичката бира „Куърс лайт“ в хладилните шкафове. Двамата с Уондър трябваше да започваме работа в мазето.

Първият ни приоритет щяха да бъдат проучванията. В миналото повечето от проучванията си правех от изрезки от вестници или списания. Тези изрезки, подредени в папки по теми и дати, все още почиват натъпкани в дузина шкафове из целия коридор между стаята за гости в мазето и котелното.

Днес обаче ме смятат за противник на новите технологии. Аналогов анус във века на дигиталните сфинктери. Какво да ви кажа? Помня с известна обич пишещите машини — ръчните, „Роял“ и „Ъндъруд“, а и — голяма въздишка, голямо удоволствие — „Смит Корона“. Мама му стара, дори изпитвах носталгия по онези „Ай Би Ем“ модел „В“ — същите, които Християните в действие обичаха

заради самоунищожаващите се карбонови ленти за еднократна употреба. Всъщност допреди десет години ние, тюлените, все още използвахме пишещи машини. След това бюджетите ни се поразшириха и бяхме въввлечени — с оплаквания и роптаене от повечето от нас — в Информационния век.

Както и да е, за да не изоставам от времето (а да не говорим за наводнението от факти и битове информация), Стиви Уондър се беше съжалил над мен и пое работата, която с кеф нарича Директор по проучванията и електронните убийства, или ДПЕУ. Той си върши работата по Интернет и си е създал някои много интересни — не, пленителни дори — познанства в киберпространството, каквото и да означава това шибано нещо.

Моi, аз, все още предпочитам нещата, които мога да сложа някъде и да извадя оттам. Затова си имам шкафове за несекретните документи. Всички материали със секретно обозначение се намират в два петстотинкилограмови огнеустойчиви сейфа, закупени първоначално от Агенцията за национална сигурност за съхранение на ленти от уловени съветски съобщения. Сейфовете са захванати с анкерни болтове в цимента и са в стаята с котлето, зад купчината дърва. Разбира се, най-важните неща пазя в главата си. Да, имам дълга и подробна памет.

Когато свих от дългия половин миля път с чакълена настилка в дългия криволичещ път към къщата, видях сивия „Фолксваген“ костенурка на Уондър, паркиран на асфалтираната площадка пред гаража, и дочух стрелба някъде иззад къщата — двойни изстрели в бърза последователност, известни като „чукове“. Това означаваше, че той е на стрелбището. Преди няколко години построих стрелбище със стометров коридор. Да, знам, че съм съден и следователно не мога да притежавам огнестрелно оръжие. Но момчето Уондър и другите весели, мародерстващи палавници имат валидни и законни разрешителни за носене на оръжие. Освен това, когато изпълнявам военна задача, мога — и, разбира се, трябва — да нося необходимото оръжие. Това е част от мисията.

И така, за да продължа да съм във форма и смъртоносен, изградих стрелбището, където момчетата да изострят смъртоносните си таланти и аз — своите, като, разбира се, използвам одобрените военни оръжия. Стрелбата в края на краищата е крехко умение. В

„Тюлен 6“ стреляхме ежедневно. Май съм ви казвал, че моите седемдесет и двама тюлени вкарвах в мишените си повече куршуми годишно, отколкото всички морски пехотинци на САЩ, 174 000 на брой. И го правехме — а Пинки Прескът се оплакваше продължително и на висок глас, че моят бюджет за патрони е по-голям от този на морската пехота. Пинки не вярва в стрелковите умения. Така е, защото по него никога не са стреляли.

Снех униформата и се преоблякох в дънки и тениска с надпис „Мръсни работи правим мръсно и евтино“. Проверих телефонния секретар — имаше съобщения от момчетата. Питаха какво става бе, мамка му, и молеха папа-сан да изчук-чука всичко. Аз вече се бях закълел да го изчук-изчукам, но трябваше да почакаат. Имаше по-спешни неща в момента.

Обух сандалите, скочих в един от шестколесните всъдеходи до гладиатора, свих край високата стена на езерото, дадох газ към хълма и прецепих през гората. Не, не отивах на гости на баба си. Отивах на шибаното стрелбище.

Извих автомобила така, че той само помилва омърляния с кал джип, с който Уондър беше дошъл, скочих и магнах с ръка. Уондър ми магна с лявата си ръка. В дясната държеше малък — ама наистина малък — пистолет. Приблжих се и видях, че е най-новата му играчка — онзи „Глок 27“, който беше носил и в Москва. Уондър винаги е предпочитал деветмилиметровите мощни „Браунинг“ пред всеки друг автоматичен пистолет. Казва, че харесва класическия им стил — и факта, че може да улучи петаче от двадесет и пет метра, ако пистолетът е добре настроен. Но са тежки и трудно се носят при мисия, особено ако пътуваш с малко багаж като нас. Затова неотдавна беше минал на „Глок“, който влиза много добре (не там, където си мислите) в малък кобур отзад на кръста или в някоя от онези малки флуоресцентно яркозелени торбички, с които човек изглежда като някакъв тъп турист.

Сложи пистолета в торбичката и ме изгледа иззад огледалните си очила за стрелба.

— Какво има?

Реагира на моя доклад за ситуацията с думите:

— Посрани Боже!

Умее да говори този Уондър. Реагира със скок в автомобила и обсипа праните ми дънки с кал, когато даде газ, зави и се понесе към къщата и възлюбения си компютър. Имаше работа за вършене — а Уондър е от нетърпеливите. Последвах го, като крещях по него да не кара така.

Докато си играеше с клавиатурата и мишката, аз си пишех в един бележник. Три часа по-късно той с компютъра си и аз с бележника си стигнахме до един и същи извод: имахме два избора. Първият — Ню Йорк, където покойният, но неоплакан Андрей притежаваше най-малко два апартамента и където тълпа руски мафиотски разбойници действаша бързо и необезпокоявани. Плюс: намираше се близко и храната си я биваше — особено в деликатесните ресторанти. Минус: нямаше реален изглед да намерим нещо, а и напоследък там не се чуваше за нападения над никакви цели. Второто — и по-богато на цели обкръжение — се оказа Париж, където се намираше главната квартира на „Лантос и Ко“ и където два пъти бяха прониквали в посолството.

— Ню Йоук е по-близо — насърчи ме Уондър с останалия от детството му акцент от Куинс. — А и соленото говеждо е по-добро.

Имаше право. Но вече бях избрал Париж. Избор, подкрепен от моя монитор за разузнавателна информация в домашния ми офис.

Питате какво е монитор за разузнавателна информация? Е, приятели, имам един телевизор във вилата си и той работи двадесет и четири часа, когато съм в нея. Държа го на канала на Си Ен Ен. Така разбирам какво става по света толкова бързо, колкото ако седя в шибания оперативен център на ЦРУ на седемдесет мили отгук, в Ленгли, или в Стаята за водене на военни действия в Пентагона, или в Западното крило на Белия дом. Защо? Защото и там гледат Си Ен Ен.

Картината на екрана подсказваше спешни новини. Даваха сцена на живо — много дим, много полиция и спасителни работници, както и облечен в шлифер кореспондент, който, останал без дъх, говореше на микрофона в ръката си. Усилих говора.

— ... изглежда, че нападението над двете дипломатически сгради е било координирано, защото експлозиите са станали в разстояние на няколко минути една от друга...

Взирах се в екрана — френски полицаи и войници тичаха безредно напред-назад. Облечени в бяло медицински работници бутаха колички на колелца с тела, затегнати с колани към тях. Светлините на

полицейските коли проблясваха диво, а за фон се чуваше уникалното електронно виене на европейските сирени. Хей, та аз познавах тази улица и сградата. Това беше американската мисия към Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, позната като ОИСР. Намираше се в Париж на „Рю дьо Франквил“ на пряка и половина от Булонския лес.

Познавах ОИСР не защото следя икономиката, а защото служеше за параван на военното разузнаване във Франция и както съм споменавал по-рано, за център на антитерористичните действия на Пентагона в Париж. Той фигурираше и като сондирана цел в документите на Пол Махон.

Сега картината се смени. Друга кореспондентка стоеше до една полицейска блокада на широка улица. На следващата пресечка от нея се виждаха разрушения като от кола-бомба.

— ... шестте жертви, изглежда, са френски и израелски служители на израелския културен център тук на авеню „Марсо“, на няколко преки от Триумфалната арка.

Прекъсна я моят телефон. Натиснах бутона за спиране на говора на дистанционното и грабнах слушалката.

— Марчинко...

— Кен Рос е. Видя ли...

— Да, да — включил съм Си Ен Ен.

Картината се върна на първия кореспондент, застанал пред димящата сграда на ОИСР.

— Е, гаси го и мърдай. Сещаш се кой иска задника ти в Париж незабавно.

— Какво става?

— Стига, Дик, това не е секретна линия!

— Есенцията, адмирале. Дай ми само есенцията.

Кени Рос се поколеба. Чуваше се как мисли — мозъкът му отброяваше алтернативите така, както са обучени да правят подводничарите. Накрая каза:

— Нямах право да го знаеш, но някои хора правят разследвания в ОИСР — сега са покойници, — паралелни на работата на Пол и на твоите неотдавнашни проучвания.

Тази есенция ми стигаше.

— Разбрах. Тръгвам.

Затворих и набрах номера на Ави Бен Гал в апартамента в Москва. След шест позвънявания отговори.

— Ало, Ави, обажда се Вашингтон.

— Разтревожих се. Ти изчезна от лицето на земята.

— Шибаните руснаци ме обявиха за персона нон грата. Не получи ли съобщението ми? Обадох се в службата ти на път за дома.

Пауза. Стори ми се разсеян.

— Не... никакви съобщения. — Чух как слага ръка на слушалката и говори нещо на иврит на някого.

След това, изглежда, натисна бутона за изчакване, защото от другия край на линията настъпи пълна тишина.

— Ави?

Отново тишина. След това щракване.

— *Rak rauga*, Дик — една секунда.

Още петнадесет секунди нищо, а след това гласът му се върна на линията:

— Дик — каза, — извинявай, но трябва да тръгна. Изникна нещо важно.

Погледнах екрана на мълчаливия телевизор в другия край на стаята.

— Париж, нали, Ави? Париж.

Ави млъкна като моя телевизор.

— Да — отговори накрая. — Трябва да ида в Париж.

— И аз отивам там.

— Логично е. — Чувах дишането му. Говореше с хладен тон на професионалист. — Нека поддържаме връзка от време на време, а? Чао, Дик. Чао.

Гласът му започна да отслабва, когато свали слушалката, за да я постави на апарата.

Извиках:

— Ави, Ави, Ави, чакай!

Изглежда, отново сложи слушалката на ухото си, защото гласът му се чу силно и нервно. Искаше да *тръгна*, а аз го задържах.

— *Mazzeħ* — какво има, Дик?

— Идвам сам. Ти отиваш сам. Искаш ли да го изиграем както преди години?

— Чакай. — Телефонът отново млъкна за няколко секунди. След това гласът се появи. — Става.

— Къде да те намеря?

Замисли се.

— Още ли пазиш телефонния ми номер вкъщи? В истинския ми дом, а не тук.

— Чакай. — Изтичах по коридора, нагоре по стълбите, грабнах куфарчето, изсипах съдържанието му на леглото и започнах да ровя с лапи из купчинката, докато намерих стария си тефтер с адреси и подгънати листа. Свалих ластика, който го държеше цял, и запрелиствах парцаливите страници, докато намерих нерегистрирания номер на Ави в Херцлия, Израел.

В бърз галоп се върнах на телефона в мазето с трофея си в ръка.

— Имам го!

— Добре, но не го повтаряй по телефона.

— Ясно.

— Сега запиши следните номера: двеста и шест и сто и тринадесет.

— Готово.

— Добре — сега извади първия номер от първите три цифри на моя номер и добави втория към вторите три цифри.

Направих го.

— Готово.

— Добави кода на страната и града и ще разбереш къде съм в Париж.

— Добре — дадено. Ще се видим там утре.

Той не си губи времето с любезности.

— Чао.

Линията заглъхна.

Сложих слушалката върху телефона, вдигнах я отново и набрах номера по формулата на Ави. Заето. Изчаках тридесет секунди и опитах пак. Заето. Мразя, като става така. На петия опит телефонът избръмча три пъти. След това отговори един галски женски глас:

— *Cercle National des Armeès, bon soir.*

Това беше шибаният парижки Клуб на армията — намираще се точно под един голям френски нос.

Не, пред него няма статуя на Де Гол. Но *Cercle*, както е известен, се намира в съседната врата до един от оперативните центрове на най-голямата френска разузнавателна организация, *le Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage*, което, както вероятно вече се досещате, се превежда Служба за външно разузнаване и контрашпионаж и се нарича СВРК — лъо жабарския еквивалент на ЦРУ.

Ави щеше да се скрие на най-видно място. Е, ако той го можеше, можех го и аз.

Междувременно Уондър, който се оплакваше на висок глас — някои дори биха казали вулгарно, — защото оставаше тук за момента, седеше пред компютъра и вадеше битове и байтове от киберпространството. И както Ави ми беше казал в Москва, за нашата плячка нямаше много информация. Обществено достъпните материали за Вернер Лантос и „Лантос и Ко“ бяха много малко — или поне на английски език. Но съществува и ЧПИС. Какво е ЧПИС? Това е Чуждестранната прогнозна информационна система, незасекретен клон на ЦРУ. Всеки ден те превеждат и пускат една селекция от прогнози и вестникарски статии от страните по света. ЧПИС е на разположение на много колежански библиотеки — а доста от тях предоставят информацията по Интернет. Уондър прегледа записи от ЧПИС от преди две години насам. Разпечата материалите, подчерта с маркер онова, което според него беше важно, и ми ги подаде без коментари.

Погледнах. Зачетох се. Според радиопредавания и официални изявления на правителството инвестиционната банка на Вернер Лантос е извършвала големи инвестиционни сделки с пари в брой в следните страни през изминалите двадесет и четири месеца: Сирия, Ирак и Северен Йемен; Ангола, Судан и Етиопия; Полша, Естония и Латвия.

Нещо в този списък не ви ли прави впечатление като странно или значително, нежни читателю? Мен ме впечатлиха две неща. Първо, разбрах, че „Лантос и Ко“ въртят адски голям бизнес с бившите държави-клиенти и бившите страни-марионетки на Съветския съюз. „Лантос и Ко“ не финансираха ли тайни операции там? Това не беше немислимо. Виждам, че се съмнявате.

Е, приятели, нека си разменим местата. Какво бихте си помислили, през седемдесетте и осемдесетте години, ако откриете, че една малка инвестиционна банка, базирана в Европа, работи с инвестиционни кешови сделки за милиарди долари в Салвадор, Хондурас, Панама, Пакистан, Италия, Мароко, Йордания, Израел, Египет, Южен Йемен и Абу Даби? Ако решите, че въпросната банка е параван и движи пари за тайните операции на ЦРУ, ще бъдете напълно прави.

Уондър събра материали и от други източници със свободен достъп. Намери информация за антитероризма от израелската правителствена информационна служба. Проследи информация от Световната банка и Международния валутен фонд за сделките на Вернер Лантос. Изтегли информация за дейността на руската мафия в Париж. След като събра всичко, започнаха да се очертават разнообразни форми. На пръв поглед несвързани събития се преобразуваха в разпознаваема структура.

Виждали ли сте някога онези визуални мозайки в книжките с комикси? Изглеждат като разхвърлян лабиринт от цветовете и форми на страницата. След това вдигате картинката до носа си и гледате. Ама наистина гледате — понякога минута или повече. И тогава изведнъж картинката оживява — става триизмерна. И си казвате: „Защо бе, мамка му, не го видях по-рано?“ Същото стана и тук.

Докато Уондър детективстваше във вилата, аз разгледах секретните неща — и *décroche le rompon*, както казват в Париж, като попаднат на златоносна жила. От секретния терминал на „Интелинк“ в новия кабинет на Кени Рос в Съвместното командване на втория етаж на Е-образното крило, бях успял да получа папка с документи, снимки и проучвания, достатъчни, за да ми позволят да прехвърля крак над перилото на странстващия кораб на име Лантос. Разбрах и че Ави Бен Гал не е бил напълно откровен с мен, когато казваше, че Мосад няма много материали за Вернер Лантос. Защо? Защото „Интелинк“ показва, че Агенцията за национална сигурност е засякла купища разговори на Мосад, в които се споменаваше името на онзи задник.

ЦРУ също имаше материали за Вернер Лантос, колкото да напълниш една цистерна-лайнарка с тях. Това разбрах от начина, по който „Интелинк“ продължаваше да ме пита за още и още пароли всеки път, когато напишех името му на терминала. Дватамата с Кени Рос

опитахме да използваме кода за достъп на председателя. Системата отговори, че това не е достатъчно високо. Опитахме да се вмъкнем през задната врата с една парола на Разузнавателното управление на МО, която той знаеше. Върнаха ни.

Използвах секретния телефон в бюрото на Кен Рос, за да пусна приятеля си Тони Меркалди по следата. След час се обади, за да ми каже, че системата е изключила и него. След шест часа разбрах, че ако не съм шибаният ЗДО на ЦРУ — това е заместник-директор по операциите, познат повече като Главния Шпионин, — нямаше да получа достъп до никакви материали на Християните в действие за Вернер Лантос.

Защо не? Причината разбрах от малкото информация, която успях да видя: Вернер Лантос очевидно беше агент на ЦРУ и управлението щеше да направи всичко необходимо, за да защити своя гаден, сбръчкан сътрудник.

Сега, преди да се разкрещите как така той може да бъде агент на ЦРУ, след като е финансовият център на една операция, която навярно заплашва Съединените щати, нека ви обясня за агентите на ЦРУ. Агент на ЦРУ не е същото като служител на ЦРУ. Служителите на ЦРУ са на служба на американското правителство и под клетва им е забранено да действат по начин, който би навредил на националните интереси или сигурността на страната.

Агентите на ЦРУ не са служители на правителството на САЩ. Най-често са неамериканци — ЧН, или чуждонационални, макар че аз ги смятам за чворести негодници, — наети и управлявани от нашата разузнавателна служба за осигуряване на информация или влияние, или услуги, или всичките три. За работата си получават пари — в някои случаи доста добри пари.

Често пъти онези, които решават да станат агенти, не са най-обичаните от обществото персони. Блатска тиня би бил един от начините да ги опише човек, но не желая да разисквам най-положителните им черти. По принцип вербуваните типове включват предатели, самозвани ясновидци, корумпирани правителствени служители и алчни дребни бюрократи. Но убийците също са приемливи, ако работят за разузнавателна служба, в която ЦРУ желае да проникне. Така вербувах Мани Нориега^[1]. Други криминално проявени типове също намират пътя си до стадото: изнасилвачи,

насилници на деца, мъчители и други със също толкова деликатни занимания биват наемани от тайните полицейски служби, военни организации и охранителни служби на различни страни. Точно затова един агент на ЦРУ, съгласно неотдавна изготвен секретен доклад от Конгреса, беше убил американски гражданин, пребиваващ в една централноамериканска страна, казал за това на шефа си и останал на заплата в ЦРУ през следващите години.

Знаете ли, като се замисля, политиката на ЦРУ спрямо неговите агенти прилича много на политиката на Клинтъновата администрация за хомосексуалните блудства и други еднополови мероприятия в армията. Защото тя също може да бъде резюмирана с фразата „Не питай — не приказвай“, или НПНП.

Както и да е, ако си спомните какво ви проповядвам за събирането на разузнавателна информация в последните три книги, тя понякога е онова, което не можете да научите, а не само онова, което научавате. И така, катерейки се нагоре по веригата доклади в „Интелинк“, разбрах от посочените в тях източници и методи, че Християните в действие очевидно са плащали на Вернер Лантос с вашите данъчни долари, за да държи в течение хората от Ленгли за действията на руската мафия, както и за вътрешния механизъм на работа на руското правителство. А по въпроса за това, че Вернер изкарваше пари от продажба на оръжие или материали с двойно предназначение на евентуални противници? Този въпрос беше НПНП.

Научих и още нещо. Колкото повече четях, толкова повече разбирах, че инстинктите ми се оказваха верни: Ави Бен Гал беше крил информация от мен в Москва. Е, това можеше да се очаква. Двамата с Ави сме професионалисти. И макар да си имаме доверие, работим в рамките на определени параметри на занаята, което е учтивият начин да се каже, че пазехме професионалните си тайни в тайна, освен ако не се наложеше споделянето им за целите на операцията.

Например никога не съм казвал на Ави за операцията през 1987 г., която проведох на границата на ливанския град Ан Наби Лайно, въпреки че за първи път бях там с него. Няма да ви разправям подробности — всичко, което трябва да знаете, е, че подготвих една страхотна контратерористична играчка, очистих голям брой гадни танга и вината падна върху израелците.

Както и да е, сред късчетата информация, които Ави не ми беше дал — и които със сигурност е знаел, — се намираше и това, че от 1995 г. насам вторият човек след Лантос беше един пенсиониран служител на Мосад тежка категория на име Ахуд Голан. Ахуд е напълно подходящо име, защото той си е бандит^[2]. Безспорен.

Да, знаех това име и част от свързаните с него истории. Помнех и лицето — грубо красиво и напълно лишено от чувства, с опасно празен поглед. Лице на склонен към убийства социопат. Въпреки непрекъснатите си оперативни провали Ахуд Голан беше едно от златокосите любими момченца на Мосад. През седемдесетте, като млад член на добре документираната операция „*Kidon Hagiedon*“ — Мечът на разрушителя, — той и шестима други офицери командваха петчленни екипи, изпратени да проследят и убият всеки от терористите на „Черния септември“^[3], планирали клането на олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г.

Другите екипи изпълнили мисиите си без инциденти. Но този на Ахуд се провалил. В Лилехамер, Норвегия, той застрелял един марокански келнер, отиващ на работа. Сметнал мароканеца за Али Хасан Саламех, ръководителя на терористичната организация „Черния септември“ и автор на случая в Мюнхен. Но Ахуд сгрешил — действал, преди да си е направил домашното добре. И по-лошото — оставил се да го хванат (имал абсолютно нещастен план за бягство) и прекарал двадесет и два месеца в един норвежки затвор, преди да го пуснат след тиха сделка, струвала на израелското правителство милиони долари.

Човек би си помислил, че подобно осирене значи край на кариерата. Но очевидно Мосад не държи толкова на НД — нулевите дефекти, сецате се, — колкото сегашните Военноморски сили на САЩ. Защото, след като се върнал в щаба на Мосад, един комплекс от дискретно обезопасени сгради, разположени направо над шосето между Тел Авив и Хайфа, срещу „Тел Авив Кънтри Клуб“, станал заместник-директор по операциите.

Като такъв, до голяма степен той беше виновен за разузнаваческите провали при нахлуването в Ливан през 1982 г. Провали? Е, първо, не знаели, че палестинските сили имали толкова добро оборудване и били толкова добре обучени, колкото се оказало. Предвижданата от тогавашния президент Ариел Шарон двуседмична

светкавична война се превърна в тежка като тресавище борба, продължила година и половина. След това възникна и случаят с ливанските сили, както християнските съюзници на Израел наричаха тяхната милиция.

Военното разузнаване — приятелите на Ави в АМАН — твърдели, че ливанските сили не са армия, а по-скоро шайка гангстери, които ще ти прережат гърлото, но ще избягат, ако стане напечено. Мосад, който имал влияние над министър-председателя и министъра на отбраната по онова време, изказал шумно несъгласие. И точно Ахуд Голан не бил съгласният по време на онези свръхсекретни срещи.

Но от Мосад грешали. Ливанските сили наистина се оказали страхотни резачи на гърла — ако гърлата принадлежат на жени и деца, както станало в палестинските лагери в Сабра и Шатила. Но да застанат срещу добре мотивирани, въоръжени мъже — това било друго нещо. Християните избягали.

Както и да е, след този провал Ахуд бил изпратен да пасе трева като мосадски *katsa*, или ръководител на станция, първо в град Гватемала, след това Тегусигалпа, Хондурас, Сан Салвадор и накрая в Панама. Израелците го пенсионираха през деветдесетте, след като ги постави в много неудобно положение, като предупреди Мануел Нориега, че Съединените щати са по следите му. Носачите на слушалки в Агенция Безименна бяха засекли обаждането и пуснали записа на шефа на Мосад. След по-малко от две седмици Мосад върна бандита Ахуд в Гелилот, където му даде медал, пенсия и ритник в задника на изпроводяк. А сега се оказа, че работи за Вернер Лантос, сътрудник на ЦРУ.

Гватемала — там го бях срещнал за първи път. Той „съветваше“ гватемалските военни по въпросите на сигурността — по-точно по методите на разпит — в дните, когато явната военна помощ от САЩ бе спряна заради повсеместните нарушения на човешките права в Гватемала. Аз бях на тайно посещение в страната — с фалшив официален паспорт, но със сътрудничество от страна на техните военни, — за да огледам маршрутите по границата със Салвадор, които марксистките партизани от „Фарабундо Марти“ използваша, за да снабдяват лагерите си в западната част на Салвадор. Трябваше да видя как се движат партизаните, за да предпиша решение на салвадорците. Както и да е, отбих се и в *Estado Major* — щаба на гватемалската

армия, — за да видя свои познати офицери. Казаха ми, че един израелец преподавал нещо и ме поканиха да присъствам.

Така можах да видя как Ахуд упражнява безчовечния си занаят върху един нещастен партизанин, заловен и предоставен му като лабораторното животно за деня. Методите за разпит на Ахуд включваха използване на зъболекарски бормашинки, дванадесетволтови батерии и нагорещена тел. Не бяха приятни за гледане и направо смъртоносни за онзи, върху когото се прилагат.

Е, аз не съм от онези трогателно чувствителни хора, които незабавно порицават използването на мъчения. Използвал съм ги — когато животът на хората ми е зависел от получаването на информация, която не съм можел да измъкна по никакъв друг начин. Позволете да се повтора: по никакъв друг начин. Но човек измъква повече с моркова, отколкото с пръчката, и аз предпочитам да съчетавам и двата метода. При Ахуд Голан не беше така — виждаше се, че очевидно изпитва наслада да нанася силна болка на друго човешко същество. Не съм забравил лицето му в онзи ден — като в оргазъм. Затова информацията, че работи за „Лантос и Ко“ включи сензорната система в задната част на мозъка ми. Тоя беше доста опасен шибаняк.

---

[1] Мануел Нориега (11 февруари 1938 г.), командващ Отбранителните войски на Панама (1983–1989). — Б.пр. ↑

[2] Името е *Ehud*, но авторът го чете *A-hood*, като *hood* означава грубиян, бандит, гангстер. — Б.пр. ↑

[3] Терористи от Организацията за освобождение на Палестина убили 11 израелски атлети на олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. и провеждали редица терористични нападения, предимно срещу Израел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

12

Взех един „Еърбъс А-300“ на „Ер Франс“ от летище „Дълес“ за Париж двадесет и осем часа след разговора с Ави. Да, знам, че като правителствен служител трябваше да пътувам с американска авиокомпания. Но бях ВОПЕР (военен персонал, за всеки, който се интересува) в изпълнение на тайна мисия. А това означава, че е по-здравословно човек да стои далеч от самолетите, в които може да го снимат хора от контраразузнаването в момент на десамолетиране. Носех и паспорт, кредитни карти и други лични вещи от мимолетен характер. Разбира се, нито една от тях не беше на мое име. Истинският паспорт, на мое име, както и другите документи, се намираха в тайник в куфара ми. Документите в джоба ми си бяха напълно истински, но до един създадени в малката работилничка срещу Държавния департамент, където многобройните ми личности се измислят от ексцентричния, но брилянтен Фреди Фалшификатора. Фреди си върши държавната работа в една сграда, която преди половин век е принадлежала на ЦРУ. Сега тя се перчи с името Командване на здравната служба на Военноморските сили. О, май разкрих нещо, което не трябваше? Е, и без това е време Фреди да си смени адреса.

Независимо че бързахме и нямаше време да ми се изгради нова идентичност, Фреди все пак успя да ме снабди с паспорт, шофьорска книжка, две кредитни карти и всякакви други неща, включително членска карта на Американската асоциация на автомобилистите, карта за видеоклуб „Блокбъстър“, удостоверение за гласоподавател, както и портфейл, в който да ги сложа.

Позволете ми малко словоизлияния — една-две секунди. Щедростта при подробностите по създаването на прикритие никога не е прекалена. Виждаш съм осирания. Харчиш половин милион долара, за да обучиш някой беден задник да работи зад граница под НОП — това е неофициално прикритие — и след това го изпращаш там с паспорт, карта за социално осигуряване, шофьорска книжка, една-две

кредитни карти — и толкова. Със същия успех можеш да сложиш на главата му яркооранжев мигащ светлинен сигнал „Шпионин“.

Защо ли? Нежни читателю, извади портфейла си. Да, извади го. Отвори го. Хайде, хайде, не ми губи времето. Изсипи всичко на купчинка и давай да го разгледаме къс по къс както трябва.

Така: аха! Ето визитната картичка на зъболекаря отпреди два месеца и половина, на която момичето от рецепцията ти написа, че след три и половина месеца трябва да дойдеш за почистване. (Забравил си да я сложиш в бележника със срещите, нали?) А, ето ги и трите визитки на онези хора, с които се запозна на търговското изложение миналия месец. Трябваше да им се обадиш, нали? Ето и здравната ти карта. Следва кредитна карта за бензиностанцията, която вече не използваш — изтекла е миналата година, но все още заема място. След това има три кредитни карти за местните супермаркети. А и картата от банкомата е заровена тук. Също и членската карта за братството, където ходиш, а и картата, с която те пускат в тенис-клуба, голф-клуб или басейн-клуба. Ти си пенсиониран военен? Ами ето я и картата, в която това е написано. Талонът за регистрация на колата и застраховката са сгънати една в друга — по-лесно се намират, като те спрат пътните полицаи. А ето я и картата, в която пише, че миналата година си дал кръв в Червения кръст. Хмм — две стари сметки от ресторант. Май е трябвало да си ги приспаднеш от данъците за миналата година. Бележка от универсалния магазин, която търсиш от седмица, за да върнеш онези гащи, дето са с един номер по-малки. О, има и още в джоба с капачето. Онези пет долара, дето ти носят щастие — с шестте петици, — с които печелеше всички басове в училище. А и салфетката от онзи коктейл с телефонния номер на тази, как се казваше — абе с големите балкони, дето се запознахте в бара преди три месеца и тя не ти се обади. И накрая, какво е това в свивката? Да, приятели, това е истински портфейлен мъх — съвсем гадни спечени мъхчета. Отвратително, нали?

Сега, ако сте трениран оперативен служител от разузнаването, който работи на гишето за имиграционен контрол в Долна Слобовия, и ако се натъкнете на добър човек, който казва, че името му е Томас Добър от град Ню Йорк, щата Ню Йорк, и единственото доказателство за това е паспорт, шофьорска книжка, две чисто нови кредитни карти и едно-две други неща в красивия, чист портфейл, ще заподозрете нещо.

Защото знаете съвсем добре какво има в портфейлите на хората — а то е точно онова, което изредих по-горе. И бедният Добър с неофициалното прикритие ще бъде *Issi-doombu*, което всички знаем, че на развален зулуски означава обречен.

Значи, когато съм под прикритие, Фреди ми осигурява пълен комплект неща — чак до портфейлната мръсотия. За мой късмет той работи бързо. Със себе си носех и достатъчно пари за няколко седмици. Не, Фреди не ми беше направил пачки от по сто долара. Те дойдоха от черния фонд на председателя на Съвместното командване, вписан в бюджета на Пентагона като „Председател на Съвета на началник-щабове: Разни разходи за развлечение и командировки“.

Но тръгнах страхотно слабо оборудван. Слабо оборудван? По дяволите, направо си бях гол. Нямах комуникационно оборудване. Никакви оръжия. Никакви специализирани, усърдно разработени вещи, с каквито обикновено пътува воинът-диверсант.

Е, някои от тези недостатъци щяха да се оправят в Париж. Оръжията например щях да получа от израелците — не се съмнявах, че Ави би ми помогнал, ако го помоля. Но за останалите неща щеше да се наложи да импровизирам на място, което е учтивият начин да кажа, че щях да прося, заемам или крада всичко необходимо. Да, приятели, и преди съм бил в такава ситуация. И трябва да ви кажа, че да живееш от даровете на земята не е чак толкова лошо или трудно.

И независимо от всичко това последните двадесет и осем часа бяха минали хаотично. Уреждах необходимите неща за това малко начинание, търсех тактически разузнавателни данни, снабдих се с оперативни пари, документи и други материали и всичко това без (нека заедно повторим тази мантра, а) *да привличам никакво внимание върху себе си или мисията си*.

Пристигнах в „Шарл де Гол — Две“ пет минути по-рано, грабнах багажа си от *tapis roulant* — така във френските летища наричат конвейерната лента за багажа — и взех автобуса за „Порт Майо“. Прахосах тридесет и пет минути (плюс още четвърт час) на *régiphérique* — вдигнатото на колони околоръстно шосе на Париж, където лъо задръстванията са нормален начин на живот.

Когато автобусът най-после спря в терминала „Порт Майо“ на „Ер Франс“, се разгънах от тесните, претъпкани седалки, метнах сака на рамо, вдигнах куфара и тръгнах надолу по тройното стълбище към

претовареното метро. Купих си *carnet* — книжка — с десет билета за метрото, пробих си път с рамо към първия влак на изток, минах под „Шанз Елизе“ до „Франклин Д. Рузвелт“, след това се прехвърлих на линията Мари де Монтрьой и се возих три спирки до „Свети Августин“.

Излязох по стълбите на претъпкан тротоар. Приблжих се до бордюра, пузнах куфара и се ориентирах. От доста години не бях идвал в Париж и макар и да си спомнях маршрута на метрото, не бях напълно сигурен накъде трябва да вървя, след като се оказах на оживената улица.

Не се наложи да си спомням дълго време: стоях на булевард „Осман“ — стара улица в посока изток-запад — пред едни от най-хубавите и най-скъпи имоти в Париж. Обърнах се на сто и осемдесет градуса — и там, право пред мен, видях площад „Свети Августин“ — огромен, с неправилна форма, от който шест-седем улици тръгваха във всички посоки като неравни спици на каруцарско колело, рисувано от кубист.

Охраната беше сериозна: десетки сини униформи и черни ботуши на националната полиция, някои с автоматично оръжие, патрулираха по площад „Свети Августин“ на двойки. От коланите им висяха гумени палки, които знаех, че са пълни с оловни сачми. Най-близката до мен двойка ме изгледа, докато стоях. Забавиха ход, леко се отдалечиха един от друг, за да си осигурят полета за стрелба, и ме наблюдаваха, докато си вдигна багажа и тръгна.

Отидох до ъгъла и надникнах наляво. Там, на отсрещната страна на улицата, се намираще огромната входна галерия с колони на *Cerele National des Armées*, което в груб превод означава Клуб на френската национална армия. Зад него една постройка от сив камък с ресторант на приземния етаж, приютяваше зад анонимната си пищна фасада в стил деветнадесети век оперативния център на СВРК. Целият район беше заобиколен с високи до кръста стоманени барикади, като до всяка от еднометровите стоманени конструкции стояха бетонни парчета по един кубически метър. Виждаше се, че французите са разтревожени.

Точно пред мен на тесния ъгъл на улицата се намираще претъпкан бар-кафене. Носеше същото име — Кафе „Августин“, — както тъмния, старомоден, покрит с калаена ламарина *cafeton*, в който ходех толкова дълги години. Но гравираниите прозорци, бродираните

завеси, месинговите дръжки, тъмните дъбови врати и ламариненият покрив ги нямаше. Заменени бяха от избелени дървени греди, бръшлян в саксии и стъклопакети. Шибаното заведение изглеждаше като някакъв проклет калифорнийски бар с пластмасови папрати и долнокачествено вино.

Надникнах вътре. Е, слава богу, някои неща не се променят. Зад тежкия дървен бар един измъчен човечец с мустак като на Чарли Чаплин, издокаран в бяла риза, с престилка, завързана под мишниците, с черни панталони, издигащи се високо над спретнатото му шкембенце, правеше пенливо еспreso в малки чашки и *café au lait*^[1] в огромни халби за навалищата чакащи ожаднели парижани. Това беше мосю Анри Леклерк, претовареният с работа *patron*, или шеф. А там, накрая на покрития с поцинкована ламарина плот, стоеше голямата червендалеста жена, за която беше женен — мадам Колет.

Точно както Стария Гъси и Мама Гъси, сприхавата двойка, при която работех като тийнейджър още с жълто около топките, живееха над своя бар в Ню Брунзуик, Ню Джойзи^[2], семейство Леклерк обитаваше в един огромен, подобен на лабиринт апартамент на етаж над кафене „Августин“. Също както семейство Гъси и те имаха шест спални стаи дълго след като петимата им синове бяха израснали и заминали. Търпяха ме — но обичаха моите момчета. Особено Стиви Уондър, когото наричаха *Monsieur prodige rouge*, което означава горедолу мистър смайващо рижав.

Гледах мадам Колет, която работеше и от време на време избърсваше по някоя капка пот от челото си с ръка. В силната си дясна ръка държеше огромен нож, с който дялкаше, без да спира. С небрежна опитност, която се получава след постоянна практика, тя режеше ронливи прясно опечени *ficelles*, *baguettes* и *petits-pains*^[3], мажеше всяка половинка с масло, изстъргано от голяма като тухла буца, след това добавяше резенчета сирене, шунка, салам или щедри порции конфитюр от малини или мед, плясваше двете половинки една върху друга, срязваше сандвича на две равни половини и го хлъзваше върху чиния — и всичко това с чувствено, плавно движение.

Приятели, всичко останало трябваше да почака. Вернер Лантос трябваше да почака. Както и руската мафия. Както и Ави Бен Гал. Ставаше дума за любов. Сега, навярно знаете, че си падам по жените на шейсет и нещо, които имат ресторанти. Предполагам, че всичко

започна от времето, като бях хлапе и работех за семейство Гъси. Оттогава, където и да ида, ги издирвам — заведения като „Каза Италия“ на Мама Маскалцоне в Хънтингтън Бийч, Калифорния, и ресторанта на Джермейн във Вашингтон ми идват наум в момента. И тук, точно пред счупения ми словашки нос, се намираше още едно от любимите ми пристанища далеч от дома — кафене „Августин“.

Е, какво като бяха сменили декора — семейство Леклерк още си бяха тук и *taman* продължаваше да изглежда страхотно. Бутнах стъклената врата с рамо, влязох, пуснах багажа си до бара и според мен успешно изимитирах Спайк Лий^[4]:

— Ало, маман!

Никаква реакция. Може би един по парижки подход ще свърши работа.

— *Alors, Madame Collette, salut* — какво става?

Тя ме погледна, но без да ме вижда, пусна професионалната усмивка на всички ресторантьори и каза:

— *Bon jour, monsieur.*

След това погледна отново, видя с кого говори и отвори широко очи:

— *Alors, c'est nos petit phoque Dickee* — това е нашият малък тюлен Дики.

Пусна големия нож на дъската за хляб, трмаво заобиколи гишето, стисна ме за горните бузи и ми лепна четири големи, мокри целувки — лява, дясна, лява, дясна.

— *Petit Richard — bienvenue à Paris* — добре дошъл.

Вдигнах я от земята и я притиснах силно.

— *Merci, taman* — страхотно се радвам, че пак съм тука.

Тя помахна с ръка към съпруга си на бара.

— Анри, Анри, *regarde qui est là* — виж кой е тук.

Очите на мосю Анри, наподобяващи тези на хрътка, се завъртяха бавно към мен. Познавам го почти от двадесет години и никога не съм го видял да прави нещо бързо. Така че... той... се... обърна... и протегна ръка... и взе... една голяма чаша, за да направи обичайната ми парижка напитка за закуска — двойно еспreso, подсилено с доза *calvados Valée d'Auge* — бледото, богато, отлежало нормандско бренди.

Кафето на Анри беше идеалното средство за събуждане. Маман разгледа лицето ми, изморено от смяната на часовото време. След това

срязва две *ficelles*, намазва почти половин кило от маслото, което обичаше толкова много, и изсипа огромно количество малинов конфитюр върху хляба.

— Изглеждаш изтощен, *minou* — каза, докато завираше чинията под носа ми и ми казваше, че съм миличък. — Това ще те подкрепи.

Когато сте в Париж, не мислете за холестерина. Погълнах двете *ficelles* с всичкото масло и конфитюр, спуснах три двойни кафета *avec calvados*^[5] и събрах още четири майчини целувки по бузите, докато тя ме разпитваше за своя *prodige rouge*. Намръщи се по майчински и размаха големия си пръст под носа ми, като разбра, че момченцето Уондър не беше с мен на това пътуване.

След това, подкрепен и обичан, тръгнах през улицата, мушнах се между барикадите и се вмъкнах през тежките стъклени врати на *Cercle*. Влизането в клуба беше проста работа — трябваше само да напиша името си — полковник Херман Снърд, Армия на САЩ, пенсиониран — и да добавя домашния си адрес и номера на паспорта на формуляр с размерите на пощенска картичка, след това да прокарам кредитната си карта през машината. Но знаех, че след няколко часа френското разузнаване — по-точно един клон на Министерството на вътрешните работи, известен като DST (*Direction de la Surveillance du Territoire*/Отдел за териториално наблюдение)^[6], щеше да проследи името ми, адреса и паспорта.

Не, не беше просто защото съм гостуващ военен пенсионер. Вижте, във Франция всички *étrangers* — чужденци — трябва да попълват подобен формуляр във всеки хотел. В старото време тези формуляри се събираха от *flics* — ченгетата — и отиваха в местния полицейски участък, където се събираха и изпращаха в Париж за изследване. (Всъщност точно този метод с регистрационните карти от хотелите използваша жабарските полицаи в страхотната книга на Фреди Форсайт „Денят на чакала“.) Сега същият процес се извършва с факс, компютърни модеми и „Минител“ — френско изобретение, което съчетава най-добрите черти на телефона, факса, видеото и предаването на данни в един настолен уред, малко по-голям от обикновен телефон. Системата е адски по-бърза от едното време, което означава, че се налага хора като мен да бъдат *être alerte* — нащрек.

Впрочем това не беше параноя, а просто благоразумие. Французите много отдавна имат навика да не отклоняват поглед от

гостуващи стрелци. А на мен такива неприятности не ми трябваха.

Затова се регистрирах, като се опитвах да си спомня дали не съм използвал псевдонима полковник Снърд във Франция, когато с момчетата следяхме лорд Брукфийлд „Наричай ме Ишмаел“ и приятелчетата му терористи край Болю сюр Мер на Френската ривиера, в „Зелената група“. Забравил бях да проверя тази малка, но важна статистическа информация, преди да тръгна. Ако съм се подписал като полковник Снърд някъде с различен номер на паспорта, щях да стана на *rôtée*, както французите казват на мъртъвците, след като пуснат псевдонима ми през *les computers*.

Стаята ми нямаше да е готова до следобед. Минаваше десет, което ми даваше известно време за губене. Попитах дали има оставени съобщения за мен и получих плик с почерка на Ави, независимо че администраторът ми каза:

— Полковник Ашкрофт остави това за вас.

Моята стандартна множествена личност е подходящо наречена Херман Снърд, но предпочитаният псевдоним на Ави е о.з. полковник Гордън Ашкрофт, Кралска канадска армия. Е, как, мамицата му, беше влизал и излизал от арабския свят толкова време с такова аристократично и по британски звучно име, не знам. Но му върши работа от години. Най-често пътува с канадски паспорт, с адрес в Квебек, говори само френски (което, разбира се, прави перфектно, както и арабски и руски), и никога не е имал проблеми.

Погледнах плика небрежно. Тайният печат на Ави — един косъм, хитроумно поставен в десния ъгъл на капака отзад, — не беше разместен. Разрязах плика и извадих лист с бланка на някакъв клуб с дебели букви. В кратката бележка пишеше, че Ави има спешна работа — това значеше за мен, че има срещи със своите хора от АМАН и че иска да вземе оръжия и други неща за нас двамата. Предлагаше да се срещнем за късен обяд в „Ла петит тур“, малък, тих ресторант, който той харесваше, на „Рю дьо ла тур“, до Трокадеро. Ако това беше проблем за мен, можех да оставя съобщение на гишето, тъй като той щеше да се обади в късния предиобед. В противен случай — продължаваше спретнатият му почерк — ще чака в 14:30. Добре ми звучеше, защото и аз имах работа.

---

[1] Кафе с мляко (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ню Джърси, произнесено на местното наречие. — Б.пр. ↑

[3] Франзелки и малки хлебчета. — Б.пр. ↑

[4] Чернокож комедиант. — Б.пр. ↑

[5] С калвадос (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Интересно е, че през 1986 г. покойният бивш директор на френското разузнаване Александър дю Маренш нарече на всеослушание DST Direction de la Sécurité du Territoire (Отдел за сигурност на територията — б.пр.). Тази словесна промяна, ако е вярна, разширяваше мисията и оприличаваше отдела на британската служба MI-5 или на старото съветско КГБ. Дали лапсусът на Маренш беше репетиран или не? Никога няма да узнаем, защото отиде в гроба, без да обясни. ↑

ГЛАВА

13

Навън беше хладно — една от онези смразяващи костите влажни сутрини, с които Париж е известен през есента. Но Париж дори когато е студен и мокър, е по-добър от Москва или почти всяко друго място. Може и да не ми пука за парижани, но градът винаги е чудесен. Промуших се през забързаното движение по булевард „Малешерб“, стрелнах се през площад „Свети Августин“ и се отправих на запад, нагоре по улица „Осман“, към *Arc de Triomphe*^[1]. За всеки случай се хвърлих в метрото при „Миромеснил“, возих се една спирка, слязох в последния момент и изчаках, докато влакът излезе от станцията. Доколкото виждах, никой не ме следеше. Нямаше вероятност да съм мишена на този етап. Но както много пъти съм казвал, никога не е излишно да се внимава.

Особено тук, в Париж. От всички западни съюзници французите са най-нащрек, мнителни и втречени в американските операции на тяхна почва. Сега те ще ви кажат възмутено, че всички чуждестранни операции — *l'Amérique inclusif*^[2] — представляват долно нарушение на суверенитета на великата Френска Република и лъо търпели ги те не биха.

Може би. Но според мен отговорът е по-прост: старомодна галска параноя за *les États-Unis*, както наричат Съединените щати.

Вероятно всичко това сте го чували вече — французите твърдят — гръмогласно, — че тяхната култура е най-изтънчена, храната и виното им — най-добри, най-богат език, най-пълни с въображение изкуство и литература; разбира се, повечето французи биха потвърдили, в писмен вид, че всичко най-хубаво е френско.

Но позволете да ви кажа една тайна: дълбоко в жабарските си души французите знаят, че са по-нискостоящи от Съединените щати. Независимо от Реноар, Моне или Тулуз Лотрек; Расин, Молиер, Волтер или Албер Камю; трюфелите или „Шато тротано“, те си остават една третокласна сила. И независимо от „Фокс нетуърк“^[3], „Мақдоналдс“ и второкласно вино в кутии, *ние сме суперсила*. Още доказателства?

Окей — ние не сме станали нация от франкофони. Кога за последен път сте пили бира „Кроненбург“ с *foie gras*^[4] в „Подковата“ (или както се казва местната ви кръчма)? А през изминалите две десетилетия французите напълно се американизираха — от лъо Биг Мак до лъо дънките „Ливайс“, диетичната кола и *bierre*^[5] „Будвайзер“ — възприеха нашата култура и начин на живот, жертвайки своите.

Така че според мен това е просто един голям шибан праз. Но за *les Françaises* това си е дълбоко... оскърбително. В крайна сметка ли? Французите страдат от дълбоко вкоренен комплекс за малоценност, който често ги прави параноични и неприятелски настроени към американците. Били ли сте в ресторант в Париж, в който отказват абсолютно да говорят английски език? Или в банка на „Шанз Елизе“, докато касиерът със скръстени ръце се преструва, че пътническите чекове на „Американ експрес“ не са валидни в неговата страна? Подобно поведение е симптоматично за френския комплекс за малоценност.

Освен това въпреки галската им гордост и хубавите военни униформи французите знаят много добре тъжната си история като воини през двадесети век. Били са се зле през войната между 1914 и 1918 г. По време на Втората световна война са си сътрудничели с германците. Тяхното правителство — режимът от Виши, оглавен от маршал Петен — е било страхливо и се е гушкало с нацистите. През петдесетте загубиха колониите си след поредица унижителни войни и партизански действия.

Резултат? Поради чувството си за малоценност французите са решили да докажат своето величие и своята французност на световната сцена често пъти с катастрофални последствия.

- Те го „доказаха“, използвайки своите специални сили да потопят кораба „Рейнбоу Уориър“ на Грийнпийс в пристанището в Оклънд, Нова Зеландия (и освен това ги заловиха на място, което ги остави много лошо засрамени).

- Опитват да го „докажат“ с непрекъснати изпитания на ядрени оръжия — тактика, която удари по тях и ги направи предмет на упрек от целия свят.

- И се опитаха да го „докажат“, като заловиха преди години квартет служители на ЦРУ, работещи под неофициално прикритие —

занимаващи се с промишлен шпионаж, за да докажат на *les États-Unis*, че лъо жабарите още си ги бива. (Всъщност този инцидент доказва само, че ЦРУ е също толкова зле в някои области, колкото французите, една от които е промишления шпионаж... Особено когато агент от женски пол се влюбва в целта си и си признава кой е и какво прави. Човек почва да се замисля за прехвалената програма за обучение на оперативните офицери от ЦРУ, нали?)

Néanmoins, което е независимо на тукашния език, от всичко казано горе, американците, особено военните, пътуващите служебно и чужденците, са обект на следене във Франция. Всички френски агенции за сигурност и разузнаването, страдащи от параноя за всякакви привидни или въображаеми нарушения на *la sécurité de la République*^[6], ги следят.

А параноята, приятели, е заразна. Даже и да ми бяха казали, че не ме бройкат, не го вярвам. Трябваше да се убедя. Така че след като станцията се опразни, изприпках по стълбите, претичах по улицата и с бърза маршова стъпка завих зад ъгъла. Зад мен беше чисто.

Скочих в метрото на спирка „Йена“, пътувах две спирки до „Рю дьо ла Помп“, слязох, минах през район със стара парижка архитектура, в която сега се помещаваха няколко посолства, накрая се спрях на „Рю дьо ла Франквил“, пред американската мисия в Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, която, както вече казах, е известна повече като ОИСР.

Не ми трябваше много, за да разбера, че щетата е нанесена с реактивна граната. Очевидно не са можели да се приближат до сградата заради стоманената антитерористична барикада на улицата. Но са можели да спрат на отсрещния край на улицата и да изстрелят гранатата от колата право в кабинетите на първия етаж, където офицерите от Разузнавателното управление на МО се занимаваха с делата на руската мафия. Нито един от прозорците на сградата нямаше дебела телена мрежа, която пази от нападения с такива гранати. В края на краищата тук е веселият Пари, градът на светлината.

След десетина минути знаех достатъчно. Взех метрото за три спирки обратно до „Алма Марсо“, завих на север и се върнах край китайското посолство до „Л’Етоал“. Три преки преди Триумфалната арка широката улица беше преградена с бариери, зад които стояха

войници с автомати и пълно бойно снаряжение. Зад тях виждах екипите от специалисти, които ровеха из чакъла пред входа на френско-израелския културен център — една от целите, пострадали преди два дни и половина.

Човек може да научи много, ако разгледа мястото на експлозията — стига да знае какво да търси. Аз например разбрах, че зарядът е бил насочен. Знаех това, защото макар и фасадата да беше разбита навън — изглеждаше така, сякаш експлозията я е събрала, вдигнала във въздуха и изсипала на земята, — по улицата пред сградата имаше много малко щети. Не се виждаше огромна зееща дупка в земята, както при колите-бомби. А съдейки от липсата на аварийни фургони, очевидно нямаше повреди по електрическата инсталация, водопроводите и канализацията под деветте ленти на авеню „Марсо“.

Моята бърза преценка: някой е влязъл, поставил е формован заряд на приземния етаж и го задействал от разстояние. Дали израелският обект е бил целта на същата сонда, както ОИСР? Обзалагам се със себе си на сто франка, че когато питам Ави, той ще ми отговори положително.

От барикадата свих на север към „Шанз Елизе“, след това на запад, тръгнах по „Рю Марбьор“ и в тръс свих наляво, поех нагоре по „Рю Клемент-Маро“ край едно приятно изглеждащо бистро на име „При Андре“ и пресякох авеню „Джордж V“, за да изляза на широката улица, наречена на името на цар Петър Първи Сръбски.

Там отскочих наляво, направих финт надясно и се озовах на улица с гъсто паркирани коли на две от лентите, с още две ленти, заети от движещи се автомобили, от другата страна на която имаше три съседни сиви каменни сгради от края на века, всяка с по шест етажа и комплект пищни барелефи между всеки етаж, с балкони от ковано желязо и прозорци, високи два метра и половина. На петия етаж на сградата точно пред мен най-широкият балкон беше украсен от редица малки, красиво подкастри дървета. По-надолу саксии с цветя добавяха цвят към сивия камък и черното ковано желязо. Във фасадата до вратата се намираше голяма правоъгълна табелка от полиран месинг, на която бяха гравирани думите ЛАНТОС & СИЕ, DEUXIÈME ÉTAGE^[7].

Самият вход също изглеждаше впечатляващо: разкошна двойка стари орехови порти, като в дясната имаше вградена вратичка за един

човек в същия стил, характерен за толкова много сгради с дворове из Европа (помните ли, че блокът на Андрей Юдин имаше подобен вход?). Причината ли? Същата както в Москва: двойните врати са за коли; единичната — за пешеходци. А до единичната врата се намираше електронна клавиатура, за да могат посетителите да въвеждат код и автоматично контролираната ключалка да им отваря.

Нещата не бяха такива преди. Почти всеки жилищен блок в Париж имаше портиер — обикновено свадлива, безчувствена жена на средна възраст, — който поздравяваше посетителите, приемаше пощата и пакетите, чистеше общите зони в сградата и знаеше всяка тайна на всеки обитател. За своята работа портиерите получаваха малка издръжка и апартамент без наем на приземния етаж. Но в наше време портиерите са застрашен вид. Вместо тях има модерни, ефикасни и безлични ключалки. Никой не получава съобщения, не взема пощата и пакетите ви и не следи вашите работи. И Бог да ви е на помощ, ако вие или ваши гости забравите шифъра за ключалката — защото няма домофони и няма кой да ви пусне.

Минах покрай сградата, за да разузная набързо целта. За мен това е напълно естествено действие. В края на краищата аз виждам нещата различно от вас. Вие виждате постройка — архитектура, детайли, изработка. Аз също — но ги оценявам в малко по-различна светлина. Остойносттавам ги по потенциална разрушаемост. Вие виждате прозорци и балкони. Аз виждам изходи и входи за тайни операции. Вие виждате красива антична врата от орех. Аз се интересувам колко е дебела и колко метра лентов заряд ще ми трябват, за да разбия същата врата за милисекунда.

Та като зяпах по сградата, в която се помещаваше главният офис на Вернер Лантос, аз не се любувах на каменните фризове и ръчно кованото желязо. Правех си бележки наум за четирите малки телевизионни камери от последен модел, окачени непосредствено под балкона на втория етаж. Необходими ми бяха няколко крачки — достатъчно, за да погледна иззад един камион, паркиран неправилно пред сградата, — да преценя, че визуалното им поле покриваше цялата дължина на сградата, както и тротоара пред нея. След още шест крачки установих, че камерите са на шарнири, с които можеха да се движат вертикално и хоризонтално, и че навярно имаха широкоъгълни вариообективи.

Една табелка в червено и бяло до вратата съобщаваше, че охраната на „Лантос и Ко“ е предоставена от компания на име SECOR. Това беше и добра, но и лоша новина. Лошата — за Лантос работеха професионалисти. Това прави нещата трудни (но със сигурност не невъзможни) за тихостъпните шпиони от ЦРУ, Мосад или руското разузнаване, опитвали се да влизат вътре и да поставят различни подслушвателни устройства. Битката е постоянна. Всяка седмица, или всеки ден, прочистваш мястото, а опозицията се опитва да вкара микрофони в задника ти.

Добрата новина се състоеше във факта, че за Лантос работеха професионалисти. Вижте, полицаите под наем не получават много, а това не ги стимулира към усърдно изпълнение на задълженията. Затова, макар и камерите да са последна мода, охранителите, които следят изображенията им, са от нисък клас. Такова съчетание прави много по-лек живота на вмъквачи и надзъртачи като мен.

Продължих да се разхождам. Вляво от входа имаше малка книжарница. Вдясно — магазин-бар, чиято тента носеше надписа „*Le Petit Marché du Vin*“ — малката винарна. Непосредствено вдясно се намираха водосточните тръби — по тях човек можеше да се изкачи, за да влезе през прозорците най-дясно на борд на всеки етаж. Книжарницата също имаше тента с метални елементи, по която можеше да се качи човек. Но камерите лесно биха хванали всеки, който опитва вертикално навлизане.

Продължих небрежно до пресечката, завих, извадих малък бележник и химикал и си записах разни неща. След това хартията и перото се върнаха в джоба ми и аз тръгнах обратно по пътя, от който бях дошъл. Този път добре огледах улицата пред сградата. Почти точно срещу целта ми в средата на улицата имаше три квадратни капака за шахти, каквито французите обичат толкова много. Пресякох и ги огледах, като минавах край тях. Единият покриваше канализационна шахта. Под другите два имаше тръби за ток и вода. Напълно възможно беше да успея да проникна в сградата през някоя от тях.

Промъкнах се между неправилно спрелия камион и гъсто паркираните коли и тръгнах пред входа на сградата, като се движех решително, за да не привличам вниманието на подвижните камери, и насочих вниманието си върху клавишите от дясната страна на вратата.

Това беше стара система „Сименс“ с десет бутона и — *мамка му* — спрях една стъпка преди да падна в някаква шибана дупка на тротоара.

Французите май не вярват в червените знаменца и мигащите светлини. Пред краката ми се намираше една проста стоманена преграда, висока двадесетина сантиметра, очертаваща контурите на асансьорна шахта. Погледнах. Три метра под мен двама мъже се бореха с голямо дървено буре в тъмното мазе. Отстъпих крачка назад и погледнах през прозореца с пердето. В малкото кафе подреждаха обед. Изведнъж един глас зад гърба ми ме извика по име:

— Полковник Марчинко...

Обърнах се и видях Вернер Лантос, който излизаше от задната врата на черен ситроен „Ксантия“, спрял пред неправилно паркирания камион за вино. Лантос разбута бодигардовете, които се опитваха да го скрият в изпитаното и доказано каре, стъпи на тротоара и тръгна към мен.

На лицето си имаше съвсем уставна усмивка на лайноядец. В лявата си ръка носеше клетъчен телефон „Нокия“. Дясната ръка стоеше протегната с длан, готова за ръкостискане.

— Е, полковник, не очаквах да ви видя толкова скоро, особено в Париж.

Честно казано, аз също не бях очаквал да го видя, макар да не го казах.

— „*Le Petit Marché du Vin*“ — хубаво малко ресторантче — каза той, като тънкият му аристократичен нос мръдна едва доловимо в посока към запердения прозорец на винарната. — Просто, но добре балансирано меню. Сервират чудесен стек по татарски и страхотна порция *andouillette*^[8]. Дори бутилират сами вината си. Докарват ги от Бургундия в бъчви.

— Може би ще ги пробвам някой ден. — Мисълта ми препускаше. От всички хора, които не исках да срещам сега, Вернер Лантос беше първият. Но ето, стоеше тук, аз също, и нищо не можеше да се направи, освен да използвам ситуацията в своя полза.

Вижте, един от уроците, които научих до грубите ципести крака на моя тюленски кръстник Рой Боъм, беше, че за война със специални методи несполуката е неприемливо състояние.

— Когато се опитат да те скапят, като изсипят върху теб половин дузина мишени едновременно — ръмжеше той, — единственият ти

въпрос трябва да е „коя да прострелям най-напред?“

Лантос се приближи до мен и разтърси ръката ми нагоре-надолу. Имаше твърд захват, но мека, почти мазна длан, сякаш преди малко я е натъркал с крем за овлажняване. Висок беше колкото мен, а от начина, по който му стоеше костюмът, се виждаше, че се поддържа в добра физическа форма. Изглеждаше от онези хора, които всеки ден играят тенис или скуош. Вълнистата му бяла коса беше зализана отстрани на главата му. Белите вежди изпъкваха върху добре загорялата кожа на издълженото му набръчкано лице. Погледна ме с леко скептично трепване на жестоките си сиви очи.

— Значи храната ви води в Париж тези дни — започна риторично той.

Играеше си с мен. Или, най-малкото, се опитваше.

Но не ми се играеше тази игра. Затова не я подхванах.

— Всъщност тук съм за лова — отговорих.

Вернер Лантос стоеше с лице към мен, а квартетът от бодигардове се разпръсна и ни затвори в защитен параметър.

— Ловът? Ловът? — повтори на себе си той любопитно, като галеше брадичката си с антената на клетъчния телефон. — Сезонът не е ли закрит?

— Не и за моя дивеч.

Схвана думите ми.

— О, *ловът* — каза накрая. Изражението му остана непроменено. — Е, надявам се тук да ви е по-лесно, отколкото в Москва. Казаха ми, че сте оставили известна бъркотия след себе си.

Млъкна, сякаш изчакваше да реагирам. Е, като не реагирах, продължи:

— Знаете ли, щеше ми се да бяхте дошли първо при мен...

Виж, това беше интересно.

— При вас?

— Можех да изгладя пътя ви. В Москва не е трудно да се получат резултати — ако знаеш как да водиш бизнеса.

— Тук става дума за разследване на убийство от мафията, мосю Лантос, а не за купуване на камион матрьошки.

Той пхна ръка под моята така, както старомодните европейски джентълмени на определена възраст обичат, хвана лакътя ми и ме поведе нагоре по тротоара.

— Полковник — нарече ме той на малко име, — в Москва разликата между двете не винаги е голяма.

Няма нищо по-добро от това да си съвсем открит, когато няма какво да губиш. Затова спрях, обърнах се и посочих дървените двойни врати на сградата с „Лантос и Ко“.

— Защо не се качим във вашия офис и да обсъдим приликите?

Спря достатъчно дълго, за да ми отправи един истински страшен поглед.

— О, не мисля, че трябва.

След това стисна лакътя ми още и отново тръгна, като опитваше да ме буца нагоре по улицата. Позволих му да го прави, при което устата му се изви в усмивка като на влечуго, от която се виждаха идеалните му бели зъби, вероятно изкуствени.

— Вижте, полковник, предпочитам да обсъждам делови въпроси на открито. Много по-малко вероятно е да те... чуят.

Bien sûr — добре. И още по-малко вероятно е този космат тюлен да огледа охранителната система в офиса, както и други факти от жизненоважно значение.

Никакви делови въпроси не обсъждахме на първите две преки. Всъщност говорихме много малко. Той обясняваше разни неща за района, за качеството на вината „Божоле“ във винения бар и — сега говоря сериозно — се опитваше да ме пребърка. Е, то не беше голямо пребъркване, по-скоро потупване и опипване. Насочи ме между две паркирани коли към една пешеходна пътека, като през това време постави дланта си на кръста ми, сякаш да ме предпази да не се препъна, след което я раздвижи нагоре-надолу, наляво-надясно, за да провери дали не носех пистолет — или може би кабел от микрофон. Извих се и се освободих от захвата му, бутнах ръката му с лакът и го погледнах така, че да го предупредя да не опитва отново.

Пресякохме две широки улици, след това свихме по „Рю Босано“, като през цялото време около нас се движеше квартетът бодигардове на Лантос, а отзад ни следваше бляскавият ситроен-комби с повече антени, отколкото имаше по колата на директора на ЦРУ.

На „Шанз Елизе“ завихме надясно и пресякохме улицата, като спряхме пред широкия навес в червени и златисти цветове на „Фуке“.

— Тук — каза Лантос, като посочи вратата с антената на мобифона си сякаш е магическа пръчка.

Трябваше да се досетя. „Фуке“ е едно от най-известните — и най-скъпи — кафенета във Франция.

Той сви край преграда от бели саксии и се промъкна покрай група клиенти в редици от крехки на вид плетени столове, които пиеха своите *cafe creme*, ядяха тестени кифли или кроасанчета с масло и конфитюр и зяпаха пазаруващите туристи по широкия тротоар, както и задръстената с коли „Шанз Елизе“. Малките кръгли маси на „Фуке“ имаха мраморни плотове, а покривките бяха колосани и изгладени.

Вътре облеченият с фрак метр д' и сервитьорът с бялото сако го видяха да приближава и се забързаха към нас с дълбоки поклони, сякаш приближаваха към свещения труп на проклетия египетски фараон. След подходящо дълго гъзолизане Лантос позволи да го поведат към група от пет незаети маси с прекрасен изглед към улицата чак до Триумфалната арка. Три от тях се намираха в съседство със затъмнените стъкла на кафенето. Другите две бяха в редицата по-близо до тротоара. Лантос седна зад средната маса от трите, с гръб към прозореца и постави мобифона до себе си.

— Благодаря ви — каза, докато гледаше как охранителите му се разделят и заемат по един стол на всяка от останалите четири маси. — За мен обичайното — заяви Лантос на сервитьора. След това се обърна с въпросително изражение. — Вие, полковник?

Не ме интересува какво ще ми сервират.

— Същото.

Оберкелнерът се поклони още веднъж и изчезна, отдалечавайки се с лице към нас като някаква шибана гейша. Пръстите на Лантос с изискан маникюр барабаняха серия тихи акорди по хладния мрамор на масата.

Време беше да се заема с деловата работа:

— Казахте, че има сходство между разследването на убийство и купуване на камион сувенири — казах. — Бих искал да знам какви са.

— Не тълкувате правилно думите ми — отговори Лантос. — Казах ви, че в Москва начинът, по който вършиш работата си, е често пъти толкова важен, колкото самата работа.

Замълча, когато две чашки кафе, две лъжици, две салфетки и купичка със завити в хартия захарни кубчета бяха поставени пред нас. Незабавно бодигардът от дясната ни страна вдигна купичката и я махна от масата.

— Веднъж един конкурент беше платил огромен подкуп, за да постави специално изработено кубче захар в купата — обясни Лантос. — В него имало микрофон. Загубих много добър договор. Оттогава — той протегна ръка и охранителят пусна две захарчета в меката му длан — смених ресторантите, които посещавам, и не търпя захарници на масата си. Човек трябва да се учи от грешките си, нали така, полковник?

Направи пауза, за да ми даде време да отговоря. Като не отговорих, продължи:

— Сега, да се върнем към вашата ситуация в Москва — ако, както казах, бяхте дошли първо при мен, може би щяхме да успеем да решим проблема ви, без да създаваме такова вълнение, каквото се получи от посещението ви.

— Да решите проблема ми?

— Да затворим книгата за смъртта на контраадмирал Махон.

— Това, мосю Лантос, е моя работа. Не ваша, нито на никой друг.

— Мисля, че не е така — отговори. — Вижте, имам една теория — и това е само теория, полковник, а не факт, — според която смъртта на адмирал Махон не беше толкова проста, колкото я изкара московската полиция.

— Навярно ще ми поясните мисълта си.

Сивите му очи потъмняха за миг.

— Моята теория е, че нещата не винаги са това, което изглеждат.

Това, приятели, Г. Гордън Лиди^[9] нарича Гранада Ламбда, а ние, простоговорещите тюлени, описваме като Говежди Лайна. Обикновено нещата са точно такива, каквито изглеждат. Черното е черно. Бялото е бяло. Две и две е четири. И убийството е убийство — точно което и казах на мосю Вернер Лантос.

— Вие или сте наивник, полковник, или играете ролята на такъв.

Изобщо не мислех да помагам на този задник.

— Мислете каквото си искате.

Той приведе глава към мен и заговори тихо:

— Трябва ли да ви го изговарям буква по буква, полковник? Е, добре. В действие са сили далеч по-големи и важни от убийството на американски адмирал — или смъртта на един, двама, дори десет московски гангстери. Става дума за дългосрочни стратегически връзки между свръхсилни нации. Говоря за глобално равновесие на силите.

— Нации ли? Остана само една суперсила, мосю, и това е САЩ. Точно както и трябва да бъде.

— Може би са твърде много хората, които мислят така — каза Лантос. — Това показва известна липса на изтънченост. Но има и хора — и то много повече, отколкото може би си представяте, — които смятат, че съществуването само на една суперсила оставя света дебалансиран и в голяма опасност.

Опасност? Тоя не беше в ред.

— Грешат.

— Това — отговори той — може да е вашият възглед. Но вие не сте непременно прав. Има и други, във вашето правителство и в Москва, както и другаде, които са убедени, че единственият начин да се постигне истинска дългосрочна глобална хармония е да се създаде — или възроди — друга нация, равна по сила на Съединените щати.

— В нашето правителство ли?

Ето това беше изненада. Винаги съм смятал, че вече половин век хората в нашето правителство протриват задниците си до кръв от работа за изкореняване на фашизма, събаряне на комунизма и насърчаване към демокрация в целия свят. Затова и бях във Военноморските сили. Затова и служа на своята родина — за да лансирам тези стойности.

— Не искам да кажа, че някой защитава връщането към студената война — поде Лантос с присвити очи. — Това би било гибелно за всички. Но много, а това включва и висши служители във вашия Бял дом, вашия Държавен департамент и вашия разузнавателен апарат, разбират, че без друга суперсила, върху която да концентрират вниманието си, американската политика става двусмислена, неясна и накъсана.

Е, приятели, колкото и да не ми е приятно да призная, старият Вернер имаше право. Нашата външна политика наистина беше станала двусмислена, неясна и накъсана. Но не по причината, която той аргументираше — че ни липсва друга суперсила. Причината е там, че настоящата администрация няма поглед върху външните работи. А този вакуум във водачеството е опасен.

Лантос замълча, когато неговият главен сервитьор се приплъзна до масата и разположи две чинии с пържени яйца, хрупкав бекон, нарязан на ивици, и буркан с малиново сладко. Внимателно подреди

чиниите пред него, така че яйцата се намираха точно в 09:00, а беконът — в 15:00, хлябът — в средата на чинията, а точно в центъра ѝ — малко накълцан магданоз.

Вената от дясната страна на врата на Лантос започна да пулсира — точно както в Москва. Врътна глава с диво отворени очи, рязко, точно както правят птиците, и улови погледа на сервитьора. Изражението му предизвика унизителен ужас по лицето на човека. Грабна чиниите и започна да моли мосю Лантос за прошка, след което се оттегли.

— Не ям зелено — обясни той. — Нито пък търпя зелено в чинията си.

Вената спря да пулсира. Отпи глътка от силното, сладко кафе.

— Погледнете как Америка се мъчи — навсякъде, от Европа до Адриатика, Близкия изток, Азия и тихоокеанския район, има размирици. Старите съюзници от НАТО са скептични, нетърпеливи, а дори и пълни с опасения за начина, по който САЩ ще се разправи с тях. При апогея на студената война такива съмнения нямаше. Всяка нация знаеше къде се вписва в стратегическата схема на нещата.

— Е, какво предлагате?

Лантос поклати глава.

— Не предлагам нищо — отговори. — Не е моя работа да го правя. Аз съм бизнесмен, имал привилегията да помага по малко на онези, които искат свят на симбиоза, симетрия, хармония, равновесие между Изтока и Запада. И с гордост мога да кажа, че не съм сам.

Млъкна. След това отново се обади:

— Вие, полковник, също можете да помогнете в това усилие.

Кучият му син се опитваше да ме вербува.

— Искате да кажете, от мястото си във Военноморските сили?

— Това би било възможно — ако решите, че по-висшите цели, които ви описах, си струват борбата.

Започнах да играя с него.

— Това би могло да е опасно — работата отвътре си има своите рискове.

— Разбира се, така е. А, разбира се, има и хора, които биха ви нарекли изменник — или дори по-лоши неща. — Ухили се, за да ми покаже зъбите си. — Но, полковник, някои от хората, за които работите, са ви наричали с далеч по-лоши имена.

Имаше право. Не казах нищо.

— И все пак — продължи той — ще бъдете добре обезщетен, ако изберете този път. Много добре възнаграден. Не, разбира се, по време на службата си в армията. — Отново показва зъбите си. — Това би било незаконно.

Почака да реагирам, но след като не го сторих, продължи:

— Но после ще установите, че ви предстои много комфортен живот — след пенсионирането си ще имате голяма сума, като няма да се налага да я вписвате в годишните данъчни формуляри.

Нещо ме накара да запитам:

— Както вашето споразумение с Барт Вайът ли?

Вернер Лантос премълча. Но лицето и пулсиращата вена ми казаха всичко необходимо.

Продължих:

— И ако аз, въ, откажа да работя отвътре?

— За вас би могло да се намери място в „Лантос и Компания“, ако решите да се пенсионирането рано, след което да дойдете при нас на пълно работно време.

О, биваше го. Не поиска да извърша предателство. О, не, той щеше да остави това решение на мен. Също, както го е оставил на Барт Вайът. И Барт, какъвто си е продажен и алчен дебелогъз въздухар, се беше нахвърлил към парите. В черното тефтерче, което нося в главата си, се появи точка до името на Барт. Щях да се разправа с тоя кучи син, преди всичко това да свърши.

Междувременно, приятели, настъпи време да пръсна психарския мехур на Вернер. Първо, не ми трябва никакви шибани пари. Тези книги печелят много добре, благодаря.

Второ — и това е важната част, защото е свързана с патриотизма — патриотизмът е нещо, за което вече не говорим много. А трябва, защото той е страхотно качество. Така че, слушайте. Аз положих клетва, когато постъпих във Военноморските сили. Вдигнах ръка и се заклек да защитавам и браня тази страна.

За мен клетвата е свещена. Свещена, защото е написана (и още се пише) с кръвта на всички онези, загинали за защита на скъпоценната ни свобода.

- Написана е с кръвта на приятеля на Рой Боъм, Дубиел, отвлечен от ръцете му от акула тринадесет часа след като техният ескадрен миноносец, „Дънкан“ бил потопен по време на битката за Нос Надежда през 1942 г. Дори и днес Рой чува писъка на приятеля си, когато акулата го е отмъкнала; дори и днес изпитва болката от загубата.

- Написана е с кръвта на повече от тридесет и осем хиляди американски военни мъже и жени (включително четиридесет и девет тюлени и подводни диверсанти-разрушители), загинали във Виетнам.

- Написана е с кръвта на осем американски военни, чиито обгорени трупове бяха осквернени от ирански военнлюбци след объркалия се опит за спасяване на заложниците при операцията „Пустиня едно“.

- Написана е с кръвта на онези смели тюлени от „ТЮЛЕН-група 6“, които се удавиха по време на инвазията в Гренада.

- Написана е с кръвта на онези американци, убити по време на операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“.

- Написана е с кръвта на жилавите бойци от групите „Делта“ и армейските рейнджъри, които дадоха живота си в Сомалия, за да може мичман Майкъл Дюрант да живее.

Нямаше никакъв шибан начин да предам воините, дали живота си, за да защитават и бранят Съединените щати. Нито с дума, нито с дело — нито дори с мисъл. Наречете го дълбоко чувство за дълг. Наречете го старомоден патриотизъм. Наречете го както си желаете — това е мотивиращ фактор в живота ми.

Така че, когато отговорих на Вернер, бях много прям. И това означава много прям — дори и като за мен:

— Да помогна — какво точно имаш предвид, куродъх педал, да помогна, като предам страната си? Като търгувам със системи с двойно предназначение? Като продавам ядрени технологии на обявени извън закона правителства?

Вената във врата му отново започна да пулсира.

— Вие наистина виждате всичко в черно и бяло, нали? — отговори. — Полковник, в продължение на дълги години Съединените щати и старият Съветски съюз воюваха един срещу друг. Те не го

правеха, като изстрелват ракети срещу столиците си, а използваха страни-заместители. Марионетки, които суперсилите поддържаха.

Почваше да ми писва от този спор.

— Какво искаш да кажеш?

Той млъкна. Главният келнер приближи предпазливо с две новинии с храна *sans* зелена гарнитура. Лантос изчака, докато всичко това бе поставено на масата пред нас. Взе ножа и вилицата си, прониза жълтъка на едно яйце, резна парченце бекон, натопи го в течността и вдигна вилицата към устните си.

— Искам да кажа — обясни, след като предъвка и преглътна, — че най-прогресивните мислители в Москва и Вашингтон желаят да възстановят голяма част от това състояние. Виждате, чрез съживяването на тези равновесни отношения ще съживим и фокуса, и посоката, които движеха външната политика на Изтока и Запада почти половин век. Това ще бъде един нов свят, в който всеки ще преоткрие истинската цел — стабилна, дългосрочна коалиция, от която всички ще са облагодетелствани.

Отчупи парченце от ронливия си хляб, топна го в жълтъка и го изяде.

— Суперсилите ще извлекат полза от повишената стабилност на балансираните им взаимоотношения. Марионетните държави — тези стари заместители — ще извлекат полза от обновения прилив на военни и от търговската помощ. Това е ситуация, която вие, американците, наричате „двойно печеливша“.

Приятели, Шекспир е имал един израз за подобно тъпогъзо мислене, каквото Лантос лансираше пред мен. Наричал го е „дървена философия“. Аз го наричам абсошибанолютна лудост.

— Светът се е променил — казах. — Няма начин да върнеш нещата така, както бяха.

— Не бъдете толкова сигурен — отвърна Лантос. — Аз говоря за развития, одобрени от най-високи нива във вашето правителство. Най-високи.

— Като например?

Исках да зная имената на пишкосмукачите, които правят такива неща. Не че щеше да ми каже, но трябваше да задам този въпрос.

Той поклати глава с престорен свян.

— Полковник, знаете, че не мога да ви разкрия подобно нещо. Но мога да ви уверя, че съм се срещал с много високопоставен представител на вашето правителство. Това не е пробен балон. Това е политика.

Такова нещо, приятели, е невъзможно. Не мога да гарантирам за Москва, но във Вашингтон всеки един елемент на американската политика се подлага на критика, разследване и проучване от две от трите правителствени власти. Администрацията може да прави политиката, но тази политика се заплаща с парите, определени от законодателната власт. Помните ли всичко това от часовете по обществени науки? Наричат го „чекове и баланси“. Това и казах на Вернер Лантос.

Той остави ножа и започна да барабани с пръсти по масата.

— Технически, имате право — отговори, като пръстите му изиграваха мелодията, която сигурно се въртеше в главата му. — Но има и друга власт в правителството, въпреки че много малко искат да я признаят. Тя се състои от професионалната инфраструктура.

Взе ножа и възобнови закуската.

— Политиците идват и си отиват. Но системата, полковник, остава на място. Вие мислите за тях като за безлики бюрократи — те работят в Държавния департамент, в ЦРУ, в Белия дом, в Министерството на отбраната и на други места във вашето правителство. Но точно те изпълняват политическите решения, които могат да имат задълбочено въздействие върху нещата. И смятам, че някои от тях са избрали този път, защото е в техен интерес, а според тях — и на страната.

— Говориш за доста голяма конспирация — казах. — Това е. Точка.

— Както казах, полковник, склонен сте да гледате на нещата в много абсолютни измерения. Но от моята гледна точка...

Време беше за онзи вид прости, разказни, едносрични изречения, предпочитани от старшините в обучението по подводна диверсия и от жабести мустанги като Рой Боъм и мен.

— Твоята гледна точка е шибана — прекъснах го. — Твоята теория — както я наричаш — е, че приятелят ми Пол е убит, защото някои хора имат откачената идея, че светът е по-добре с две суперсили, а не с една.

Лантос кимна.

— Опростявате нещата, полковник, но да, това е моята теория. Сега, позволете да добавя, че убийството на вашия приятел контраадмирал Махон е много наскърбяващ факт. Но и той като вас успя да се намеси в ситуация, която не разбираше. Очевидно обаче той нямаше същото ниво на оперативен опит, както вас. Този недостиг, смятам, се оказа фатален.

— Пол беше воин — обадих се. — Воините умират. Но и семейството му беше избито. Моят първи кръщелник беше убит.

Лантос кимна.

— Това е голяма трагедия — каза той със загрижена гримаса по лицето си на влечуго. — Но тази ситуация е компенсирана, нали?

Не разбирах накъде бие и му казах.

— Просто е — обясни той. — Със смъртта на оня *вор в законе*, Андрей Юдин, книгата най-после се затвори.

Значи Лантос беше наредил да убият Андрей, за да ме омилостиви — вероятно да ме накара да се откажа от случая. Е, грешеше. Сложих си бойната маска.

— Грешещ. Книгата изобщо не е затворена.

— *Какво?* — Пребледня. От напълно безизразното му лице разбрах, че кучият син е шокиран.

Сега, след като го бях започнал, дойде време да разбудя този задник по тюленски:

— Смъртта на Андрей Юдин не приключи случая — казах. — О, Андрей Юдин може да е убил Пол и семейството му — да е убил кръщелника ми. Но той — хората му — само са дръпнали спусъка. Той е изпълнявал заповеди. — Фиксирах Лантос с най-войнствената си свирепа гримаса. — Моята книга ще се затвори само когато си проправя път чак до върха на шибаната командна верига.

— Но... но... — Вената на врата му започна да пулсира на високи обороти.

Хрумна ми, че може би щях да причиня сърдечен удар на копелето.

— Слушай бе, куродъх педал — започнах. — Хич не ми е през ръждавия хуй за твоята шибана гледна точка или за шибаните ти теории. Но нека ги приема — само заради спора. Окей. Това означава,

че шибаният ти светоглед доведе до убийството на моя приятел и семейството му. Това значи, че ти си виновен.

— Но моята теория... — изломоти Лантос.

Аз наврях гадния си славянски нос право в лицето му:

— Да го начукам на теорията ти. И двамата знаем, че е пълна с лайна. Говори колкото искаш за хармония и равновесие. Но двамата с теб знаем, че не говориш за хармония или равновесие. Това е шибана димна завеса. Ти говориш за пари — много пари.

Понечи да протестира. Проклетата вена започна отново да пулсира. Срязях го:

— Както каза, ти си бизнесмен. Значи за теб всичко е бизнес — *заподло*. Същото казах и на Андрей в Москва, помниш ли? Всичко е *заподло*.

Имах работа. Време беше да кажа „сайонара“ на този гнойномъдест, негоден за нищо шибаняк с увехнала пишка.

— Ще се видим в ада, Вернер — където ще те пратя.

Съществуват няколко личностни особености, които трябва да ви обясня във връзка с Вернер Лантос. Повечето задници като него не понасят две неща. (Това не е съвсем вярно — не могат да понасят много повече от две. Но тези са значителни и могат да се използват, за да ги провокирате.)

Първо, хората като Вернер не понасят словесни нападки. И второ, не понасят да ги петнят. Помните ли онези торти и мазни неща, хвърляни към помпозни тузари в цилиндри от старите филми на Лаурел и Харди? Е, там се показваше нещо важно от социологична гледна точка: оня, който носи колосани ризи, гледа сериозно на външния вид. Аз пък харесвам малко бой с торти и храни от време на време. Но човек като Вернер Лантос по-скоро би позволил да го убият, отколкото да го изцапат.

Следователно станах, сякаш за да си тръгна, вдигнах чинията си с яйца и я изсипах право върху ризата на Вернер за четиристотин долара, вратовръзка за двеста долара и направения по поръчка костюм, който струваше повече, отколкото някои хора изкарват за два месеца. Бодигардът най-близо до нас се опита да се намеси. Късно — съборих го с удар с лакът отстрани на главата. Втори охранител се доближи, с ръка, бъркаща в сакото.

Пристъпих, за да посрещна атаката, стиснах въпросната ръка, дръпнах я към себе си, след това хванах китката му, рязко я свих напред и я счупих. Не обърнах внимание на писъка му, пъхнах ръка в сакото му, извадих един синкав „Валтер“ 32-ри калибър от подраменния му кобур и го насочих към Вернер Лантос, за да спра допълнителни действия от страна на тъпите му охранители.

В очите му се четеше мисълта за убийство. Стана, като яйцата от закуската ми покапаха приятно по предницата на шития по поръчка костюм, и започна да крещи неразбираеми неща по мен.

Аз отстъпих, като продължавах да държа пистолета срещу него. Бодигардовете му стояха в замръзнали пози. Една маса ме удари в бедрото. Преобърнах я, внимателно прекрачих една правоъгълна бяла саксия и излязох назад на тротоара.

С периферното си зрение долових движение отляво. Шофьорът на ситроена на Лантос идваше към мен. Приведох се и рязко се извих, като го ударих с пистолета по бузата, и го съборих на колене и ръце. Далеч надолу по „Шанз Елизе“ забелязах мигащи светлини на полицейска кола, която се опитва да си пробие път през автомобилите. Обърнах глава на сто и осемдесет градуса и видях втори черно-бял седан, тръгнал в посока към мен с включена сирена и мигаща лампа.

Как, по дяволите, бяха извикали *les flics*^[10] толкова бързо? Не знаех, пък и не ме интересувахе — полицаите представляваха неприятност, от която нямах нужда. Тръгнах през булеварда, като се привеждах и втурвах като някакъв шибан ръгбист, а колите около мен тръгваха и спираха. Като тичах, извадих пълнителя на пистолета и го оставих да падне на земята. След като стигнах отсрещната страна на широкия булевард, скрих пистолета в голямата си длан, дръпнах затвора, за да извадя и патрона в цевта (той също падна на земята), след това извадих предната част на скобата на спусъка, и я извих настрана, с което освободих предпазителя.

Като се отдалечавах от звука на сирени, разглобих незабелязано пистолета на съставните му части, като внимателно избърсвах всяка една от тях с кърпичката си, за да изтрия отпечатъците. Затворът отиде в едно кошче на ъгъла на рю „Вашингтон“. Пружината влезе в една пощенска кутия пред пощата край Търговската палата до рю „Балзак“. Рамата излетя през борда и отплава в уличната канализация на авеню „Фридланд“.

Продължих да вървя на север, после на запад, като проверявах дали някой не ме следи, докато стигнах парка „Монсо“. Там се строполих върху една пейка, затаих дъх и внимателно се ослушах за преследвачи. След пет минути разбрах, че съм чист.

- [1] Триумфалната арка (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Включително американските (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] Телевизионна мрежа в САЩ, предаваща изключително комедийни сериали. — Б.пр. ↑
- [4] Гъши пастет (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] Бира (фр.). — Б.пр. ↑
- [6] Сигурността на републиката. — Б.пр. ↑
- [7] Втори етаж (фр.). — Б.пр. ↑
- [8] Наденички (фр.). — Б.пр. ↑
- [9] Съветник в Комисията по преизбирането на президента Никсън, замесен в аферата Уотъргейт. — Б.пр. ↑
- [10] Ченгетата (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

14

От предобедната среща осъзнах, че е време за някакви средства за самоотбрана. Да, знам, че вероятно Ави ще ми осигури оръжие. Но присъствието на мистър Мърфи ме е научило никога да не приемам нищо за гарантирано — и освен това мразя да ходя с празни ръце. Обикалях по страничните улици около „Авеню де Терн“, докато намерих малка железария, влязох вътре и се огледах. След няколко минути намерих петнадесетсантиметрова отвертка със здрава, ръчно издялана дървена дръжка и с добре изработено немско стъбло от неръждаема стомана. След това видях къде *patron*-ът държеше шмиргелите. Възможно най-тихо изострих върха върху един средно едър камък, докато стана като длето.

Заплатих двадесет и седем франка и петдесет цента, отказах предложената торбичка, пъхнах отвертката вътре в сакото и излязох. На улицата извърших някои дискретни корекции. Отвертката, плъзната надолу в левия крачол на панталона ми и захваната от колана ми, прилягаше добре и не се виждаше.

Въоръжен и опасен, проверих адреса, който си бях записал на късче хартия в *Cercle*, и се отправих към ресторанта.

Ави закъсна за обяд почти половин час. Чаках, доволен, че мога да гриза половинката багета в панера, да изпия една хубава, изстудена в мазето кана вино чак до последната осмина литър (и тъкмо поръчвах втора), когато най-после той се появи с виновно изражение, измачкан и потен. Лицето му изглеждаше тревожно. Напълних чашата му с остатъка от виното си. Той отказа с махване на ръка, помоли *patron*-а за половинлитрова бутилка минерална вода и я пресуши жадно още щом я поставиха на масата.

Изчаках, докато се насити, след това го попитах на френски:

— *Problèmes*, Ави?

Той се приведе напред и прошепна заговорнически:

— Май че ме следяха. Пред посолството. Трябваша ми почти два часа да се освободя от тях, но мисля, че успях. От половин час не съм

виждал нищо подозрително. — Поклати глава с отвращение. — Човек би си помислил, че трябва да съм по-умен и да не се доближавам и на половин километър до там.

— Но ти наистина си по-умен.

— Да, ама моят местен шеф, изглежда, не е. Настоя да се срещнем в кабинета му. „Заповядвам ви да присъствате и дрън-дрън. Няма по-сигурно място, дрън-дрън“ — казва. Е, мамка му, може според него там да е най-сигурно, но пък и няма място, което толкова лесно да се наблюдава.

Ави имаше право. Израелското посолство в Париж — бил съм там и знам — е разположено на рю „Рабле“, една тясна уличка до „Шанз Елизе“. Натруфената мърлявосива шестетажна сграда е напълно изолирана — дори отсрещните блокове с офиси са опразнени. Самата улица има барикади от двете страни и по нея патрулират взводове от полицаи с автомати и бойни униформи. Оръжията им винаги са заредени и готови за стрелба. Показалците им винаги са близо до спусъка — готови за действие. Всяка кола, която минава през барикадата, за да паркира на тясната ивица пред посолството, се претърсва. Но не отгоре-отгоре. Вдигат се капаците на багажниците и двигателите. Отдолу се вкарват огледала. Седалките се вадят. Сериозно гледат на тези работи.

Охраната също е ефективна. На рю „Рабле“ не е имало нито един инцидент повече от десет години. Над дванадесет танга са били забелязвани и залавяни, преди да могат да действат. Два пъти някой е успявал да пхне експлозивни под колата на дипломат — но са ги откривали навреме и двойката потенциално опасни инциденти са били предотвратявани.

Но цялата тази изолираност означава, че работата на френското разузнаване е улеснена, ако става дума за идентифициране на израелски разузнавачи и други интересни чешити, които от време на време се появяват в посолството. Камери върху опразнените сгради сканират всеки посетител и служител. Наоколо се разполагат екипи от наблюдатели, готови за действие. И това са приятелски настроените страни. Противниците на Израел са също така добре запознати, както французите, с тактическата ситуация около посолството. И затова тук се събират и всички потенциални враждебно настроени лица.

Но не вярвайте на това само защото аз го казвам. Следващия път, когато сте в Париж, се разходете малко и вижте сами. Следвайте маршрут, започващ от бляскавото кафене на ъгъла, където се събират авеню „Франклин Д. Рузвелт“ и рю „Жан Мермоз“ в кръглия мост на „Шанз Елизе“.

Разходете се безгрижно нагоре по рю „Жан Мермоз“ до рю „Фобур — сен Оноре“. Внимателно погледнете клиентите в триото ресторантчета пред входа към рю „Рабле“. След това продължете, като спрете на пресечката с „Фобур“, за да погледнете назад. После завийте надясно, идете до следващата пряка, отново завийте надясно по авеню „Матиньон“, подминете контролния пункт и продължете по „Шанз Елизе“. Седнете в кафенето, изпийте едно-две кафета, а после повторете всичко отначало. Ще ги видите, ако се вгледате достатъчно — подредени са като лястовици на жица. Дву-, три- и четиричленни екипи. Френски контраразузнавателни екипи в анонимни коли. Алжирци с мотоциклети (по-добре за натовареното движение в Париж). Руски дюстабанлии. Ще видите египтяни, либийци, сирийци и иракчани, а и по някой британски или американски екип, да оглеждат опозицията. Направо като някаква шибана конвенция на шпионите.

Направих знак за още хляб и вино.

— И какво имаше да ти каже задникът?

— Нищо, което вече не знам — и това ме тревожи още повече. Той просто искаше да дойда, за да ми покаже, че съм на негова територия и той е шефът, и че без негово разрешение не става нищо.

Май мосадският шеф в Париж е ходил в същото оперативно училище, както големия лош дебелогъз въздухар от Москва, Барт Вайът. Което ме плашеше, предвид предобедната ми среща с Вернер Лантос и вероятността Барт дебелогъзият въздухар да работи за опозицията.

Представих на Ави пълен ситуационен доклад за действията си преди обета, като подробно описах неочакваната среща с Лантос.

Смя се, когато му разказах как похарчих закуската си върху гърдите му. След това лицето му доби сериозна гримаса:

— Той е опасен.

— Аз също.

— Но ти си и принципен.

— Само когато си имам работа с принципни хора. Повярвай ми, Ави, ще го очистиш тоя задник.

— Той има големи протекции.

— Повече, отколкото си мислиш. — Разказах му за връзката на Лантос с ЦРУ.

Ави реагира с дълго, тихо изсвирване.

— Напълно логично — каза той. — И какво искаш да правиш?

— Искам да обядвам и да изпия още една бутилка вино — отговорих. — В края на краищата не успях да закуся.

Ави се усмихна, може би за първи път през този ден.

— *Ti Z'dayeen* — изпсува ме на иврит. — Първо ще ядем. После ще планираме.

Така че ядохме и крояхме планове — и аз спечелих сто франка от себе си. Израелският културен център на авеню „Марсо“ наистина се оказа нервният център на тайните действия на АМАН в Париж. По-конкретно, там се помещаваше и кабинетът на тричленната работна група от АМАН, която се занимаваше с руската мафия (и тримата бяха жертви на експлозията). И ще познаете ли какво още? През изминалите три месеца е имало опити за проникване.

Ето ви сега късче тактическа информация: ако можете да изолирате модела на действие срещу вас, можете да предприемете стъпки, за да го пресрещнете и осуетите.

Хайде да направим точно това. Първо, нека разгледаме настоящия списък с жертви и да видим ще можем ли да прозрем модела. Първо Пол Махон, семейството му и шофьорката от Военновъздушните сили. След това — Андрей Юдин и няколко зле възпитани негови бикове. После, двама майори от американската армия, двама израелски капитани и един подполковник станаха жертви на насилие. Имаше и други жертви — французи в ОИСР, както и израелци в Културния център. Но те представляваха онова, което ние във военния бизнес наричаме случайни паралелни щети.

Какво е общото между истинските мишени? Първото беше елементарно: всичките имаха връзки с руснаците и руската мафия. А какво още ни казваше този модел? Той ни казваше, че всички жертви извън мафията са разследвали като част от задачите си връзки с мафията, и с нарастващите руски разузнавателни и военни действия.

Толкова с модела. Другата част на уравнението е посрещането на следващия ход на лошите — предприемането на противоположни.

Е, и за това имам теория. Тя е, че не трябва да седите и да чакате нещо да стане. Вие трябва да поемете инициативата — вие трябва да насилвате събитията. Разбира се, както воинът самурай Коджиро Окинага от шестнадесети век е учил последователите си (случайно сред тях бил и един тринадесетгодишен амбициозен младеж на име Миямото Мусаши): „Воинът предизвиква противниците си да действат, преди да са готови, защото така почти винаги ще ги превъзхожда.“

Знаех, че часовникът тиктака. Списъкът с нещата от апартамента на Андрей, преведен с любезното съдействие на Кен Рос, показваше, че руснаците са успели да изпратят в Близкия изток пълен комплект оборудване за обогатяване на ядрени материали. Товарителницата на „Ер Франс“ от дачата на Андрей — тази за резервоарите с горещ фреон — ни казваше, че обектът за преработване е на практика завършен. И знаех, че няма да трябва дълго време, за да произведе достатъчно количество висококачествен плутоний за малко, но смъртоносно оръжие — нещо, което да може да се събере в пакет с размерите на куфарче. Кое да бъде дадено на самоубиец, за да го взриви в Тел Авив.

Питате ме защо руснаците биха рискували избухването на пълномащабна война в Близкия изток.

Отговорът е, че това ще им осигури повече възможности да се наложат отново в района — и на практика да осигурят своето възраждане като суперсила.

Гледате ме, сякаш съм откачен. Добре, попови лъжички, ще ви обясня всичко дума по дума.

- Факт: две от най-твърдолинейните, склонни към конфронтация страни в Близкия изток — Сирия и Ирак — са марионетки на бившия Съветски съюз. В Ирак Съветите бяха предоставили оръжия, резервни части и пари. В Сирия обаче бяха изградили сложна военноразузнавателна мрежа — една цяла съветска инфраструктура за К³Р^[1], — скрита в сирийската военна система. Вие и аз знаем това, защото двамата с Ави бяхме огледали всичко по време на първата ни съвместна мисия през осемдесетте.

Така че беше време да видя онова, което Вернер Лантос не искаше да виждам в офиса му. Време беше и да се свържа с Кен Рос по телефона. Имах нужда от техническа подкрепа. По-точно, исках да разбера дали един от нашите нови спътници FORTE^[2] може да се препрограмира да прелети над Сирия през следващите двадесет и четири часа.

Не сте чували за FORTE? Пузвукете обиснъ вас, мастър... Тези спътници бяха разработени при администрацията на Буш. Разрешителната им способност позволява да виждат петнадесетсантиметрови предмети от орбитата си на височина 250 км. Но главната им особеност е мощният сензор за ядрени вещества, който позволява да се открива всичко от химическите остатъци, изпускани при преработването на плутоний до топлинния сигнал от ядрена ракета в положение на готовност. FORTE работи при облаци и лошо време и проникващата му способност е до пет метра. Това значи, че ако някоя ядрена ракета е заровена дори и на четири метра и половина под земята, пак ще я открие.

Проблемът е, че имаме само две такива птици. Затова ги използват пестеливо и винаги трябват на някого. Е, аз не би трябвало да знам къде летят. Но все още имам приятели по ниските места, така че, между нас да си остане, едната птица беше изпратена над Украйна, за да провери Чернобил, а другата — някъде в ОЗ — оперативна зона — в Китай. Трябваше ми Кени Рос да премести едната от тях без силно вълнение.

Взех копие от списъка от апартамента на Андрей и го хлъзнах през масата към Ави.

Израелецът алчно раздвижи очи по страниците.

Когато вдигна поглед, разбрах, че точно като мен смяташе нещата за сериозни.

— Виктор Гринков не само е много силен, но смятам, че става и много богат — каза Ави, като сгъна листата и ги пхна в джоба си.

— За какви пари говорим, Ави?

— Ами по моя преценка — която е далеч по-консервативна от тази на шефовете ми — Гринков е събрал към двадесет до тридесет милиона само през последните дванадесет месеца — а той не е на върха на пирамидата. Както и да е, парите отиват при Лантос. Той ги

разпределя по номерирани сметки в Швейцария, Кайманските острови — където успее.

— Ами старият ти приятел Ахуд Голан?

Ави почервения от гняв.

— Той не ми е приятел, по дяволите!

Но този, който имаше право на кипнали лайна, бях аз.

— Трябваше да ми кажеш за него, Ави.

— Прав си — въздъхна. — Трябваше да ти кажа. Но е сложно. Ахуд още работи за Мосад. Никой не ми е казвал това, но колкото пъти спомена името му, ми казват да не го закачам — имало текущи операции, които можело да бъдат компрометирани и прочие, и прочие. Обичайните бръщолевичи на Мосад, и затова си мисля, че Ахуд е още на работа. Присъствието му е лоша новина. А трябваше да са го изхвърлили преди години. Но знаеш как е — и там има задници.

— Като Лантос.

— Като Лантос. И доколкото знам, Ахуд е информирал Гелилот за цялото оборудване с двойно предназначение.

Гелилот така Мосад наричаше съкратено щаба си, който, ако си спомняте, се намира върху един стръмен хълм над кръстопътя Гелилот на шосето между Тел Авив и Хайфа.

— Това не означава, че е на страната на ангелите.

Лицето на Ави помръкна.

— Не си спомням някога да е бил на страната на ангелите — каза той. — Ахуд е на страната на Ахуд.

Честно казано, все едно ми беше дали Ахуд има връзка с Мосад. Вече знаехме, че Вернер Лантос се е закачил към Християните в действие. В такъв случай защо правоприлагател номер едно на Лантос да не сключи сделка със стария си работодател Мосад?

Всъщност съвременните престъпници често използват номера да се свързват с разузнавателни или правораздаващи ведомства. Сключват някаква сделка — може би обещават да топят партньорите си, с които перат пари. Или обещават вътрешна информация от картела в Кали^[3]. Или може би информация за контрабандния износ на стоки с двойно предназначение за страни в нашия списък на ДСТ — това е държави, спонсориращи тероризъм. Както и да е, пишат се доброволци. След това, когато ги хванат да пренасят контрабандно наркотици или да перат пари, или да трепят цивилни, те протестираат — шумно и често

пъти в медиите, — че просто вършат нечестивите си дела под ръководството на ЦРУ, Мосад, ФБР, Разузнавателното управление на МО или всяка друга организация, оказала се достатъчно тъпа да ги наеме.

Цялата тази идея е толкова безчестна, че ми се повдига. Пресуших последната чаша вино.

— Хайде — казах на Ави. — Трябва да се обадя по телефона — да видя дали не можем да си осигурим малко помощ отвън. След това бъди така любезен да ми позволиш да ти предложа разходка срещу един цент из „Лантос и Компания“. Да видим какво може да се намери.

---

[1] Командване, Контрол, Комуникации и Разузнаване. — Б.пр. ↑

[2] От *Fast On-board Recording of Tansient Experiments* — Бързо записване на преходни експерименти. — Б.пр. ↑

[3] Колумбийският картел за наркотрафик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

15

Очевидно беше, когато излязохме от ресторанта, че екскурзията до офиса на Вернер Лантос трябваше да почака. Часовникът показваше 17:45. Тъмно — но не достатъчно, за да могат да се скрият. Две двойки пушачи седяха в тъмен седан на отсрещната страна на улицата. Те бяха хората, които трябваше да видим — не съвсем лесно откриваеми, но все пак там. Онези, които не трябваше да видим, се намираха в две или три, или може би дори четири допълнителни коли и на Бог знае колко много оризови ракети — онези ниски японски мотоциклети, любими на куриерите за лавиране през парижките задръствания.

Колата на пушачите се намираше на ъгъла срещу входната врата на „Ла петит Тур“.

Тези Ави ли следяха, или мен? Ави бе казал, че се е отърсил от преследвачите си. Аз не бях видял никой да следи мен. Но нямаше време за размисли над този въпрос. Побутнах Ави с лакът:

— Разделяме се. Ще се видим в *Cercle*, когато можем.

Не си направи труд да отговори — просто се отклони наляво и тръгна по „Рю Гаварни“ срещу трафика и се загуби в тъмното. Задните врати на седана се отвориха и двама побойници излязоха от затъмнената вътрешност с лекотата и синхрона на група, работила заедно доста време. (Добра работа, приятели. Винаги гасете вътрешните светлини в колата, преди да отваряте вратите, ако следите някого. Спомнете си онзи Иван в БМВ-то в Москва. Е, той не беше професионалист — за разлика от тези.) Захвърлиха цигарите на мократа улица и потеглиха след Ави, привели рамене под палтата си срещу студения парижки вятър. Всичко приличаше на сцена от френски шпионски филм от петдесетте години.

Французи ли бяха? Израелци? Араби? Ивановци? Всъщност нямаше значение кои са — важно беше само едно — да се освободим от тях. Кое то ще рече, че или трябваше да им се загубя, или да загубя тях. Безразлично ми беше точно кое от тези неща щеше да стане.

Свих надясно и тръгнах в студения вятър надолу по лекия наклон към площад „Коста Рика“. Пред мен спря един лъскав мерцедес такси. Съвсем навреме — щях да се чупя. Тъкмо посягах към дръжката на вратата, когато една дребна като врабче жена с чантичка от крокодилска кожа, голяма колкото десеткилограмов чук, изтича, изпревари ме, замахна с цилиндричната чантичка и ме удари в гърдите достатъчно силно, за да изохкам, избута ме, седна, затръшна и заключи вратата и започна да бърбори на шофьора на скорострелен френски.

Той се обърна към мен, сви рамене в класическия франкофонски жест на безпомощност с обърнати нагоре длани и замина. Огледах се на 360 градуса. Нямаше други таксита, а едно трио враждебни типове вървяха надолу по улицата зад мен. Следваше ги нисък, тъмен ситроен „Ксантия“ — същото проклето комби с четири врати, тъмни стъкла и многобройни антени, дето ни съпровождаше с Вернер Лантос до ресторанта за закуска — едва пълзеше.

Можех да ги оправя още тук, но нямаше смисъл. Не сега — не, когато съм на обществено място и без тактически преимущества. Трябваше да вървя — и то бързо. Пресякох оживения площад „Коста Рика“ и свърнах надолу към площад „Чарлз Дикенс“. Големите улици отстъпиха място на тесни, тъмни странични улички.

Тази ситуация несъмнено съществуваше с любезното съдействие на мосю Мърфи. Защо? Защото в подобни ситуации е по-добре човек да стои на открито. Колкото повече са свидетелите, толкова по-малко вероятно е опозицията да действа безнаказано. Пресякох горната част на площада с устремна походка наляво към изтъняващия автомобилен поток, към сигурността на малко, слабо осветено кафене в далечния край. Един кръгъл знак с буквата „М“ и стрелка, поставен на стълб от уличното осветление, подсказваше, че мога да сляза към спирка „Паси“ на метрото. Бил съм там, правил съм го — нямаше смисъл точно сега да се затварям под земята.

Вместо това продължих край кафенето. Погледнах вътре. Половин дузина редовни посетители седяха на бара и пиеха. Барманът бършеше чаши. Сигурно ще помислите, че ми се искаше да вляза, да намеря маса в ъгъла, да седна с гръб към стената и да ги накарам да влязат след мен. Но знам, че така не печелех абсолютно нищо.

Вие — да, точно вие там, читателят, който вее ръка като шибано знаме във вятър. Вие какво? Искате да знаете защо не печелех, ако

вляза в това кафене и накарам лошите да влязат след мен. Елементарен въпрос. Това е стар урок от специалните полицейски екипи, който научих от Дан Къситър, ветеран от службата на шерифа в Лос Анджелис със стаж двадесет и четири години. Преследват заподозряно лице. Той изтичва в някоя къща — или в някоя стая в някоя къща — и затръшва вратата пред лицето ви.

Тръгвате ли след него? Не, казва мъжът Дан. Защо? Защото е възможно гореупоменатият зле настроен злодей да има подкрепления в тази къща или стая, а вие не искате да се превърнете в статистическа информация за полицията. Затова правилата се изменят: преследването в момента се е превърнало в криене зад барикада и вие изчаквате кучия син да излезе. Времето е на ваша страна.

Е, същото важеше и тук. Те могат да седят цяла нощ, ако трябва. Могат да повикат подкрепления. Да блокират целия шибан квартал. Рано или късно щеше да се наложи да изляза от това кафене — през предната или задната врата. И толкова. Времето щеше да е на страната на преследвачите ми, а не на моята.

Освен, разбира се, ако не обърна нещата в своя полза. Но за тази цел ми трябваше кола — а в момента нямах такава на разположение. Проверих какво става зад мен. Триото беше станало квартет — две двойки, обхождащи противоположни краища на площада. Имаха и втора кола — втори ситроен, но този път седан. Двата автомобила стояха в началото на площада и чакаха да видят какво щях да направя, преди да заобиколят от едната или другата страна. Умно. Биваше си ги.

Навярно бяха решили, че е настъпил най-подходящият момент за тях и най-лошият за мен. Харесва ми, когато враговете ми са прекалено самоуверени — точно тогава отвърщам на удара. Така че според мен моментът беше подходящ за големи надежди. Но най-напред трябваше да поизравня шансовете.

Затова отидох надолу, до средата на площада, като забелязах, че единият екип ме следи по паралелен курс, а другият се движеше така, че да пресече пътя ми за бягство. Добре — това означаваше, че се намираха там, където ги исках.

Ти, нежни читателю, питаш какво става, мамка му. Е, ще обясня оптимистичния си възглед. В момента между мен и първата двойка противникови тихи подметки имаше малък парк в центъра на площада „Чарлз Дикенс“. Приличаше на онези малки паркове в Лондон (и

сигурно е бил замислен като такъв, като се има предвид името). В центъра стоеше статуя — несъмнено на Дикенс. И всичко това беше заобиколено от двуметрова островърха ограда от ковано желязо — каквато би подхождала на шибания Бъкингамски дворец. Имаше четири врати — по една от всяка страна на площада. Бяха затворени и ако се съди по катинарите и веригите по тях — надеждно заключени.

Значи лошите, които се наслаждаваха на факта, че аз няма да мога да прекося парка, за да избягам, също нямаше да могат да го прекосят — освен ако не са бегачи с препятствия. А дори и да имаха златни олимпийски медали, нямаше да е възможно да прескочат двуметрова ограда от ковано желязо с дългите си и в момента изключително подгизнали палта. Така че докато Екип Първи се намираше във физическа близост до мен по права линия, не беше в състояние да ми навреди точно сега.

Това означаваше също, че между втория екип, който се криеше в сенките на „Рю дез’О“, и евентуалната подкрепа имаше двеста метра. Разстояние, преодолимо за двадесет, двадесет и пет секунди тичане, ако се съди по всичко и по външния вид на Екип Първи. Това време ми стигаше.

Свърнах обратно към Екип Втори. Когато преминах през сянката между две улични лампи, бръкнах в самото си. Дясната ми ръка извади отвертката от пояса.

Огледах площада. Освен нас — петимата играчи — на улицата нямаше никой. Добре. Време за действие. Пресякох тясната улица в посока към целите си. Тялото ми преминаваше от нормално в агресивно състояние; отвертката беше здраво стисната в дясната ми длан в изменен захват от тип „нинджа“ — металната част прилягаше към китката ми. Лявата ми ръка беше свита в юмрук и направих бойна гримаса.

Какво? Казвате, че нещо се съмнявате, когато говоря за бойна гримаса? Още мъжкарски психобръщолевици от стария Свиреп, казвате.

Слушайте и се учете, попови лъжички. Бойната гримаса е важен елемент от битката. В морската пехота карат всеки мъхнатоглав смрадлив новобранец да си разработи такава. Ние, тюлените, също го правим. Бойната гримаса е най-лошият кошмар на враговете ви. Това е гримасата, с която работите отблизо, в личен план, с ножове, щикове и

други разнообразни инструменти на войната. Това е гримасата на ръкопашния бой, която кара врага да разбере дълбоко в душата си, че ще го убие, преди той да убие вас. Това е гримасата на омерзението, на самата мерзост.

Приближавахме се един към друг като кораби преди сблъсък — между нас нямаше и двадесет метра разстояние, десет, пет. Огледаха лицето ми и си взеха бележка като професионалисти, каквито бяха. Същото направих и аз. Видях присвитите им, тъмни очи и безизразни лица, сбръчкани в гримаси от вятъра, както и гъстите рунтави мустаци, предпочитани от средиземноморските хора от Барселона до Кайро и от Палермо до Тунис. Тези двамата обаче не бяха испанци, италианци или араби. Не. Те имаха изцъклени, безчувствени, безразлични лица, характерни за повечето Корсикански Уродливи Ръбове и затова ги нарекох КУР едно и КУР две. КУР едно беше слаб и висок с леко прошарен мустак. КУР две беше по-дребен и мургав от КУР едно. Също и по-грозен.

Докато се приближавах, точно до празния тъмен ъгъл, където улица „Чарлз Дикенс“ се задънва при улица „Дез Фо“, опозицията се раздели. Три прозореца на антикварен магазин, всеки със собствена метална решетка, даваха малко светлина. КУР едно спря, сякаш за да огледа един диван в стил Луи XV с позлатена рамка и копринена дамаска на райета. КУР две, застанал пет метра по-напред, се концентрира върху няколко свещника, окачени над раздвижени дървени мебели и акцентирани с ярки метални орнаменти.

Виждаше се колко напрегнати са, когато наближих КУР едно. Той се отмести и направи жест с глава, сякаш, за да видя по-лесно стоките на витрината.

— *Bon soir, m'sieur*^[1] — изръмжа. Изхлъзна се край десния ми фланг (и негов ляв), като постоянно се стараше да не отдалечава рамо от пазещата го здрава метална решетка на антикварния магазин.

Направих се, че гледам, но всъщност се вирах в отражението му във витрината, докато той тихо и плавно се промъкна зад мен и се оказах между него и прозореца. Сега светлината беше в негова полза. Но с периферното си зрение пак виждах движенията му.

А такива имаше: долових нещо тъмно в облечената в ръкавица длан на КУР едно. Кожена палка с оловни топчета или може би от онези, разтягащите се. Ръката му тръгна — рязък, отработен мощен

замах, който би ме ударил по главата отзад. КУР две сега се движеше ляво на борд от мен, на две врати разстояние, като бъркаше в джоба си, приближавайки достатъчно близо за удар.

В горния край на площада ситроенът започна да лази. Виждах габаритите му по улицата, успоредна на тази, на която се намирах аз. Щеше да се върне с обратен завой и да ме вземе. Разработили го бяха като за отвличане. Удряш и бягаш. Не искаха смъртта ми — искаха мен. Сигурно за да ме вържат и да ми задават въпроси, може би с помощта на горящи цигари, островърхи клещи и дванадесетволтов акумулатор.

Това изнерви ли ме? Честно казано — малко. Но ако в подобна ситуация не сте наострен, ако сърцето ви не помпи и ако порите ви не са като антени, които долавят всичко наоколо, значи нещо не ви е наред. Освен това очакването на кръв и черва, особено тези на враговете, кара адреналина ми да се лее. Позволете да ви кажа нещо за себе си: напрежението ме прави изключително опасен.

Добре, къде бях? О, да — описвах как опозицията започваше атаката си.

Е, аз също нападнах. Заех се с най-непосредствената опасност. Извърнах се леко вдясно, завъртях отвертката така, че острието ѝ да сочи навън, и с бойна гримаса и адски побеснял, я забих докрай в китката на КУР едно.

От болката, изписана по грозната му муцуна, разбрах, че май го е заболяло. Но аз не бях свършил. Извих дръжката на отвертката на деветдесет градуса северно, с което поставих ръката му в най-неестествено положение. Изпука като дайре — изскочи раменната му става или стана нещо по-лошо. КУР едно започна да пици неразбираеми псувни, ругатни и други възхитителни и унищожителни цинизми на неразбираем език и се спусна на колене в агония, като дръпна и мен и отвертката ми заедно със себе си.

Това не беше хубаво от негова страна. В края на краищата тази отвертка ми трябваше, а КУР едно — е, ръката на КУР едно — най-недисциплинирано не ми я връщаше. Надвесих се над него, три пъти го праснах с коляно в лицето, като в същото време дърпах рязко отвертката, но тя, да я вземат дяволите, стоеше така здраво забита, както шибания меч Ескалибур на Крал Артур в средновековната си скала. Май я бях прокарал през костта на китката на КУР едно. Уф!

Както се борех, над мен се извиси някаква сянка и се обърнах точно навреме, за да видя юмрука на КУР две, полетял към главата ми. Държеше нещо — сгъваема палка от метал. Удари я в рязка дъга, за да й даде повече сила. Кофти неща са тези палки. Всъщност щеше ми се точно сега да имам със себе си моята. Изправих се, вдигнах ръце в отбранителен жест, извих се и се плъзнах встрани от силния му замах. Но недостатъчно бързо. Той беше очаквал движението ми, париращо ме и промени ъгъла на удара си, за да ме цапне от долу на горе. И като вдигнах дясната си ръка, за да защитя лицето си, тежката метална топка в края на пружината влезе в плътен контакт с кокалчето на лакътя ми — и цялата ми ръка се вцепени.

Много кофти кокалче е това. И изобщо не ми стана весело.

Междувременно едно нещо стана както трябва: инерцията на КУР две го засили край мен. Възползвах се от тежестта му и въпреки вцепенената си дясна ръка, го тласнах грубо в посоката, в която вече се движеше. Моето тегло засили движението му и след една-две крачки той се прасна в стената между двата антикварни прозореца. Осъществи контакт със стената първо с юмрука си, а после с лицето.

Двойно прас, двойно ох. Палката падна на льо тротоара — така ги наричат в ла Франция. Втурнах се, за да я вдигна, но ръката ми все още беше толкова вцепенена, че не можех да свия дланта си около нея. Вдигнах поглед точно навреме — отдръпваше се от стената, за да си вземе оръжието. Ако аз не можех да имам палката, той също нямаше да я получи. Ритнах я настрани, към канавката, под една кола, където и двамата нямаше да я стигнем, след това се изтърколих встрани от него, което ми позволи да стана на крака, да разтъркам болния си лакът и да ритна КУР едно в главата, за да съм сигурен, че ще кротува на мястото си. Тръгнах по посока на часовниковата стрелка, за да притисна КУР две до стената, където нямаше да му остане много място за маневриране. Той изплю кръв към мен, сякаш за да ме отпъди, а после изръмжа, наведе глава като овен и се втурна. Вцепенен или не, праснах го по дебелия врат. Но той успя да ме прегърне през гърдите, да стисне ръцете ми и да ме изтласка назад, сякаш съм кукла за борба, и да ме прасне в една кола. Чух силния протестен вик на гърба си. Е, приятели, обичам звука на чупещи се гръбначни прешлени, но само когато са на някой друг.

Време беше да разкарам този кучи син. Взех инициативата в ръце — освободих се от захвата му, изпрасках го два пъти, за да наруша равновесието му, а след това го стиснах за двойните ревери на палтото, за да не се измъкне, и му ударих една глава с всичка сила — и за малко не се докарах до припадък.

Ох, мамка му, ох, еба ти, ох, дявол да ме вземе. Той трябваше сега да е проснат в несвяст на плочките, а аз виждах звездичките. По дяволите — страхотна грешка. Не бях преценил относителните ни позиции, или пък той се беше мръднал, без да го отчете, или мистър Мърфи беше вкарал гадната си глава между нас, без да го усетя — както и да е, в крайна сметка подобни схватки не стават във вакуум и е трудно да направите всичко както трябва, когато противникът ви не стои неподвижен както в курсовете по бойни изкуства. Затова, вместо да зашеметя кучия син, аз го бях ударил по темето с веждата си, което навреди много повече на мен, отколкото на него.

Докато се олюлявах, той ме удари в корема. Това не помогна — коремът ми, приятели, е опнат като дъска и твърд като камък, — прегърна ме здраво и ми нашепна нещо сладко в ухото, докато се опитваше да го отхапе. Какво нещо ли? *Koos eteq* — това ми каза. Ако знаех какво ми казва и на какъв език, щях да му отговоря със същото. Но нямах представа какво е то, освен че едва ли се превежда като „Ти си красив и умен и ухото ти е приятно на вкус“, затова му казах на прост английски да върви на майната си, и се опитах да вдигна ръце достатъчно високо, за да му строша чикиярския врат, само че не можех да го докопам, защото внезапно се оказа, че пред мен има три, донякъде неясни, КУР две — или поне така ми се струваше в състоянието ми на главоудароболие.

От начина, по който ме млатеше, разбирах, че разбира, че съм замаян, докато аз разбирах, че той не е (ето ви едно изречение, приятели, което илюстрира замаяното ми състояние чрез литературните средства конструкция, синтаксис и ирония). Как го разбирах ли? Разбирах го, защото виждах три гадни ръце да бъркат в джоба на палтото, докато други три гадни ръце се опитваха да ме притискат към колата. Имах чувството, че се боря с някоя от онези шесторъки статуи в Тайланд. Спрях да опитвам да го задуша, грабнах средната ръка и стиснах въздух. Опитах тази до нея и я улових точно навреме, за да видя каква изненада ми готвеше в другата.

Майната му на Дики — държеше малка спринцовка, от онези, самоизтласкващи се спринцовки с морфин за бойни условия. Направени са да преминават през униформи, дори и бронезилетки. Какво ли имаше в нея, по дяволите — кетамин, натриев пентотал или друго гадно любовно биле, което би ме накарало да се посера мигновено — не ме интересуваше. Нито ми се искаше да разбера. Капачката на иглата падна и спринцовката се насочи към бедрото ми.

Аз стиснах ръката със спринцовката на пет сантиметра от крака си, преди да проникне през плата на панталона ми. Той изви ръка, разби захвата ми и още веднъж насочи иглата към мен.

Нямаше да му се дам. Ударих го с лакът в лицето. Това го разлюля и го накара да отстъпи, което ми осигури малко работно пространство. Праснах дланта си отстрани на носа му. Трябва да го бях счупил, защото той се олюля и отстъпи, като свободната му ръка неволно пусна ревера ми и се насочи към нараненото място. Но спринцовката продължаваше да е прекалено близо. Искан да кажа, че не трябваше да ме уцели в ръката като лекар при инжекция. Можеше да вкара шибаната игла навсякъде и тя щеше да свърши работа. Крак, ханш, хълбок, рамо — нямаше значение. Не се притесняваше дали ще действа нежно или точно — аз бях просто един шибан игленик, а той — ЧСК — човекът с карфицата.

Но бях му причинил болка — показа го, като спря да ме бута, и започна да отстъпва, за да се пази от мен. Лош ход. Отстъпването е нещо, което не се прави, освен ако не искаш да примамиш врага в засада — а случаят със сигурност не беше такъв. Затова се приближих достатъчно, за да го ударя, но достатъчно далеч, за да не ме стигне с иглата, направих финт надясно, паднах наляво и замагнах с крак към неговите, и ги отлепих от земята. Не беше очаквал това и падна силно — което изхвърли шибаната спринцовка от дланта му.

Добре — защото вече бях използвал осемнадесет или деветнадесет от двадесетте и пет секунди, които си бях дал, за да се разправя с тези две грозни КУР-чета.

Нямаше време. Скочих върху КУР две и натиснах коляно с цялото си тегло върху адамовата му ябълка. Кучият син изгъркори и се отпусна. Готово.

И навреме. Защото един от лошите от Група едно пуфтеше като сивия вълк към мен от горния край на площада. Добрата новина беше,

че изглеждаше с тридесетина кила по-дебел от необходимото, защото не се движеше много бързо. Лошата новина — размахваше нещо, подобно по размер и форма на малокалибрен полуавтоматичен пистолет със заглушител.

Бързо огледах ситуацията, за да видя къде е другият лош от Група едно — и го открих увиснал на оградата от пръти в далечния край на площада. Не — наистина висеше. Закачил си беше глезена между острите върхове на коловете и висеше надолу с глава като акробат, като напразно опитваше да измъкне крака си, без да го счупи.

Да — а идваше и ситроенът. Седанът чакаше в горния край на площада, за да блокира всеки мой опит за бягство, а „Ксантията“ идваше да ме прибере, когато ме обезвредят пешаците. Изчаках комбито да завие около ъгъла на площада и да тръгне към мен. Когато стигнаха на шестдесетина метра, смъкнах шлифера си и с едно движение се метнах през оградата от ковано желязо, като изтласках тялото си като при овчарски скок. Вижте, приятели, след като се научите да се катерите по заледени люлеещи се стълби на борда на кораб, движещ се с двадесет възла в час, неподвижната двуметрова ограда е детска играчка.

Седанът реагира — излезе от кръстовището и започна преследването. Останах в парка, като се местех напред-назад и наляво-надясно на борд. По движението на седана разбирах, че шофьорът не може да ме види ясно. Добре, това ми даваше възможност да се насоча към пустата стоянка за таксите в долния край на площада.

Точно под телефонната будка — всички парижки стоянки за таксите имат телефонни будки — може би на сто метра от мястото, в което в момента ми се свършваха алтернативите, забелязах тясна уличка, за която не знаех. Далеч надолу по нея една реклама с мигащи оранжеви, зелени и бели светлини прокламираше някаква неаполитанска пицария.

Време беше да се огледам. Обърнах се и проверих как са преследвачите ми. Комбито беше спряло пред ранените КУР-ове. Усетил, че е отишъл твърде далеч, шофьорът даде на задна скорост и тръгна, за да пресече пътя ми в долния край.

Веднъж и в моя живот, нежни читателю, мистър Мърфи хвърли гадната си, прогнила личност върху друг. Точно когато ситроенът смени курса, един бял мерцедес излезе от страничната уличка в края на

площада, даде наляво и започна да мига светлини и разярено да натиска клаксона, застанал до задната броня на ситроена.

Вече не можеха да ми пресекат пътя. Но и не се отместиха веднага. Видях как предната пасажерска врата на ситроена се отвори и от нея се появи висока среброкоса фигура с бинокъл за нощно виждане на челото. Макар и от триста метра, разбрах кой е това — Ахуд Голан.

Тези КУР-ове не бяха корсиканци, а шибани израелски М² — което, сецате се, означава Мосадски Мускули. Ави си беше въобразил, че се е отърсил от преследвачите си, поставени от собствения му шеф. Точно той би трябвало да си спомни заповедта на стария свиреп воин — „Не си въобгъзвявай“.

Отправих еднопръст поздрав към Ахуд, прескочих оградата в долния край на площада и затичах към светлините на пицарията, а въоръженият задник с тежко дишане търчеше обратно към седана на двеста метра зад мен.

---

[1] Добър вечер, господине (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

16

Пред безвкусно рекламираното заведение стоеше самотно такси „Пежо“. Зелената лампичка не светеше. Спуснах се през движението, приближих се бежешком и видях шофьора — дебел с бейзболна шапка с надпис „Дисниленд“, обърната с козирката назад — наведен над огромна, димяща лигава пица калцоне.

Почуках на стъклото. Без да ме погледне, ми махна да изчезвам и продължи да дъвче. Отново почуках. Този път погледна достатъчно дълго, за да ми отправи мръснишки поглед като някаква дебелобуза катерица. Мръснишки, докато не забеляза потното ми лице, напрегнатото ми изражение — и триото банкноти от сто франка, които веех с ръка.

Калцонето потъна в забвение — искам да кажа, че погълна колкото можа (като си изгори устата, доколкото разбрах). Метна ми една благодарна усмивка иззад мустака си и натисна копчето за централното заключване, за да се отвори задната врата.

Вместо това аз отворих неговата и с рамо го изместих на другата страна на приличната на пейка седалка върху куп омазани хартии от пица. Подадох му банкнотите, завъртях ключа за запалването, нагласих огледалата, включих светлините и излязох на пътя, като едновременно обясних, че бързам и че предпочитам аз да карам. Той започна да се оплаква. Фиксирах го с невинните си детски сини очи и му изръмжах да З²Б:

— Замръзни, Затвори си човката и Брой шибаните пари.

Предполагам, че приятният ми тон (а да не споменавам свирепата си гримаса) го разубеди от нови възражения.

Искам да ви обясня две неща за преследването с коли, преди да се впуснем в този екшън и преди да стане прекалено напечено, за да мога да говоря. Първо, за разлика от преследванията с коли, които виждате по холивудските филми — в момента се сещам за „Булит“ и „Френската връзка“, а и фарсовете с Джеймс Бонд, — идеята е да не си разбивате колата.

Играта „огъни калника“ от филмите може в реалния живот да се отрази зле на здравето ви, където няма каскадьори, сцената се снима само веднъж, преследвачите наистина искат да ви пръснат задника и имат истински патрони. А останалото — онези кинематографски дивотии като потрошаване на калници и врати в тухлени стени, остъргване на броните в спрели коли или прегради по пътя, или прескачане на автомобилни задръствания като Ивъл Канивъл^[1], както и други разнообразни форми на унищожение, са лошо нещо в реалния свят, защото означават, че ще си загубите транспортатора и лошите ще ви пипнат.

Дотук с реалния свят срещу нереалния. Второто, което ще кажа, може да ви спаси живота в подобни ситуации, така че внимавайте. То е, че при всяко преследване е по-важно да се концентрирате върху онова, което става пред вас, а не зад вас. Хич да не ви е през ръждивата пишка за задниците, които ви преследват. Те или ще останат с вас, или няма. Това си е техен проблем. Е, не казвам, че не трябва изобщо да им обръщате внимание. Разбира се, трябва да проверявате задницата си — и то честичко. Но ако прекарвате цялото си време в гледане в огледалото, времето ви да реагирате на онова, което е пред вас, се намалява значително — и вероятно ще завършите с катастрофа.

Добре — да се връщаме в реалното време. Излязох на платното, завих наляво с бавна, но постоянна скорост нагоре по „Рю ла Нотр“ и се присъединих към натовареното пиково движение от улица „Кенеди“ към голямото кръстовище на „Трокадеро“. Шофьорът седеше кротко на пасажерското място и отново започна да жвака пицата. Долових с око как понечи да каже нещо, но размисли. Бързо погледнах в огледалото и забелязах двойка — не, две двойки — фарове, които диво се люлееха натам-насам. Несъмнено, ситроенът на Ахуд Голан и втора кола. Е, те бяха закъсали толкова, колкото и аз, защото никой не караше бързо.

Изпълзях по „Рю ла Нотр“, завих наляво на върха и се опитах да пресека три ленти на авеню „Обединени нации“. Ако успеях да се провра, щях да опитам да напредна към „Етоал“ по една скоростна улица.

Защо „Етоал“? Защото кръговото движение около Триумфалната арка демонстрира най-лошите аспекти на карането без светофари или знаци за предимство и парижката агресивност, съчетала в себе си лудостта на Кайро, показността на Рим, фатализма на Техеран и

войнствеността на Ню Йорк, и всичко това на едно хаотично, неконтролирано кръстовище. Знаех, че добера ли се до „Етоал“, ще мога да се отърся от всякакви преследвачи.

Но френските шофьори не прощават нищо и нямаше как да пресека трите ленти, за да стигна до необходимото ми кръстовище, без да променя външния вид на таксито. Затова свих рязко надясно на най-бавната лента и продължих да пълзя на изток, а трябваше да се движа на север. Зад мен ситроенът също смени лентата, но сега остана още по-назад. След малко разбрах защо лазим — напред имаше задръстване: две мигащи светлини инструктираха шофьорите да сменят платното поради ремонт на пътя.

Е, приятели, понякога мистър Мърфи помага, но има и моменти, когато пречи. Точно сега се намирах на лентата, която се движеше по-бързо към мястото на задръстването, и трябва да си призная, че не се държах никак учтиво, когато се наложи да премина в лентата за изпреварване. Или, казано по-непресторено — засякох три коли.

След точката на задръстване пътят отново се разширяваше — но сега колите ставаха дори повече, защото прииждаха от страничните улици. Време беше да проверя какво става отзад. Ситроенът тъкмо минаваше край строежа — намираше се на около петнадесет коли зад мен. Достатъчно разстояние, за да почна да се изявявам творчески.

На сто метра пред мен светофарът на кръстовището започна да се сменя. В Париж се познава кога ще се смени светофарът, защото вместо да светне жълтото, както е в Щатите, зеленото започва да мига. Стане ли това, знаете, че ви остават пет секунди да спрете — или да надуете газта. Известен факт е, че парижаните обичат да секат светофарите. Винаги е като на пистата Ле Ман, когато се сменят светлините — и тази вечер не се различаваше.

Така че въпреки мигащата светлина, няхах никакво намерение да спирам. Не и ако мога изкусно да създам непробиваема преграда от *le traffic Française*^[2] между мен и преследвачите си. Свалих стъклото, измъкнах лявата си ръка навън и започнах да махам на колите, като бутях таксито напред. След това завих наляво, включих се в насрещното платно и рязко заобиколих няколко коли между себе си и кръстовището, и ухилен от своята изобретателност, натиснах газта. Дик Разрушителя действа отново — вървете на майната си, лоши типове.

Прекалено много *Hybris*^[3], обичат да повтарят древногръцките философи, поражда *nemesis*^[4]. Това е купешкият начин да кажеш, че не трябва да злорадстваш веднага. Както сега, когато стрелката на оборотомера отиде в червената зона, но не стана нищо. Може и да надувах пет хиляди оборота, но шибаното такси очевидно нямаше мощност дори колкото детска играчка. Съединителят беше издъхнал. Позволете да ви кажа какво ставаше: и двете ми ръце стискаха кормилото; десният ми крак стоеше абсошибанолютно прав — педалът за газта направо проби пода и излезе навън. Погледнах надясно — сякаш се виждах в някакво шибано огледало, защото таксиджията имитираше всяко мое движение, чак до скърцащите зъби и стиснатите до бяло пръсти около въображаемото кормило. Устните му мърдаха. Копелето му с копеле — молеше се. Надявах се молитвите му да бяха към боговете на войната, защото точно сега аз нямах време да се моля. Стрелнах се наляво, а след това надясно и се изсулих бавно през кръстовището с около двадесет и два километра в час — това прави 13,75 мили в час в Америка, приятели.

Мамка му! Отляво на борд се виждаха чифт фарове. Впуснах се в слалом, извих рязко и някак си не ме удариха. Още коли отдясно на борд — извих, колата занесе, но отново влезе в сцепление с пътя и започна да лази право напред.

Време беше отново да проверя какво става назад. Мама му стара! И двете шибани коли бяха останали с мен. Точно отпреде ми три улици извиваха в три посоки, като зъбците на вила за сено. Точно пред мен, в средната улица, стоеше стена от фарове. Наляво виждах оградата на гробището „Паси“. Не става — така щях да се върна там, откъдето тъкмо бях дошъл. Значи остана дясната улица. Не виждах коли и завих дясно на борд — докато шофьорът не започна да ме дърпа за ръката в опит да извие волана, и крещеше:

— *Pas la droite, pas la droite — sens unique, sens unique* — млатейки таблото със свободната си ръка.

Знаете как е с чуждите езици — ако не владеете два езика напълно, мислите на родния си език, превеждате си и чак тогава говорите. Точно така ставаше и тук. Изразът *sens unique* бях научил по време на обучението си като млад тюлен-подполковник. *Sens* е чувство, на френски, както в *avoir le sens de l'orientation*, имам добро чувство за ориентация (което очевидно е вярно за мен). Но *sens* може да значи и

посока, път, както в (ето, същата фраза излиза в съзнанието ми) *sens uníque* — еднопосочно движение.

Съобщението преведено и разбрано. Е, приятели, същината на войната със специални методи е да превръщаш очевидния провал в победа. Като сега. Искам да кажа, че за момента ми беше писнало от мистър Мърфи. По дяволите, писнало ми беше от това копеле за цял живот. И затова, вместо да завия настрани, се насочих направо към улицата, за която шофьорът тъкмо ме предупреждаваше. Отново проверих огледалото. Двете коли ме следваха. Добре. Точно това исках.

Пред мен се изправяше стена от насрещни коли. Превключих на първа предавка, настъпих газта докрай и изстисках от пежото към двадесет и осем или двадесет и девет мили в час. Не беше това, което исках, но щях да опитам с помощта на мократа настилка.

Разстоянието до насрещните коли сега се намали към двеста метра и започнаха да ми сигнализират с фарове и клаксони. Време беше да действам: протегнах ръка надолу, хванах ръчната и я дръпнах колкото сила имах. Задните колела на таксито блокираха. Шофьорът се прекръсти, праметна се на задната седалка и сви крака в зародишна поза точно когато колата се понесе напред. Леко завъртях волана наляво. Таксито се носеше от инерционен момент, горе-долу равен на този от втория физически закон на Свирепия воин, който гласи: „Ако стиснеш здраво космите на бакенбардите и дръпнеш, останалата част на тялото ще те последва.“ В този случай съчетанието от тегло и инерционен момент, както и контролирано хлъзгане, завъртяха колата на сто и осемдесет градуса в радиус, почти два пъти колкото собствената ѝ дължина. Когато градусите станаха точно 180, изправих кормилото, освободих ръчната спирачка и надух газта точно когато отсрещните коли започваха да се изравняват с мен.

Онова, което направих, се нарича контрабандистки завой. Той е ефикасен и ефективен, ако сте го практикували достатъчно дълго, за да го можете без колебание. Започвайки през дните, когато командвах „Червената клетка“, си създадох редовен навик три пъти в годината да водя момчетата на ПБС, или пистата на Бил Скот, в Западна Вирджиния за по десет дни, за да търкаме гумите на колите му при упражненията в резки завой, контрабандистки завой, високоскоростни маневри и преодоляване на пътни бариери. С възхищение установих,

че не съм загубил онова предимство, което се получава от напрегнатите до откат тренировки.

Докато се отдалечавахме, големият нос и пръстите на шофьора се показаха иззад облегалката като на някакъв френски клоун. Установи, че сме живи. Потупа ме по рамото и каза:

— Щастлив съм, мосю — след което припадна.

Аз бях още по-щастлив, защото най-после бях натаковат такованите таковачи, дето ме преследваха. Оказаха се неподготвени в една приливна вълна от гадни парижки коли. Аз се намирах на върха на тази вълна и пълзящото ми такси премина весело край Ахуд главореза и неговите приятели. Сега нямаше как да ме проследят. Оставих ги — а надявам се и мистър Мърфи — зад себе си.

На рецепцията имаше съобщение за о.з. полковник Х. Снърд от САЩ. Разрязах плика. В него имаше картичка от клуба с неугледно написано известие на английски: „Ела отсреща, Дик, хуй такъв.“

Единственото „отсреща“, за което се досещах, беше кафе „Августин“. И точно там отидох. Отсреща.

Мосю Анри работеше зад бара. Поздрави ме топло, но б-а-в-н-о, след което ме упъти към тясното стълбище зад кухнята, което водеше към апартамента на семейство Леклерк на първия етаж.

Докато се изкачвах по скърцащите стълби, го чух да известява за идването ми по разговорната система. Мадам Колет ме посрещна с чаша от гравирани кристал, вероятно с джин „Бомбай сапфир“ с лед.

— Добре дошъл, пти Ришар — каза, усмихната като майка еврейка на дипломирането на единствения си син в медицинския университет. — Очакваме те.

А, множествено число? Получих по една целувка по бузите, върнах жеста, стиснах кристала в лапа и я последвах в салона, както казват на холовете във Франция. Ави Бен Гал, със скръстени крака, седеше удобно в прекалено натъпкания диван, а на коляното си балансираше чашка кафе. До него, със смачкана от пътуването рижава коса, с големи уши, щръкнали като дръжки на кана, със заскрежена бутилка „Хайнекен“ в грозния си юмрук, седеше бившият морски пехотинец, когото наричам Стиви Уондър, въпреки че истинското му име не наподобява това по никакъв начин.

Уондър остави бирата на пода и се изправи в големите си обувки.

— Бон соар, монпосран Дик, хуй такъв — поздрави, доказвайки още веднъж, че езиците не са силната му страна за разлика от страхотното му чувство за време.

— Да ти го начукам, негоден куродъх педал такъв — отговорих, като го стиснах в мечешка прегръдка с пълна сила. Мога да ви кажа искрено, нежни читатели, че навярно никога не съм се чувствал толкова щастлив да видя някого през целия си живот.

— Никой не знае, че съм тук — обясни Уондър, като седна на мястото си и дръпна дълга глътка от бирата. — Имах петнадесет дни отпуск и ги взех. На всичко съм съгласен само и само да не уча за тъпия изпит за старшини.

Забравил бях, че трябваше да си вземе писмения изпит за главен старшина — време му беше, мамицата му. Твърде дълго време изкара като старшина първи клас. Днешните Военноморски сили се нуждаят от старшини като Уондър — старомодни старшини-воини, въпреки че, изглежда, не го разбират.

— Както и да е — продължи Уондър, — реших да зарежа ученето. Знаех къде си. Имам и шибан паспорт, и кредитна карта, е, знаеш, та...

Знаех, знаех. И въпреки че сдъвках *prodige rouge* за това, че е пропуснал възможността да си вземе изпита, присъствието му тук ме караше да се чувствам така, сякаш някой ми е възвърнал живота. Както вече знаете, приятели, не се чувствах напълно щастлив да съм сам на тази задача. Аз съм човек от екип — винаги съм бил такъв. Така работя по-добре.

Да, двамата с Ави имахме уговорката да работим заедно — вече знаете, че сме го правили добре в миналото. А и аз му имах доверие. Но макар мисиите ни да имаха сходство и да работехме в симбиоза, представлявахме значително, огромно различаващи се национални интереси и организации. Присъствието на Уондър означаваше, че разполагам с човек, чиято *raison d'être*^[5] се покриваше с моята напълно — той беше от горе до долу човек от Военноморските сили. А да не говорим, че е задник, с когото съм работил толкова дълго, че почти никога не трябваше да говорим в моменти на, въ, стрес. Аз знаех къде ще се намира той. Той знаеше същото за мен. Това прави нещата далеч по-лесни, когато *merde* се удари в добрия стар *ventilateur*^[6].

Ави Бен Гал прекъсна монолога на Уондър и моите размисли:

— Знам, че вие, влюбените, имате да си казвате много неща, но сме изправени пред ситуация, която трябва да се оправи, преди да стане още по-неприятна.

След това сложи чашката с кафе на масата до себе си.

— Онези *b'nai zonim* по петите ни бяха от Мосад — видях лицата на двама от тях, преди да им се изплъзна, и ги познах. Единият се занимава със съветските работи в щаба, а другият беше заместник на Ахуд Голан, когато той ръководеше мрежата в Ливан. Това означава, че шибаният шеф на мисията тук ми е направил капан. Очевидно изпълнява някаква операция и си мисли, че ще му попреча.

Изненадах се, че макар и опитен оператор, Ави е наивен. Е, това може да се очаква: трудно е да смяташ собствените си хора за потенциално лоши типове.

— Може и да е така — обадох се. — Но не мога да не взема под внимание възможността да е мръсен и да го прави, защото му плащат. И преди се е случвало.

— О, Дик, стига — става дума за шефа на мисията, а не за някакъв проклет доносник с ръце в джобовете ти.

Време беше да го събудя. Чел бях шибаните материали, засечени от Агенцията за национална сигурност, и знам, че Мосад има проблеми.

— Хей, Ави, да ти го начукам. Обичам те, но я се вземи в ръце. Помниш ли оня задник от Мосад в Белгия? Открадна златни кругеранди^[7] на стойност петдесет хиляди долара, с които агенцията трябваше да заплати на тайните си агенти. Ами онзи шеф на мисия във Вашингтон, дето работеше под името Коен? Миналата година го изтеглиха, защото прахосал тридесет или четиридесет хилядарки за разходи. А това са само дребните стотинки от подправки на счетоводните документи. През деветдесет и първа и деветдесет и втора година бяха открили трима агенти на КГБ, заровени дълбоко в щаба. А Лантос има истински пари. Така че без значение е дали той е мръсен, или просто глупав. Значение има само това, че трябва да действаме — при това бързо. Шибаният часовник тиктака, Ави. Точно сега нямаме време да седим и да си гледаме пъпа.

По лицето му се виждаше, че разбира правотата ми. Все пак знаех колко се е обидил от безчестията, за които му разказах. Той беше

от онези хора, които харчат собствените си пари за работата, а после вземат втори или трети заем от банката, за да си платят ипотеката.

Смекчих тона:

— Е де, не всеки е бойскаут като теб.

Погледна ме, сякаш току-що си е припомнил нещо важно.

— Знаеш ли кой ми вика така?

— Как?

— Бойскаут. Ахуд ми вика така. Винаги го казва. Като обида. — Ави млъкна. Очите му светнаха — Забравих.

— Какво забрави?

— Бях на авеню „Марсо“, за да проверя какво става в културния център. Един човек от туристическата служба ми каза, че Ахуд е идвал два пъти през миналата седмица. Появил се изневиделица. Голямо съвпадение, а?

О, да. Знаете как вярвам в съвпаденията, когато са свързани с работата.

— Ави, каквото и да прави в момента Мосад, го смятам за подозрително. Но не защото шефът на мисията те следи. А защото зад тази операция стои Ахуд Голан — знаеш го, и аз го знам.

— Ти откъде знаеш?

— Той беше кучият син, дето водеше екипа преследвачи след мен, а и в моя случай не се ограничаваха само с гледане. Старият Ахуд искаше да прибере задника ми за разговори. — Отпих от джина и сложих чашата на масата. — Виждам как разпитва. Никак не е забавно, Ави.

Приятели, преди да преминем по-нататък, може би трябва да направим малка рекапитулация. Не ви ли звучат познато скорошните лудории на Ави и моите?

Казвате, че мислите? Добре — съсредоточете се. Върнете се в Москва, където Барт Вайът ме извика в посолството онази сутрин. Спомняте ли си? Оставил беше съобщения вечерта, когато се самохалосвах около дачата на Андрей Юдин. Значи следващата сутрин се бях явил свеж и ранобуден.

И сецате ли се какво? Когато излязох от посолството, ме подхванаха и преследваха жалките трима Ивановци, Заспальцов, Дремльов и Блейкин, които ме разкарваха из цяла Москва, докато им се изгубя.

Е, до момента не бях се сещал да се запитам как така Заспальцов, Дремльов и Блейкин знаеха точно къде ще бъда в 07:00 сутринта. Очевидно някой им беше дал насоки за местонахождението ми. И кой би могъл да го стори?

Откровено казано, в мисълта ми изпъква името Барт Вайът, заместник-ръководител на мисията.

И как информацията е преминала от Барт към главорезите на Андрей? Ами старият приятел на Барт, Вернер Лантос, със сигурност е някъде начело в списъка на заподозрените.

А ето ни и сега във веселия Париж. Ави Бен Гал получава по телефона нареждане от главния шпионин в посолството да се яви. На излизане от посолството започват да го преследват няколко израелски разбойници, включително Ахуд Голан.

- Факт: В Москва Вернер Лантос получава информация за мен от американското посолство.

- Факт: В Париж Ахуд Голан получава информация за Ави от израелското посолство.

- Факт: Вернер работи за Християните в действие.

- Факт: Ахуд е момче на Мосад.

Случайност? Съвпадение? Всичко това ми изглежда ясно като на длан, приятели. Вие какво мислите?

Точно така. Мислите, че е време да спрем с приказките и да започнем да действваме. Аз също мисля така.

Първо, свързах се по телефона с Кен Рос. Не, не се обадох в Пентагона. Тези номера са въведени до един в компютърното разузнавателно оборудване на етаж В-4 в щаба на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд.

Не, обадох се във вила „Свирепия“. Телефонът иззвъня шест пъти. След това се чу гласът на Бръд с акцента от Западна Вирджиния:

— Вилата.

Бръд е бивш морски пехотинец от Кемп Дейвид, който охранява вилата три дни през седмицата. През другите два пътува до едно секретно съоръжение в Блу Ридж^[8].

— Аз съм. Без имена.

Без да се мотая, обясних на Бръд с уклончиви думи какво искам. Не се наложи да повтарям. Казах му номера на семейство Леклерк и затворих.

Шест минути по-късно се обади. Също и Кени Рос. Как? Ами Бръд беше включил конферентна връзка.

С директни, но закодирани думи обясних на адмирала какво ми трябва. Той подсвирна.

— Трудно — каза.

— Но възможно?

— Да. Шефът ще се погрижи.

— График?

— Ами ще се заема сега и ще ти се обадя при първа възможност. — Линията замлъкна. — Как са нещата при теб?

— Много сложни. Много нива, много играчи. — Надявах се да разбира какво му казвам.

— Е, гледай да не изпъкваш много.

— О, да, и да ти го благонавра — отговорих и затворих телефона.

След това двамата с Ави се обадохме поотделно на хотела, за да им кажем, че пращаме човек, който да вземе нещо от стаите ни. Семейство Леклерк изпратиха стария си прислужник Пауло с две навити на роло пазарски чанти под ръка и списък в джоба, който се затътри, за да вземе необходимото. Извади достатъчно дрехи и разни други неща от стаите ни, достатъчни за два дни, без да се връщаме, напъха всичко в чантите и след това, както го инструктирахме, направи две обиколки на площад „Свети Августин“, което трябва да имаше чудодейно въздействие върху лумбагото му, а ние с Ави и Уондър оглеждахме улицата иззад завесите в стаята на семейство Леклерк с помощта на три мощни полеви бинокли от купищата оптика за наблюдение на птици на мосю Анри.

От мястото си можехме да разгледаме целия площад — напред, назад, нагоре, надолу, настрани, така ефективно, както станциите „Визир“ или наблюдателите от стаканите в Москва. И всички стигнахме до един извод: никой не следеше Пауло или не го наблюдаваше.

След това дойде ред на оръдията на нашия занаят. Оръжия няхахме. Ави не желаше да постави хората си нащрек — а последните няколко часа ме караха да мисля, че има право. Уондър,

който пътуваше като частно лице и трябваше да премине през модерните летищни системи за сигурност в „Дълес Интернешънъл“, както и възможна проверка в „Де Гол“, беше пристигнал *sans* оръжие или смъртоносни сечива. Разбира се, с изключение на многофункционалния нож, който носеше на врата си под ризата. Както и титановите шперцове, поставени деликатно зад картата на „Американ Експрес“ в портфейла от изкуствена материя. Както и камата с малко, триъгълно острие, маскирана като тока на колана му. Както и трионът (който може да се използва и за гаротиране), опасан като орнамент на колана му.

Останалата част от оборудването си взехме от Анри и Колет. Всъщност не ни трябваше много. Заехме фотоапарата им с големия обектив, една ролка черно-бяла лента, три чифта компактни полеви бинокли, три чифта добре използвани работни ръкавици с кожа на дланите, ролка широка залепваща лента, най-прилична на нашите изолационни ленти, каквато може да се намери в Париж, *un tournevis* (както си спомняте, бях успял да загубя собствената си отвертка), и десет метра дебело въже. За нещастие то беше конопено. Мразя конопа, защото се люци и е адски трудно да се катериш по него. Надявах се, че няма да се наложи да го използваме.

21:45 — петнадесет минути до десет часа според големия цивилен часовник, увиснал над витрината на един магазин от другата страна на площада. Направихме план на маршрута си по картата на мосю Анри зад бара, с която помага на туристите да се оправят в града.

Докато планирахме, шест литра тъмно, ароматно вино от една от двадесет и пет литровите бъчви в най-хладната част на мазето се изкачиха на масата, на която работехме, в съпровод на нормандско сирене и ръчен хляб. Мадам Колет не можеше да ни остави ненахранени или неподкрепени — и ми го каза, докато се суетеше в малката си кухничка, за да ни приготви късна вечеря. Едно двукилограмово пиле бе натъпкано с лимон и букет пресни билки, и хвърлено в горещата фурна. Чувах го как цвърти, докато се печеше. В една тенджерка подскачаха и се варяха млади, бели картофи с тънки кори от тавана. Мосю Анри накълца чесън и го поръси върху купата пресни зеленчуци, които донесе от кафенето.

23:25. Легнахме за боен сън. Точно така. Странни неща стават след вечеря с три хиляди калории — на човек му е трудно да остане

буден.

01:14. Време за ставане, както обича да пише старецът Сам Пийпс^[9] в дневниците си. Окъпахме се, облякохме се и бяхме готови да тръгваме точно на часа.

02:05. Слязохме по стълбите и се измъкнахме от задната врата в западната част на площада „Свети Августин“, на „Рю де ла Пипиниер“. Аз заставах отпред, Уондър играеше ариергардна роля на петдесет метра зад мен, а Ави плаваше между нас. Не изпитвах особен оптимизъм за малката ни разходка тази нощ — до момента отразените в тази книга промъквания и надзъртания не бяха много плодотворни. Искам да кажа, че дачата на Андрей Юдин беше изчистена, а когато стигнахме в апартамента му в Москва, и той се оказа очистен.

Но така става в реалния живот. В реалния живот мистър Мърфи винаги е около вас, за да ви държи изправен на често настъпваните ви пръсти. И ако сте се провалили тотално първия път, никога не е късно да станете пак за резил.

02:52. Тръгнахме през авеню „Петър Първи Сръбски“, завихме наляво, след това надясно и се добрахме до улицата зад кабинета на Вернер Лантос.

Онова, което видях по време на огледа, щеше много да улесни живота ни на крадци-катерачи. Спомняте си, че офисът на Лантос се намирал на третата площадка (*deuxième étage*, или втори етаж) в каменната сграда от началото на века — най-източното от три долепени едно за друго здания на тихата улица предимно с жилищни сгради. В блока на „Лантос и Ко“ имаше охранителна система — телевизионни камери сканираха улицата и входа. Другите два блока нямаха подобни неща. Общото между тях бяха редиците балкони с ковано желязо на всеки от горните етажи.

Ако си спомняте записките ми, се сещате, че две от камерите бяха на шарнири.

И какво е значението на шарнирите, учителю Марчинко сан?

Е, попова лъжичке, това означава, че камерата може да дава панорамно изображение и да фокусира. От своя страна това значи, че някой ги управлява. Въпросът бе дали операторът стоеше в „Лантос и Ко“, или е в някоя охранителна фирма в друга част на града. Нямахме смисъл да гадаем — скоро щяхме да разберем.

Паркирах Уондър и Ави в тъмна, задънена уличка на една пряка от целта ни, а след това, спазвайки съвета на старши помощник при оръдията Евърет Емерсън Барет никога да не си въобгъзявам (защото, както често ми казваше, „Така правиш мен и себе си на гъз“), врътнах една осморка около блоковете от всяка страна на „Лантос и Ко“ сам, за да огледам района и да се убедя, че ще можем да работим в безопасност.

Както обикновено, съветът на Ев си струваше доброто старо *argent*, както наричат парите в тази част на света. Установих няколко нови евентуални проблема.

Първият беше, че египетското посолство се намираше на две преки оттук, и от броя на облечените в сини униформи френски охранителни сили около сградата съдех, че египтяните получаваха защита от ниво като за степен на опасност „Чарли“^[10]. Това означаваше, че ако бъдем открити, ще ни преследват достатъчно много полицаи. Второ, виждах, че уличните лампи по улицата на нашата мишена светеха до една. В нормални ОПОБС — това е Оперативни ОБСтойтелства — уличното осветление не представлява проблем. Винаги носим като част от щурмовата си екипировка малка торбичка с лагерни сачми и прашка. Но не и сега. Не и с тази „щурмова екипировка“. Тази вечер щеше да се наложи да действаме бързо и да се надяваме да не привлечем никакво внимание.

03:11. Планът ми беше прост и директен. Щяхме да отидем при дебелата водосточна тръба от лят чугун, да се изкатерим до четвъртата площадка (третия етаж, или *troisième étage*) на съседната сграда, да се промъкнем по балкона, след това, когато стигнем над балкона на „Лантос и Ко“, да слезем на долния етаж. Там щяхме да проверим няма ли охрана. След като се убедим, че е чисто (дори и не исках да мисля за вероятността да не е чисто), Уондър щеше да разбъзика черчевето и да се вмъкнем като горещ нож в масло.

03:12. Мистър Мърфи реши, че ни трябва компания, и се появи. Аз се прокраднах до тръбата, опипах я, протегнах ръце нагоре, стиснах я с бедра и се изтеглих към небето.

Шибаната тръба поддаде. Опитах отново. Не — определено беше хлабава. В никакъв случай нямаше да се катеря по нея.

Преминаване към водосточна тръба номер две. Същото упражнение. Махнах с ръка на Уондър. Той дойде и ми даде начален

тласък. Хванах тръбата, стиснах я с крака колкото сила имах, и се изтеглих нагоре. Вече се намирах на три метра от тротоара, когато гадната тръба започна да се клати — чух един шибан злокобен грохот и проклетият кюнец се усука на десетина сантиметра ляво на борд, след това се върна дясно на борд. Аз се спуснах надолу като шибан пожарникар при тревога. Тъкмо отстъпвах назад, когато някакъв ръждив болт ме удари по врата.

Първата годна за катерене тръба се намираше на две сгради оттук — на последния блок. Това означаваше, че щяхме да се промъкваме по четиридесет и пет-петдесет метра балкони вместо десет или петнадесет. Което повишаваше вероятността да ни забележат, освен ако не се движим много внимателно и много тихо. Маmicата му — влизането ни за шест минути щеше да отнеме половин час.

Пробвах тръбата оказа се стабилна. Разклатих я напред-назад. Не помръдна. Проверих дали всичко в джобовете ми е подредено правилно, опипах навитото през раменете ми въже, отново нахлузих работните ръкавици на мосю Анри, и започнах. Катеренето по двадесетсантиметрова водосточна тръба от лят чугун е по-трудно, отколкото изглежда. Впрочем не е така. Изглежда трудно — а да го правиш си е истинско мъчение. Особено ако вече не си пъргав двадесет и пет годишен младок с як като стомана задник (и корем, и хуй). Катерех се по тридесетина сантиметра наведнъж, а мускулите на ръцете и краката ми горяха като в огън. Е, успокоявах се от мисълта, че упражненията на гладиатора ми позволяваха да премина това изпитание. Да бе, точно така.

До първия балкон имаше шест метра — плюс-минус едно-две изпъшквания. Оттам ставаше лесно — е, относително лесно. Изправих се на парапета, вдигнах ръце, хванах пода на горния балкон, вдигнах се с върха на пръстите, открих още малко място за захват, набрах се достатъчно високо, за да прехвърля крак, изтеглих се по външната страна на парапета и се прехвърлих на балкона, като през цялото време пазех тишина и не се надигах много-много, за да не се вижда силуетът ми и да не издавам притеснителни звуци, защото можеше в стаята с балкона да спи някой. Значи изтърколих се на балкона, изпълзях встрани от прозореца, към външната страна, изправих се, качих се на

парапета, протегнах ръце до горната площадка и повторих целия процес.

А къде съм се научил да се катеря по сгради, питате вие. В „Червената клетка“, отговарям аз. В края на краищата ние, бойците със специални методи, от години влизаме през задната врата — всъщност това е то ефективното стреляне и плячкосване, нали така? Неконвенционалните бойни действия означават да се появиш оттам, откъдето най-малко те очакват.

Затова оттогава, командвайки групата си тангоубийци, смятах за съвсем нормално, че ако ще убиваме терористи, както се полага — *т.е. докато умрат*, — трябва да го правим както тях: като влизаме от посока, която никой не охранява. В един лагер за танга в Либия преминахме през минни полета — изобщо не бяха помислили да охраняват този подход. Кой ли може да е толкова откачен, че да дойде оттам? В друг лагер — този път в Судан — се промъкнахме през канализацията. Във Филипините пълзахме през тинести полета и плавахме по теченията на реките. Във Франция влизахме с плуване. В Панама жертвите ни седяха сгущени в непробиваем многоетажен блок с охрана, заключени врати и осигурени асансьори. Затова точно в нула часа просто се изкачихме по шибаната сграда от външната страна и ги очистихме така. Няма да се изненадате от факта, че почти никой не заключва прозорец на петнадесетия етаж.

Винаги се упражнявахме в подобни щурмови техники, когато пътувахме — а това се случваше често. Създадох правило да запазвам стаи на последния (или предпоследния) етаж на хотелите, след това да нареждам на момчетата да стигнат до тях по външната стена. Дори се състезавахме — екипи от по двама души се изкатериваха отвън, а залогът беше каса бира.

Пък и доста се обиграхме. Толкова, че Дюи Пачия крак (Господи, как ми липсва този престъпен, злонамерен дребен кучи син) започна да влиза и излиза от собствения си апартамент в Южен Арлингтън през прозореца вместо през вратата. Изкарваше акъла на съседите, на които помахваше с ръка по пътя си нагоре или надолу, а да не говорим за хората в паркинга на супермаркета „Сейфуей“ от другата страна на улицата, които вцепенени гледаха как се прави на човека-паяк.

Спрях се на третия етаж и кимнах с глава на Ави да ме следва. Какво чакаше, мамицата му? Пое дълбоко дъх — като дете преди

първото си стъпване върху заледено езеро — и ме последва. Е, нека не преувеличавам. Ави се опита да ме последва. Но той е разузнавач — не тюлен. Какво значи това? Това значи, че няма същото тяло като нас. Всъщност той имаше онова, което наричам нормално силно тяло, или почти никакво тяло. Недостатък, който прави почти невъзможно катеренето по неща като водосточни тръби. С пуфтене и сумтене стигна на около метър от земята, след което бавно се хлъзна към земята.

Нещата бързо преминаваха от „Ситуация — нормална, всичко е осрано“ към „Нещата са осрани без надежда за почистване“. Това не беше никак добре. Искам да кажа, че досега шибаният ни късмет работеше. Тук се виждахме, но улицата оставаше безлюдна: никакви коли, никакви пешеходци — досега. Но не можех вечно да разчитам на това.

След три неуспешни опита от страна на Ави се смъкнах на втория етаж, пуснах въжето и с помощта на Уондър, който буташе, а аз дърпах, успяхме да го изтеглим на първия етаж. Качих се на горния етаж, пак спуснах въжето и повторихме упражнението. След това го направихме пак. Седемнадесет минути по-късно Ави, с пропити от пот дрехи и мръзнец, застана на балкона на четвъртия етаж.

Погледнах дребния израелец.

— Виждам, че не ти пука от височини — прошепнах.

Той се усмихна игриво, но така стискаше парапета, че се виждаше какъв треперлив катерач на водосточни тръби и скачач по балкони е. С това си качване Ави току-що беше преминал един вид бойно кръщение в боя със специални методи. Днес (всъщност тази вечер) стана неконвенционален воин. Дори научи една нова заповед: че не трябва да му харесва — трябва просто да го направи.

---

[1] Американски мотокаскадър. — Б.пр. ↑

[2] Френски трафик (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Високомерие, надменност, арогантност (гр.). — Б.пр. ↑

[4] Отмъщение. От името на древногръцката богиня на отмъщението. — Б.пр. ↑

[5] Причина за съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи с израза *when the shit hits the fan* (когато лайното — *merde* — се удари във вентилатора), значещ възникване на очаквани

неприятности. — Б.пр. ↑

[7] Южноафриканска монета. — Б.пр. ↑

[8] Планинска верига, част от Апалачите. — Б.пр. ↑

[9] Самюел Пийпс (1633–1703), английски автор на дневници и флотски офицер. — Б.пр. ↑

[10] Спомняте си (за първи път това е обяснено в „Свирепия 3: Специална група «Блу»“), че според Комитета на началник-щабове съществуват четири нива на опасност от терористично нападение: Алфа, Браво, Чарли и Делта. Алфа е най-ниското — то е валидно за повечето задгранични бази. Степен Чарли се прилага според секретната записка на Комитета на началник-щабове, цитирана в книгата: „при възникването на инцидент или при получаване на разузнавателни сведения, съгласно които предстоят непосредствени терористични действия срещу съоръжения и персонал“. ↑

ГЛАВА

17

03:31. Започнахме бавно, целенасочено придвижване. Аз заобикалях саксии и прозорци, като тихо псувах локвичките вода, която дънките ми попиваха. Накрая на първия балкон между парапетите имаше празнина от около шестдесет сантиметра.

Преминахме леко. Вторият балкон беше чист: никакви растения, дървета в саксии или други препятствия. Изминахме десетината метра за нула време. Но там се натъкнахме на първото истинско препятствие. Искам да кажа, препятствие в буквалния смисъл: празнина от метър и половина между балкона, на който стояхме, и онзи на който трябваше да отидем.

Прекачих парапета, преметнах и другия си крак, спрях, после скочих, като стъпих с пръсти на външната част на пода на другия балкон, а лапите ми се свиха около кованото желязо. При скока изпитах усещането за нещо вече виждано. Същото усещане, както когато тичах по Мръсната дума — така наричахме трасето с препятствия във военноморската база Литъл Крик, Вирджиния.

Мръсната дума представляваше серия пънове и трупи, и парчета телефонни стълбове с различни височини и диаметри, забити в земята. Целта беше да минеш от единия на друг, без да се препънеш, паднеш или пръснеш главата си. Но гадните злобари — това е изискан начин да кажеш старшините от обучението по подводни диверсии — изобретили Мръсната дума много преди да вляза във Военноморските сили, бяха проявили дяволско въображение. Дърветата стояха така, че ако можеш да направиш скока от точка А до точка Б лесно, разликата във височините го правеше невъзможен без доста допълнителни усилия. Когато разликата във височините биваше лесна, разстоянието ставаше достатъчно, за да направи скокът ви... е, предизвикателен. Ако не прецениш разстоянието, или ще скочиш недостатъчно далеч и ще си строшиш долната челюст или муцуната в пъна, или ще отидеш прекалено далеч и ще се набодеш на някоя от дългите тресчици, които

даваха — о, толкова приятно усещане в дланите и краката, докато опитваш да се изкатериш обратно, преди да паднеш на пясъка.

Вероятно питате защо, мамицата му, старшините ни караха да правим това. Откровено казано, приятели, спомням си, че бях задавал точно същия въпрос — макар и не с толкова нежни фрази — многократно, докато се обучавах. Е, както вероятно ви е добре известно, смисълът на това грубо, грапаво посвещение стана ясен в реалния свят.

Значи, учейки се от старите старшини, си направих собствена Мръсна дума във вила „Свирепия“. Всеки един от хората ми редовно се тренира на нея — като мен. И всеки път, когато се наложи да скачам, тялото ми знае как да реагира и какво да очаква. Всичко вече съм го правил — и то често. Затова не пристъпвам на място и не се колебая. Не се чудя, мотая, обърквам или двоумя. Тръгвам решително. Недвусмислено. Силно.

И така, скачайки като своеволна пантера, каквато съм се научил да бъда, стъпих с предната част на десния крак на външната издатина на балкона. Също и с левия крак. След това двете ми ръце стиснаха парапета. Който се отдели от ъгъла.

Хващали ли сте някога нещо — пръчка на стълба например, — която внезапно се счупва и ви извежда от равновесие? Ако ви се е случвало, знаете, че обичайната реакция в такъв случай е да стиснете по-здраво и да дръпнете тръгналия на разходка предмет към тялото си.

Голяма грешка. Направете така и ще повлечете проклетото нещо със себе си, докато падате.

Пуснах парапета, преди тежестта му да измести центъра на тежестта ми, като в същото време се наведох напред — навътре, към откачилото се желязо, и отскочих с пръстите на краката над него. Превъртях се във въздуха, след това се приземих с рамото напред и свит на кълбо, се претърколих. Това не мина грациозно, плавно или гладко. Но пък не паднах назад с желязото, вдигайки доста шум, когато то (и аз) издрънчим на тротоара на двадесетина метра по-долу.

Легнах по гръб и затаих дъх, за да разбера дали някое от действията ми не е привлякло ненужно внимание. След петнадесет секунди тишина се претърколих на длани и колене, и пропъльзах до повредения парапет, за да го огледам. Кованото желязо беше прогнило изцяло — въпреки че върху него имаше десетина шибани слоя боя —

всъщност тя го е държала на място. Размърдах парапета напред-назад, видях как се клати, огледах разстоянието между балконите и разбрах, че Ави Бен Гал нямаше никак да хареса това, което щеше да прави. Не. Никак.

Разбира се, Ави е боец — и затова не се възпротиви, когато Уондър върза въжето под ръцете му и метна другия край към мен. Аз го хванах и го омотах около дясната си китка. Ави не тежеше повече от 60–65 килограма. Аз съм едър кучи син — с един косъм по-лек от 100 килограма, повечето от които са месо — мускули. Ави знаеше, че добре ще играя ролята на котва.

Въпреки това ме погледна с питащи очи на кутре, докато момчето Уондър го подготвяше за действие.

— Не се тревожи — прошепнах. — Това е лесно.

Изражението му показваше, че не е така сигурен.

Изопнах въжето, сякаш готов да дръпна Ави, и незабележимо кимнах на Уондър, който беше застанал точно зад него. Както вероятно се досещате, двамата с Уондър бяхме изпълнявали този малък маньовър и преди.

Той просто вдигна израелеца за колана и яката на ризата и — преди да успее да реагира — го метна към мен, сякаш е торба цимент. Аз пуснах въжето (то и без това не ми трябваше) навреме, за да забележа истинския ужас по лицето на Ави, докато летеше (около секунда и половина). Това изражение, съчетаващо смайване, шок и ужас, си струваше тъпия удар в гърдите ми, когато се приземи. Аз го хванах, прегърнах го и леко го положих да легне.

Няколко секунди той дишаше тежко.

— Дик — започна той, — наистина бих искал...

Прекъснах го:

— Слушай, заднико, всеки полет, след който можеш да ходиш, е добър. Затова млъквай, почисти се и давай да се хващаме за работа, мамицата му.

03:36. Подредихме се в колона по един и аз тръгнах напред, за да разузная следващите десетина метра територия. Бях изминал пет или шест от тях, когато точно пред мен в прозореца светна лампа.

Спрях и се притиснах към стената, за да скрия силуета си. Чаках. Лампата не угасваше.

В подобни моменти човек мисли само за възможните фактори за осиране. Искам да кажа, че сега само ми трябваше някой, който да не може да заспи, да отвори прозореца, за да поеме глътка свеж въздух, да види как лазим по балкона му и да изпищи.

Или пък куче. Френска болонка. Кучетата на глава от населението в Париж може би са повече от всеки друг град в Европа. Имах нужда точно от някое страдащо от безсъние кутре, което да дойде да помирише тримата натрапници на балкона и да иде да джафка пред собственика си.

Или пък — е, схващате идеята. В подобни моменти много неща могат да се объркат — и трябва да си призная, че се досетих за доста от тях.

Насочих очната си ябълка към часовника на лявата си китка. Изминали бяха шест минути, а шибаната лампа продължаваше да свети. Ако това беше среднощно пикаене — или *un piss soir* на френски, — продължаваше много дълго. Сантиметър по сантиметър се приближих до прозореца. Притиснах нос към касата и бавно, бавно се извих така, че да погледна през дантеленото перде.

Диван, издути фотьойли и голяма маса за кафе — гледах в нечий хол. Светлината идваше от настолна лампа, поставена точно в средата на стаята. Очите ми проследиха шнура, който от своя страна водеше до контакт, снабден с — Еврика! — реле за време. Хората не бяха тук. Едно притеснение по-малко. Наведох се, дадох сигнал на Ави и Уондър да тръгват и продължих да пълзя.

03:44. Разположихме се на балкона над стигащите до пода прозорци на — „Лантос и Ко“. Следващият ход щеше да е труден. Както би трябвало да си спомните, от балкона на Лантос висяха камери. Ако предизвикахме и най-малко сътресение, камерите щяха да потрепнат — и който гледаше екрана, щеше да разбере, дори и полузаспал, че нещо не е наред. Затова трябваше *м-н-о-г-о* да внимаваме, докато се спуснем два и половина метра надолу.

Аз тръгнах първи. Прехвърлих се през парапета. Спуснах единия си крак. След това другия. Ръце на ръба на балкона. Бавно се спуснах, сантиметър по сантиметър, докато краката ми напипах парапета на долния балкон, вкарах краката си отвътре и продължих да се спускам още малко (сега пръстите ми наистина започнаха да се напъват и да изпитвам умора, сякаш съм направил сто лицеви опори) и шибан

сантиметър след сантиметър, докато (о, Господи, колко добре е така) маратонките ми опряха в пода на балкона.

Вдигнах поглед и кимнах на Уондър да спусне Ави. Не получих отговор. Шепнешком попитах какво, мамицата му, има. Най-после краката на Ави се появиха над мен. Спуснаха се. Аз го прегърнах за коленете и го вкарах от вътрешната страна на парапета. Той се отпусна бавно и с лек пирует се озова при мен. Не носеше въжето.

Сви рамене, когато Уондър се спусна с ловкостта на акробат.

— Време е да науча как се правят тези неща — тихо прошепна израелецът. — Не искам да съм ви в тежест.

03:48. Разгледахме високите тесни прозорци. Три чифта — от пода почти до тавана. Стъклопакети. Нямаше следи от електромагнитни ленти или други видими устройства срещу влизане. Можеше да се види вътрешността на офиса. Пред прозореца имаше бюро, на което различих портативен компютър. Прозорците просто бяха затворени със старомодни резенца отвътре — от онези с топчето, което контролира два вертикални пръта. Когато завъртиш топчето, прътовете влизат нагоре и надолу в касата и не позволяват на прозорците да се отворят.

Това можеше да се види. Ави Бен Гал внимателно огледа най-левия прозорец — най-близкия до стената. След петнадесетина секунди ми махна с ръка да се приближа.

— Виж — прошепна, — в ъгъла. Но не пипай стъклото.

Извих врат и последвах указанията му. Изпълнявайки достойно за цирков артист усукване на тялото, видях какво искаше да каже Ави: издйническата светлинка на охранителната система с лазерен лъч под черчевето. Влизаш, прекъсваш лъча и кавалерията автоматично пристига.

Уондър отделяше голямо внимание на двойните черчевета.

— Мисля, че вътре има някакъв газ — каза той. — Такова уплътнение не съм виждал досега. — Посочи с нос долната част на най-близкото до себе си черчево. — Виждаш ли онова, зеленото в сглобката?

Погледнах. Видях.

— Май съм чел за тези неща. Ако срежеш стъклото, газът вътре реагира с въздуха и включва някаква аларма.

— Ами ключалките?

Той сви рамене.

— Не са проблем — сигурно са от петдесет години. — Извади шперц от калъфката в джоба си. — Пет секунди, и влизаме.

Това ме зарадва. И озадачи.

Искам да кажа, че имаше монтирана лазерна алармена система и старите прозорци бяха заменени с пълни с инертен газ стъклопакети. А ключалките — отпреди петдесет години.

Ако бях мнителен човек, приятели, щях да предположа, че мосю Вернер Лантос е създал условия, които ме насърчават да отворя тези ключалки. Защо? Защото монпосран Лантос (както вероятно правилно би го нарекъл Уондър) бе създал естествена фуния. Той бе взел решенията вместо мен.

Тази тактика е стара колкото самата война. И ефективна.

Уондър държеше шперца в ръка. Леко почуках китката му и сигнализирах да го прибере.

Той направи жест с широко разтворени ръце, за да пита какво става.

С движения на ръцете обясних, че тръгваме обратно. Това е един шибан капан.

Обратно към *troisième étage*. Вдигнах Ави достатъчно, че да се хване за горния балкон, и той с лекота се покачи на него. Уондър го последва, а аз останах най-накрая.

Лампата с таймера се беше изключила, когато стигнахме до прозореца на празния апартамент. Леко почуках по стъклото на вратата и с показалец викнах Уондър Портиера.

03:59. Вътре. Лазейки, заобиколихме мебелите и излязохме във фойето. Предната врата се намираще пред нас. Приблжих се и опрях ухо до нея. От другата страна не се чуваше нищо. Внимателно завъртях дръжката и дръпнах. Нищо не стана.

Уондър се доближи на пръсти. Поигра си с дръжката, след това разгледа ключалката колкото можеше в тъмното, като я опипваше, сякаш е написана на азбуката за слепи.

— Резета — произнесе безгласно — с несиметрично седемточково заключване, задна пружина, немска работа.

Извади портфейла с шперцове.

— Вие двамата си починете — въздъхна. — Може да мине малко време, защото тия шибани пружини са убийствени — особено в

тъмното.

Ави изпълзя на колене и длани зад Уондър и го избута встрани. Коленичи до вратата, извади тънко като молив фенерче и завъртя капачката. Тънък лъч светлина освети ключалката.

Израелецът даде фенерчето на Уондър и взе три от шперцовете в ръката му.

— Ти дръж, аз ще работя. Аз май съм по-наясно с тези неща от теб — каза той. — Освен това време е да си заслужи парите.

04:02. Коридорът беше толкова тъмен, колкото апартаментът. С червеното тънко моливче на Ави открихме *minuterie* — ключа за стълбищното осветление, каквито има на всеки етаж. Но не го използвахме. Вместо това аз поех надолу по тясното стълбище, като предпазливо се движех стъпка по стъпка напред. Стълбището беше тъмно, но за щастие не напълно затъмнено.

Слязохме на *deuxième étage sans* инциденти. Офисът на „Лантос и Ко“ трябваше да е от дясната ни страна. Когато доближих до площадката, косата на тила ми се изправи. Не ме питайте защо — просто се изправи, мамицата й. Замръзнах. Свих дясната си ръка в юмрук и я вдигнах до нивото на рамото си, след това свих длан около дясното си ухо — мълчаливия сигнал за „замръзни и слушай“.

Замръзнахме и слушахме. Първото от реагираните ми сетива беше обонянието. Силният, наситен, богат остатъчен мирис на френски тютюн се носеше по коридора. След това се включи и друго сетиво: някъде в тъмното дочух нечие дишане. Искам да кажа, че в тази мъртвешка тишина дишането си звучеше силно.

Дадох тих сигнал, че ще направя оглед. Първо опипах оборудването си. След това вдигнах длани до врата си и направих жест като задушаване. Уондър отговори с вдигнати палци. Понечи да напъха теления трион в ръкавицата ми. Поклатих глава. Нямам против да убивам, но искам да съм сигурен, че трепя теснооки — както наричам лошите, — а не някой шибан полицай под наем на нощна смяна, който получава по петнадесет франка на час, за да седи пред някаква врата. Откъде знаех, че е нощен пазач, а не тесноок? Отникъде — не и сто процента. Но имаше голяма възможност да е така. Първо, ако си спомняте, до предната врата имаше табелка на охранителната фирма. Онази, на която пише „Охранявано от Секор лимитед“, ако можете да четете френски. Табелката ме караше да смятам, че камерите не се

следят тук, в сградата, а в някоя централна станция. Второ, той беше единственият пазач до момента. Липсата на персонал е още едно доказателство, че не става дума за лоши. Лошите като Вернер Лантос или Андрей Юдин нямат нищо против да осигуряват големи количества пушечно месо за хора като мен, защото и пет фъшкии не дават за човешкия живот.

Окей. Сnižих се, след това взех завоя на площадката. Залепих се за стената. Придвжих се няколко сантиметра. Спрях и се послушах. Мръднах. Спрях. В такива моменти човек диша толкова тихо, че изобщо да не се чува. На мен ми беше трудно да направя точно това — чувах в ушите си единствено как въздухът минава през носа и гърлото ми. Долавях всеки тласък на кръв към врата и китките ми и се чудех защо, по дяволите, задникът в тъмното не чува.

Приблжих се — два, два и половина метра. Разстоянието определих, защото надушвах кучия син. Не се смейте — ние, тюлените, знаем от опит, че на терена е най-добре да ядеш и пиеш същата храна, както врага си, и да имаш същите хигиенни навици като него, защото иначе той ще те подуши. Един гринго, който яде казармената дажба, плясва на грозната си мутра афтършейв „Аква велва“, къпе се с шампоан „Дайъл“ и пръска дезодорант „Шуър“ под мишниците, ще стърчи като пословичния щръкнал хуй сред храсталаците, където противникът набива ориз и рибен сос *пиос тат*, или *frijoles*^[1] или кускус, рядко се бръсне (ако изобщо го прави) и повече от месец не е виждал сапун за пране или друг сапуноподобен материал. Всъщност врагът ще ви надуши от половин миля. Рой Боъм, кръстника на всички тюлени, е научил този урок във Виетнам — и го преподаваше на всичките си тюленчета, за да не допускат грешки и да си дойдат мъртви.

Но точно този противник нямаше да ме надуши. Самият той издаваше прекалено много миризми. Първо, трябваше му душ — и то как. Уникалният, дори пикантен букет включваше забележителен коктейл от пот, телесни миризми, чесън, неизпрани дрехи и мръсотия между пръстите на краката. Още едно доказателство, че е полицаи под наем според мен. Вижте, полицаите под наем изкарват минимални заплати. Затова нямат страшно много пари за химическо чистене.

Приблжих още, докато да го различа ясно. Седеше върху дървен стол с наклонени назад предни крака, а горната напречна

пръчка на облегалката опираше в стената. Глезените му се увиваха около предните крака на стола.

По дяволите, тихо де. Не, не вие. Просто млъкнете, мамицата му. Опитвам се да работя.

Извини това прекъсване, нежни читателю, но оня тъп редактор отново вдига шум. Той какво? Ами иска да знае как мога така ясно да различа човека, след като коридорът е толкова тъмен.

Уместен въпрос — затова ще отделя време да обясня. Всъщност човешкото око е забележителен и високо адаптивен уред. Сложете го на тъмно (става дума за относително пълна тъмнина), и ретината му ще се отвори достатъчно, за да можете да различавате форми. Опитайте сами. Поседете в тъмна стая половин час, след което ще можете да определите всички мебели, формата на самата стая — а и дори човека, седнал на стола срещу вас.

Същият принцип важеше и тук. Способността ми да виждам в тъмно се намираше в апогей и затова го различавах. А видяното ми хареса: никакви забележими движения освен лекото приповдигане и спадане на гръдния кош. Дишаше с такова постоянство, та реших, че задникът е заспал. Приблжих се на около метър разстояние от мястото, откъдето бих могъл да нанеса удар.

Точно тогава се стресна. Замръзнах, когато разтърси глава и изхриптя като шибан вол, след това отново се отпусна. Изчаках, без дори да смея да дишам, докато главата му се отпусна назад към стената, а гръдният му кош отново започна да се вдига и спуска и дишането се успокои.

Още по-добре, че сега започна да хърка — високо. След пет-шест изхърквания се добрах дотам, където смятах, че трябва да съм, за да свърша работата.

Скочих. Лявата ми ръка се вдигна и стисна устата му, за да заглуши всякакви викове (или други разнообразни шумове). Опитва се да се отскубне от мен, но не позволявах такива неща — ръгнах го в стомаха, за да му изкарам въздуха, а след това се преместих откъм гърба му, като извих тялото си и неговото така, че дясната ми ръка затисна шията му непосредствено над адамовата ябълка. След това свих ръка, с което спрях въздуха към дихателната му тръба. Впрочем този високоефективен маньовър за задържане и задушаване е познат

като Ласката на полицията от Лос Анджелис. Почти веднага той се отпусна — всичко свърши за девет-десет секунди.

Отхлабих хватката си и оставих тялото му да се отпусне в стола. След това превързах устата, глезените и коленете му със залепващата лента, която носех в джоба. Претърколих го по корем и завързах ръцете зад гърба му. После извадих фенерчето и го огледах. Носеше синя униформа на охранител с емблема „Секор“ на дясното си рамо. Нямаше оръжие, с изключение на дългата верига на колана си. Към края ѝ имаше закачена халка с ключове с размерите на средновековен боздуган. В джобовете си носеше обичайните неща — портфейл, два ключа от входна врата, дребни пари, цигари и евтина газова запалка. Откачих огромния пръстен с ключове и ги подадох на Уондър, който беше пропълзлял по коридора.

— Светлина — прошепна той.

Подадох му фенерчето. Насочи го към вратата с резе към офиса на Лантос, а след това към двете дузини ключове в лявата си ръка. Започна да ги отделя, като си мърмореше.

— Май го намерих — прошепна след тридесет секунди. Извади избрания ключ и тихо го постави в бравата. Кимна:

— Става.

Бавно, Уондър завъртя ключа в посока, обратна на стрелката на часовника.

Нищо не стана.

— Извинявай.

Отново започна да разглежда ключовете. Опита пак. Този път бравата се превъртя с лекота — и тихо — едно завъртане, второ и трето.

— Вътре сме — каза.

Поклатих глава:

— Не, още не сме вътре — ти просто отвори вратата.

Уондър ме изгледа мръснишки и отговори:

— Много буквално приемаш нещата бе, мамицата му.

04:07. Уондър завъртя дръжката и леко бутна вратата навътре.

Аз влязох вътре сантиметър по сантиметър.

Фоайето беше чисто и незащитено. Никакви лазерни лъчи, никакви детектори за движение — поне аз не виждах такива. Разумно. Това позволяваше на дежурния да влезе, ако иска. След като реших, че

всичко е наред, внесохме неподвижния полицай под наем и стола му през вратата и ги сложихме до стената.

Кабинетът беше далеч по-малък, отколкото очаквах. Смятах, че фирмата на Вернер би наела цял етаж — или най-малкото цялата предна страна на сградата. Вместо това открихме скромен апартамент с четири стаи. Имаше фоайе с едно бюро, сякаш нагласено за приемна и стая на секретарката, с телефон с три линии и факс. Следваха две малки, безлични стаички без прозорци. Във всяка имаше бюро с настолен компютър тип минитауър, телефон, малка кантонерка, стол зад бюрото и два пред него. Имаше и главен кабинет — този, който видях от балкона, и единствено той гледаше към улицата.

Като внимавах да не се приближавам до лазерната аларма под прозореца, внимателно проучих офиса на Вернер Лантос. Бюрото лъщеше, сякаш никога не е било използвано. Върху него точно по средата се намиреше компютърът, който бях видял от балкона — преносим „Тошиба“, който просто чакаше да го отворят и пооткраднат файловете му.

Протегнах ръка към машината, за да отворя капака.

— Дик — не! — Гласът на Ави. — Не се приближавай до него — прошепна той.

Отстъпих с ръка във въздуха.

— Какъв е проблемът?

— Старият ти приятел Ахуд е проблемът — отговори Ави. Взе фенерчето и започна да свети около компютъра. — Техническият отдел на Мосад направи тридесет и шест експлозивни устройства за поставяне в компютри „Тошиба“ — същия модел като този — по указание на министър-председателя. Горедолу по същото време, когато получи и разрешението да преконфигурира няколко клетъчни телефона.

— О?

Разбирах за какво говори. Но за онези от вас, които не са чели новините наскоро, ще кажа, че израелците са майстори на финото изкуство на миниране на вещи като телефони и компютри и тяхното вкарване в офисите или колите на хора, обявили война на гражданите на еврейската държава. В наши дни използват Семтекс-АЗ, еврейската мутация на многоуважавания чешки пластичен експлозив, който не може да бъде засечен дори от най-изтънчените летищни

сензори. Разбира се, направиш ли такава бомба, тя може да се качи дори на самолет и да отлети до назначението си без страх, че ще я открият.

Съществуват различни начини за взривяването на подобни бомби. По принцип компютърната бомба гръмва, когато вдигнеш капака. Телефонът може да се детонира от глас (с помощта на чип, програмиран с гласовата честота на жертвата) или от разстояние, в който случай някой агент наблизо натиска бутон-спусък с радиосигнали или пък някой в другия край на линията изпраща електронна команда „огън“. Както и да е, телефонът прави „бум“ и пръсва главата на нещастното танго, което го държи.

— Направиха ги за работа срещу Хизбула и Ислямското братство — обясни Ави, въпреки че знаех това.

Аз не опитвам да си играя с импровизираните експлозивни устройства на другите, освен ако не е абсолютно необходимо. Те са непознати и опасни.

— Можеш ли да го изключиш?

— Ако е от нашите устройства, със сигурност мога. Така са направени, че да могат да се слагат и изваждат от компютъра за секунди.

Израелецът отвори капачето за РСМСІА картата и насочи фенерчето вътре.

— От нашите е — решително заяви той. Извади картата и я огледа критично. — *Biduke* — абсолютно.

Вдигна я нагоре, за да може да я разгледа в светлината на фенерчето.

— Експлозивът е вкаран тук — обясни той, като сочеше към картата, която на мен ми изглеждаше нормална. — По този начин могат да бъдат изпращани и давани на нашите тайни агенти, които не трябва да изпълняват никакви технически операции.

— Как не позволяваш компютърът да гръмне, когато не трябва?

— О, нашите хора в Тел Авив преконфигурираха схемата в картата, за да може схемата да се включи при вкарване на картата в компютъра и да се изключва при изваждане. Така мога да използвам компютъра и да демонстрирам колко е безопасен, след това да го затворя, да разменя картите и когато лошият го включи — бум и чао. Голям заряд е. — Ави огледа стаята. — Повече от достатъчно да

изравни всичко тук. По дяволите, едно такова устройство събори цяла вила в Ливан.

Ави пъкна модемната карта в джоба си. След това отвори капака на компютъра и го включи.

— Виж. Готов е за работа. Както всеки друг компютър.

Сега лесната за отваряне ключалка на прозореца ми стана напълно ясна. Монпосран Лантос беше създал естествен вход — и насочваше мен или който и да е друг, проникнал в стаята, към компютъра на бюрото. Последователността беше проста като целувка: влизаш през прозореца, задействаш лазерната аларма, отваряш компютъра, той казва „бум“, офисът, а може би и цялата сграда, казват „чао“. Виновните? Ами обвинете същите шибани анонимни танга, които напоследък разрушават Париж. Край на разказа.

Аз обаче предвиждах друга развръзка — която включваше кончината на Лантос, а не моята. Но сега нямаше време да мисля за това — трябваше да се работи. Разгледах бюрото. Всички чекмеджета бяха отключени. Сега, с нов страх от мини, проверявах вътрешността им внимателно. Оказа се, че няма причини за опасения: чекмеджетата бяха празни, с изключение на малък топ листа с монограми, няколко кламери, две гумени ленти и половин дузина негови визитки. Разгледах кантонерката. Тя съдържаше кутия с бели пликове за писма. В малкия гардероб до вратата имаше три дървени закачалки и нищо друго. Коженият стол с висока облегалка зад бюрото изглеждаше съвсем нов.

Приятели, не ви ли се струва странна тази липса на данни, папки, кореспонденция, както и други неща, каквито винаги се намират в офисите? На мен със сигурност ми се стори странна. Искам да кажа, ето ги офисите на една инвестиционна банка, за която се твърди, че прави сделки за милиони, а може би и милиарди, по целия свят. Но кабинетът изглеждаше като третокласна дупка на току-що фалирал ипотечен брокер в селска Вирджиния.

О, имаше си своето табло с „*Мои*“ — сума ти снимки в рамка на Вернер Лантос и „приятели“, до една надписана с най-топли думи. Разпознах трима министър-председатели на Израел. На други три снимки Михаил Горбачов, Леонид Брежнев и Борис Елцин до един се мръщеа в обектива с ръце около раменете на Лантос. Дън Сяопин и Вернер Лантос се хилеха срещу камерата. Също и френските

президенти Франсоа Митеран и Жак Ширак. Обрамчени, сложно украсени сертификати на три езика удостоверяваха голямата хуманност и щедрост на Вернер Лантос.

Но да се върнем на темата — нямаше никакви документи, дори и в трите направени по поръчка кантонерки, които намерихме в сградата. Само две празни папки, и толкова. Докато изследвах пода и стените за тайници, Уондър и Ави включиха компютрите и провериха дисковете им. Липсата на данни в тях също беше изненадваща. Нямаше нищо под парола. Всеки компютър имаше текстообработваща програма. Но никакви електронни таблици или бази данни — нищо освен най-основни програми. Дори нямаше „Уиндоус 95“. Никакви игри, като пасианс или покер. Става дума за някакви си хиляви двеста мегабайта данни на диск с обем 1,6 гигабайта.

Ави подаде глава в офиса на Лантос и погледна как нагласях последното парче мокет на кабарчетата.

— Намери ли нещо?

Поклатих глава.

— Не. А ти?

— *Vurkis* — нищо — отговори. — Чисто е.

Точно така. Всъщност беше истински чисто — като дачата на Андрей Юдин.

Позволете да кажа това отново. *Чисто като дачата на Андрей Юдин*. Разбира се, след малката ни закуска Вернер Лантос беше прочистил мястото. Взел е всичко и го е преместил другаде, но е оставил достатъчно неща, за да изглежда всичко така, сякаш все още работи тук, а след това е накарал Ахуд главореза да минира компютъра с достатъчно експлозив, за да събори сградата.

Спомнете си обаче какво казах, когато претърсвах дачата. Казах, че колкото и да се опитва човек да изчисти, винаги остават разни доказателства. Винаги. Просто човек трябва да търси достатъчно. В дачата намерих товарителницата от „Ер Франс“. Тук намерих минирания компютър.

— Хайде да изчезваме — казах. — Но вземете проклетата тошиба.

---

[1] Боб (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

18

Позволете да ви разкажа нещо за Оли Норт. Когато разкриха скандала, добил известност като „Иран-контри“, подполковник Оливър Норт^[1] и някои от хората му, бяха преминали през всички папки в офиса и унищожили огромен брой от тях. Тези папки не можах да се възстановят. След това влязоха в компютърната система на Белия дом и изтриха десетки, стотици инкриминиращи материали. Практически цялата кореспонденция, всички съобщения по електронната поща, всички по-щекотливи съобщения до и от участниците в онова, което комисията за „Иран-контри“ нарече „Предприятието“, бяха унищожени по електронен път.

Само че за разлика от хартиените папки електронните файлове не се унищожават наистина. Твърдите дискове не бяха автоматично изтрити просто защото Оли и хората му бяха казали на компютрите си „del“.

Вие там, вдигате ръка — искате да знаете защо. Добре, ще оставя Стиви Уондър, който разбира от тези лайна, да ви обясни. Стиви, обясни на хората.

— Готово, Дик. Вижте, да изтриеш един файл значи просто да промениш първата буква от името му в таблицата за разположение на файлове (известна като FAT). Новото име започва със знак, програмиран от компютъра да не се показва на екрана — така че ако поискате да ви го покаже, той няма да го направи. Но „изтритият“ файл си остава на твърдия диск. Също така дори върху него да се запише друга информация, има начини да се манипулира таблицата FAT така, че да се измъкне част или дори цялата информация. Някои най-обикновени програми, като „Нортън“, позволяват възстановяване на изтрити записи. Виждали ли сте как от името на изтрития файл липсва първата буква? Е, по принцип онова, което програмата прави, е, че възстановява тази липсваща първа буква и файлът отново става „видим“ за компютъра.

Благодаря, Уондър. Да, трябва да знаете също, че ако не форматирате напълно диска със специална осигуряваща програма или ако не запишете данни върху всеки един байт данни на диска, ще останат следи от електронни пръстови отпечатъци. А и дори да направите всичко това, пак може да се измъкнат малки части от даден запис — достатъчно за някой хитър следовател да се досети какво е имало там.

Кой е този отзад в залата с вдигнатата ръка? Искате да знаете какво? Искате да знаете защо, след като аз знам тези лайна, и Вернер Лантос не ги знае?

Уместен въпрос. Трябва да станете редактор. Отговорът е, че повечето хора не си правят труда да научат как действат компютрите. Те просто ги използват. Това е особено валидно за истински големите шефове. По тази причина например старият ми противник бившият министър на отбраната Грант Грифит беше оставил всички инкриминиращи го записи на своя портативен компютър — без изобщо да ги засекрети. Изобщо не беше помислил да защитава информацията. Оли Норт и хората му също бяха много изтънчени — и не разбираха колко данни остават, след като ги „изтриете“.

Така че, ако човек разполага с двама завършени компютъролози (като Уондър и Ави) и с хубав, топъл апартамент, в който да се скрие — а ние имахме с любезното съдействие на семейство Леклерк, — и ако има няколко часа да си поиграе (а те имаха), и ако семейство Леклерк са съгласни да използват мощния им компютър и лазерния принтер, и ако може да си напише сам разни помощни програми, което моите необуздани и зловни компютърджии умееха идеално, то той е в състояние да измъкне част от изтрите данни.

Което и стана. О, двамата не възстановиха сто процента от нещата в минирания компютър. Съвсем не. Очевидно беше (е, очевидно за Ави и Уондър, които ми обясниха, че устройство С: е напълно празно, защото било изчистено), че преди монпосран Лантос и Ахуд главореза да минират компютъра, са изтрили всички данни. Но след три часа търсене разполагахме с достатъчно битове и байтове, за да могат моите момчета да ми осигурят непълна картина за живота на Вернер Лантос.

И каква е тя, питате?

Ами имаше две неща. Първо, аз не съм гений на компютъра. Но от екрана изглеждаше, че Вернер Лантос си играе на „напълни джоба“ с чужди пари. Инвестирал беше десетки милиони долари в поредица маргинални сделки на борсата в Хонконг — и беше загубил. Хората, с чиито пари играеше, бяха вътре с много милиони долари.

Но кои хора? Това беше проблемът. Сметките имаха само номера. Но трябваше да има някакъв шифър. Дори едно късче от него би помогнало. Обърнах се към Ави и Уондър:

— Хайде, момчета, изровете го.

Това им отне още два часа програмиране, подкрепено с многоезични мръсотии, от които мога да призная, че и аз се изчервих. Но накрая моите лукави компютъролози бяха успели да докарат някакво грубо съвпадение между имената и номерата на сметките. Как го направиха, питате? Знаете ли, хич не ми пука как го направиха, дявол да ги вземе. Важното е само, че свършиха работа.

Разгледах екрана.

- Личните финанси на Вернер бяха в доста лошо състояние. Но, изглежда, все още имаше четвърт милион долара в една швейцарска сметка, други сто хиляди в банка, която, съдейки по телефонния код, трябва да беше в Бахрейн, и трета сметка (сума — неизвестна), на друго място — което нито Ави, нито Уондър успяха да дешифрират.

Справиха се далеч по-добре, като се стигна до записите на електронната таблица. Всъщност успяха да сглобят повече от 90 процента от информацията.

- Един файл показваше редица прехвърляния на руско оръжие за китайците — само през последните шест месеца над шестдесет милиона долара бяха сменили собствениците си. Това, приятели, позволява да купите много автомати АК-47 и друго малокалибрено оръжие. Питам се за какво, по дяволите, им трябва на китайците руско оръжие, след като те бяха петият по големина износител на оръжие в света.

- Втори файл съдържа информация за крадени ядрени материали. Виктор Гринков и приятелчетата му продаваха *verbotten*^[2]

технологии на всеки с твърда валута. Разгледах списъка. Включваше Пакистан, Иран, Ирак, Либия — и сирийците.

- Трети файл съдържа данни за руски инвестиции зад граница. Чрез поредица от несъществуващи фирми и други паравани ивановците се опитваха да се напъхат в голям брой високотехнологични области. В това имаше смисъл — руснаците винаги са изоставали в технологиите. Сега използваша твърдата си валута, за да купуват западни фирми, произвеждащи всичко от микропроцесори до кодиращо компютърно оборудване. Единственият проблем — доколкото разбирах — беше, че Вернер Лантос е загребал двадесет и пет милиона долара от оперативната сметка на ивановците, за да покрие загубите от инвестициите си.

- Четвърти файл показваше влогове в доверителна сметка на Каймановите острови, разкрита от Вернер Лантос за някой си на име Бартлет Остин Вайът младши. Файлът беше отчасти заличен, но отпреди осем месеца в тази сметка стояха малко повече от половин милион долара. Това са доста сребърници за собствената ти страна.

- Един пети файл проследяваше частните инвестиционни сметки на Лантос — онези, с които обработваше бакшишите на ивановците. Името на Виктор Гринков се показва на самия връх на списъка. Човекът, който управляваше руското Министерство на вътрешните работи, имаше инвестиции в рискови акции в Хонконг. Акции, които според цифрите бяха загубили осем милиона доларчета през последните шест месеца.

А и Виктор не беше единственият руснак, загубил рубашката на гърба си на пазара в Хонконг. Имаше още пет-шест сметки на имената на различни Ивановци, до една контролирани от Вернер Лантос.

Очите на Ави се разшириха:

— Има сметка на И. Катавцев — това е Игор Катавцев, председателят на Комисията по разузнавателните въпроси в Думата — каза той. — И Сергей Павлов.

Израелецът подсвирна впечатлен.

— Павлов ръководи ГРУ.

Това съкращение означава Главно Разузнавателно Управление на руската армия.

Погледнах към Ави:

— Питам се дали някой в Москва знае за тези неща?

— Съмнявам се. Тези хора не са по изтънчените финанси. Те предпочитат авоарите им да бъдат инвестирани в хубави, безопасни швейцарски или бахамски сметки. Според мен Лантос си е вземал от парите им, когато ги е изнасял от страната.

— Не става дума за личните сметки. Те са достатъчно лошо нещо. — Потупах с пръст върху листа хартия, на който Уондър беше отпечатал оперативната сметка на руснаците. — Това е по-лошо.

Лошо и още как. Ставаше дума за прост като целувка план, тръгнал в лоша посока. Вернер беше изгребал около осем до десет милиона долара от руските си партньори. Използвал беше парите, за да разкрие сметки на техни имена в борсата на Хонконг. Тези сметки му даваха възможност да купува с около петдесет милиона долара. След това беше инвестирал всичко в маргинални сделки — което значи, че е платил част от цената, когато купува акциите, като остатъкът се заплаща по-късно. Планът му беше да заплати всичко, след като акциите повишат цената си, след това да ги продаде и да върне десетте милиона в сметките на руснаците в Женева или Бахамските острови, или където и да са. Но маргиналните инвестиции се объркали, банките си поискали парите и бедният Вернер ги изплащаше с все повече и повече от парите на ивановците.

— В крайна сметка Виктор и останалите руснаци са вътре — казах, като гледах екрана — с около петнадесет или двадесет милиона от откраднатите с труд печалби.

Дръпнах мустака си.

— Може би ще трябва да разпечатаме тези документи и да ги изпратим по факса в Москва, за да видим как ще се оправят с Вернер.

По лицето на Ави се разля злокобна усмивка.

— Това може — в тефтерчето си имам всички номера на министерството. Още по-забавно ще бъде да разгласим всичко — да го пратим на новинарската агенция „Интерфакс“.

Бръкна в джоба си за модемната карта и тъкмо щеше да я завре в компютъра, когато разбра какво прави, а ние с Уондър в същото време я измъкнахме от ръката му.

— Освен това аз имам по-добра идея — каза Уондър.

Я виж ти!

— Имаме номерата на сметките на ивановците в Хонконг. Имаме паролите. Това са парите, които Вернер е загубил.

Той огледа екрана на компютъра.

— Имаме и сметките на ивановците в Бахрейн, Сингапур, Женева, Кайманските острови и няколко други места — доста голям къс от парите за оръжие. И става дума за истински пари в банка. Към петдесет, шестдесет милиона долара — каза той, като натисна копчето за смяна на екрана.

— Е?

— Е, предлагам да поемем контрол над тези сметки. Да сменим паролите. Според теб кого ще обвинят — нас или Вернер?

Това беше покварена, долна, гадна, мръсна идея. Чудесна беше. Прекрасна.

— Можеш ли да го направиш?

Главата на Уондър се залюля в пълен режим „Стиви Уондър“ — ляво/дясно/ляво, дясно/ляво/дясно.

— Ти к'во мислиш? Разбира се, че мога.

— Тогава го направи. Идеята е страхотна. Но не пипай сметките на Лантос. Не сега. Не искам да го плаша.

Осени ме нова мисъл:

— Ави, има ли как да провериш къде са Вернер и Ахуд — тихичко?

Ави помисли няколко секунди.

— Мисля, че да — отговори. — В културния център има една секретарка, която познавам от години — тя ми каза, че Ахуд е идвал. Тя си отваря ушите за някои неща. И не харесва особено много настоящия, ъ, режим, нито приоритетите му. Мисля, че си струва да ѝ купя чаша кафе.

— Ави, искаш да кажеш секретарка или секлецарка?

Той ми намигна:

— Бих могъл да ти кажа, Дик, но след това трябва да те убия.

* * *

08:25. Бръд се обади. Каза, че моят приятел, което означаваше Кени Рос, е оставил нещо за мен в „Градинаря“. Трябваше да го взема,

а след това да се обадя на следния номер, който повтори два пъти, за да е сигурен, че го запомних.

Има нещо объркващо във френския, когато се произнася с акцент от Северна Вирджиния, но тъй като свободно владее жабарския и водолазкия, разбрах, че Бръд описваше северната гара — Гар дю Норд, най-голямата от шестте парижки железопътни гари.

— Ами пакета, как да го взема? — попитах.

— О — отговори Бръд.

Това би трябвало да значи, че са го оставили да си го прибера.

— Ясно. Място?

— Има пощенска кутия в северния край на първата от улиците в града, в която се намиращ, наречена на първото му име. Трябва да търсиш двоен тебешир. Онова е залепено с тиксо отдолу. — Бръд млькна. — Приятелят ти каза, че ще схванеш това. Аз му казах, че е побъркан.

— Прав си.

Оставих слушалката. Какво ли е това, мамка му? Първата улица на името на Кенет. Достатъчно добре познавам града, за да ми е ясно, че в Париж никоя улица не се казва Кенет.

О... има ли граница на моята тъпота? Нежни читателю, какво е първото име на Кени Рос? Хайде да го повторим всички заедно. Първото му име е *Адмирал*.

Извадих уличната карта на мосю Леклерк и потърсих *amiral*, което е френският начин да кажеш адмирал. Първи под рубриката стоеше булевард „адмирал Бюри“. Проверих в картата. Улицата преминаваше от югозапад на североизток, а спирката на метрото най-близо до северния край беше „Порт Майо“.

Нахлузих якето си.

— Стойте тук — казах. — Аз ще се върна след час.

Уондър се вдигна от стола:

— Трябва ли ти подкрепа?

Поклатих глава.

— Ще се справя.

10:42. Взех пратката при Гар дю Норд. Внимавал бях за преследвачи и знаех, че съм в безопасност. Когато отворих багажната клетка с ключа, залепен отдолу на жълтата пощенска кутия, намерих найлонова торбичка с надпис „Галери Лафайет“, в която имаше

обезопасен срещу подслушване телефон. Обезопасените телефони са големи и тежки. Почти двойно по-големи от обикновените — горедолу като онези, петкилограмовите радиотелефони PRC-1 от виетнамската ера, дето ги има по музеите.

Взех чантата, намотах я под ръка и тръгнах из метрото, където си поиграх на „скок вътре/подскок навън от влака“, докато се убедих, че не ме следят. Прехвърлих се на линията за „Порт Орлеан“ и се возих до булевард „Св. Михаил“. Спирка „Бо Миш“ винаги е лудница, което ми позволи да се скрия в тълпата, докато се качвах по елеватора към улицата.

След като излязох отгоре, се юрнах сред групите туристи, студенти, уличници и пътуващи музиканти по „Рю де Ар“, направих тесен кръг около няколко магазинчета, кафенета и пицарии и се върнах по собствените си следи. Не забелязах да ме следят.

Не бързах, разходих се по площада, като потайно проверявах тила си, докато разглеждах рафтовете с книги и картини в антикварните магазинчета. *Nada*. Небрежно се пуснах обратно към Сена при „Пон Ройял“ и изминах дългия път до кафене „Августин“, като спрях в три приятни бара, за да опитам кафето — и да проверя за опозиция. Нямаше такава.

13:15. Ави все още не беше се върнал от уговорената си среща и затова двамата с Уондър внимателно проверихме телефона, за да сме сигурни, че не е бъркан.

Не бях ли обзет от параноя? Не, не мисля така — а вие?

Уондър го обяви за чист. Затова изключих един от телефоните на семейство Леклерк, свързах моя (той си имаше преходник за европейските системи, тъй като са го пратили за Париж) и набрах номера, който Бръд ми беше дал.

Кени Рос отговори на третото позвъняване:

— Рос.

— Здравсти — аз съм.

— Значи си получил апарата. Добре.

— Какво става?

— Това ти трябва да ми кажеш. При мен има един четиризвезден, който е ужасно нетърпелив да разбере какво става, по дяволите.

Всичко по реда си.

— Ти как ми прати телефона? — Притеснявах се да не бъдем разкрити.

— Председателят ме накара да се обадя директно до някой си в посолството и да ти го оставят. На чисто си.

— Не си го взел от някой от Християните в действие, нали, адмирале...

Той мълчеше, за да дешифрира думите ми. След това:

— Не, не, Дик — уредихме един от телефоните на председателя, дето са без онзи проклет чип.

Добра новина. Съвсем в началото на осемдесетте години тогавашният директор на Агенцията за национална сигурност, вицеадмирал Боби Рей Инман, който не харесваше факта, че не може да чете пощата на всички, си издейства позволение за разработване и използване на компютърен чип, който впоследствие беше инсталиран във всички осигурени срещу подслушване комуникационни системи. (Всъщност тъй като Инман имаше страхотно политическо влияние, той издейства чипът да бъде инсталиран и в комуникационните системи на всички други правителствени служби, които си предават секретни съобщения, включително Министерството на отбраната, Министерството на енергетиката, а дори и АКБД, произнасяно АКА-В-БИДЕ, и означаващо Агенцията по комуникациите в Белия дом.)

Този чип позволяваше на Агенция Безименна да подслушва дори най-сигурния трафик^[3]. Но през 1996 г. Обединеното командване на началник-щабовете се договори с „Моторола“ за комуникационно оборудване от пето поколение, което въпреки гневните викове на Агенцията за национална сигурност не съдържаше този чип. Причината се криеше в това, че председателят на Обединеното командване, както и другите шефове в него искаха да имат собствена сигурна мрежа, за да говорят на спокойствие със своя главнокомандващ. И тъй като Обединеното командване може да упражнява известен натиск върху топките на бюджета и ресурсите на Агенцията за национална сигурност, я заплашиха, насилиха, шантажираха и притиснаха, докато си получиха исканото.

И затова можех да докладвам ситуацията на адмирала, без да скривам нищо (с единствено изключение, разбира се — присъствието на Уондър), и да спирам и да повтарям, докато той си записва. Едва след като свърших, запитах онова, което всъщност ме интересуваше:

трябваше ми да изместят един спътник FORTE. Без него работехме на тъмно.

Дочух отваряне на врата. Ави ми махна с ръка от антрето.

— Адмирале, задръж за секунда.

Притиснах длан върху слушалката.

— Е?

— Заминали са — изтеглили са се. Взели са чартърен самолет от Швейцария. Маршрутът включва петчасов престой в Женева, а след това една нощ в Кипър, с крайна отправна точка Бейрут.

Шибаният план влизаше в действие. Не можеше и да бъде друго. Струваше ми се напълно логично, че Лантос ще изтегли пари от сметката си в Швейцария, ще вземе малко мускулна сила от Кипър и ще се отправи за Дамаск, като стигне в Бейрут. Шибаната птица FORTE ми трябваше — и то веднага.

— Нещата май ще се разкрият с гръм — казах на Кени Рос. — Нямаме време за губене, адмирале.

— Тук срещаме голяма съпротива — отговори той. — Птицата над Китай не може да бъде местена. Председателят натиска здравата за изместване на онази над Украйна, но му казват, че ще минат поне дванадесет или шестнадесет часа, преди да успеем, ако изобщо стане. Адски трудно е, Дик, след като не може да каже за какво точно му трябва.

Нима не разбираше, че времето беше от критична важност?

— И каква е проклетата пречка?

— Обичайните глупости. Агенцията крещи, че превишаваме параметрите на мисията си — каквито и да са те. Дори шефът на ЦРУ се обади на председателя Крокър, за да пита за какво изведнъж ни е притрябвал спътникът. В Държавния департамент са убедени, че със сигурност ще разрушим две десетилетия на внимателно изградени дипломатически отношения — въпреки че нищо не са постигнали. А и онзи бивш журналист, кучият син, дето го довякоха да ръководи Съвета за национална сигурност, настоява да чуе защо искаме това, което искаме. Откакто го назначиха, опитва да влияе на Обединеното командване — според мен той смята, че председателят върти някаква игра, и иска парче от нея или от него, или и двете. А пречат и обичайните междуведомствени борби — Военновъздушните сили искат да участват, въпреки че нямат представа какво правим. О, има и

политика. А да не говорим за бюджета на министерствата — говори се, че след по-малко от месец трябва да легнат на бюрото на президента.

Гласът му стана сериозен:

— Честно казано, постарай се тази операция да даде резултат, Дик, защото председателят нарита доста задници и набра доста черни политически точки от твое име.

Нима? Е, честно казано, приятели, набирането на политически точки, далаверите с бюджета и ритането на междуведомствени задници е точно работата на председателя на Обединеното командване. Тъжният факт е, че вече твърде малко звездоносци желаят да залагат звездите си, като се стигне до подкрепа за онези от нас, дето вършат мръсната работа в окопите.

Тъжният резултат от тъжния факт е, че когато хората, които носят звезди, не водят, хората, които носят белези — операторите като мен, — добиват известно нежелание да ги следват. А когато това се случи, цялата система започва да се разпада. Затова, макар и да изпитвах благодарност, че председателят рита задници и раздава наказания от мое име, се надявах да разбира, че просто си върши работата.

Но се съдържах. Няма смисъл да се заяждам с Кени Рос.

— Опитай да преместиш шибаната птица възможно най-бързо, нали, адмирале?

— Добре. Междувременно какъв е планът?

— Изместваме оперативната зона на изток при първа възможност.

Замълча. Чу се как си записва нещо.

— Това разумно ли е?

— Кое, адмирале?

— Ами да се местиш, преди да знаем нещо конкретно?

В него говореше ядреният подводничар. Командирите на подводници от клас „Бумър“ не правят каквото не е в списъка със задачи. А местенето на изток, преди да сме уточнили къде, не представляваше включваема в списъка със задачите точка, макар да знаех, че Вернер и Ахуд са в движение. Но нямах намерение да разкривам този скъпоценен къс информация. Има твърде много пътища за отклоняване на информацията. Твърде опасно за Дики — и останалите.

Затова отговорих уклончиво:

— Така си давам ранен старт.

Чух отново да си записва. Предполагам, че думите ми имаха някакъв смисъл, защото отговори, малко троснато, следното:

— Обади ми се след осем часа. Да ми докладваш за ситуацията.

— Този телефон ще действа ли оттам, където отиваме?

— Би трябвало, но никой не е пробвал досега, Дик.

Телефонът в ръката ми млъкна.

Никой не е пробвал досега. Правилно. Все едно говорим за целия ми живот, адмирале.

Поставих слушалката на мястото ѝ.

Тъкмо щях да изръся някаква тъпа забележка, когато видях лицето на Ави Бен Гал.

— Какво има?

— Нищо.

Да бе. Сигурно.

— Ави...

Ави сви юмруци.

— Той е предател, дяволите да го вземат, Дик.

— Кой?

— Ахуд. Не може да не е. Той е направил огледа на целите в културния център. Няма друга причина за идването му — последния път е бил там ден и половина преди експлозията. Но защо?

Защо ли? Защо Браниган Бренекето, Мани Танто и останалите от екипа на Грант Грифит се бяха продали? Защо Дъг Докинс беше сторил същото? Отговорът е, че когато *merde* се удари във *ventillateur*, те се оказваха алчни, себични, безпринципни фурнаджийски лопати, предатели на униформата си и знамето, под което са служили — за парите.

Ави и преди ми беше казвал същото за Ахуд — просто не бе обърнал внимание на думите ми.

Затова му напомних:

— Ави, помниш ли, като ти казах, че Ахуд май не е на страната на ангелите?

— Е?

— Е, ти какво ми отговори?

Ави ме изгледа с празен поглед.

— Отговори ми — продължих, — че Ахуд е на страната на Ахуд.

Лицето му показваше, че ме е чул, но му е трудно да го смели. Ави има много големи ценности — обича страната си. Вярва силно в онова, което върши. Аз също. И затова разбих гнева, болката и нуждата от отмъщение. Но за да постигнем този последен елемент, трябваше да идем на изток.

— Чуйте, братя кръстоносци — казах, — време е да наточим сабите, да опаковаме ризниците и да тръгнем за Светите земи.

Уондър стоеше с ръце на хълбоците:

— И кой си ти, така изведнъж бе, мамицата му? Крал Ричард Лъвското сърце ли?

— Че какво му е лошото, мамка му — крал Ричард ми звучи съвсем добре.

Уондър се обърна към Ави, който въпреки всичко беше се усмихнал:

— Изглежда, иска да е крал.

След това се обърна към мен:

— Е, в такъв случай май трябва да кажем: „О, благодаря ви, Ваше гноемъдо Височество“ и „с ваше позволение, Ваше сфинктеролико Богоподобие“ — каза, поклони се подлизурски като във филмите със звезди като Джон Агар, Базил Рабтоун и Ивон де Карло. — Е, добре, Ваше лайногъзо Величие — можете да бъдете крал Ричард Лъвското сърце. Но само за непознати. За онези от нас, които те познават и обичат, шкипере, винаги ще си останеш Дик, Лъвското сърце^[4].

---

[1] Някога редакторът на „60 минути“ Майк Уолъс беше казал за Оли и за мен, че си приличаме по това, че силните на деня са по следите ни, защото успяваме да разгневим прекалено много важни хора. Позволете да кажа официално, че не съм съгласен. Вярвам, че подгониха Оли, защото беше унищожил хартия — улики. А мен гонеха, защото унищожавах хора. Позволете също да добавя, пак официално, че аз се забавлявах повече с моя начин на унищожение, отколкото Оли със своя. ↑

[2] Забранени (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Чипът се нарича ДРЕК, от Дигитално Разузнаваем Електронен Компонент. ДРЕК позволява на Агенцията за национална

сигурност да декодира сигнали и да проследява точката, от която са изпратени. В началото на деветдесетте години Агенцията за национална сигурност убеди Конгреса да ѝ позволи да монтира ДРЕК-чипове във всяко закупено от правителство оборудване за секретни комуникации. Агенцията се аргументираше с възможността да се избегне злоупотреба с него, както и да помогне за откриването на откраднатото оборудване, защото точката на излъчване на сигнала може да се определи. Всъщност Агенцията за национална сигурност просто искаше да чете секретните съобщения на всички — от вътрешната електронна поща на ЦРУ до поверителните телеграми на Държавния департамент и протоколите на Белия дом и Съвета за национална сигурност, което би ѝ осигурило огромна политическа сила в тези дни на орязване на бюджета за разузнавателните служби. Само Обединеното командване на началник-щабовете и шефовете на съставните му служби успяха да се спасят от плана за тотално подслушване. ↑

[4] Игра на думи с името Ричард. Съкратената форма Дик има и жаргонно значение мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
МАТРЬОШКА

ГЛАВА

19

Тел Авив беше нехарактерно топъл и задушен за сезона — имах чувството, че се намираме в Барбадос, а не на летище „Бен Гурион“, когато преминахме през вратата и стъпихме на стоманените стъпала на елеватора. Дошли бяхме със самолет на „Ер Франс“ от летище „Де Гол 2“, за да не привличаме внимание. На излизане от Франция повечето опитни пътници предпочитат да летят с „Ер Франс“ или „Ел Ал“ от „Орли“ — по-старото летище право на юг от Париж. „Орли“ е много по-близо до града, а и самолетите не са толкова претъпкани. Но тъй като то е центърът за повечето полети към Африка и Близкия изток, се следи от френските, израелските, египетските, мароканските, либийските, сирийските, иранските и иракските разузнавателни служби. Предполагам, че 25 процента от хората, работещи в пътнически агенции, охрана, наземна поддръжка и офисите на различните авиолинии, са всъщност разузнавачи, тайни агенти и/или оператори под прикритие.

Затова пропуснахме „Орли“, хванахме автобуса за „Де Гол 2“ от „Порт Майо“, борихме се с тълпите туристи в терминала, пихме бира с надценка и летяхме в натъпкан до козирката самолет А-300 Еърбъс на „Ер Франс“ с равнодушен персонал, който излетя със закъснение от три часа и половина и пристигна в Тел Авив много след като се стъмни. Ави ни остави с Уондър да се качим на автобуса до терминала и да се борим с дългите опашки в миграционната служба. Него го познаха още като слизаше по стълбата към бетона, махнаха му с ръка да отиде встрани, посрещнаха го топло и го напътиха в един светъл на цвят седан, който бързо замина в посока, противоположна на главния терминал.

Двамата с Уондър се качихме в автобуса до огромната зала за пристигащи, застанахме на опашката, докато паспортите ни бъдат подпечатани от една униформена МСВЖ — това е млада сладурана на възраст за женене, ако сте забравили — и след това взехме багажа си. Минахме по коридора край небрежно отпуснати митничари и

излязохме от терминала с климатична инсталация в задушната нощ, като си проправяхме път през тълпата, която чакаше пристигащи приятели и роднини. С бой се добрахме до тротоара, пуснахме багажа и се огледахме за Ави.

Никакъв не се виждаше. Стояхме така около пет минути, отбивахме атаките на шофьорите на таксита и лимузини, които обещаваха най-добра цена, мистър, на иврит, английски, арабски, руски и турски. След това в зоната за паркиране, където се намирахме, рязко спря един бял малък седан и фаровете му примигнаха бързо няколко пъти.

Вперих поглед в предното стъкло. Ави беше. Махаше ни.

— Тук, тук — извика той. — Уредих кола.

Доста години бяха минали от последното ми идване в Израел и честно казано, страната изглеждаше съвсем различна. Повечето хора, които не са били тук, смятат Израел за страна, пълна с шатри на бедуини, финикови палми, цитрусови горички и камили — нещо като Дисниленд на Саудитска Арабия, или го смятат за продължение на Източен Манхатън — не толкова страната, в която тече мед и мляко^[1], а по-скоро страната на гевреците, пушената пъстърва и готината пастърма.

Е, приятели, събудете се и помиришете: не, Израел е една съвременна, жива страна. Може да сте в Близкия изток, но Тел Авив наподобява повече Маями, отколкото Дамаск. Сега излезете ли от летището, попадате изведнъж на високоскоростна странична лента, която ви въвежда на супермагистралата между Тел Авив и Йерусалим. Да, още има цитрусови горички и памук и соя до шосето в посока Йерусалим край възвишенията Латрун. Но идете на запад, към крайбрежната равнина на Тел Авив, и движейки се със стотина километра в час, ще се озовете сред офис-комплекси от стъкло и стомана, универсални магазини и огромни квартали с модерни жилищни блокове.

Всъщност изобщо не си спомнях маршрута до Херцлия. През годините след идването ми беше изградена цяла нова шосейна мрежа. Спомнях си натоварено движение със задръствания. А сега виждах магистрала с осем ленти, позволяваща непрекъснато шофиране под натиска на тестостерона.

Споменавал ли съм, че израелците имат специално отношение към околните, когато са зад волана? Не? Е, нека кажа следното: не мислете, че ако някой израелски шофьор прилича на равин (или друг духовен служител), би дал и другата буза и би ви оставил да го надминете на магистралата.

Обръщането на другата буза е канон от Новия завет. Богът на Израел, Яхве — името, на което не може да се даде име, — е богът, извел Мойсей от Египет. Яхве е такъв господ, какъвто си го представят тюлените: жилав, неотстъпчив старозаветен Бог на Войната — Бог, дето казва: „Затрий спомена за Амалека под небето.“^[2]

С една дума: не ви трябва да се правите на състезатели пред онзи благочестив брадат човек с реното ето там, дето е облечен в черно като равин, носи плетена *kipra* (шапка) и има *peyot* (ортодоксални къдрици отстрани на главата), защото той няма да се помоли за вас — просто ще натика задника ви в мантинелата и ще махне за *litrahot* — довиждане до скоро, — докато се търкаляте надолу. Ави, чието държане обикновено отговаря на спокойния му глас, сега натискаше еврейския педал до еврейския метал и летяхме със 160 километра в час на север около Тел Авив без никакви светофари, докато стигнахме огромен пътен възел, за който нямах никакви спомени.

— Това не бяха ли ниви?

— Да — процеди през зъби Ави, като рязко изнесе колата вляво и отново удари газта в пода. Прелетяхме край Рамат Хашарон, където бях прекарал многобройни нощи с джин „Бомбай“, а офицерите от израелските военновъздушни сили се надпиваха с мен с еврейската пиячка — уиски J&V^[3], — и продължихме право на запад, към морето.

Край огромния тенис-център отляво видях светлините по крайморското шосе и изведнъж се озовахме на кръстовището Гелилот. Отдясно над шосето се виждаше ниският, извит силует на главното управление на Мосад. В съседство с него, но в различен комплекс от сгради, над огромен супермаркет се намираха много от офисите на АМАН. Ави отклони колата по лявата лента, вмъкна се край един трактор с две ремаркета, стрелна се през една забранена за преминаване отсечка и предприе слалом сред трафика към Хайфа на север.

— Почти стигнахме — каза триумфално. — Може да съм бил стария рекорд.

Изпревари едно „Волво“ комби, изпълни нелошо занасяне с четирите колела и се качи по изходната лента с надпис „плаж“ на иврит и английски език. Завихме наляво, мушнахме се под магистралата и — посрани Боже! — се озовахме посред шибания Бевърли Хилс.

Последния път, когато бях в дома на Ави — преди около шест години, — карах по разбит коларски път през една грозна и покрита с боклуци промишлена зона, опасала плажния район Херцлия Питуах като ръждив пояс.

Нищо не беше останало от тази зона. Сега Ави караше по широки улици, пълни с пешеходци и осеяни от кафенета и модни италиански, френски и ориенталски ресторанти. Взирах се през предното стъкло. Вляво от мен един дълъг булевард с улични лампи в модернистичен стил правеше завой към морето.

— Какво е това? — попитах Ави.

— Пътят към новото пристанище за яхти — завършиха го миналата година. В него има хиляда и петстотин яхти.

— Я, а аз мислех, че в целия Израел едва ли има хиляда и петстотин лодки.

— Нещата се промениха, Дик.

Изглежда, беше така.

Ави направи ляв завой и тръгнахме покрай висока дървена ограда, зад която имаше двуетажни тесни къщи в различни стадии на изграждане. Посочи към оградата, на която се виждаше плакат с дузина вили.

— Тези места ще се продават за над седемдесет и пет хиляди долара парчето — каза той. — Преди десет години за тези пари можеше да купиш повечето от земята тук.

Зави надясно по тесен път с разделителна мантиanela по средата, който се движеше успоредно на бреговата ивица на Средиземно море. Помнех осеяни с боклуци пясъчни дюни и туфи островърха трева. Сега виждах лъснати пътечки, осветени тенискортове, винарни и остъклени ресторанти, каквито има по най-скъпите места във Френската ривиера.

Отби надясно по тясна странична уличка, която помнех, измина стотина метра, а след това спря пред непознат за мен портал със

стоманени врати, препречили павирания път. Ави угаси двигателя и изключи светлините, извади ключа за запалването и ми го даде.

— Куфарите.

Излязохме. Аз се протегнах — израелците още предпочитат малките коли. Изглежда, им е останало от изпълненото с лишения минало (а да не говорим за над четирийсетгодишните нефтени бойкоти от арабите). Отворих багажника. Двамата с Уондър извадихме чантите и го затворихме с трясък.

Изад портите ни отговори лай и ръмжене. Чух драскане от лапи по метала.

Ави остави куфара си пред една висока порта, вградена в двуметровата стена, покрита с парченца натрошено стъкло. И тя, както и стената и портала, е била построена след последното ми идване. Лаят и ръмженето се преместиха.

— *Sheket klavim* — млък, кучета — изръмжа в отговор Ави.

Шумовете спряха. Той извади ключ от джоба си, завъртя го в бравата и откряна вратата. Веднага в отвора се навряха две огромни черни космати кучешки муцуни. Ави ги избута назад с коляно.

— *Shev* — долу! — нареди той.

Очевидно кучетата се подчиниха, защото израелецът отвори вратата широко и ни кимна:

— Хайде, идвайте.

Последвахме го и се озовахме в двор, осветен от фенери, точно навреме, за да видим как два от най-големите бувиери скочиха от позицията „седни“, хвърлиха се върху Ави и го събориха по задник на шарената каменна пътека към вратата на къщата.

— Виждате ли колко добре са обучени? — смееше се той между муцуните им, които го облизваха. Отпъди кучетата и стана, а усмихнатото му лице беше мокро. Личеше си, че се радва да си е у дома.

Кучето, което се намиреше най-близо до мен, се обърна и помириса въздуха.

— Това е Билбо — представи го Ави. — По-малката е Клео.

По-малка? На мен ми изглеждаха еднакво големи — размер гигант. Билбо се приближи предпазливо. Помириса ръката ми, коляното, чатала, направи същото с Уондър и след това се върна при Ави, за да оближе ръката му.

Клео беше по-сдържана. Заобиколи ме, доближи Уондър и започна да ръмжи.

— Клео... — Ави заговори нещо бързо на иврит.

Веднага в кучката настъпи промяна. Тя седна и предложи на Уондър лапата си.

Уондър я пое, раздруса я и разроши главата ѝ зад ушите.

— Как да ѝ кажа „добро куче“?

— *To-vah kal-bah* — отговори Ави бавно и отчетливо.

Уондър погали кучето и повтори думите. Клео наклони глава и го погледна, след това се изправи на задни крака и облиза лицето му.

Погледнах Ави:

— Струва ми се, че дочувам сватбени звънчета — казах.

В къщата зад него започнаха да се включват светлини. Светна и лампата пред вратата и тя се отвори.

Мириам Бен Гал застана, очертана като силует в рамката на вратата.

— Дик, *Ahlan W'asahlan* — добре дошъл.

Прегърнах я топло.

— Шалом, Мики, доста време мина.

Тя погледна към Уондър и протегна ръка.

— Казвам се Мики. Вие трябва да сте онзи, когото Ави нарича Стиви Уондър. — Тя произнесе името му като Вундер^[4] и прозвуча прекрасно. — Добре дошъл в Израел.

Отмести се, за да можем да влезем.

— От доста време не сме се виждали, Дик.

— Твърде дълго — отговорих. И така си беше. — Надявам се, че не се натрапваме, Мики.

— Това е Близкият изток — отговори тя. — Тук я караме без задръжки. Освен това децата отдавна ги няма — Ори е женен и има собствени деца. Живеят в Рамат Авив. Тамара е в Технион. Работи дисертацията си по икономика. Сега сме птици с празно гнездо, както казвате вие, американците. Точно компания ми трябва. Та когато Ави се обади от летището и каза, че сте с него, му отговорих, че ще добавя още вода към супата и ще измъкна още две хавлии.

След вечерята свързах телефона към розетката в хола, чух свободен сигнал в слушалката и набрах номера. Веднага се свързах с Кени Рос. Адмиралът имаше добра и лоша новина. Добрата:

председателят си беше свършил работата и спътникът FORTE се намираще на позиция. Имало доста спънки и препирни с Управлението. Но накрая от Ленгли съвсем неочаквано оттеглили възраженията си и спътникът се преместил.

Първото си прелитане направил преди двадесет минути — и приел ясна картина. Мамка му — това значеше, че сме готови да оскубем това място до шушка. Развълнуван като майкооскубвач, аз си записах координатите, които Кени ми продиктува.

Магнах на Ави и той плъзна към мен една карта. Бяха си направили шибания обект точно на югозапад от Дамаск, между ливанската граница и демилитаризираната зона — удобно за тангата от Хизбула, трудно за контрол от Обединените нации и достатъчно близо до Израел, за да позволява използване на конвенционална артилерия за ядрените снаряди — дори едно 155-милиметрово оръдие би свършило работа.

След това дойде лошата новина. Моята операция трябваше да чака, докато не се решат някои проблеми във Вашингтон и тук, в Йерусалим.

Чакането да върви на майната си — исках конкретни сведения.

— Това са хора със заплати доста над моята категория — каза ми Кени, — не си прави труда да питаш.

Въпреки това попитах. В края на краищата телефонът беше осигурен срещу подслушване, а и нямах какво да губя.

— Свързано е с Белия дом, Ленгли и израелците — въздъхна Рос. — Не съм запознат с детайлите, но от генерал Крокър разбрах, че израелците искат нещо да се направи по определен начин и в определено време и дотогава не искат да сътрудничат. Знам само, че Крокър изпуска пара. Искам да кажа, че е адски разгорещен.

— Тъкмо по-лесно ще мога да действам — отговорих. — Няма време, адмирале, а аз искам тези копелета.

— И ние, повярвай. Но позволи ми да говоря в прав текст, Дик, защото и моят задник виси на простора. Твоята операция се прекратява до нареждане от мен или генерал Крокър. Точка. Край. — Линията замлъкна. — Трябва да тръгвам — обади се Кен Рос след малко.

— Адмирале...

— Какво, Дик? — В гласа му се долавяше раздражение.

Размахах диво ръка към Ави и с мимики му поисках преносимия компютър, който бяхме взели от офиса на Лантос.

— Адмирале, можеш ли да свържеш своя телефон към компютър?

Дочух приглушения глас на Кен, когато постави ръка върху слушалката и зададе същия въпрос на хората си.

— Казват ми, че мога, ако ми дадеш минутка-две и ако затвориш и ни набереш пак. — Той замлъкна. — Защо?

— Преди да вземете окончателно решение — казах, — искам генералът да види нещо.

— Окончателното решение е взето — отвърна Кен Рос.

— Адмирале...

Предполагам, че тонът ми беше достатъчно напрегнат, за да го убедя, защото гласът му омекна:

— Добре, Дик... изпрати каквото имаш до пет минути и ще го предам. Но действай бързо, защото има среща и вече крещи да идвам, а аз го бавя, защото говоря с теб.

— Ясно, ясно.

— О, и не разчитай на нищо — председателят е срещу тази операция от политическа гледна точка и според мен няма да може да направи никакви промени точно сега.

— Опитвам се никога да не си правя догадки, адмирале.

Затворих телефона.

— Ави...

Обясних какво искам.

— Страхотна идея — отговори Ави. — Само че имаме дребен проблем.

— Който е?

— Който е, че единственият модем в къщата е направен от мощни експлозиви.

Имаше право.

— Можем ли да използваме настолния ти компютър. — На масата в бърлогата му имаше голям ръбест Ай Би Ем.

— Не — той поклати глава. Помисли малко. — Нямам модем. Но можем да закачим компютъра към принтера и да отпечатаме каквото ти трябва, а после да го изпратим на твоя адмирал по факса. Имам факс.

— Колко бързо може да стане?

— Колко искаш да отпечаташ?

— Всичко.

Ави се почеса по брадата.

— Двадесет — двадесет и пет минути. — Видя изуменото ми изражение. — Дик, не всеки има лазерен принтер. Аз подарих моя на Ори за сватбата — остана ми само старият матричен принтер, а той прави четири минути за страница.

— Искаш да кажеш четири страници за минута.

— Не, четири минути за страница.

Майната му на Дики. Отново набрах Кен Рос и обясних, че ситуацията е преминала в стадий „Нещата са наистина осрани без надежда за почистване“. Изобщо не го зарадвах. (И трябва да ти кажа, нежни читателю, че това е слабо казано.)

Но докато псуваше, стенеше, охкаше, въздишаше и сипеше заплахи, Кен Рос не ме изостави.

— Дай проклетата информация — каза, очевидно адски разярен. — Ще направя каквото мога.

Поставих слушалката на масата и казах на Ави какво се надявах да стане, когато Том Крокър получи материалите от компютъра на Лантос. Той веднага се извини и слезе в офиса си в мазето. Секунди по-късно дочух тракането на древния принтер, който разпечатваше съобщенията за факса.

Три четвърти час по-късно разполагах с десет страници за излъчване. Изпратих сметките за въоръжението, както и няколко страници от другите финансови портфейли на Лантос, включително доверителната сметка, която беше разкрил за Барт Вайът на Каймановите острови.

22:30. Мики отдавна спеше. Двамата с Уондър седяхме в хола и обсъждахме алтернативите — такива имаше съвсем малко — и сърбахме червено вино, отгледано в израелски лозя, засадени за първи път дълго време преди към Стария завет да се прибави Нов завет. Докато разговаряхме, чувахме Ави, увлечен в серии гневни разговори на иврит, произнасян със скоростта на автомат „Узи“ на пълен картечен огън. Когато с Уондър се появихме при него в 01:45 на път към спалнята на втория етаж, той все още стоеше на телефона и спореше.

След това изведнъж стана 03:20, когато усетих, че кучетата са се размърдали. Е, за да бъда точен, ще кажа, че долових драскането на ноктите им по каменните плочки, докато тичаха напред-назад. Измъкнах се от леглото, вмъкнах се в едни шорти и слязох долу. Ави стоеше в слабоосветеното фоайе в шорти и сандали, и тениска. Очите на Билбо и Клео светеха и двете кучета оживено очакваха малко развлечения.

— Вече само по това време минава номерът с разходките по брега — обясни Ави, докато се измъквахме навън, а двете кучета скачаха в близки кръгове около нас.

Изминахме сто и петдесет метра до едни тесни и дълги стълби от улицата към плажа.

— Едно време всички водеха кучетата си на плажа. Оставяха ги да тичат и да си вършат работата. Преди пет години построиха първото жилище — ето това там. — Той посочи един десететажен блок от стъкло и тухли на двеста метра от лявата ни страна и продължи с недоумяващ глас: — Искаха четвърт милион за апартамент с две спални и изглед към морето, и ги получиха. Даже имаше списък с желаещи.

— Четвърт милион шекела?

— Шекели друг път — долари. Пари в брой. Гущери. Както и да е, построиха още половин дузина блокове и цените скочиха още, а сега има всевъзможни наредби за това какво можеш и какво не можеш, включително да не пускаш кучетата да серат по този новобогаташки пясък.

Зави на север по мокрия пясък, като морето остана от лявата ни страна. Кучетата тичаха около нас в широки кръгове. Няколко минути ходихме един до друг с ръце зад гърбовете, замислени така, както може да се замисли човек на тих плаж посред нощ и около него играят звуците на водата, вълните и вятъра.

Накрая Ави каза:

— Знаеш ли, няма да е лесно, ако продължим.

Ударих лявата си длан с юмрука на дясната.

— Хайде де, Ави, какво е животът без малко предизвикателство от време на време?

— Не, сериозно говоря. Казаха ми съвсем недвусмислено, че онова, което искаш, е немислимо.

— Добре — ако искаш, оттегли се. Аз ще ида сам.

Той погледна на север, свирна тихо и късо и кучетата се втурнаха към нас.

— Не е там работата. И дума не може да става за оттегляне — заедно започнахме тази работа и заедно ще я завършим.

Хареса ми това, но се запитах защо. Нямаше видна причина Ави да иска да ме подкрепи дотам, че да провали собствената си кариера, и му го казах.

— Не разбираш — отговори. — Тук залогът е много по-голям от Ахуд Голан, макар да съм убеден, че е предател, дяволите да го вземат, или Вернер Лантос, или цялото контрабандно оборудване с двойно предназначение и руските оръжия. Да, всичко това е важно. Но аз всъщност се боря и залагам кариерата си за душата на държавата Израел, Дик.

Не разбирах накъде бие и му го казах.

— Бия натам, че сме се забъркали в сложна политическа ситуация. Ти започна всичко с благословията на твоя председател. Аз започнах с благословията на моя директор. Но нещата са се променили.

— Моят председател все още иска да пречукам онези минетчии. Исква оня обект да бъде разрушен.

— Така иска и шефът ми. Не забравяй, че преди да оглави АМАН, беше оператор. Отиде в Тунис и лично тегли куршума на Абу Джихад. Исква да идем и да направим необходимото. Но както знаеш, неотдавна тук дойде ново правителство.

— Е?

— Ами приоритетите се изместиха. Много голям натиск има върху Съединените щати да не си врат носа в района и да оставят нашето правителство да си върши нещата по свой начин.

— Това е откачено, Ави.

— Прав си. Но е факт, че във Вашингтон има много хора, които биха искали промяна в начина на действие на САЩ в Близкия изток. И нашето ново правителство сега ги улеснява. Аз като войник трябва да изпълнявам заповедите си и да защитавам страната си. Няма проблем с това. Но като израелец — аз съм роден тук — имам по-висша мисия. Тази мисия е да не допускам страната ми да стане... — започна да търси подходяща дума — порочна. Не порочна като Содом и Гомор, а в

политически смисъл. Според мен сега има такава опасност и съм готов да заложа кариерата си, за да го спра, точно както и ти. — Замълча и погледна през рамо. — В крайна сметка политическата ситуация се е изменила — тук и във Вашингтон. И затова твоят председател те изостави.

— Не ме е изоставил. Просто задържа нещата.

— Да бе. Точно така. — Ави говореше с явна ирония. — Дик, погледни фактите: за мен е очевидно от няколко часа насам, че твоят председател води тежка кампания срещу Белия дом, Държавния департамент, ЦРУ и кой знае още кого.

Понечих да кажа нещо, но Ави не млъкваше:

— Знам всичко това, защото моят шеф в АМАН води същата битка с министрите в Йерусалим. И знаеш ли какво са му казали? „Долу ръцете от руската мафия. Долу ръцете от Вернер Лантос. Долу ръцете от всичко.“ Моят шеф е страхотен човек, точно както и твоят. Но в момента, изглежда, директорът на АМАН го получава отзад и си го изкарва на мен. — Наведе се, взе една мида и я захвърли във водата. — Нещата в Израел са различни, Дик. Всичко започна с убийството на Рабин. А сега, сега цялата идея на държавата е... мутирала.

Погледна ме с болка и замислена усмивка.

— О, дали идеите мутират?

Ави сви длани в юмруци.

— И тази вечер спряха твоята операция. Спряха и моята. „Стоп. Не работи с американеца. Точка.“

— А ти искаш ли това?

— Не, разбира се.

— Ами нека тогава да им го начукаме. Майната им на апаратчиците. Да го намъкнем на бюрократите. Ще продължаваме напред — в нападение, в нападение и пак в нападение. Нека те да събират шибаните парченца, след като свършим. А междуременно ни остава да наричаме някои задници и да раздадем наказания, а може би и да очистим няколко танга.

— Това са само приказки, Дик. От онези лайна, дето обичаш да разхвърляш натам-насам, за да изненадваш хората. Много добре знаеш, че не можем да продължим като двойка каубои. Твърде много неща са заложени тук.

Прав беше, разбира се. И въпреки буйната ми реторика в никакъв случай не можех да изложа своята страна на опасност.

— Ето защо беше толкова важно да предадем информацията на Кен Рос.

— Смяташ ли, че това ще промени решението на председателя?

— Според мен решението му не се нуждае от промяна. На него му трябва нещо, с което да си осигури политическа подкрепа, за да може да действа. Мисля, че му я дадохме.

Ави въздъхна:

— Всичко се обърка толкова много, мамицата му. Колко прости бяха нещата, когато двамата с теб обикаляхме насам-натам из Бекаа — засмя се той.

— Да бе, и ти не позволяваше да кажем догат по грешния начин.

Усмихна се.

— Не бях се сещал за това от години. — Замълча. — Шибаните блокади и теста с догатите. Съвсем по библейски.

Не го разбрах и го запитах какво говори.

— Ливанците не правеха нищо, което не е казано в Стария завет — обясни той. — В книгата „Съдии“ галаадските жители завзели бродовете на Йордан, за да хващат ефремците. Карали ги да казват „шиболет“, което на библейски иврит означава поточе. Но ефрамитите не можели да казват „ш“ и изговаряли „сиболет“. Това била смъртната им присъда.

Застана с лице към мен. Кучетата, задъхани от тичането, седнаха при краката му.

— Стига ти толкова библейски уроци.

Разроши Билбо зад ушите. Клео се сви по-близо до крака му. Той протегна ръка и почеса и нея.

— Е, сега знаеш защо няма да останеш сам. Но след като аз разкрих себе си, трябва да го сториш и ти.

— Да сторя какво?

— Да обясниш защо тази мисия е толкова важна за теб. Разбирам опасенията на Америка от действията на руснаците. Но ти отиде далеч извън това, Дик.

Спрях и погледнах към морето, далеч, където осеяното със звезди небе срещаше водата. Слушах шума на вълните върху пясъка. Гледах как водата на Средиземно море идва и се отдръпва от сушата,

почувствах вечното движение, абсолютно в своята абсолютност. Наистина в морето има нещо мистично. Трансцендентално, метафизично — магия. Всъщност тези неща до голяма степен бяха причината да се запиша във Военноморските сили. Те оказаха влияние и при решението ми да стана тюлен.

Морето е място за самота, уединение и вглъбение. Нощем човек може да застане на парапета или на плажа и докато гледа водата и вълните, може, ако иска, да научи много неща за себе си.

— Прав си — казах. — Истината за мен е, че всичко това излиза далеч извън пределите на политиката или националните интереси. Не ме разбирай погрешно, Ави — решил съм да действам, независимо какво ще решат във Вашингтон. Решил съм, защото тактическото ядрено оръжие в ръцете на терористи е нещо, на което не можем да противодействаме — трябва да го предотвратим. Политиците не винаги разбират това — и заради бездействието им избиват невинни хора. Но има и още, поне според мен. Нещата са и лични. Тези кучи синове убиха приятеля ми. — Спрях, за да събера мислите си. — Добре, Пол беше офицер. Животът му беше изложен на риск, както моя. Такава е работата. Разбираш го, защото и ти си така. Но убиха и семейството му. Жена му. Децата му. Моят кръщелник.

Потърках пясъка с големия си палец.

— Ако бяха оставили Адам... кой знае. Може би щеше да отиде като баща си в Анаполис — да стане ядрен подводничар. Но пък може би щеше да реши да стане тюлен, както своя кръстник, като мен. Боец-диверсант като кръстника си.

Извърнах се от Ави, за да не види влагата, която се събираше в ъгълчетата на очите ми, и успях да пусна една нелоша имитация на Марлон Брандо в ролята на Вито Корлеоне:

— Бих му помогнал да реши, знаеш ли, бих направил на хлапето предложение, на което не може да откаже.

Направих няколко крачки навътре във водата. Почувствах успокояващия ѝ хлад; почерпих сили от нейната кинетична енергия. Поех много дълбоко дъх. Погледнах към хоризонта.

— Но Адам нямаше шанс. Нямаше шанс да порасте. Нямаше шанс да отиде в Анаполис. Нямаше шанс да избере сам дали да стане подводничар или боец със специални методи.

Обърнах се към Ави.

— Затова изобщо не ми е през ръждивия хуй дали ще е трудно или лесно. Знам само, че съм готов да тръгна напред, та ако ще да ми откъснат топките, но ще очистя тези минетчии. Както ти казах, това излиза извън пределите на глобалната политика или на всичко останало, Ави — това е лична работа.

---

[1] Старият завет, Изход (3:8). — Б.пр. ↑

[2] Старият завет, Второзаконие (25:19). — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — J&V — *Jewish Booze*. — Б.пр. ↑

[4] Чудесен (нем.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА

20

— Според теб каква помощ можем наистина да получим?

Минаваше 07:00. Мики беше заминала на работа — ръководеше болницата в Херцлия. Ние с Уондър сърбахме димящо кафе и седяхме над една кръгла маса в кухнята, на която разглеждахме карта, извадена от архивите на Ави. Той режеше домати — ситно. Изсипа ги в купа от термостъкло, поръси сол и пипер, наля обилно олио, изстиска половин лимон и хвърли върху им свеж риган и мащерка, току-що откъснати от градината пред хола.

— Добър въпрос — каза той, вдигна купата и я постави пред нас, като внимаваше да не оцапа картата. После отиде до фурната, откъдето извади няколко питки хляб, започна да жонглира с тях, за да не парят на ръцете му, и ги пусна върху масата. Накрая бръкна в хладилника и извади една по-малка купа с нещо като сметанов крем.

— *Labbane* — обясни той. — Сирене по арабски.

— Гледай — каза на Уондър.

Израелецът взе едната питка и ловко я разчупи на четири. Сви едната четвъртинка и като с лъжица загреба малко от сиренето. След това бързо бръкна с хляба в доматиите, изви китката си, за да вземе няколко резенчета, и пусна всичко в устата си.

— *Metsuyan* — провъзгласи той. — Отлично.

Уондър, чиято представа за закуската започва и завършва със свръхголяма доза кафе и сметана на прах, гледаше скептично към купата пред себе си. Но той е боец, когато се стигне до храна. Като мен, и за него няма нищо, което не би ял. И затова повтори движенията на Ави, предъвка и преглътна и остана възхитен от резултата.

— Хубаво е — възкликна той. — Нашият корнфлейкс лайна да яде.

Ави възседна един стол и се присъедини към нас. Сръбна от кафето си и кимна към мен:

— Не съм забравил въпроса ти.

— Е?

— Е, отговорът е: никаква. Сигурен съм, че силните на деня ще направят всичко, за да ни обезкуражат най-активно.

— Активно? Доколко?

Нямах никаква нужда тълпи от Шин Бет, израелското контраразузнаване, да следят всяко мръдване на задника ми.

— Шин Бет ще влезе ли в действие?

Ави се намръщи.

— Съмнявам се. Честно казано, те си имат по-важна работа — например да следят групите на Ислямски джихад или Хизбула, които действат в териториите.

— Тогава какво значи активно?

— Ами най-напред отказано ти е разрешение да използваш Израел като база за действията си. Значи така се отрязват всички официални контакти. Не можеш да се обаждаш в Кирията — Ави използва жаргонното наименование на огромната главна квартира на Израелските отбранителни сили посред Тел Авив — за разузнавателна информация или за техническа помощ, например обезопасени срещу подслушване радиотелефони, устройства, показващи къде се намиращ на земното кълбо, или оръжие. И никаква тактическа подкрепа, което значи липса на кола. Това означава, че не можеш да търсиш помощ от Момчетата нито официално, нито тайно.

Лошо. Откровено казано, израелците са първокласни бойци със специални методи и щеше да е хубаво да мога да действам с взвод от Момчетата, официално обозначени като *Saye'eret Matkal*, което се превежда като Специална разузнавателна група към Главния щаб. *Saye'eret Matkal*, позната навремето като Група 269 (до голяма степен същото като „Тюлен 6“), е изпълнявала десетки черни операции. Те си имат собствен транспорт — хеликоптери и други летателни апарати по технология „Стелт“, както и кораби за специални операции. Имат добро оръжие, средства за комуникации, които не могат да се подслушват, както и пълен набор от всички играчки, които намаляват вероятността от ненавременна намеса на мистър Мърфи.

Приятели, и преди са ми отказвали официална помощ и това може и да прави живота ми труден, но не и невъзможен.

— Друго?

— Кой знае? Ако правителството окаже натиск на твоето посолство, може да направят всичко, дори да те депортират.

Тази песен я бях чувал и преди.

— Значи трябва да действаме бързо.

— Не е толкова просто — отговори Ави. — Трябва ни оборудване.

— Маmicата му, ще импровизираме. Можем да си купим почти всичко необходимо. Единственият проблем са оръжията, експлозивите и транспортът.

Ави почука с пръсти по масата.

— Аз имам оръжие — два автомата АК и един М-16.

— А патрони? — попита Уондър.

— Имам към хиляда патрона. Пазя ги в бомбеното укритие.

— Бомбено укритие ли? — Уондър топна късче хляб в сиренето.

— Имаш бомбено укритие в къщата?

— Всеки има — обясни Ави. — Така ги строят.

Забеляза, че Уондър не го разбира.

— Линията на примирието през 1949 г. — обясни той.

— Е...

— Оттук до границата има само девет мили. Аз съм израснал в Херцлия, което е на три мили източно оттук. Йорданците ни обстрелваха с оръдия. Затова всяка къща има бомбено укритие. И сега ги строят така, но повечето хора ги използват за складове. Там си държа патроните и оръжието — хладно е и е сухо.

— Ще ни трябва експлозиви — каза Уондър.

— Това може да бъде проблем. Доста внимават с пластичните експлозиви.

Помислих малко.

— Ами онези, твоите устройства?

— Кои устройства?

— Картите за модеми и флаш-памет.

— Е?

— Онази от Париж още ли е в теб?

— В куфарчето.

— Дай да я разгледаме.

Ави донесе картата и я сложи на масата. Двамата с Уондър я разгледахме отблизо. В нея имаше потенциал.

— Хей, Ави, имаш ли лупа, немагнитна пинцета и пластмасов нож? — попита Уондър.

Петнадесет минути по-късно чудесното момче Уондър вдигна поглед от ръкоделието си, ухилен порочно.

— О, мога да накарам това да свърши страхотна работа — каза той. — Трябват ми само още три-четири като него.

Точно преди обед Ави замина за службата си, за да влезе и излезе, когато повечето от колегите му обядват. Междувременно ние с Уондър нападнахме банката, за да обменим долари в шекели, а след това се качихме на рейса за Тел Авив и отидохме на пазар. В един магазин за спортни стоки на голям булевард, наречен „Ибн Гевирол“, си купихме леки високи обувки, две тъмносини раници, достатъчно големи за ползване като щурмови торби, и три двулитрови туби „Кемълбек“ — меки, пластмасови съдове за вода, които се закачат към раница или се носят на гръб. Намерихме магазин за армейски стоки до улица „Альнби“, откъдето купихме цели костюми за скокове с парашут, ръчни компаси, тридесет метра меко въже за катерене от изкуствена материя, два чифта добре използвани, но здрави презрамки за снаряжението, колани за пистолети и други. След това намерихме всевъзможни торбички с велкро за закачане към коланите — в тях можеше да се сложи всичко, от резачки за тел до електротехнически клещи — и накрая избрахме два здрави ловджийски ножа.

Отидох в един магазин за електроника надолу по улицата и купих евтин фотоапарат с автофокусиране, пет ролки цветна лента 200 ASA и два указателя за позициониране „Магелан Трейлблейзър MGRS“^[1]. Правят ги за туристи, които не искат да се загубят в обширната пустиня Негев или в Синай. Тези уреди имат точност до петнадесет метра — вземат показанията си от дюзина спътници за глобално позициониране — и работят денем и нощем, в дъжд, мъгла и сняг. И най-хубавото е, че имат осветени екрани с течни кристали, които бих могъл да чета във въздуха. Работят с две кръгли батерийки (купих десет — няма смисъл да чакам мистър Мърфи). Докато плащах, Уондър отиде на две преки от мен, намери железария и купи две усиленни резачки за тел, три ролки залепваща лента и други разнообразни неща за сто долара.

Общо бяхме похарчили малко под хиляда и петстотин долара. Какво? Какво? Извинете за прекъсването, приятели, редакторът е. Пита защо не вземам от петдесетте милиона в черния фонд, който откраднахме от руснаците? Казва ми, че с петдесет милиона долара

могат да се купят много неща и че ако ги използваме, книгата ще стане много по-вълнуваща.

Е, може и да стане по-вълнуваща, но няма да е реалистична. Вижте, най-хубавото на специалните операции е, че можете да ги правите евтино. За бойните действия със специални методи не са ви нужни много техноиграчки. Трябва ви само малка група смъртоносни мъже, които желаят да убият врага с всички възможни средства дори ако това би им струвало топките. Затова не трябваше да купуваме самолет или кораб. Всъщност пазаруването на такива неща привлича доста внимание. А внимание точно сега не исках.

Затова купихме нискотехнологични неща (освен „Магеланите“) и си останахме приятно анонимни. А най-хубавото беше, че всичката стока се побираше в раниците и оставаше място.

Върнахме се обратно преди Ави. Разположихме всичко на хладния мраморен под на кабинета в мазето.

— Нещо ме притеснява — каза Уондър.

— Какво?

— Не разбирам защо израелците действат по този начин.

Същото притесняваше и мен. Цяла нощ бях мислил по въпроса.

— Имам чувството, че искат шибаното ядрено съоръжение да бъде построено.

Уондър приключи да навива тридесетметровото въже и го натъпка в раницата.

— Това е съвсем нелогично. Защо, по дяволите, израелското правителство би искало руснаците и сирийците да построят ядрено съоръжение в задния им двор?

Като го каза по този начин, шибаният отговор изпъкна пред мен толкова ясно, че се зачудих как не съм прозрял досега. Сещате се, нали?

Казвате, че не сте съвсем наясно?

Добре, нежни читателю, позволете да изложа нещата пред вас.

- Факт: Руснаците с помощта на Вернер Лантос и Ахуд Голан вкарват оборудване в Сирия, за да помогнат на сирийците да направят бомба.

- Факт: Вернер работи за ЦРУ, а Ахуд — за Мосад.

- Факт: Израелското правителство се е сменило неотдавна — станало е далеч по-твърдолинейно спрямо мирния процес и работата с арабските съседи.

- Факт: Сирийците са най-голямата пречка пред мирния процес.

- Факт: Сегашното израелско правителство не иска непременно да изтъргува земя срещу мир, като преотстъпи Голанските възвишения, защото са стратегически важен имот.

Още ли не схващате?

Не? Окей. Нека разгледаме всички горни факти като част от един и същи проблем. Проблемът: как да се помирим със Сирия, но да не отстъпим Голанските възвишения.

Отговорът беше кристално ясен поне за мен: като направим Голанските възвишения маловажни. А най-добрият начин да ги омаловажим беше да атакуваме Сирия директно — чрез бой до посиране на сирийците, за да може, когато се преговаря за мир, той да е твърдо в полза на израелците.

А как да сторим това, без да бъдем порицани от целия свят?

Израел винаги е настоявал за правото на изпреварващо нападение, ако открие ядрено оръжие в съседна страна. Помните ли как през 1981 г. Менахем Бегин използва израелските военновъздушни сили, за да атакува иракския ядрен реактор в Осирак извън Багдад?

Същият принцип важеше и тук. Изчакваме, докато сирийците почти завършат проекта, а след това ги удряме — здравата. Унищожаваме обекта с умни бомби, като може би уцелваме случайно и някои други неща.

Виждам ви — да стане задникът с вдигната ръка. Искаш да знаеш защо Съединените щати биха извинили нападение срещу Сирия. Нападение, което почти сигурно би довело до регионална война, след като биха могли да разрешат проблема тихо. Като казвам тихо, нежни читателю, имам предвид да използват искрено вашия мен.

Добър въпрос. Струва ми се, отговорът е, че тъпите мили хора в Белия дом смятат решенията по бързата процедура за по-добри от дългосрочните. За кои точно тъпи мили хора става дума? Ами сецам се за сегашния съветник по националната сигурност. Нашият председател на Съвета за национална сигурност Мат Томпсън е бивш журналист и професор от Харвард, и се изживява като новия

Метерних^[2]. Неговият съкафезник от университета в Йейл (преминал задължителното следване в Роудс и Оксфорд, докторат от Масачузетския технологичен институт и известен стаж в един леко подгизнал от самомнение вашингтонски екип мъдроглави съветници) неотдавна беше утвърден за директор на ЦРУ. Тези двама самообявили се мъдречи имат пари, положение и както навярно се досещате, приятели по високи места — включително и едно приятелче, за което свирят химни и фанфари всеки път, когато влезе някъде по официален повод. Единственото, което липсва на тези двама сфинктеромозъчни тъпащи, е акъл.

Ето защо човек — т.е. аз — може да си ги представи как седят с чехли с пискюли зад големите си бюра от орехово дърво и измислят безмозъчен начин да изнесат на сирийците урок по реална политика, да разместят равновесието на силите в Близкия изток и да изстрелят Съединените щати в доминиращата и основна роля на брокер на власт и мир. Има само един малък проблем: тези двама плоски задници нямат смелостта да използват американски сили — в края на краищата, ако го сторят, ще трябва да идат на Капитолийския хълм, да целунат знамето или най-малкото председателя на Специалната сенатска комисия по разузнаването и да отстояват действията си.

Нека сега добавим още една съставка на този меланж. Помните ли как Вернер Лантос говореше за страни-заместители в кафенето „Фуке“? Помните ли как намекваше, че на най-високи места в правителството стават разни неща?

Е, според мен Вернер имаше право, отчасти. Но не беше разбрал, че използваният е той. Как, питате? Просто. Позволете, нежни читателю, да направя предположението, че ЦРУ и Мосад са измислили цялата тази загадка като ужилване, което в крайна сметка да позволи на Израел да обяви война на Сирия.

Как? Като използват същия принцип, който сенсей^[3] по бойните изкуства преподават на своите ученици от първия ден: винаги използвайте инерцията на врага си, за да го победите. Руснаците искат отново да изпъкнат като свръхсила. За целта използват своята мафия, както и проводниците на влияние — като Вернер Лантос. Но Вернер е двоен агент на Ленгли. Затова някъде в процеса ЦРУ и Мосад са решили да използват Вернер, Ахуд и руснаците, както и руската мафия, за да продават материали за ядрени оръжия на Сирия — това е

ужилването. Хафез ел Асад, какъвто си е задник с голяма уста, беше налупал въдицата. А ЦРУ и Мосад са знаели какво става през цялото време.

Е, какво общо има всичко това с мен? Ще ви кажа, че има общо. Помните ли папките, които взех от кабинета на Пол Махон в Москва? Помните ли, че имаше един-два елемента, които навремето не можех да разбера. Пол беше написал един тайнствен списък с думи: ужилване, мафия-прикритие, Упр./Мос, и обади се на КР.

Сега това парченце хартия добиваше пълен смисъл. Ужилването е нещото, което Пол беше открил. Ужилване от Управлението/ Мос (ЦРУ/Мосад). Използвали бяха своите проводници на влияние и руската мафия за прикритие и се яхнали върху руската операция за възвръщане на световната сцена като свръхсила. Ние винаги смятахме, че Пол е убит, защото е разкрил връзката между руските военни и разузнавателни операции и мафията. Сега ми се стори, че може би беше започнал да събира късчетата на голямата картина и е убит, за да мълчи, преди да достигне до КР — контраадмирал Кенет Рос, — и да разкаже за операцията. Убит от кого? Всъщност нямаше значение дали Вернер или Ахуд е наредил убийството. И двамата бяха осъдени, що се отнася до мен.

Свързах секретния телефон на председателя към розетката и набрах номера на Кени Рос.

— Рос.

— Аз съм.

Бързо обобщих потока от мисли в мозъка си.

— Пол обаждал ли ти се е по този въпрос?

— Не.

— Но има смисъл, нали?

— И още как. Особено в светлината на онова, което вече си предал на председателя.

— Кен — за първи път използвах това име от съвместното ни пребиваване на подводницата му досега. — Трябва да говоря с председателя веднага.

— И аз смятам така — отговори Рос мрачно.

След не повече от две минути председателят на Обединеното командване беше на телефона. Не му губих времето. Още веднъж

изложих нещата така, както ги виждах. Чувах единствено драскането на химикалката на Кени Рос върху хартия.

Свърших и за втори път бях посрещнат от мълчание. Изчаках, докато вече не можех да търпя.

— Адмирале?

Чух го да въздиша.

— Прав си, струва ми се — каза той. — Предвид нещата в Белия дом, а и отношението на Ленгли, Държавния департамент и Съвета за националната сигурност към нас, смятам, че си напълно прав.

Чувах тежкото му дишане. Тихо, председателят каза, без да се знае на кого точно:

— Какви лъжливи минетчии.

Намесих се:

— Е?

Настъпи нова пауза. По-дълга от първата.

— Говорих с министъра на отбраната след последното ти обаждане до Кен — каза генерал Крокър. — Занесох твоите материали от факса в дома му и обясних какво става. Той ми поясни, че не може да допусне тези наивни идиоти да продължават да оплескват нещата. Нека точно ти цитирам думите му, Дик, за да си сигурен в неговите чувства. Каза: „Тези хора излагат националната ни сигурност на опасност.“ А като видя факса за онова, онова... — Председателят започна да търси подходяща дума — дипломатическо недоразумение, което в момента е заместник-ръководител на мисията в Москва, направо пощуря. Обади се в Белия дом и занесе всичко на президента. Направо. Срецнал се с него в резиденцията насаме.

Това беше добра вест. Отдавна цивилният ни предводител не беше ни водил.

— И какво е станало?

В гласа на председателя се долови весела нотка:

— Президентът се огънал. Знаеш го какъв е — съгласява се с най-новия даден му съвет, а министърът на отбраната настоял да са сами. Върна се от Пентагона с писмена Констатация за националната сигурност.

Настъпи тишина. След това — о, невероятно — си представих как генерал Крокър сочи пръст като пистолет към мен:

— Така че хващай се на работа, Дик. — Чувах гласа му ясно и чисто. — Няма да позволим това да стане. Не е редно. Напълно нередно е и е неморално. Иди и ги прецакай, Дик. И не се проваляй. Но действай тихо — стелт. Без вълни, защото не искаме никой да разбере нищо в Ленгли или в Мъгливото дъно^[4]. Действай бързо, защото утре, когато работата с Барт Вайът излезе пред заседанието на кабинета — а това ще стане, — директорът на ЦРУ, съветникът по националната сигурност и секретарят на Държавния департамент ще разберат, че са унищожени по фланга, и ще тичат при президента, който вероятно ще си поиска обратно Констатацията от министъра на отбраната.

Ави се върна в 18:30. Успял беше да вземе две модемни карти и един от натъпканите с експлозивни телефон на АМАН.

— Но не ни ли трябва детонатори? Не можем да използваме компютрите, нали?

Уондър поклати глава.

— Така е. — Почеса рижавата си коса. — Мога да импровизирам детонатор от гилза. Но все пак ще ни трябва нещо като фитил. Знаеш ли откъде можем да вземем капси или фитил?

Ави се замисли.

Аз се досетих нещо и ударих Уондър по рамото.

— Аз знам. Надолу по улицата има строителен обект — при онези къщи, покрай които минахме на път насам.

Лицето на Уондър светна:

— Хайде на пазар — каза той и посегна за шперцове.

— Може би трябва да изчакаме да се стъмни — предложих.

В 22:30 имахме два тънки детонатора, три взривни капсули и шест метра бързогорящ фитил. Докато Уондър правеше импровизирани експлозивни устройства в кухнята, ние с Ави проверихме оръжията, заредихме пълнителите и приключихме с опаковането на оборудването, което щяхме да вземем със себе си. Уондър щеше да има нужда от малко време, за да нагласи пластичните експлозивни. Телефонът беше по-лесен. Имаше едно хитро многофункционално дистанционно управление. Можеше да накараш апарата да звъни, сякаш някой наистина набира номера, и след това да го взривиш. Ави обясни, че е направено така, защото много от целите им са се научили да оставят жените и децата си да вдигат телефона.

Затова чакаш, докато чуеш гласа на който ти трябва, и след това му пръсваш шибаната глава. Или пък можеш да снемеш защитата на телефона и да натиснеш бутона за взривяване върху дистанционното.

След като отстранихме проблема с експлозивите, остана само един проблем — метода на влизане в страната. Откровено казано, според мен липсваше голям избор. Нямахме документи за влизане в Ливан през Кипър, а без подкрепа от армията мокрият подход, т.е. нелегално навлизане по вода, щеше да е трудна работа. Освен това подобна тактика отнема време — а ние нямахме много. Взех една от огромните полетни карти на Ави от папката на бюрото му и я разгънах на пода.

— Ще идем по въздуха — казах и очертах с пръст нещо като подходящ маршрут.

— А? — Явно Ави беше объркан.

— Ще им се спуснем отгоре, ще си свършим работата и ще се измъкнем по възможно най-добрия начин с каквито средства ни попаднат подръка. — Обърнах картата, за да види и той. — Ето тук трябва да отидем. Ако можем да излезем със самолет на три хиляди метра, ще скочим тук и ще направим ранно отваряне — посочих една точка на двадесет и пет километра западно от целта.

— Ранно отваряне? Не те разбирам — поклати глава Ави.

— Скок от голяма височина с ранно отваряне на парашутите. Използваме плоски парашути и летим с тях. Кацаме на пет-шест километра разстояние и изминаваме останалия път пеша.

— Дик... — По лицето му се четеше паника, а това никак не ми хареса.

— Какво?

— Това, с високия скок ме притеснява много.

— Защо, нали си минал школата по скокове? — Виждах бях Ави в униформа. Над ордените носеше сребърни криле на парашутист.

— Пет скока — каза той. — Пет ти трябва, за да вземеш крилете. И всичките бяха автомат.

— Автомат?

— Ами дете закачаш куката вътре в самолета...

— Статични скокове.

— Да. — Ави преглътна тежко. — И мразех всеки един повече от предишния.

Той чак се изпоти.

— Дик, всеки път трябваше да ме изхвърлят от проклетия самолет. Честно. Някой ме грабваше и ме мятеше през вратата.

— Люка.

— Както щеш, така го наричай. Врата или люк, не минавах доброволно през него.

Засмях се. Пред мен стоеше човек, който можеше с приказки да премине пътна блокада на врага, без да се притесни. Който можеше да оперира в половин дузина страни, където, ако знаеха кой е, щяха буквално да го одерат жив. Но беше се справил със страховете си, за да направи тези пет скока и да носи крилете. А сега се тревожеше от висок скок с ранно отваряне.

Нека ви кажа нещо за човешкия характер, приятели. То е следното: когато отивам в бой, предпочитам да имам до себе си човек, който знае, че го е страх, но въпреки това отива, отколкото човек, който не показва никакъв страх. Така избирах стрелците си. Не исках за себе си газелите — онези, които сякаш преминаваха през обучението дори без да се изпотят. Исках тези, които опитваха, почти се проваляха, или направо се проваляха, но се връщаха отново и отново, докато не се справеха. Това са хората със сърце. Това са стрелците, които ще стигнат докрай. Това са истинските Воини, които няма да спрат, докато не завършат мисията си.

— Аз не се смея на теб, Ави, смея се с теб.

— От това не ми става по-добре, защото ще правя нещо напълно непознато, Дик. По дяволите, никога не съм скачал с плосък парашут.

Имаше право. Едно е да скочиш от самолет от хиляда метра височина и да се спуснеш в хубава, равна зона с проверени условия на вятъра. Съвсем друго обаче е да скочиш нощем, в напълно неизвестни атмосферни условия и въздушни течения и да се спуснеш върху вражеска територия. Освен това нещата се усложняват от присъствието на мистър Мърфи, ако трябва да прелетите с парашута осем, девет, дори и десет мили.

— Бихме могли да се упражняваме — намеси се Уондър, който беше слязъл при нас и гледаше картата над рамото ми. — Има ли тук клубове по парашутизъм?

— Да, но...

Прекъснах го. Видях изражението в очите на Ави. Нямах начин да изучи тънкото изкуство на високите скокове с ранно отваряне. Не и през следващите двадесет и четири часа. Очевидно тази вечер ни гостуваше мистър Мърфи.

Понякога, нежни читателю, отговорът е толкова прост, че не го виждаш веднага. Плеснах по картата с длан.

— Нека правим нещата просто, глупако — Ави ще скочи с мен.

Израелецът изглеждаше объркан.

— Ако имате училища по скокове, значи имате и двойни парашути. Те са по-широки от нормалните и могат да поемат допълнителното тегло. — Ухилих му се. — И честно казано, вероятно не тежиш повече от бойния ми пакет, затова може би ще ни трябва единичен парашут.

— Не си прави майтапи, Дик.

— Ави, просто е. Закачаме се — твоите колани към моите, скачаме от самолета, и аз довеждам задника ти в целта.

— Но...

— По-добре е от ходенето.

— *Lech la-azalel* — върви по дяволите.

Вдигна очи към небето. Изохка. Въздъхна. Започна да се поти. Но знаех, че ще го направи. Знаеше го и той.

— Добре, ако наистина ще правим това, ще се обадя на Коби.

— Кой е Коби?

— Един познат сержант. Бяхме в една група преди години. Има ферма до Зихрон.

— Е? — Не схващах значението на думите му.

— Зихрон — *Zichron Yaakov* — на английски значи мемориала на Яков. Построен е през 1886 г. от барон Ротшилд. На около двадесет и пет километра южно от Хайфа. Там имат едно малко училище за летци. И правят спортни скокове. Зихрон е на високо — в планина, над морето. Коби е и пилот. Лети при всяка възможност в училището по скокове в Бинямина.

Уондър повтори:

— Бинямина?

— Това е следващият град на юг от Зихрон — обясни Ави. — Първоначално Коби е бил в авиацията. Страшно му е харесвало, но са

му казали, че няма необходимия характер за летец-изтребител, и го разкарали.

— Какво значи необходим характер?

— Прекалено агресивен бил — много повече, отколкото се изисквало във Военновъздушните сили. И мрази офицерите. Изградил си навика да ги пердаши до посиране. Затова го прехвърлили в сухопътните и станал командос — аз се запознах с него в *Saye'eret Egoz*.

Вече харесвах Коби. Всъщност имаше няколко офицери, на които бих желал да го представя, започвайки с някой си Пинки Прескът Третата Фъшкия.

— Обади му се. Можеш ли да му кажеш какво ни трябва, без да говориш конкретно? — Не исках да предупреждавам никой, ако подслушва.

— Да. Единственият въпрос е кога искаш да тръгнеш?

— Довечера. Сега.

— Толкова бързо? Но...

— Ави, нямаме време за губене. И двамата го знаем. Моят председател иска да потеглям — веднага. Освен това рано или късно някой в Йерусалим или Вашингтон ще загрее какво сме намислили. Затова трябва да тръгнем, преди да реагират. Ако успеем, ще намерят начин да ни изкарат добри. Ако се осерем — какво толкова, мамичката му? Ние сме разходен материал, нали?

Ави сви рамене.

— Аз и без това никога не съм искал да ставам *tataluf* — бригаден генерал.

Засмях се. Двамата с Ави бяхме скроени от еднаква материя — от онази грубата, дете не изглежда така добре със звезди, както с белези. В деня, когато положих офицерска клетва, знаех, че никога няма да стигна до генералско звание. Всъщност това беше и част от сделката, която бях сключил със себе си, когато постъпих в офицерската школа. Станах офицер, за да водя тюлените в бой, а не да стана главнокомандващ на флотата.

— Е?

В отговор той отиде до телефона на малкото бюро от тисово дърво, взе слушалката и набра номер по памет. Единствените думи, които разбрах през следващите четири минути, бяха първите две:

— Коби — здрасти.

Останалото беше неразбираемо. Ави върна слушалката на място. Завъртя стола си и вдигна палци към мен.

— Готово.

01:00. Вкарахме колата в двора, за да можем да я натоварим на спокойствие. Ави се качи горе за няколко минути. Когато слезе, подхвърли:

— Мики каза шалом.

— Надявам се, че си й отговорил същото — обадох се.

— Абсолютно.

Почеса кучетата зад ушите.

— *Tovim klavim* — добри кучета. Мислят, че е време за сутрешната им разходка — каза той, като ги спираше с коляно да не излязат през вратата. Отново им рече нещо на иврит и я затвори. — Казах им, като се върна. Хайде, хайде, *hava na toova*.

01:54. По-голямата част от пътя изминахме в мълчание. Нямаше много движение — само няколко камиона и коли по главното шосе край Натания. На пътните знаци се виждаха имена, които за първи път бях научил от монахините в унгарското католическо училище „Свети Ладислаус“: Шемем — 114 км, Мегидо — 65 км, Назарет — 142 км. На юг от Хадера, където оранжевите лъчи на прожектори осветяваха двата комина на огромна електроцентрала до морето, Ави отби по един по-малък, неосветен път. Преминахме бързо край ферми и малки села. В един момент колата се изпълни с остра миризма на пресен тор.

— Ферма за патици — обясни Ави.

След няколко минути слезе от шосето върху един необозначен коларски път. Малката кола отскачаше по коловозите и гърнето триеше в земята, докато се изкачвахме бавно нагоре и нагоре по криволичещите завои. Въздухът захладя.

— Вижте. — Ави посочи с пръст. Един малък елен стоеше на тридесетина метра от нас, хипнотизиран от светлината на фаровете.

— Почти стигнахме — каза той, като наду мотора докрай и еленът отскочи в трънливите храсталаци.

02:05. Пътят се изравни и излязохме на широка, плоска поляна. Фаровете осветиха района пред нас и разбрах, че сме в края на една обикновена небетонирана писта. Видях няколко големи халета с огромни надписи на иврит. В две от тях светеха лампи. До по-малкото

хале стоеше един пикап. Ави откара колата и я спря до него, изключи двигателя, излезе, протегна се и се прозя.

Ние с Уондър направихме същото.

— Къде сме?

— На север от едно градче на име Бинямина. Пистата е частна — ползва се предимно за селскостопански самолети, които фермерите наемат да им пръскат реколтата. Но и Коби излита оттук — превозва парашутисти до школата по парашутизъм.

Влязохме в халето и аз веднага се почувствах у дома си. Това беше мястото за сгъване на парашути — в единия край имаше дълги маси, а в далечния — кабинет и склад. Един огромен като мечок мъж към петдесет години с лице, загоряло от слънцето и с цвят на старо орехово дърво, стоеше прав и опаковаше небесносин плосък парашут. Носеше маслинозелен костюм за скокове с ръкави, навити до лактите на мускулестите му ръце. Кръстът му беше опасан с черен колан за пистолет. От колана висеше тактически кобур, закрепен към дебелото му бедро. Веднага забелязах лесно различимата дръжка на пистолета „Браунинг“, която стърчеше под двойно завързания капак. Мъжът вдигна очи и по лицето му се разля широка усмивка.

— Ави, *ahlan*.

— Шалом, Коби.

Гледах как двамата се прегръщат като Воини след дълга раздяла. Ави поведе своя другар по кораб^[5] към нас.

— Коби, това е моят приятел Дик Марчинко — онзи *Amerikai*, с когото работих в Ливан. Дик, това е Коби Шомрон.

Грамадната лапа на Коби беше твърда като кожата на алигатор. Стисна дланта ми сякаш с ковашко менгеме.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър офицер — изръмжа като истински сержант, какъвто си беше, а очите му срещнаха моите, без да мигат. — Ави казва, че си свестен мъж — въпреки че не носиш нашивки.

— Носех навремето.

— Така ли? Добре — надявам се, че не забравяш какво значат те.

— Опитвам се да не забравям.

— Хубаво.

Посочи Ави с грубия си палец.

— Той никога не го забравя. Всъщност още продължава да изглежда като кльошав ефрейтор — мисля, че Мики не го храни достатъчно, — но пак ходи по разни места и върши разни работи дори и с офицерските пагони.

Коби прокара ръка през гъстата си сребриста коса и погледна към Уондър, който стоеше зад дясното ми рамо.

— Ами ти, *gingi*, ходиш ли натам-насам и вършиш ли разни работи?

Уондър се представи предпазливо. Коби го огледа отгоре надолу.

— Изглежда, може да се оправя сам — каза той, без да се обръща към никого. — Освен това аз харесвам *gingi*. Имам си двама.

Погледна към Ави и се разсмя.

— Какво е *gingi* бе, мамицата му? — запита Уондър с раздражено лице.

— Означава червенокос — обясни Ави. — Едно време в армията казвахме, че след война се раждат много червенокоси деца, защото, нали се сещаш, пишките ни поръждавяват от отсъствието от дома.

— А, в моята фамилия това си е естествено — отвърна Уондър. — Ние сме шотландци, ако не знаеш.

— Харесвам шотландците — обади се Коби. — Правят хубава пиячка — еврейското къркане — J&V.

— Ей, слушай бе, приятел... — започна Уондър. Свил беше юмруци и направи една стъпка към Коби.

Ави погледна Уондър и обясни:

— Будалка те.

Уондър помисли над това три-четири секунди.

— Знаех си — отговори.

Коби посочи към един шкаф зад себе си:

— Парашутите са тук — каза. — Вече са сгънати, но знам, че ще искате да ги надиплите сами. Всички освен Ави, разбира се — допълни след кратко мълчание.

Прасна ме по рамото, с което ме помести петнадесет сантиметра напред. Як беше.

— Ако не знаеш, Ави мрази височините. Не знам какво се провинух, та попаднах на него през първия ден на школата по парашутизъм. На втория ден разбрах, че трябва да направя всичко, за да я изкара и да носи криле на парашутист.

Погледна към Ави, чието лице почервеняваше забележимо.

— Затова при всеки скок го изхвърлях от самолета — закиска се Коби. — Отначало използвахме един стар самолет „Дакота“. Той така силно стискаше ръба на люка, че остави отпечатъци по него.

Израелецът наведе глава назад и започна да се смее неконтролируемо.

— При всеки скок го вдигах във въздуха — продължи и показа с жест, — мятах го напред — ръцете му описаха голяма дъга — и той почваше да пици: „Ах ти, *ben zonaaaaa!*“ — чак до земята.

Обърса очи с юмрук.

— След това, когато получихме Херкулеса, с рампата отзад, трябваше да го...

— Коби... *shtock* — достатъчно — прекъсна го Ави. — Разказал съм му всичко това. Знае го, знае го и затова спирай.

— Да, но беше толкова забавно... — Едрият сержант обърса очи и махна с ръка към Ави. — Искам да кажа, че ако ще трябва да скача, по-добре го изхвърли първи, защото ще стигнеш земята сам, а той ще ти маха от самолета с пожелание за приятен път.

— Разбирам.

— Е, мистър офицер — запитва той, — какъв е планът?

Обясних как исках да навлезем.

Израелецът поклати глава:

— Ави в никакъв случай не може да направи това. Не е обучен.

— Знаем. Затова той и аз ще слезем заедно, с двоен парашут.

Коби се засмя оглушително.

— Фантастична идея.

Отново ме погледна, но този път с известна доза уважение и завист.

— Ти май наистина си бил сержант.

02:50. Ние с Уондър преупаковахме парашутите си и внимателно прегледахме ремъците. Парашутите бяха стари, но добре запазени. Двойният парашут бе голям „Вектор“, от тези, дето се продават по магазините. Скачал съм с военната му версия и ми харесва как реагира. Разположихме ги до вратата на халето, след това опаковахме и преупаковахме раниците. Залепих цевите с тиксо, за да не влезе в тях пръст при кацането. Заредихме пълнителите и ги сложихме в торбичките от магазина, а след това ги затворихме с тиксо. Уондър ми

даде половината от направените от него експлозивни и половината детонатори. Не ви трябва експлозивите да са в един човек — ако стане нещо с него, когато стигнете до целта си, ще можете единствено да насочите пръст и да кажете: „Бум!“

Коби ме заведе да видя самолета — стар „Арава“. Израелците бяха направили първите от тях през шестдесетте години. Това са самолети за излитане и кацане с кратък разбег. Много съм ги виждал в Хондурас и Ел Салвадор през осемдесетте години, когато ги използваша за доставки на контрите или за салвадорските специални сили, защото кацаха на неравни двестаметрови писти, издълбани няколко часа преди това с булдозери в джунглата. Побират седемнадесет парашутисти или дванадесет носилки, ако ги преоборудват за медицински цели. Стават и много хубави бойни машини, цистерни за дозарещане в полет и самолети за борба с подводници. Най-хубавото е, че имат кислород за екипажа и парашутистите — таванът им е около седем хиляди и шестстотин метра.

Разбира се, нашият проблем се състоеше в това, че макар и да имаше кислород, Ави не беше никак сигурен в състоянието на четирите преносими кислородни бутилки в училището по парашутизъм. Държаша ги, за да могат парашутистите и съставът на *Saye'eret* да се упражняват в скокове от големи височини с ниско отваряне на парашута. Но Коби нямаше представа доколко са пълни и в какво състояние са бутилките.

Понякога, приятели, се налага просто да тръгне човек. Този случай беше такъв. А и тази нощ нямаше да скачаме от седем хиляди и шестстотин метра. Прецених, че трябва да планираме с парашутите в продължение на десет мили. Според картите на Коби и прогнозата за времето, която той чу на къси вълни от кулата на израелските военновъздушни сили в летище „Рамат Давид“, можехме да скочим от пет хиляди метра. Това е малко повече от една миля над обичайната безопасна граница за скокове без кислород.

Безопасна граница? Да — вижте, при височини над три хиляди метра температурата на въздуха пада с по един-два градуса на всеки триста метра. При пет хиляди метра температурата спада под нулата. Отчетете и влиянието на смразяващия вятър — от скоростта на

самолета, — както и околната влага, и ще се окажете в така наречените СТУ — смразяващи топките условия.

Ако правехме това по тюленски, щяхме да носим топло бельо, шапки тип „балаклава“, очила с топлоизолация, дебели ръкавици и други съоръжения за предпазване на крайниците. Тази нощ имахме само костюми за скокове, тънки ръкавици от материал „Номекс“, шапки „балаклава“, и пластмасови каски и очила от магазина.

Но аз се притеснявах за кислорода. Хипоксията^[6] може да бъде истински проблем при височини над три хиляди метра. Проявява се по много начини, но най-често като сънливост, забавено време за реакция, загуба на контрола над мускулите, замъглено зрение, както и объркан мисловен процес като при пиянство. Горедолу както се чувства Стиви Уондър след цяла нощ по кръчмите.

Е, пълни ли бяха бутилките или не? Как да разбера? Има начин, приятели — научих го при ципестите крака на Рой Хенри Боъм, кръстника на всички тюлени.

— Излей топла вода върху бутилките — ръмжеше веднъж той на малките тюленчета, между които фигурирах и аз. — Мястото, където почувствате промяна на температурата, е нивото, до което има кислород.

Но, Рой, ами ако си някъде, където няма топла вода?

— В такъв случай — отговаряше кръстник Рой, — импровизирай. Мамицата му, ако трябва, пикай. По-добре вмирисана кислородна бутилка, отколкото мъртъв тюлен.

Погледнах Коби.

— Имаш ли топла вода наоколо?

Почувствах се истински облекчен, когато той кимна и ми посочи крана на чешмата.

Шест минути по-късно знаех, че четирите бутилки на училището са три-четвърти пълни — повече от предостатъчно, за да стигнем, където трябваше. Бяхме решили и още един от големите проблеми, като купихме позиционните локатори „Магелан“. С помощта на карта можехме да наберем координатите в уреда и той щеше да отчита позицията ни по данни от един спътник „Навстар“ и да ни дава актуална информация за местонахождението ни спрямо целта, както и да не ни отклонява от полетния маршрут. Разбира се, разчитането на екрана на позиционера в пълна тъмнина и падане със скорост от около

пет метра в секунда си е съвсем друго предизвикателство, но за него щяхме да мислим по-късно.

Най-голямо предизвикателство щеше да представлява полетният маршрут. Нямаме много време, но позволете кратък доклад за ситуацията. Повечето въздушно пространство над Израел, Ливан, Сирия и Йордания е с ограничен достъп. Има тесни въздушни коридори, ясно обозначени по всички карти на пилотите на търговски и пътнически самолети. На тези карти пише, че излизането от тези маршрути е (и тук цитирам думите с главни букви, както можете да ги видите на картите) СТРОГО ЗАБРАНЕНО. СДД — с други думи: излез от търговските трасета и ще те гръмнат. Без предупреждения. Без извинения.

Сега да разгледаме картата. На изток от нас лежах две от най-големите и най-добре защитени военновъздушни бази на Израел — Рамат Давид и Мегидо. На север се намираше летището в Хайфа с двойно предназначение — за граждански и военни самолети. Затова възможностите бяха донякъде ограничени. А и всички туристически полети, пръскане на торове и скокове с парашути от Бинямина бяха ограничени в тесен коридор север-юг, който започваше на десетина километра от Рамат Давид и стигаше на пет километра над морето. Зоната представляваше триъгълник, широк двадесет и пет километра и дълъг двадесет, и започваше на север от Хадера на юг до края на Нашолим, за да могат туристите да прелитат над скъпите римски руини в Кесария, да огледат кибуците с развъдниците за риба и да позяпат лъстиво *hotti-hot*, което на иврит означава КЖД, или късчета женски дупета, които събираха слънце на първокласния плаж.

Коби заби големия си показалец в картата на север от Бинямина.

— Най-добре е тук — каза. — Излитаме, правим остър завои на юг, спускаме се от платото и прелитаме над водата, може би на десетина километра навътре. Това е маршрутът, който военните обикновено използват за навлизане в Ливан, а и нашият самолет дава такива сигнали, пък и ще поддържа радиомълчание, та може да ни сбъркат за самолет от Сде Дов.

Сде Дов, ако си спомняте, е малкото летище на север от Тел Авив, от което тръгват повечето от тайните самолети на Мосад. Обикновено, те не се идентифицират пред въздушните кули за контрол

на трафика. Ави прокара пръст по маршрута. Ивритът, на който говореше, изразяваше съгласие с Коби.

Обърна се към мен:

— Прав е. Ще летим ниско. Ще летим над водата, докато минем край Набатие, след това ще завием навътре, край нефтените резервоари близо до тръбопровода при Нар ез Зани, после ще се качим нагоре по долината, както направихме през деветдесет и трета.

За мен думите им бяха бръщолевичи. През деветдесет и трета аз преследвах откраднати ядрени ракети „Томахоук“ из Тихия океан заедно с „Червената клетка“. Ави забеляза физиономията ми и обясни:

— В началото на деветдесетте имахме сериозни проблеми с тангата. Сирийците позволяваха на половин дузина групи от Хизбула да действат от демилитаризираната зона на двадесетина километра от Кирят Шемона. Имаха много катюши.

Знаех къде е Кирят Шемона — най-северният град в израелската равнина и най-вероятната цел при вражески ракетен огън.

Коби се включи:

— Обединените нации бяха разположили сензори по южния маршрут, за да не ни допускат. — Изплю се презрително. — Те и без това винаги са били на тяхна страна, мамицата им.

Той описа с пръст един по-дълъг, по-обиколен път.

— Затова дойдохме от север — оттук, където най-малко ни очакваха. Свихме откъм морето, спуснахме се в долината и ги напипахме изотзад.

Вдигнах палци към Коби.

— Класическа операция през задната врата.

Той се ухили:

— Очистихме всички шибаняци от Хизбула заедно със сирийските им съветници и с руските наемници, които наглеждаха сирийците. Границата остана спокойна цели седем месеца. Без децата да прекарват нощите в бомбените укрития. Без катюши. Без терор. — Тупна Ави по рамото и каза: — Тогава му викахме TNT, нали?

Ави кимна.

Уондър се ухили:

— Защото е била експлозивна операция, нали?

— Не — поклати глава Коби. — Това е, как се казва, когато буквите значат нещо?

— Акроним.

— *Biduke*. Акроним. На иврит TNT^[7] означава *Terror Neget Terror* — терор срещу терора.

Харесваше ми как работи този човек. Играеше на сигурно.

— И ние ще направим малко TNT тази нощ, само че ще бъдем доста по̀ на север от вашата оперативна зона — казах и набрах данните от Кен Рос в „Магелана“, изчаках да излязат показанията и посочих екрана на Коби.

Големият израелец си ги записа на един лист, взе триъгълник и започна да чертае линии на пилотската карта. След малко ме извика.

— Ну, мистър офицер, какво смяташ?

Толкова просто беше, че трябваше да стане. Като Целувка.

— Целувка — целта е лекотата, умнико важен — повтори той. — Така ми харесва. Знаеш ли, ние в израелската армия също имаме поговорка с горе-долу същия смисъл. Тя е: „Повечето пъти най-доброто е враг на доброто.“

Много добре разбирах какво искаше да каже. Изготвяш план, добър план, като се имат предвид ограниченията във времето, тактическите проблеми и други оперативни грешки. Изпълним план — дето ще донесе успех. След това някой със звезди на пагоните ти заповядва да спреш и да чакаш. Защо? Защото щабът работи по-добър сценарий. Или пък отделът за снабдяването ще получи по-добро оборудване. Или пък пишлетата от разузнаването са почти напълно сигурни, че ще получат допълнителен СКИ — съществен къс информация. И затова се спираш. И чакаш. И междувременно губиш критично важните благоприятни възможности. Оперативното ти предимство е заминало.

Е, накрая може и да постигнеш онова стратегическо предимство, което от щаба казват, че ще получиш, но в тактическо отношение са ти го наврели отзад. Заложниците вече ще бъдат мъртви. И вие може и да имате предимството на най-доброто и съвременно оборудване, но то вече не ви е от полза, защото лошите, срещу които трябва да го използвате, са си отишли. И може да имате най-актуална информация, но мисията ви ще е провалена, защото сте чакали прекалено дълго. В крайна сметка ли? Ще умрат хора, защото сте си седели на задника в очакване на „най-доброто“, когато просто е трябвало да ритате задници и да раздавате наказания с „доброто“.

Тази вечер щяхме да действаме просто — щяхме да работим с доброто. Мамка му — ако трябваше, щяхме да се примирим и с посредственото. Щяхме да използваме каквото имаме и да сторим каквото трябва. Но и щяхме да победим на всяка цена.

---

[1] MGRS (*Military Grid Reference System*) — Военна координатна ориентирна система. — Б.пр. ↑

[2] Клеменс Метерних (1773–1859). Австрийски държавник, подпомогнал сформирването на победоносния съюз срещу Наполеон и възстановил Австрия като водеща европейска сила. — Б.пр. ↑

[3] Учител (яп.). — Б.пр. ↑

[4] Държавния департамент. — Б.пр. ↑

[5] Да, знам, че вероятно никога не са служили на един кораб в буквалния смисъл, но спомнете си какво казах по-рано за другарството по кораб — това е въпрос на споделени рискове и отговорности, а не на реално съвместно пребиваване в морето. ↑

[6] Намален кислород в тъканите. — Б.пр. ↑

[7] От тринитротолуол, тротил. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

21

03:23. Излитането мина гладко. Коби угаси сигналните светлини на самолета в момента, в който колелата се отделиха от пистата, като прелетя съвсем ниско над едно тъмно петно, което според него били бананови палми. Наклони самолета надясно и намали осветлението на приборите. Аз се пъхнах в седалката на помощник-пилота. Той ми подаде карта и тънко като молив фенерче с червена лупа.

— Тук — посочи с пръст към едно синьо петно встрани от брега — ще имаме проблем.

Червеното фенерче освети едно тъмносиньо очертание с неправилна форма отвъд обозначението 2 хиляди мили. То започваше от Хадера и завършваше на юг от ливанската граница.

— Военна зона — обясни Коби. — Редовно оглеждаме района, за да търсим терористи, които идват по море. Военноморските сили пускат пасивни сензори, използваме и патрули с командоси и някакви електромагнитни шамандури.

— Какво е решението?

— Ще слеза на двадесет метра и ще остана в трасето на сензорите, мистър офицер. Едното нещо в наша полза е, че армията се тревожи повече за самолети от изток или от юг. Ние както вървим — на север — и както летим като нашите момчета, когато замислят нещо, може и да не получим никакви въпроси.

Той наклони самолета ляво на борд, когато се плъзнахме над бреговата линия.

— Според мен намокрихме краката^[1] — извика Уондър с нос, залепен за едно от малките двойно остъклени илюминаторчета в задната част.

Разгледах картата.

— В колко часа трябва да скачаме?

— Добър въпрос — ухили се Коби. — Летим... как му казвате, на сляпо. Ако прослушвам радиото, ще давам сигнали. Ако предавам, ще давам сигнали. Затова летим тихо и може би самолетът ще ми каже

каквото ми трябва с поведението си, а и ветровете. А ако не е така — *inshallah* — каквото стане, ще е по божиата воля.

— Та както казах, по кое време трябва да скачаме?

— Точно като офицер — трябва да знаеш всичко — засмя се израелецът. — Добре, мистър офицер. Бих казал, че имаме петдесет и пет, най-много шестдесет минути, в зависимост от това какво ще намерим. Виж, Дик, по права линия трябва да изменим само двеста до двеста и тридесет километра. Но по дългия път сигурно са триста и тридесет, триста и четиридесет. Там някъде са. Летим от колко — двадесет или двадесет и една минути. Поддържаме двеста и шестдесет километра в час и ще се движим по-бързо или по-бавно според обстановката. Е, ти си оня със златото по раменете, ти прави аритметиката. Аз съм само сержант — ще си карам самолета.

Позяпах през стъклото няколко минути, измъкнах се от дясната седалка и се проврях назад. Всичко изглеждаше обичайно като за този етап — хората си почиваха, където можеха да легнат. Уондър беше заспал, с глава на една от раниците. Ави се беше изопнал на една от двете брезентови пейки покрай корпуса.

Подбутнах ги с крак.

— Хайде да започваме проверката.

Уондър отвори едно око и каза:

— Всичко разваляш.

Обърна се и стана на крака.

Ави направи същото.

— Добре, капитане — каза той, — какъв е планът?

Добър въпрос. Искам да кажа, че имахме цел. И само толкова. Колко враждебно настроени противници щяхме да срещнем? Кой знае? Как ще бъдат разположени? Нямах представа. Позициите им укрепени ли са? И ако са, от кого — руснаците ли? Сирийците? Наемници?

Всички тези въпроси бяха с отрицателен знак. Но имахме и някои предимства. Искам да кажа, че кой, по дяволите, би ни очаквал да го посетим посред нощ? Не и посред шибаната Сирия. Не и на четиридесет шибани мили от Дамаск.

Е, приятели, позволете да ви разкажа една история, докато Ави, Уондър и аз оглеждаме всяко късче от снаряжението си, за да сме сигурни, че мистър Мърфи не ни го е напъхал от последната проверка насам.

През декември 1990 г., когато моят гаден, космат словашки задник беше затворен в затворническия лагер за лоши момчета и федерален минетарник в Питърсбърг, Вирджиния, старият ми приятел Антъни Винсънт Меркалди, шпионин от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ, ми дойде на гости. Над кутия диетично пепси и бисквити — най-изтънчения избор от изисканата машина в стаята за посещения — попита дали не бих се заинтересувал от двуседмичен отпуск от доходната си работа по за деветдесет и осем цента на час в кабелния завод на затвора, където правех клеми за Министерството на отбраната. Той обясни, че времето ще бъде използвано за обучение на малка група доброволци — не повече от осем души. След като завършим обучението си, всички ние щяхме да се качим на самолет „С-141 Старлифтър“ и да се отправим към неизвестно място в Близкия изток. Оттам щях да вкарам екипа си в Багдад, където да похулиганстваме така, както тюлените правят може би само веднъж-два пъти в живота си, и то ако имат много, много голям късмет. Тони обясни, че онези от нас, които оцелеят след визитата, трябва сами да се измъкнат оттам.

Е, божествата в Командването по специалните операции в Тампа вече бяха изготвили оперативен план за мисията. Проектът им, разработен с помощта на двадесетина професори, осем нива офицери от средния команден състав, които никога в живота си не са стояли пред цевта на автомат, и сума ти полковници от двойно тъпите, които се нуждаеха истински от генералска звезда, предсказваше, че загубите на групата ще възлизат на около 90 до 100 процента. Приятели, според мен това е страхотна вероятност, ако мисията ви е да застанете пред наказателния взвод. Аз обаче имах други идеи. Хората, които съм загубил по време на операция, се броят на пръстите на едната ми ръка. Причината за тези малки загуби е в това, че не позволявам другите да планират моите задачи. И не позволявам други да определят моите рискове.

Затова вдигнах за тост кутията пепси към Тони, пожелах му много щастие и казах:

— Не, благодаря.

Може да си помислите, че това, което ще вършим тук, има горедолу същия шанс за успех, както багдадския план от 1990 г. Но грешите.

Тук имахме почти всички елементи, които позволяват изпълнение на успешна неконвенционална операция. Контролирахме времето си. Имахме елемента на изненадата. Набрали бяхме скорост — и най-важното, имахме непоколебимо желание за победа. Не можехме да се провалим. И по-точно, нямаше да се провалим.

03:48. Самолетът отново се наклони ляво на борд и започна да се изкачва. Отидох в кабината.

— Намираме се в мъртвата зона между Сидон и Баря — каза Коби.

Забелязах, че си е сложил очила за нощно виждане.

— Има една ливанска електроцентрала, от която излизат страхотни лъчения. Преди я използвахме, за да крием пътя си на изток. — Започна да се катери стръмно, след което рязко зави наляво, а после надясно.

— Вие по-добре се закрепете отзад — каза той. — Сега ще стане интересно.

Тръгнах към кърмата с думите:

— Отивам.

— О... — извика той, без и за момент да отклони погледа си от предното стъкло. — Петнадесет минути до скока.

— Разбрано.

Върнах се тромаво назад. Двамата с Уондър намъкнахме Ави в ремъците, като проверихме отново и отново тези на гърдите, под краката и на бедрата. Към гърдите му закрепихме резервен парашут, но така нагласих въжето за отваряне, че аз, а не той, да може да го дръпне. Не ми се искаше да го дръпне и да очисти двама ни. Под парашута се намираше кислородната бутилка, която щяхме да използваме в началото на скока. На гърба му две специално разработени карабинки щяха да се закачат за моите ремъци, за да може, като скочим, да съм върху него и да управлявам големия плосък парашут. Ако нещата се объркат, можех да отрежа въжетата на Ави, да отворя резервния му парашут и след това да се тревожа за себе си.

Затегнах ремъците около бедрата, кръста и гърдите му. Струваше ми се, че пасват добре. Закачих се към него, за да проверя дали не са хлабави ремъците ми.

Показах му как искам да държи тялото си, когато скочим от самолета.

— И на теб ли ти е хубаво така? — попитах, като се долепих до него и го прегърнах. — Всъщност, ако имаше цици на гърба, щях да се ожена за теб още тук.

Каза ми да изпълня един анатомично невъзможен трик първо на иврит, след това на арабски, на руски и накрая на английски.

Засмях се:

— Не знаех, че толкова те вълнувам.

Откачихме се един от друг, за да му помогнем да закачи раницата и оръжието си.

— Не забравяй — напомних. — Ще ти кажа кога да я захвърлиш. Не ти трябва да падаш върху нея.

Ави кимна.

— Телефонът в теб ли е?

Потупа се по джоба на лявото бедро и отговори с вдигнат палец.

— Детонаторите за телефона?

Провери и ги намери в десния джоб на гърдите си. Взе един и ми го подаде.

— Не мога да ползвам и двата. Вземи единия ти.

— Добра идея.

Прибрах го на сигурно място. Погледнах Ави отблизо. Лицето му беше бяло. Беше се задъхал малко.

— Да не повърнеш? — попитах.

— Не... добре съм.

Адски ясно ми беше, че не е добре и нямаше да е добре, докато не постави обувките си четиридесети номер на твърда земя. Но щеше да се наложи да търпи.

Проверих Уондър от горе до долу. Парашутът му беше наред. Резервният беше плътно притегнат до гърдите му. На дясната си китка носеше висотомер с голям циферблат. Автоматът и пълнителите му бяха прибрани, вързани с ремъци, залепени с тиксо и двойно подсигурени пак с тиксо.

— Пластичните експлозиви?

Той потупа по затворените с цип джобове на гърдите.

— В пълна безопасност. А ти?

Направих същото. Наврях се в големия двоен плосък парашут и в резервния. Уондър провери ремъците и опипа увисналата под задника ми раница.

03:58. Коби ме извика при себе си. Беше си сложил една от кислородните маски в кабината.

— На пет хиляди метра сме и се изкачваме — каза. Посочи екранчето на „Магелана“. — Шест минути до скока. Свържете се към кислородните линии и отворете люка.

Отговорих с вдигане на палци и отидох назад.

Коби беше добър пилот за специални операции — това значи, че стоеше под нивото на радиовълните и се изкачи само за скока от пет хиляди метра — единствено когато трябваше.

Но сега се изкачвахме и беше време да се включваме в кислородната система. Проверих дали маските на всички прилягат плътно и вкарахме шланговете в цицките на бутилките. Тук имаше един плюс в наша полза. Самолетът беше на училище по парашутизъм, а не военна машина. Което означаваше, че собствениците вероятно полагат добри грижи за вътрешната кислородна система, тъй като не искат да бъдат съдени от тълпа свои ученици.

Поех дълбоко дъх. Това, което вдишвах, ми миришеше на най-обикновен кислород.

Видях размаханата ръка в ръкавица на Коби. Три пръста — самолетът беше влязъл в къса дъга, за да сменим посоката на юг, и се изкачваше леко, леко. Двамата с Уондър отидохме към кърмата и развихме люка от дясната страна, после го прибрахме и завързахме вътре. Хванах се и надникнах навън, като ударът на смразяващия вятър ми доставяше страхотно удоволствие. Все още беше тъмно, макар от изток, където се намираше Ирак, на повече от триста мили да просветляваше съвсем неясно.

Време е да тръгваме. Дръпнах Ави, обърнах го с гръб към себе си и го закачих към ремъците си. Погледнах назад към кабината.

Мамицата му, Коби беше оставил шибания самолет на автопилот, защото идваше към нас. Сложил си беше парашут, закачил бойна раница на задника си и праметнал един калашник през рамо. Каската седеше стегнато на главата му, очилата скриваха очите и кислородната маска бе свързана към бутилката, увиснала на нивото на корема му.

Погледнах го въпросително. Той ми отговори със среден пръст, дръпна маската, за да ми каже, че няма начин да скачам с Ави, без той да дойде за шоуто.

— От години чакам да видя това нещо, мистър офицер — каза.
— Самолетът е на автопилот — лесно ще стигне до морето, ако преди това някой не го свали.

Дръпнах маската си.

— Ще ти купя друг самолет, като се върнем — надвихах вятъра.

— За мен ще бъде удоволствие.

— *Hein-hein* — много ви благодаря, мистър офицер. — Коби наклони глава към мен и се засмя. — Ави ми каза, че наскоро си посъбрал пари. Но този скок е за удоволствие — удоволствието да видя как Ави се гърчи. Освен това един човек в повече няма да ти е излишен.

Има моменти, приятели, когато дори самият аз съм достатъчно умен, че да не споря, и сега беше така. Вдигнах палец в отговор, хванах се за релсата на люка и се хвърлих заедно с Ави в тъмнината.

Студеният вятър ни удари веднага и изви телата ни нагоре с корема — а това е неправилно за скок от голяма височина. Опитах се да се преметна — да извия гръб назад, за да се превъртим, но Ави никак не помагаше. Започнах да го удрям по раменете, за да му кажа по своя изтънчен тюленски начин да ме остави аз да върша шибаната работа, а той да се излегне и да се наслаждава на ездата. Струваше ми се обаче, че не схваща какво му казвам.

Праснах го по шлема достатъчно силно, за да го накарам да трепне — усетих го дори в ударите на въздуха. Затихнал беше достатъчно, че да мога да се превъртя, наглася и дръпна.

Дочух как парашутът се освободи, усетих първото дръпване и изведнъж почувствах ритник в топките от най-голямото муле на света. То е достатъчно голямо и когато съм сам — тежа над 100 килограма и ударът от отварящия се парашут е значителен. А сега с раницата, оръжията, мунициите и разни други неща, включително и Ави с неговите такъми, може би теглото ни стигаше към двеста и петдесет килограма. Опитайте да концентрирате тази тежест върху тестисите си през някоя тъмна нощ и кажете дали няма да ви се иска известно време да пеете сопрано.

За онова, което току-що изпитах, има технически термин на тюлените. Той е ШИБАНА БОЛКА.

Но нямаше време точно сега да мисля за нея — повече се тревожех за състоянието на деветте клетки на парашута. Изведнъж

пропаднахме към десетина метра и погледнах нагоре, за да видя как целият преден край на купола се свива.

Това си беше по вина на шибаната промяна на вятъра. Защо възникват тези промени — никой не знае, пък и на кой му пука. Важно беше само, че това е станало и клетките започваха да се свиват.

Нормалната скорост на спускане е около пет метра в секунда. По висотомера на китката и помпането на сърцето си прецених, че падаме с около десет метра в секунда — я да направим малко аритметика — да, към двадесет и четири мили в час. Позволете само да отбележа, че удар в земята със скорост двадесет и четири мили в час не се препоръчва при никакви обстоятелства.

Отметнах тялото си и това на Ави наляво. Нищо. Набрах общата ни тежест малко нагоре по левите въжета и се отпуснах рязко. Скоростта ни отново не се промени. Опитах от дясната страна — играех си с въжетата, извивах тяло, местех се натам-насам и през цялото време крещях такива епитети, които смятах, че ще насърчат големия парашут да се напълни както трябва, например: „Шибан минетчийски лайноядски боклук — напълни се, че мамицата ти.“

Макар и рядко, неодушевените предмети всъщност се поддават на указания, ако им се поднесат с положителен тон. И аз видях как краят се изправи, и последната клетка се изпълни с въздух и скоростта ни намаля до онова, което наричам търпимо.

Праснах Ави по гърба и през маската изревах в ухото му, че всичко е наред. Той не отговори, а само сви рамене още повече отпреди. Предполагам, че беше затворил очи и не смяташе да ги отвори, докато не се приземим.

Проверих „Магелана“, залепен с тиксо на дясната ми ръка. Движехме се по курса независимо от лекия насрещен вятър. Височинна проверка. Намирахме се на три хиляди и четиристотин метра, скочили бяхме от пет хиляди и ни предстоеше да летим осем мили.

Казах „ни“ — време е да проверя дали всички са живи. Направих бързо завъртане на триста и осемдесет градуса, за да видя дали Коби и Уондър не са ритнали петалата. Ако бяхме на тренировъчна мисия, щях да ги разпознавя, защото на учение обикновено носим стробоскопни лампи на каските или ги връзваме с тиксо за глезените си, за да се виждаме в тъмното. Сега виждах единствено сенки. Но ми

се стори, че дочух ясният, хриплив звук на парашут. Те издават един гърлен, неясен звук и чуете ли го веднъж, никога няма да го забравите.

Отново проверих компаса. Трябваше да се движа право напред. Определената от мен зона за кацане представляваше тясна ивица — към пет мили — на изток от демилитаризираната зона в полите на планината Хермон и точно на запад от стар лагер за палестински бежанци, който по-скоро беше един малък град, наречен Идайдет Артуз. Навремето, т.е. в дните на „горещата“ война между палестинците и израелците, временната команда „Фатах“ — просирийска палестинска терористична група, командвана от полковник Саид Муса Мутраха (Абу Муса) — поддържаше своя база там. Аз познавах това място — то беше едно от онези, които двамата с Ави бяхме разузнали през осемдесетте години — и не ми беше много приятно. Идайдет Артуз се намиреше на петнадесетина мили от предградията на Дамаск. А Абу Муса от дълго време беше платен агент на КГБ.

04:02. Две хиляди и четиристотин метра. Земята не се различаваше, но знаех, че е там — от време на време се виждаха светлинки в селцата, осеяли хълмовете вдясно от нас и западно от нашия маршрут на спускане. В един момент точно под нас започна да мига ярка бяла светлина. Бях запомнил от картата, че това е заводски комин южно от Сал Ас Сахара.

04:05. Хиляда петстотин и осемдесет метра според висотомера на едната китка и четири и половина мили от мястото за кацане според „Магелана“ на другата. Потупах Ави по гърба, за да знае, че всичко е наред. Точно в този момент долових промяна в звука на въздуха през купола на парашута. Дръпнах въжетата, но без резултат. Дръпнах отново. Нищо. Изведнъж се понесохме на изток — право към Дамаск. Бяхме попаднали в някакъв вихър.

Нямаше да стане така. Наведох се напред и извиках на Ави:

— Дръж се за мен.

Приложих цялата си сила и тежестта на двама ни върху дясното въже за управление, за да накарам парашута да реагира. Погледнах нагоре. Дясната му част започваше да се отпуска. Това не беше добре. Не и с толкова тежест в такава бурна ситуация.

Отпуснах дясното въже за управление и с цяла тежест дръпнах другите въжета от двете страни. След това с лакти, рамене, гръб и

крака опитах да обера всички луфтове и започнах да дърпам, пускам, дърпам, пускам в опит да „стръскам“ парашута, за да се напълни с въздух. Не ми пукаше колко студен е въздухът около мен. Трябва да ви кажа, че в този момент се потях, приятели.

Накрая усетих как куполът се изпълва и движението ни на изток спря. Върнах се обратно по маршрута, като се надявах, че Коби и Уондър не са се отклонили по същия начин, както аз.

04:09. Седемстотин и шестдесет метра. Спускането ни беше забавено от насрещен вятър, който ни държеше по-високо от очакваното. Това не ме притесняваше. Исках да се съберем над целта, след това да направим няколко бавни нарочни кръга и да изберем мястото за кацане.

Така обичах навремето, когато моите момчета правеха двадесет, тридесет, дори по четиридесет скока от голяма височина с ранно отваряне на парашута над пустинята Аризона. Всеки се подрежда в строя и кацаме в спретната, малка група с голяма тактическа цялост. Разбира се, в Аризона разполагахме с много мили открита пустиня, която принадлежеше на различни правителствени служби и приятно заградена с вериги. Тук земята беше открита, обитавана от хора, за които не бе проблем да ви прережат гърлото при най-малка възможност, и нямах представа какво, мамицата му, бихме намерили, като кацнем.

04:10:40. Вече виждах земята — на две-три мили вляво от мен имаше светлини от сирийското летище в Мезех. Под нас едно шосе се виеше напред-назад. Завих надясно. Точката за кацане представляваше хълмиста покрита с храсти територия, скрита от шосето, и се намираще близо до изоставения лагер, който двамата с Ави бяхме разузнавали някога.

Лесна работа. Няма големи дървета. Няма високи сгради. Мразя кацането сред дървета. Шибаните клони ви удрят до посиране, когато кацате. Често пъти не е възможно да кацнете напред и се налага да се изсипете като торба с лайна, както се и чувствате при контакта на уморените ви, болни, свръхобтегнати и измъчени кости със земята.

Аз тъкмо се поздравявах с този подход като по учебник, когато Ави започна да ме млати с лакти в корема така, сякаш тича, и то за да си спасява живота. Погледнах надолу и видях, че всъщност наистина тича — местеше крака толкова бързо, че би се движил с една миля в

минута. След това погледнах напред и разбрах защо: на двеста, може би триста метра пред нас и може би сто под нас, се виждаше редица кабели за високо напрежение, които пресичаха траекторията ни. На около двеста метра отляво виждах и един от далекопроводните стълбове. На стотина метра вдясно се виждаше и другият. Под нас кабелите висяха небрежно в смъртоносна плетеница.

Приятели, в такава ситуация времето за реагиране е равно на нула. Ако мислите, ще умрете. Аз не мислих. Грабнах въжето за управление отляво на борд и увиснах на него с всеки грам от теглото на Ави и моето. Влязохме в рязък завой, парашутът се отклони вдясно, започнахме да набираме скорост и се спуснахме със скорост, два пъти по-висока от тази, с която трябваше да кацнем. За какво говоря? Говоря за изсмукващи тестисите десет метра за около секунда и половина. Но така преминахме под най-долния от кабелите.

Падането в тирбушон не улесни приземяването ни. Отризах раниците секунди преди да паднем, за да загубим петдесетина килограма тегло. Това помогна, но не много: продължихме в неконтролирана спирала, защото нямаше как да използваме естествените спиращи възможности на парашута, нито да кацнем плавно. Затова последните петнадесетина метра от спускането ни може да бъдат описани като истински ужас, акцентиран с възможностите за травма.

Свихме се, повлякохме се и се строполихме в шибана купчина — Ави отдолу, аз — върху него, и парашутът покри всичко. Бръкнах между него и мен, за да освободя ремъците.

Той изохка шумно и млъкна.

— Ави... какво има?

Той не отговори. Отметнах парашута, претърколих го по гръб и го проверих. Имаше пулс на врата, значи беше жив. Разкопчах каската му, свалих очилата и прокарах ръце по тялото му, за да опипам има ли счупени кости. Нямаше. Лицето му беше бяло — не, безцветно. Но дишаше и не виждах кръв. Вероятно съм го зашеметил, като се изсипах върху него.

Вдигнах раницата, отворих капачката на тубата за вода, изсипах малко на ръцете си и разтрих лицето на Ави. Най-после отвори очи.

— Какво става, по дяволите...

— Ти тъкмо преживя първия си висок скок с ранно отваряне, момче — казах. — Добре дошъл в нашия клуб.

— Ако това е живот...

Израелецът се опита да се изправи, но му беше трудно.

Натиснах го обратно на земята:

— Лежи. Поеми си дъх. Изчакай няколко секунди.

Той легна, затвори очи и сложи ръка на челото си.

Аз откачих оплетените ремъци и тъкмо бях започнал да зареждам оръжията и да проверявам снаряжението, когато дочух шум. Насочих автомата. Уондър и Коби се приближиха по ниско възвишение през храсталаците, понесли парашутите и оборудването си.

Големият израелец погледна неподвижното тяло на Ави.

— Както винаги — каза. — Но е жив, нали?

Кимнах.

— Повърна ли?

— Още не.

Отговорът ми накара Коби да се усмихне криво.

— Значи определено става по-добър парашутист. Е, поздравления, мистър офицер.

Започнали бяхме добре — нямаше счупено оборудване, нищо не беше се загубило по време на дългото и друскащо слизане. Ави дори включи клетъчния телефон.

— Тук няма да можеш да приемаш, а?

Той се заслуша внимателно.

— Не, не тук. Още не — отговори. — Но има кули на израелската армия точно до северния край на зоната за сигурност в Ливан — това е не повече от тридесет и пет мили оттук. Ако сме на пет, десет, може би петнадесет мили по-близо...

Това, приятели, би трябвало да е достатъчно, за да разберете какви са разстоянията в тази част на света. Ние седяхме в шибаните предградия на Дамаск и тук имаше израелски телефонни кули, които почти можехме да използваме.

Заровихме парашутите, след това сnehме костюмите за скокове, за да изглеждаме малко повече като цивилни — въпреки че не са много цивилните, които се разхождат с бойни презрамки, пистолети по коланите, раници и автомати. Но какво пък, мамицата му — човек прави това, което трябва.

04:38. Уондър поведе. Всъщност бяхме кацнали на около хиляда и двеста метра от далекопровода — с около четири километра по-близо от планираната цел. Вероятно се намирахме на триста метра западно от шосето, в камениста, осеяна с дюни територия, с ниски храсталаци и тръни. Ако тръгнем успоредно на шосето, щяхме да стигнем до точката на моя „Магелан“ след четири километра — или около двадесет и пет минути пеша. Но ставаше късно — или рано, зависи от гледната точка, а аз исках да наваксам малко време. Тук се зазоряваше малко след шест и независимо от силните облаци от запад исках да вляза в целта, преди да станем лесно видими.

Затова тичахме. Позволете да ви кажа за тичането в пясъка. Не е забавно. Освен това натоварва прасците, бедрата — и всеки мускул, става и сухожилие между тях. След шест минути разбрах, че аз и Стиви може и да се справим, но Ави и Коби щяха да бъдат МПП — мъртви преди пристигането. Смених темпото. Тичане двеста метра, ходене триста. Изминахме четирите километра за двадесет и една минути. Това не е зле за хора, понесли тридесетина килограма товар на гърба си.

Казвал ли съм ви колко съм благодарен на хората, направили „Магеланите“? Е, благодарен съм. Излязохме на една малка уади, внимателно заобиколихме някакви порутени къщи от кал, които вероятно служеха на незаконно настанилите се хора след палестинците, изкачихме се по ниско възвишение и се изправихме пред съоръжението, което нашият спътник FORTE беше открил. Тоя шибан спътник има точност до няколко метра.

Пред себе си виждах нещо с четири стени и неправилна или трапецовидна форма, което изглеждаше като част от по-голяма, промишлена инсталация. Напомняше ми за Херцлия, преди да стане Сан Тропе. Един добре маркиран страничен път водеше от шосето към комплекса. И за разлика от другите пътища в тази територия пътят до нашата цел беше с добра настилка, за да издържа на тежки камиони.

Самият обект изглеждаше не като това, което представляваше. Имаше само един портал, пред който стоеше дървена барака без лампи. От двете страни на входа се виждаха големи знаци. Единият на английски, а другият — на арабски език. Изписани бяха еднакво и предположих, че сигурно казват едно и също нещо. А то беше: КОМПАНИЯ САИД ЗА МЕДАЦИНСКО ОБОРУДВАНЕ. Както

виждате, правописът не е от силните дисциплини в сирийските училища. Надявах се, че са се справили по-добре на арабски. От вътрешната страна на оградата стоеше голяма, невпечатляваща двуетажна сграда с плосък покрив. Арабската версия на надписа „Компания Саид за медацинско оборудване“ беше изрисувана на огромно табло на покрива заедно с голяма бутилка с течност. Таблото и бутилката бяха малко накривени, сякаш една от опорите им е поддала.

Разбира се, още се намирахме на двеста метра от външната ограда. И треста от вътрешната. Залегнахме и започнахме да разузнаваме възможностите. Не бяха много.

Коби се обади първи:

— Виж, мистър офицер, виж как е оплетена оградата.

Погледнах.

— Е?

— Кога за първи път си видял така да се опъва тел?

Огледах оградата по-внимателно. О, да, виждал съм такива оплетки. За първи път в Гватемала.

Да, виждам, че сте размахали ръка. Гватемала, казвате, а ние сме в Близкия изток. Да, така е. Но в началото на осемдесетте години Съединените щати спряха помощта за гватемалците поради огромния брой явни нарушения на човешките права в една много мръсна война срещу тълпа партизани, подкрепяни от комунистите. Така че като се лишиха от американска помощ, познайте кого наеха гватемалците, за да им построи охранителната инфраструктура. Познахте, наеха израелците.

В момента гледах в същата ограда, каквато заобикаля повечето израелски военни бази, както и онези, проектирани от Израел и построени от контрагенти на Мосад в страни като Сингапур, Аржентина, Китай, Сенегал, Тайван, Южна Корея, Йордания и Чешката република. Изненадан ли бях да видя тази система на не повече от тридесет и пет мили от центъра на Дамаск? Да, но не и шокиран. В края на краищата Ахуд Голан бе част от това уравнение, а предател или не, той си беше от Мосад.

Огледах обекта. Всички прожектори бяха насочени навън: всеки приближил се би бил осветен, докато отбраняващите се остават в тъмно. Това означаваше, че на върха на всяка от оградите трябваше да има по два остри като бръснач телове. И три редици електронни

сензори (те ще са по оградата и разхвърляни по земята в протежение на шестдесет до осемдесет метра отвън). И стражеви кули на всеки от ъглите, за да се препокриват огневите полета на постовете.

Изречитирах на Ави и Коби онова, което виждах и знаех.

— Пропуснах ли нещо?

— Не мисля — отговори Ави.

Позволете да ви кажа сега, че израелците правят добри охранителни огради. Но както вече може би знаете, няма охранително съоръжение, което да не мога да премина.

Нека да доизясня думите си. Няма охранително съоръжение, което не мога да премина, ако разполагам с достатъчно време. Но в момента минаваше 05:00, а това означаваше, че вече нямаше време.

Затова за изтънченост не можеше да става дума, приятели. Щяхме да се хвърлим напред. И преди да заговорите скептично, нека ви разясня една от най-ефективните техники за проникване, която съм усъвършенствал като командир на „Червената клетка“. Ето как ставаше: конфискувам шибана кола, след това просто и шибано минавам през шибания портал на шибаната инсталация и единственото шибано нещо, което правя, е да помахам с ръка на шибаните пазачи за сбогом. Схващате ли ироничното използване на тази неприлична дума? Добре. Също така знаете, че Ави говори почти всички... (тук не е необходимо да използваме онази дума отново, а?) диалекти на арабския език в тези територии. Ако се наложеше нещо по-засукано, отколкото помахане с ръка, щяхме да си затваряме устата и да оставим той да говори. А ако и това не успееше, имахме автомати.

Има и друго нещо, което трябва да знаете за този обект. Бяха го оставили с много малко хора. И то нарочно. Искам да кажа, че ако навсякъде патрулират въоръжени часови и на всеки шест метра има картечница, то знаците, които казват на света, че правите „медицинско оборудване“, няма да заблудят никого, особено израелците и американците, които имат спътници. О, тези две огради бяха в повече, като за обикновено промишлено предприятие, но не чак толкова много, че да бият на очи мноооого надалеч. И като огледахме стражевите кули, не видяхме хора в тях.

Сега ни трябваше само кола.

Малък проблем. През шестте или повече минути, когато разглеждахме сградата, не беше минала нито една кола.

Обясних проблема. Коби се намръщи.

— Чакайте ме — каза.

Посочи с ръка към един остър завой на шосето за промишлената зона. Небето над него започваше да се оцветява в онова уникално обгоряло розово, което се вижда единствено в тези части на света малко преди зазоряване.

— Чакайте близо до този завой, мистър офицер. — Свали всичкото си снаряжение, с изключение на автомата и протегна ръка. — Ще ми трябва нож.

Уондър извади голям сгъваем „Спайдерко“ от колана си.

— Пробвай това.

— Повярвай, *gingi*, ще го пробвам — отвърна Коби.

Обърна се, тръгна, след това се извърна обратно достатъчно дълго, за да имитира доста удачно Шварценегер:

— Не се тревожи — ще се върна^[2].

05:22. Чакахме достатъчно далеч от пътя, за да не ни забележат от минаващи коли. От Коби нямаше и следа.

05:26. Чакахме. Ави изпука кокалчетата на пръстите си. Всеки един. Бавно. Два пъти. По лицето на Уондър разбихах, че сме навлезли напълно в момента, в който ситуацията се осира без надежда за почистване. Коби още го нямаше.

05:28. Приближаващ автомобил. Без светлини. Оръжията в готовност, за всеки случай. Колата спря точно там, където беше посочил Коби. Изскочи от нея и махна да идваме.

Не си правих труда да питам как или откъде я е изтаквал. Нямаше време. Освен това колата не беше кой знае какво. И това е слабо казано. Според мен някога е била зелен „Датсун“ — не беше възможно да се каже с точност без изследвания с радиоактивен въглерод, — но навярно може да бъде проследена до началото на седемдесетте години. Е, аз си мислех, че някога е бил зелен. Сега притежаваше един оранжев калник. Вратите също не си съвпадаха, нито пасваха. Нямаше огледала и задно стъкло. Това беше най-красивата кола, която някога съм виждал.

---

[1] Израз, означаващ, че самолетът е излязъл над вода. — Б.пр. ↑

[2] От филма „Терминатор 2“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА

22

Напълнихме багажника с нещата си и се скупчихме вътре. Ави караше. Коби и Уондър седяха натъпкани с останалото оборудване на онова, което изглеждаше като задна седалка. В случай че не съм споменал, в подобни моменти сърцето бие със скорост, която не може да се изчисли, адреналинът се лее с литри, а изреченията някак си стават прости и разказни.

Фарове включени. Завиваме. Нагоре по пътя. Придвижваме се до портала и будката. Намаляваме, почти спираме. Вътре — раздвижване. Една глава с поставена накриво куфия, се появи иззад мръсните, напукани стъкла на вратата. Ави му помахаше. Той отвори вратата и излезе с провлачена походка. Ави му каза нещо на арабски. Мъжът се засмя, показа ни счупените си зъби и отговори. Появи се втори мъж. В ръката си носеше чаша кафе — не, чай. Първият му кимна. Той сложи чашата си на перваза на прозореца. Сандалите му шумяха по ситния чакъл, докато отиваше бавно да отвори портала.

Антената ми долови, че нещо се обърква. Първият мъж размисля? Може би — проверяваше някакъв списък. Донесе го до колата. Ави се пошегува — онзи вдигна поглед. Ави го застреля — точно в окото и оттам в мозъка — с една „Берета“ калибър 22 със заглушител. Откъде, по дяволите, го измъкна? Не бях забелязал да го приготвя в багажа си.

Другият мъж продължаваше да се суети около портала. Мъртвият се свлече. Спусна се на земята без нито звук. Седеше облегнат на вратата. Далеч от очите и далеч от сърцето.

Порталът вече беше отворен. Другият пазач се завъртя и тръгна обратно, за да ни пропусне да влезем.

Ави се опита да излезе — вратата на шибания датсун беше затисната от тялото. Ави започна да натиска по-силно, напъна се и изведнъж нещата започнаха да се движат много, много бързо и аз отворих вратата си и излязох, и лицето на онзи показваше, че е разбрал, че са му го начукали и че ще стане мъртъв, и той понечи да

затича и да се разкреци, но не успя, защото Ави вкара един куршум в окото му от седем метра с толкова страхотен изстрел, че се зачудих как, мамицата му, е станал толкова добър, без да ми каже.

Понякога, приятели, нещата не са прости и разказни.

Преместихме телата в будката, натъпкахме ги под малкото бюро, магнахме чая и затворихме вратата. След това влязохме в двора, като оставихме портата отворена.

Добре — влязохме. Въпросът беше „ами сега какво, мамицата му?“ Ави намери отговора — забеляза табела, която ни насочи към администрацията. Завихме наляво, минахме зад сградата, след това направихме бърз десен завой в малък U-образен двор и се оказахме там, където трябва.

Пред входа един до друг стояха два черни мерцедеса. Коби ги огледа. И двата имаха ливански номера — единият от Бейрут, а другият — от Сидон. Сложих ръка върху предните им капаци. Боята беше още топла на пипане, от което разбрах, че не са тук от дълго време.

Огледах прозорците, но не забелязах движение. Ако ни наблюдаваха, го правеха прикрито. Странна ситуация. Не долавях движение. Освен двамата на портала, не се виждаха други хора — нито охрана, нито работници, никаква блъсканица, каквато може да се очаква във и около завод, произвеждащ части за ядрени оръжия. Всъщност нямаше нищо — никакво мъркане на машини, нито виене на климатични инсталации или пък жужене на електродвигатели и тупането на помпи — всичките звуци, които човек асоциира с производствените предприятия. Тук нямаше нищо.

Това много ме обезпокои, приятели. Искам да кажа, че обикновено в подобни инсталации се работи по всяко време. А тук — нищо, нула, *nada*. Светлините — искам да кажа, радиоактивните излъчвания — със сигурност бяха „включени“. Спътникът установи този факт съвсем сигурно. Но ако изключим мерцедесите, тук нямаше никой.

Време за разузнаване. Предната врата не беше заключена и се вмъкнахме. Фоайето беше към десет на десет метра, с два коридора, очевидно водещи в противоположни участъци на завода. Оборудването — индустриално, типично за Близкия изток. Това, мили читателю, е любезен начин да се каже, че всичко вътре беше разхвърляно и

покрито с тънък слой прах. Прашни мраморни подове, прашни жълти като горчица стени, пращен таван с пращен вентилатор, два прашни портрета в рамки на Хафез ел Асад, поставени срещу главния вход, и колекция прашни офис-мебели. Право насреща едно тясно, прашно стълбище със сложно изработени декоративни перила от ковано желязо отиваше към първия етаж. Непосредствено от лявата му страна друго, наскоро пробито и по-функционално, водеше надолу. Познайте с какво беше покрито.

По пода се виждаха достатъчно стъпки, от които разбирахме, че тук е имало хора, и то доста скоро. Свалихме оръжията в готовност. Двамата с Коби се разделихме надясно и наляво. Проверихме дали фойето е чисто — чисто беше — и след това четиримата се разделихме на двойки. Двамата с Уондър поехме по коридора ляво на борд. Ави и Коби тръгнаха дясно на борд. Ако нямаше никой, щяхме да се съберем в 06:10. Ако един от екипите влезеше в бой, другият щеше да се притече на помощ.

Аз и Уондър се движехме предпазливо по дългия, настлан с мрамор коридор. Флуоресциращите лампи придаваха на всичко зеленикав оттенък — сюрреалистичен и неземеен. Нямаше климатик — също странно за място, в което произвеждат материали за ядрени оръжия, — но зад вратите на кабинетите се чуваха вентилатори на таваните. Вратите в коридора имаха млечнобели стъкла в горната си част и метални панели в долната. Движехме се внимателно, привеждахме се, отваряхме вратите и проверявахме има ли някой вътре.

Има два вида тактическо влизане, приятели. Аз предпочитам динамичното. Името говори достатъчно — *бум, прас, тряс, лошите получават тупаниците*. Другият метод се нарича бавен и предпазлив. Използва се при необходимост от тишина или когато желаете да се промъкнете до противника си и да го повалите *sans* насилие. Не обичам бавното и предпазливо влизане, защото отнема време, изисква голяма концентрация, а и обикновено съм изразходвал доста енергия, за да стигна там. Както тази сутрин.

06:09. Претършувахме целия приземен етаж от лявата страна. Не намерихме нищо — *нищичко*. Никакви хора в канцелариите. Никакви хора в лабораториите. Никакви хора никъде, мамицата му. Не може да се каже, че не очакваха посетители: три от най-големите стаи бяха

превърнати в спални за шест души, с по три двуетажни легла в стая и шкафчета военен тип. В нещо, което навремето е било лаборатория, имаше импровизирана кухня. Но не се виждаха много признаци на обитаване. Дюшеците на леглата бяха голи. В кухнята имаше храна и къркание — водка и бира.

И познаяте нещо, приятели. Всички надписи — от етикетите на кърканието до инструкциите на готовите за ядене след затопляне храни в кутиите — бяха на кирилица. Очевидно техниците, които щяха да сглобят инсталацията, са — да — ивановци. Дадох сигнал на Уондър и той кимна. Тръгнахме обратно.

Събрахме се с Коби и Ави във фоайето. Имаше ли нещо при тях? Отговориха като нас — не, макар да имало признаци, че това място е готвено за предстоящо посещение.

Посочих стълбището надолу. Коби кимна. Посочих Ави и дадох да разбере, че трябва да остане тук и да наглежда приземния етаж.

Вижете, не можете да прочистите един етаж, след това да слезете долу и после да се качите, за да установите, че врагът ви е направил засада.

Поведох. Тръгнах надолу, стъпало след стъпало, като движех краката си внимателно, за да не вдигам шум. Притисках гръб до стената и автомата — насочен за стрелба. Зад мен цевта на автомата на Коби стоеше над лявото ми рамо, като ми осигуряваше прикритие, ако се нуждаех от такова. Зад него Уондър със своя „Калашников“ прикриваше задниците ни.

Подобно слизане по стълби, приятели, е евентуално опасна тактика. Вие сте в неблагоприятно положение, ако някой ви чака в засада — защото в повечето случаи той ще ви види, преди вие да го видите. Когато правя бавни и предпазливи влизания и се налага слизане по стълбище, предпочитам да използвам огледало на края на дълъг прът за завоите.

Но нямах огледало. Затова се придвижвах много внимателно и много предпазливо. Слязох на първата площадка. Срязях тортата — това ще рече, че се прехвърлих към външната стена, за да имам все поувеличаващо се зрително (и огнево!) поле, и продължих надолу и още надолу.

Все още нямаше никой.

Втората площадка също мина без проблеми. От нея се стигаше до самото мазе по късо стълбище. Сигнализирах да спрем. Не ви трябва да се скупчвате в долния край на стълбище. Един екип, който е натрупан на едно място, не може да реагира така добре, както екип, който се е разпръснал.

06:14. Добрахме се до самото мазе. Осветлението беше минимално — светеше по една на всеки шест от лампите на тавана. Дадох сигнал на Уондър да ме смени отпред — нуждаех се от почивка, а и тук, изглежда, нещата щяха да преминат така спокойно, както горе.

Нежни читателю, обяснявал ли съм ви Първото правило на Свирипия за живота? То е следното: телефонното обаждане, което чакате цял предобед, няма да се получи, освен ако не сте седнали в кенефа и не можете да отговорите. Тук също се разлетяха лайна. Уондър не беше изминал и шест метра, когато ми сигнализира, че отпред „има враг“. Не виждах нищо, но познавах Уондър достатъчно добре, за да следвам указанията му в подобна ситуация, затова спрях. Зад мен Коби също спря. Очевидно знаеше кога да се съгласява.

Наблюдавах как Уондър мноооого тихо премести оръжията си — удивително е как го прави, без да вдига никакъв шум — извади ножа от колана си и след това тихо като някакъв проклет гладен лъв започна да се промъква напред. Придвижваше се сантиметър по сантиметър към голям, дървен транспортен контейнер — към два и половина на два метра, — и бавно, потайно, хитро зави зад ъгъла и се загуби от погледа ни.

Спрях. Зад мен Коби също спря. Зачакахме с притаен дъх. Дочувах ударите на сърцето си и се чудех дали Коби също ги чува.

Отпред долових леко стържене, сякаш нечий крак сменят позицията си на прашния под. Чаках с автомат, готов да прикривам Уондър, ако се наложи да се върне бързо.

Тишина. След това лицето на Уондър се появи иззад ъгъла на контейнера. Сигнализира да се приближим тихо.

Приближихме се. Като завихме зад ъгъла, видях какво беше предизвикало звуците. Едно неподвижно тяло бе проснато по корем, а по бетонния под около врата му се образуваше локва кръв. До него лежеше картечен пистолет „Узи“.

Уондър ни обясни с ръце, че ще половува още малко, и се отдалечи в полуосветеното от флуоресцентни лампи мазе. Коби

мълчаливо обърна тялото и започна да пребърква джобовете му. До тялото лежеше купчинка хартия. Израелецът ми я подаде. Разгледах я. Оказаха се товарителници — изглеждаха така, сякаш са били закачени на сандъците.

Забелязах, че Коби е извадил някакъв портфейл. От предния джоб измъкна синя носна кърпичка и ключове, които безшумно постави в кърпичката, за да не дрънчат. След като прибра ключовете, отвори портфейла и огледа съдържанието му.

Очите му се разшириха. Показа ми какво е привлякло вниманието му — синя пластмасова карта за самоличност с надписи на иврит по нея. Свих рамене, сякаш за да кажа: „Е, какво има, мамицата му?“

Коби доближи устни до ухото ми:

— *Meluum* карта — прошепна. — *Tzahal*^[1]. Запасняк от армията.

06:18. Уондър обяви мазето за чисто. От хора, разбира се. По отношение на оборудването, както обичат да се изразяват апаратчиците, то беше претъпкано. Имаше десетки огромни дървени транспортни сандъци — вкарани бяха по една огромна новопостроена бетонна рампа. В тях се намираше сирийското оборудване с двойно предназначение.

То още не беше разопаковано. Огледах сандъците, докато открих онези с резервоарите за горещ фреон, за които бях научил в дачата на Андрей Юдин. Потупах с ръка грубото дърво — най-послед нещата идваха на мястото си. И все пак... и все пак нещо ме притесняваше. Дълбоко. Имаше грешка, спънка, засечка, пропуск в ситуацията.

Можеш ли да познаеш каква беше тя, нежни читателю? Не? Добре, позволи ми да разясня за няколко секунди. Помните ли как преди около двеста страници Ави ми каза, че в Мосад са напълно сигурни, че сирийците правят ядрена бомба с помощта на руската мафия?

Е, ами ако тази информация се окаже онова, което КГБ нарича дезинформация? С други думи, Мосад искаше всички да смятат, че сирийците правят бомба.

Казваш, че това е безсмислено. Прав си. Само дето сценарият, по който работех, беше онзи, който измислих неотдавна и предадох на Кени Рос и председателя Крокър: т.е. определени сили в израелската разузнавателна общност, в заговор с някои американци, вероятно от

Ленгли, замисляха да позволят на израелците да извадят сирийците от мирния процес чрез изпреварващо нападение.

Ако повярвате на този сценарий, то празният завод и неразопакованите сандъци стават напълно смислени. Това се нарича лапване на стръвта.

Дадох знак на Уондър да минира сандъците. Двамата с Коби се захванаха за работа. Да, знам, че председателят Крокър ми беше казал да действам тихо — стелт. Без вълни. Но по дяволите, нямах намерение да позволя тези неща да попаднат в ръцете на терористи. Вече си имахме достатъчно проблеми. Нямахме нужда от фундаменталистки задници или други танга с мощни преносими ядрени оръжия.

06:24. Ави се прокрадна долу и прекъсна работата на Уондър. Посочи показалец към тавана и бързо боцна въздуха няколко пъти.

— Чух нещо — каза. — На покрива.

Изкачихме се бързо. Приземният етаж беше чист. Аз отново поведох нагоре по стълбището бавно и предпазливо, докато стигнах до първия етаж. Завих зад ъгъла. Забелязах движение — и го чух.

Косата на врата ми се изправи. Забавих дишането си. Цялото ми тяло се превърна в сензорно устройство — всяка пора беше антена, търсеща източника на намека за звук, който бях доловил.

Продължих нагоре — вземах стълбите една по една. Площадка отпред. Сигнал всички да спрат. Подадох автомата си на Коби, който го предаде на Ави. След това се сниших колкото можях и започнах да пълзя напред, като си помагах с парапета. Сложната метална конструкция щеше да прикрива силуета ми, докато видя ясно какво става.

Нежни читателю, помниш ли какво стана в Париж? Онова неприятно преживяване с едно гадно метално перило? Би сметнал, че съм си взел поука, нали?

Да, така е. Но спомни си осмата Заповед на Свирепия Воин: „Не си въобразявай.“ Време беше да го начукат на Дики. Както се изтеглях нагоре, двуметровата секция на парапета, по който се дърпах, се откачи от стената и падна. Долу. Върху красивата ми, идеална, словашка мутра.

Мамицата ми. Отхвърлих го настрани. Коби и Ави отскочиха точно навреме — парапетът би се фраснал право в тях, — премина

край Уондър и се заби с трясък някъде около първата площадка.

Е, загубиш ли предимството на изненадата, не ти остава нищо, освен да НАПАДНЕШ. Бог да благослови Коби — истински Воин беше. Знаеше какво, мамицата му, да прави. Не спря дори и за милисекунда, а прелетя край мен, с автомат, готов за прикриваща стрелба.

В горния край на стълбите се хвърли на земята и насочи автомата към невиждана от мен цел. Изправих се на крака, грабнах своя автомат от Ави, втурнах се нагоре по стълбите след Коби и залегнах до него.

Неговият М-16 беше насочен и пръстът му лежеше на спусъка. Аз погледнах през моя мерник и видях онова, което виждаше и той.

Вернер Лантос и Ахуд Голан стояха пред нас очевидно изненадани. Лантос държеше вечния си мобифон. До краката му бе оставен малък алуминиев куфар. Ахуд държеше подобен куфар в едната си ръка. В другата имаше полуавтоматичен пистолет, отпуснат надолу, с цев насочена горе-долу към нас. Зад тях двама дебелаци с праметнати на гърдите си автомати „Узи“ (със сигурност, не им бяха много полезни там), местеха нещо малко и преносимо, навярно генератор, хванато с болтове към дървена рамка. Вкарали го бяха наполовина през отворената врата, която водеше към плоския покрив на завода, когато ги прекъснахме. Предполагам, че звукът, който чухме, беше дошъл от влачената по пода рамка.

Ави Бен Гал се изкачи до нас. Спря зад мен и Коби.

— *Vokker-tov* — добро утро, Ахуд — каза Ави. — *Manneh-sh'ma* — как е?

Ави мина покрай нас. Лош ход. Не трябва да излизаше пред прикриващия те огън.

Но сега, след като го беше сторил, виждах беретата в ръката му. А и той имаше достатъчно разсъдък да отстъпи встрани, за да се отмести надясно и да остави за мен и Коби чисто огнево поле.

Цевта на пистолета на Ахуд се вдигна с още няколко сантиметра. Ави не каза нищо — само простреля мъжа от Мосад в капачката на лявото коляно. След това заби друг куршум в дясната му капачка. Накрая вкара трети куршум десет сантиметра под златната тока „Гучи“ на панталона му.

Ахуд се срина. Слабо казано. Кучият син падна с рев. Двойката носачи на „Узи“ реагираха — оказа се, че сгрешиха. Извъртяха се,

посегнаха към оръжията си и се опитаха да ги изправят. Дори нямаше да си правят труда да се прицелват — осъзнаваха, че тази ситуация ще изисква обсипване с огън и молитви.

Както вероятно знаете, автоматите М-16 имат рязък звук — пращане като от бич, за разлика от тъпото удряне на „Калашников“. Това се дължи на факта, че М-16 е калибър 22 на стероиди, докато АК стреля с дебели, много по-конвенционални — дори старомодни — куршуми^[2], с които влиза в категорията на калибър 30.

Коби стреля два пъти — прас, прас. Знам това, защото и двете му нагорещени до червено гилзи си проправиха път под ризата ми. Аз стрелях веднъж — забележителен изстрел, като се има предвид, че се гърчех като луд, за да местя шибаните гилзи, та да не ме изгорят още повече. Но успях да уцеля задника право в гърдите и да го изхвърля назад. От десет метра АК рита като муле.

Коби продължаваше да гледа напред в търсене на още цели. Бузата му продължаваше да се притиска към приклада. Но пръстът му се беше отделил от спусъка.

— Моят падна първи, мистър офицер.

Наистина го харесвах — ако забравим къде беше вкарал гилзите си.

— Да ти го, начукам, мистър сержант. Скоростта на куршума ти в цевта е два пъти по-висока от моята. Освен това ти трябваша два патрона. Ние във Военноморските сили се учим да не хабим муниции.

Междувременно Ахуд вече не приличаше на главорез. Свил се беше на топка и скимтеше като страхлив минетчия, какъвто си и беше. Страхлив? Да — хората, които си правят кефа, като измъчват други хора, са по принцип страхливци. Хората, които залагат бомби, за да убиват невинни хора, са страхливци. А хората, които продават страните си, са минетчии. Ахуд беше и двете.

А Вернер? Той си беше просто минетчия — минетчия, който скачаше наоколо като шибана маймуна, размахваше клетъчния си телефон и крещеше „Не стреляй“ на пет-шест езика.

— Хайде...

Изправил се бях на крака и се втурнах напред. Ритнах пистолета, откъдето го беше изпуснал Ахуд, за да е извън обсега на всички. След това шамаросах Вернер — свлече се, без да протестира много-много,

— смачках с крак мобифона му за всеки случай, ако има автоматичен локатор, и го пребърках напълно, от горе до долу.

Уондър се зае с двата трупа, докато Ави и Коби обработваха Ахуд. Доста добре завързаха минетцията като умряло прасе с готината си еврейска лента. Когато приключиха с него, изглеждаше като някаква шибана кървяща мумия.

Междувременно аз стиснах Вернер за яката на костюма му от четири хиляди долара и го повлякох до генератора. Само дете като го огледах, се оказа, че не е генератор. Това беше малък уплътнен контейнер с усилен капак, хванат с редица крилчати гайки.

Побутнах устройството с крак и погледнах към Вернер:

— Какво е това?

Той сви рамене, сякаш да каже, че не знае.

Плеснах го с опакото на ръката си. Падна и се удари силно.

— Хайде, Вернер...

Изправи се на колене и длани, а след това с мъка се вдигна на крака. Артерията на врата му пулсираше по-силно, отколкото в Париж.

Хванах го за реверите с лявата си ръка, стиснах здраво, отлепих краката му от пода и го шамаросах пет-шест пъти през лицето с дясната.

— Вернер...

Пуснах го. Той обърса кръвта от носа си.

— Това е съоръжение за химически остатъци.

Какво? Не бях чувал за съоръжение за химически остатъци. Затова поисках Вернер да ми обясни какво е това на разбираем за мен език. Не му казах „моля те“.

Но той ми каза. С двусрични или по-кратки думи, точно както бях поискал. Спря да говори. Изгледах го и той се присви, сякаш щях да го шамаросам отново. О, искаше ми се, но защо да си пиляя силите.

Освен това в момента ме занимаваха други неща. Виж, скъпи читателю, току-що нещата ми бяха станали много, много ясни.

Всичко тук, приятели, представляваше примамка.

Вижте, когато някои хора излязат на лов за елени, използват химически препарати за привличане на жертвите си. Пръскат се с аромат на женска и се надяват, че някой много голям, напращял елен (извинете за израза) ще го надуши, ще се възбуди и ще долети през гората, без да внимава, за да търси катеричката на сърничката.

Е, същият принцип важи и тук. Всички знаем, че оборудването с двойно предназначение, което сирийците си бяха купили, е все още в сандъците в мазето, което означава, че няма какво да привлече вниманието на спътника FORTE. Затова Вернер е сложил примамка — тази химическа вулвичка, — която спътникът е надушил при прелитането. Данните от спътника ще преминат през Ленгли до израелците, които ще дойдат и сравнят сградата със земята. Нищо чудно, че ЦРУ толкова бързо се бяха съгласили за спътника.

И сега той си обираше крушите — офейкваше с доказателствата така, както аз офейках, когато завеждах Заспальцов, Дремльов и Блейкин на химическо чистене в Москва. Защо да си прави труда ли? Няма смисъл да се оставя нещо, което може да бъде намерено в развалините.

Но това не бе всичко. Отворих алуминиевите куфари. В тях имаше задействани от батерии лазерни насочващи устройства. Същите, каквито бяха използвани от бойците със специални методи по време на войната в Персийския залив. Един взвод от SAS^[3] или „Делта“ се промъкваше в Ирак, поставяше две от тези хитрини близо до стратегическа цел и ги включваха, а след това се изнасяха бързо от Додж сити^[4]. Няколко часа по-късно мястото биваше сравнено със земята след въздушна атака с оръжия с лазерно насочване. Стреляй и забрави — така му казваха пилотите.

Всъщност израелците бяха използвали същия метод, когато бомбардираха ядрения реактор на иракчаните при Осирак през 1981 г. Единственият проблем тогава беше, че агентът на Мосад^[5], поставил лазерното устройство, не успял да излезе от завода и загинал по време на атаката.

Но онова е било тогава, а това беше сега и разбирах кристално ясно какво става. Вернер и Ахуд са дошли, за да вземат примамката, да поставят насочващите устройства и да се измъкнат, преди израелците да нанесат удар.

Нежни читателю, знаеш не по-зле от мен какъв е очевидният въпрос. Нека го зададем заедно: *Е, кога израелците ще атакуват?*

Зададох този въпрос на Вернер — той трябваше да знае, защото беше един от хората, които поставяха насочващите устройства. След като не ми каза, счупих пръст — негов, не мой — и го попитах още веднъж. Този път реши да ми отговори.

— В четиринадесет и тридесет — преглътна, като по лицето му се стичаха сълзи. — Когато слънцето ще затрудни сирийците да преследват нападателите на запад.

Разгледах жалката мутра на Вернер отблизо. Собственото ми изражение му даваше много ясно да разбере, че ако лъже, е мъртвец. Но информацията му изглеждаше практична от тактическа гледна точка — имаше онзи прост и ефективен смисъл, с който израелците са така добре известни. Даваше ни и време. Но не много.

Сега, приятели, трябва да се питате какво става, мамицата му? Искам да кажа, че тази ситуация наподобява много онези руски матрьошки, които се купуват в Москва на пазара Измайлово — отваряш куклата и в нея има по-малка, отваряш я, в нея има друга, и друга, и друга.

А това тук си беше ужилване, скрито в друго ужилване. Казвате, че не разбирате? Окей — позволете да ви поднеса малко същина.

- Факт: Мосад наглася ужилване, т.е. продажба на руското оборудване с двойно предназначение за сирийците, за да може новото правителство да се възползва от тази ситуация и да пребие сирийците, и да ги извади от мирния процес. За да сторят това, използват Вернер Лантос, който държи ЦРУ в течение — до известна степен. Но Вернер е човек, който работи за себе си. Алчен е и е корумпиран. А може би е и двоен агент.

Затова убеждава руснаците да играят. Е, може да се очаква: за тях ситуацията е двойно печеливша. Получават твърда валута за материалите си с двойно предназначение, а хората им отново си извоюват позиция в Сирия. Бих заложил долар-два, че сред техниците би имало и няколко оператори от разузнаването.

Значи ужилването е нагласено. Но става засечка: Пол Махон усеща, че има нещо нередно. Затова Вернер и *ворът* Андрей Юдин очистват Пол и семейството му. С това историята би приключила, ако Пол не беше мой приятел и другар по кораб.

Окей. Да преминем към настоящето, без да спираме. Сирия е атакувана по въздуха от израелците, при което сградата е сравнена със земята и е унищожено всичкото оборудване с двойно предназначение. Какво се случва?

Ами, първо и преди всичко, както обичат да казват коментаторите на новините, мирният процес се заковава на място — като Голанските възвишения си остават в ръцете на Израел. Това силно радва сегашното израелско правителство.

Но какво става с по-голямата картина?

- Светът научава, че данните, използвани от Израел за подготовка на нападението си — информацията от спътника FORTE, — е предоставена от Съединените щати.

- Отрицателното мнение на арабския свят за Съединените щати се засилва.

- Русия се намесва и предлага услугите си на арабския свят като посредник, който ход ще спомогне за възстановяване на позициите ѝ като световен брокер на сила.

Виждам, че махате лапа. Казвате, че не смятате, че израелците биха бомбардирани обекта, ако нямат потвърждение от независим източник за ядрените материали.

Но те го имат — от Ахуд Главореза. Заради което той и неговият сънегодник Вернер Лантос стояха тук, съвсем близо и лично до насочващите устройства.

Е, време беше да завра един шибан тюленски прът в колелата.

— Уондър, свършвай с експлозивите. Искам да пратя всичко тук по дяволите.

— Тъй вярно, шкипере.

Уондър удари Коби по ръката достатъчно силно, за да го накара да изохка.

— Хайде, мистър сержант, да накараме земята да потрепери.

Извиках:

— И го нагласи така, че да имаме дванадесет до петнадесет минути, след като тръгнем.

— Дадено — отговори Уондър и се обърна.

Отново го спрях с вдигнат във въздуха крак:

— И ги минирай.

Не исках никой да деактивира ръкоделието му.

Спрях с ръце на хълбока:

— Друго нещо, капитан Хуй — може би малко бита сметана с червена черешка отгоре? Или най-после да се захващам с шибаната работа?

Поздравих *le prodige rouge* със средния си пръст, за да му напомня, че за мен той си остава номер едно.

— Върви на майната си.

Погледнах надолу към завързания Ахуд със запушената уста, който продължаваше да се гърчи от болка на палубата.

— Ави, какво искаш да правим с него? Трудно ще ни бъде да го върнем обратно, като вдига толкова много шум.

Ави, който правеше снимки с фотоапарата си с автоматичен вариообектив, отдели око от визьора. Лицето му беше непроницаемо.

— О, мисля, че Ахуд трябва да е дежурен тук — каза. — Някой трябва да се убеди с очите си, че разрушителните устройства ще функционират правилно.

Тръгнахме в 07:45. Преди това отворихме две дузини сандъци в мазето и фотографирахме съдържанието им. Направихме необходимото Вернер и Ахуд да фигурират на повечето от снимките. Оставихме всичко освен шепата документи, които Ави взе от джобовете на Ахуд Голан, дебелия куп товарителници от сандъците с материали с двойно предназначение, оръжията, двойката лазерни целеуказатели с куфарите и още няколко други играчки. Петимата се събрахме удобно в мерцедеса на Вернер. Приятно беше да видим и че той имаше необходимите документи, с които човек преминава през пътните блокади. Ави ги разгледа внимателно, обяви ги за автентични — и валидни.

В жабката на мерцедеса намерихме дори валидна пътна карта. Избрахме пътя на най-малкото съпротивление — поехме по шосето за Катана, а оттам — направо по планинския път до Буркуш, Рахле и оттам за ливанската граница през един от планинските проходи на север от онова, което сирийците наричат Джабелех Шейх, а израелците — планината Хермон. Това не беше най-късият път, но пък щеше да предизвика най-малко подозрения.

Маршрутът предложи Коби — той беше изкарал запас преди по-малко от месец в най-северния квадрант на ливанската зона за сигурност. Дебелият му показалец посочи сирийските позиции, които

си спомняше — точно срещу израелските линии от другата страна на границата.

Така че вместо да поемаме по най-прекия път, който би ни прокарал през тези постове на сирийската армия, ние свихме на север към Дар ел Амар, след това на югозапад при Наби Сафа, а после дадохме газ и иху-аху, спуснахме се успоредно на река Литани, направо към щаба на израелската армия отвъд Хасбайя. Ави караше, аз се возех до него, както в старото време. Вернер седеше на задната седалка между Уондър и Коби. Всъщност той миришеше на лайна и се питах дали не се е изцапал. Това не беше мой проблем, но все пак отворихме прозорците. Намирахме се на петнадесетина километра от завода, когато чух ехото на тъпа експлозия. Вернер Лантос изохка. Но само той.

Първият половин час карахме мълчаливо. След това Вернер започна да си стъпва на краката. Адски добър продавач ставаше от него, повярвайте ми. Искам да кажа, че ако не знаех каквото знаех и ако не миришеше толкова шибано, може би щях да му повярвам наполовина.

Той се оказа един от добрите. Бил излагал живота си на риск за нас, американците, и тях, израелците, стотици пъти. Да, крадял, но никога от нас. Само от негодници като Виктор Гринков или Андрей Юдин. Даде честна дума. Единствено изтаковани били лошите.

Обърнах се към него:

— Само лошите ли?

Кимна.

— Да, да.

И знаете ли какво? Куродъхавият педал май си вярваше.

— Ами какво ще кажеш за моя приятел Пол Махон? За жена му и децата му? Ами за шофьора, който загина? Ами за хората в Париж, убити при трите бомбени атентата?

Това затвори устата на кучия син за известно време. Но когато се озовахме на дългия криволичещ път към Рахле, започна отново.

Накрая му казах да си затвори шибаната уста.

— Вернер — казах, — ще ти направя едно предложение, на което не можеш да устоиш.

Извърнах се в седалката и обвих ръце около облегалката за главата:

— Ако още веднъж си развееш бърните, ще започна да ти чупя крайниците. Става по става, като започна от палеца на десния ти крак и стигна нагоре до палеца на лявата ръка. Схващаш ли?

Погледна ме и разбра, че говоря сериозно.

— Да.

— Добре. — Омекотих погледа си. — Сега, тъй като съм твърд, но справедлив човек, ако стигнем дотам, закъдето сме тръгнали, и ако не ти счупя още някой крайник, ще опитам да ти позволя да убедиш моя шеф, че си на страната на добрите, и ще изпълня каквото той каже.

— Ще го направиш ли? Наистина ли?

— Да.

Мръснишкият поглед, с който ме дари Уондър, не беше за вярване. Но не ми пукаше. Знаех какво правя. Вижте, приятели, има моменти — както самият Вернер беше ми обяснил в Париж, — когато геополитиката е важна и не може да допускате личните си чувства да се смесват с глобалния *weltanschauung*^[6]. Освен това забележките ми осигуриха блажена тишина и спокойствие през останалите три четвърти часа.

Ще ми се, нежни читателю, да те гъделичкам с известия, че се е наложило да преминем половин дузина блокади по пътищата под обстрел, да си пробиваме път с огън и взрив през тълпа сирийски командоси, изпратени по петите ни, и въобще, че сме надхитрили всички партизани от Хизбула. Но всъщност не беше така. Както в Сирия, така и в Ливан е възможно през повечето време човек да се придвижи от едно място на друго без прекъсване и с много малко закъснение. В Рахле видяхме два джипа на военната полиция, но нищо друго. Дори и на ливанската граница.

На сънливата гранична ливанска застава с един пост на километър и половина навътре, при Кфар Оук, невъоръженият офицер ни пропусна с лениво махане на ръка и формален поздрав „ahlan v’Lubnan“ — добре дошли в Ливан. Единствените ни истински проблеми започнаха, когато прекосихме първия пропускателен пункт на ЮЛА северно от Набат в 10:15. ЮЛА — съкращението означава Южноливанска армия — е творение на Мосад. Съставена е предимно от мърляви християни, които получават пари, обучение и оборудване от Израел. Те не са любезни хора и имат големи оръжия. Или по-големи от нашите.

Затова седяхме цял половин шибан час на изприщващото слънце, докато ГС — това е главния *саро*^[7] — отиде да се обади на своя *саро dei capi*^[8], който от своя страна трябваше да иде да потърси своя шибан *саро del tutti capi*^[9], за да ни се уреди някакъв ескорт през последните десетина мили до регионалния щаб на израелската армия в Хасбайя. Имало засади, каза *саро*. Подчерта, че ни трябва охрана.

И затова седяхме и чакахме. Коби се извини и отиде в пункта на ЮЛА, за да търси кафе. Уондър отиде да източи гуцера. Аз и Ави седяхме в колата, като наглеждахме Вернер. Мамка му, реших, че може би не трябва да си губим времето, което в крайна сметка си беше скъпоценно. Обърнах се към Ави:

— Можеш ли да позвъниш в работата си оттук?

Той сви рамене.

— Ако сме достатъчно на юг, за да се свържем с някоя от кулите на израелските отбранителни сили.

Протегна ръка към раницата между краката ми.

— Аз ще го взема.

Отворих ципа на раницата и започнах да ровя в нея, докато извадих телефона, сложих го до ухото си и натиснах бутона „send“^[10]. Нищо.

Ави протегна ръка:

— Дай да видя.

Дадох му го. Той извади антената и си поигра с бутоните, но не успя да го накара да проработи.

— Батерията е спаднала — предположи. — Може да съм го оставил включен.

Вернер Лантос или много искаше да сере още, или пък да каже нещо.

— Окей, Вернер — казах, — сега можеш да говориш. Какво има?

— Това е „Нокия“ — като моя телефон. Имам дванадесетволтов кабел в централното шкафче.

Отворих го и намерих кабела, включих го в гнездото на телефона и вкарах другия му край в запалката на мерцедеса. Веднага лампите на телефона светнаха.

— О, благодаря ти, Вернер — казах.

— Няма за какво — отговори.

Подадох телефона на Ави.

— Искаш ли да опиташ да се свържеш с Тел Авив?

— Смятам, че трябва, а ти?

Кимнах. Ави натисна няколко бутона, а после натисна „send“. Изчака мълчаливо. След това рязко натисна „end“^[11] и ми подаде телефона.

— Помислих си, че вероятно е по-важно ти да се обадиш на своите хора, отколкото аз на моите. Освен това нямам какво да кажа по открита линия. Затова ти се обади — аз ще намеря сигурен телефон веднага щом стигнем в Хасбайя. След не повече от половин час.

— Прав си.

Набрах международния код, последвах го с кода на страната, областта и номера на Кени Рос. Да, знам, че в САЩ нормалното работно време беше свършило отдавна. Но знаех също, че Кени щеше да чака да му се обадя, а също и председателят Крокър.

Кени вдигна слушалката на второто позвъняване:

— Рос.

— Аз съм.

— Къде си?

Казах му.

— Ситуация?

Не си губеше времето с приказки, затова и аз не му го губих. Дадох му необходимите неща без лайнарщини.

От тона в гласа му разбрах, че харесва казаното.

— Доказателства?

— Да.

— Потвърждения?

— Имаме снимки.

— Страхотно. — Чух меко тупкане, когато Кен Рос затисна слушалката с ръка и каза нещо на някой в кабинета си. След това рече: — Ние продължаваме отгук, Дик.

Настъпи нова пауза. След това пак се обади:

— Нека ти съобщя ситуацията тук. Първо, мога да ти кажа, че действвахме според информацията ти по факса.

Говореше за петдесет милиона долара руски пари.

— И?

Задоволството в гласа му беше очевидно:

— Без да изпадам в подробности по този телефон, Дик, ти казвам, че днес по света има много повече бедни Ивановци, отколкото вчера — и знаят достатъчно как са ги изиграли, за да бъдат силно ядосани.

Страхотна новина. Обичам руснаците да са силно ядосани. Но имаше и друга недовършена работа, чийто край желаех да видя.

— Ами има ли промени в посолството ни в Москва, адмирале?

— ЗРМ с доверителната сметка ли? — запита с ликуващ глас Кен Рос. — Министърът на отбраната показва факса на държавния секретар, който откачи. Кучият син сега си търси работа заради теб.

Приятели, има моменти, когато на човек му се иска да празнува, и този беше от тях. Но преди това трябваше да си свърша работата.

— Адмирале — казах, — когато тръгнах, доведох със себе си главния контрагент за проекта — един човек на име Вернер Лантос. Може би си чувал за него.

Кен Рос, който, разбира се, знаеше всичко за Вернер Лантос, ме прекъсна:

— О, Дик. Не искаме да имаме нищо общо с него. Нищо. В най-добрия случай е двоен агент, а в най-лошия... кой знае.

Усмихнах се насърчително на Вернер Лантос.

— Напълно прав си — казах на Рос. — И затова Вернер иска да говори с теб, за да ти докаже колко ценен би могъл да е за нас.

В гласа на Кен Рос се появи нескрито раздражение:

— Както ти обясних току-що...

— Точно така — отговорих с галещ поглед към Вернер. — Точно затова той иска така силно да разговаря с теб.

— Не искам нищо общо с него, по дяволите — изкрещя в ухото ми Кен Рос.

Не му обърнах внимание.

— И така, ето го — лично.

Поставих ръка върху слушалката, но много свободно, за да се чуят думите ми във Вашингтон:

— Вернер — казах, — както обещах, ще ти позволя да говориш с шефа ми, адмирал Рос. Можеш дори да се обръщаш към него по малко име — адмирал. Искам да му кажеш всичко. Всичко. Когато свършиш, ако си успял да го убедиш, че задникът ти си струва да бъде спасен, задникът ти може да бъде спасен.

Подадох му телефона. Той изглеждаше като първообраза на удавника, на когото току-що са хвърлили пояс.

След това отворих вратата. Слязох от колата. Протегнах се. Ави направи същото.

Всъщност денят беше страхотен. В най-добрия си вид Ливан изглежда точно както снимките в лъскавите списания за начина на живот на неприлично богатите — от онези по десет долара броя, чиито редактори са хора с имена като Пейдж или Мъфи. И точно така изглеждаше днес. Небето беше синьо като в реклама на „Кодак“. Големи, пухкави бели облаци се движеха с царско величие високо над планината Хермон. Наситено синьо-зелените кедри — тези легендарни ливански кедри — се виждаха по каменистите хълмове. Вдигнах поглед нагоре по склона от другата страна на пропускателния пункт, където няколко овце пасяха магарешки тръни в маслинена градина с възлести дървета, които сигурно бяха на хиляди години. Не се заблуждавайте, приятели, хората не са воювали просто ей така повече от пет хиляди години за тези земи, които сега наричаме Близкия изток. Господи, денят беше идеален.

И в този момент ми хрумна, както хрумват неща без никаква връзка с настоящата ситуация, че Пол Махон никога няма да изживее такъв идеален ден като днешния. Пол си беше отишъл — завинаги. Семейството му — също. Кръщелникът ми — Адам — си беше отишъл завинаги.

Знаете ли, странно е как си спомняме разни неща за хората. Например, когато двамата с Пол получихме заповеди от шефовете си да откраднем талисмана на сухопътната армия от фойето на Пентагона една седмица преди мача срещу Военноморските сили.

Не си спомнях самата кражба — когато се борехме с проклетия манекен, за малко не го счупихме надве, — нито преследването (след нас тичаха най-малко двадесет военни полицаи, и нека ви кажа, приятели, че макар и да бяхме овцифери, а те — не, ако ни бяха хванали, щяха да опитат да ни тупат до посирание). Не, онова, което си спомних, беше моментът, след като бяхме нахлули през лъскавата махагонова двойна врата на командващия военноморските операции. Военните полицаи не можеха да ни последват, защото тази земя я бяхме направили свята — земя, защитавана от морски пехотинци. Много, много големи морски пехотинци.

Пол държеше манекена за раменете. Аз — за коленете. Той се извърна и ме погледна, дробовете му се издуваха нагоре от дългото тичане, а яката на униформата му беше оцапана от пот и косата падаше по лицето му. И на лицето си имаше онази тъпа усмивка като на гном — наистина напълно тъпа. Идиотски тъпа и в същото време радостно трептяща усмивка. И ми каза, като се смееше толкова силно, че чак се разхълца:

— Знаеш ли, че на американския данъкоплатец му струва четири и половина милиона долара до момента — хлъцна, — за да ме научи да правя... това.

Спомнях си, приятели, тъпата, трептяща усмивка и хълцането.

Слънцето грееше ярко. Овцете пасяха. Аз погледнах към Вернер Лантос на задната седалка на мерцедеса. Той жестикулираше жалко според мен и се опитваше да убеди Кенет Патрик Рос, контраадмирал и подводничар, в невъзможното. Тоест, че той, Вернер Лантос, е от добрите.

Погледнах към Ави. Той беше отишъл към бариерата на пропускателния пункт, където нетърпеливо гледаше на юг по пътя.

Почуках на стъклото на мерцедеса.

Вернер Лантос вдигна поглед с импулсивно раздражение по лицето му. Постапи ръка на слушалката, а артерията на врата му туптеше и ме изгледа гневно, сякаш искаше да каже: „Разговарям бе, тъпак!“

Знаете ли, приятели, помислих си, че задникът си остава задник. Помислих си, че вече сме употребили добре номерата на сметките и паролите на Вернер Лантос. Помислих си, че почти всички сметки, които се бях заклел да разчистя, са разчистени.

И затова, приятели, реших, че е време да премина към... личните сметки. Бръкнах в джоба си и извадих детонатора. С лявата си ръка освободих защитата.

В този момент от остатъка от живота си Вернер Лантос разбра какво правя.

Усмихнах му се и натиснах бутона.

Зарядът се оказа по-малък, отколкото си мислех. И шумът не беше силен. Главата на Вернер, или каквото остана от нея, дори не премина през стъклото, въпреки че остави отпечатък — нещо почти

като маска на смъртта. Но щеше да се наложи колата да се мие с маркуч отвътре, преди да може да се използва отново.

Погледнах към Ави. Той понечи да каже нещо, но спря.

Метнах детонатора към него. Хвана го с една ръка и го пъкна в джоба си.

Сега беше време да тръгваме.

— Ави, защо не намериш някакво ново транспортно средство? — запитах. — Имаме по-интересни неща за вършене, отколкото да стоим тук и да си бъркаме в задниците. Уондър трябва да учи за изпита за главен старшина. Аз имам да си събирам проклетите момчета, преди да ми се разреват, а и ти, по дяволите, нали щеше да си разхождаш кучетата.

---

[1] *Tzahal* е съкращение на иврит за Израелските отбранителни сили. ↑

[2] По-точно, 7,62 на 39 милиметра. ↑

[3] Елитен английски въздушнодесантен полк. — Б.пр. ↑

[4] Додж сити — град от уестърните, където се стреля безразборно. — Б.пр. ↑

[5] Той беше един от европейците, работещи на обекта по договор. И малко тривиалности от Осирак: водещият пилот при нападението в крайна сметка беше вербуван от израелското разузнаване, за да вози „нелегално“ американския шпионин Джонатан Полард. ↑

[6] Мироглед (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Шеф (ит.). — Б.пр. ↑

[8] Шеф на шефовете (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Шеф на всички шефове (ит.). — Б.пр. ↑

[10] Излъчване (англ.). — Б.пр. ↑

[11] Край (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.